SILVIU CONSTANTINESCU

LIMBA ROMÂNĂ

1000 fraze analizate sintactic
900 texte pentru analiză
1000 teste grilă

pentru gimnaziu, liceu, capacitate, bacalaureat, admiteri în liceu și facultate

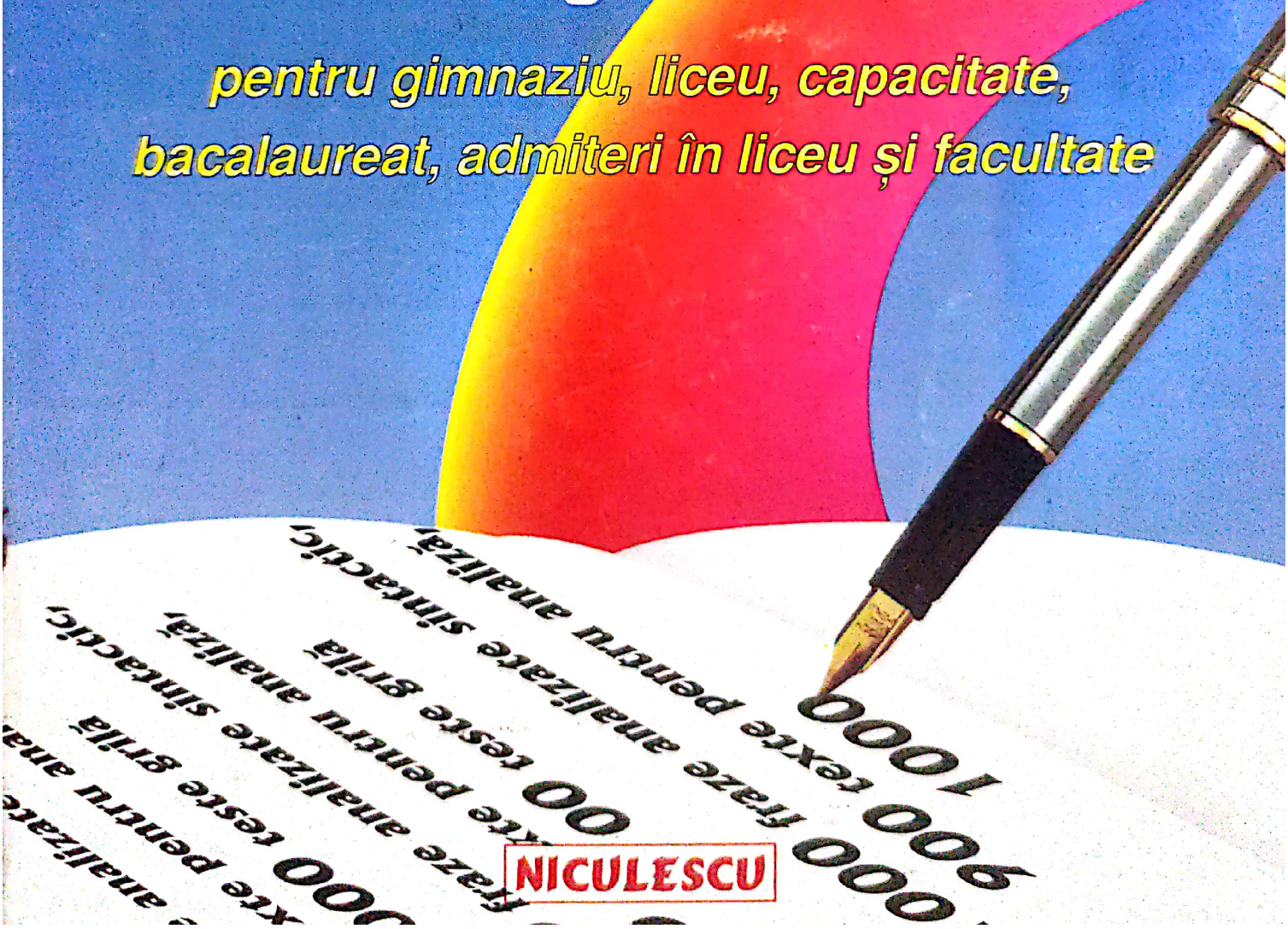

NICULESCU

Scanned with OKEN Scanner

DESPRE CARTE

Volumul este structurat din trei compartimente şi pune la îndemâna candidaţilor la concursul de admitere în învăţământul de orice nivel un material cât mai cuprinzător şi variat. Primul compartiment cuprinde o mie de fraze analizate sintactic, în care sunt incluse toate segmentele sintactice prevăzute în Gramatica Academiei Române. În al doilea compartiment sunt încorporate nouă sute de texte – trei sute de propoziţii pentru analize morfosintactice şi şase sute de fraze pentru analize sintactice. Acestea impun o activitate dirijată şi un control competent. Ultimul compartiment oferă celor interesaţi o mie de teste grilă, un sistem ştiinţific de evaluare sumativă, folosit mai cu seamă pentru admiterea în învăţământul superior.

DESPRE AUTOR

Silviu Constantinescu este profesor de limba şi literatura română, gradul I.

Lucrări publicate: *Culegere de texte literare pentru analize gramaticale şi texte analizate* (în colaborare) E.D.P. 1969, *Mic dicţionar de cuvinte perechi*, Editura Albatros, 1976, *Exerciţii şi analize gramaticale*, E.D.P. 1976, *Exerciţii de sintaxă*, Editura Ştiinţifică 1977, *Să ne verificăm cunoştinţele de limba română*, Editura Ştiinţifică 1982, *Analize gramaticale* (în colaborare), Editura Ştiinţifică, 1984, *Gramatica limbii române pentru gimnaziu şi liceu* – compendiu –, Editura Romcart, *Dicţionar de dificultăţi semantice*, Editura Ştiinţifică 1994, *Gramatica limbii române*, E.D.P. 1995, *Ghid practic de limba română, clasele V-VIII*, Editura Procion 1995, *Limba română în 600 de teste contracronometru*, Editura Procion 1995, *Limba română* – clasa a V-a, *Rezolvarea exerciţiilor de vocabular, fonetică şi gramatică din cele patru manuale alternative*, Editura Niculescu 1998, *Dicţionar de cuvinte derivate al limbii române*, Editura Niculescu 1998, *Limba română*, clasele VI-VIII.

Scanned with OKEN Scanner

SILVIU CONSTANTINESCU

1000
DE FRAZE ANALIZATE SINTACTIC
900
DE TEXTE PENTRU ANALIZĂ
1000
DE TESTE GRILĂ

(pentru gimnaziu, capacitate liceu
şi admitere în facultăţi)

NICULESCU

Scanned with OKEN Scanner

© Editura NICULESCU SRL, Bucureşti, 1998
Adresa: 78182 – Bucureşti, Sector 1,
Str. Octav Cocărăscu 79, Tel/Fax: 666.72.13
Procesare computerizată: *Liviu Stoica*
Tipărit în România
ISBN 973–568–238-9

Tiparul executat la
S.C. LUMINA TIPO s.r.l.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
Tel: 210.51.90; 210.58.33; Fax: 315.06.13

Scanned with OKEN Scanner

ABREVIERI

PP = propoziție principală
PP .i = propoziție principală incidentă
P = propoziție predicativă
S = propoziție subiectivă
A = propoziție atributivă
D = propoziție completivă directă
I = propoziție completivă indirectă
Ag = propoziție completivă de agent
L = propoziție circumstanțială de loc
T = propoziție circumstanțială de timp
M = propoziție circumstanțială de mod
Cz = propoziție circumstanțială de cauză
F = propoziție circumstanțială de scop
Is = propoziție circumstanțială instrumentală
R = propoziție circumstanțială de relație
Soc. = propoziție circumstanțială sociativă
O = propoziție circumstanțială opozițională
Ex. = propoziție circumstanțială de excepție
Cum. = propoziție circumstanțială cumulativă
Cț. = propoziție circumstanțială condițională
Cv. = propoziție circumstanțială concesivă
Ctv. = propoziție circumstanțială consecutivă
P.S. = propoziție suplimentară
Ap. = propoziție apozițională

Scanned with OKEN Scanner

Cuvânt înainte

Sintaxa frazei, o componentă complexă a gramaticii prin aria obiectului ei de cercetare, poate fi abordată ştiinţific numai prin intermediul textului ilustrativ. Tipurile de propoziţii, raporturile sintactice dintre ele, mijloacele de realizare a acestor raporturi, topica propoziţiilor în economia frazei, punctuaţia anumitor propoziţii subordonate, intercalările, elipsele, incidentele, nuanţele complementare, împletirile sintactice dintre subordonate şi regente, tipurile de fraze după structură şi înţeles ş.a., vor fi conştientizate apelându-se la materialul documentar concludent. A-l avea la îndemână este o cerinţă nu chiar uşor de realizat. Acest considerent ne-a determinat să elaborăm o culegere de texte — o mie de fraze — pentru a fi analizate sintactic.

Prin conţinutul lor, frazele aduc în obiectivul tematic al lucrării toate segmentele sintactice ale acestui compartiment lingvistic, prevăzute în Gramatica Academiei Române, ceea ce argumentează eficienţa cărţii care poate fi folosită nu numai de elevi, ci şi de studenţi şi profesori. Mai ales fiindcă nu au fost ocolite textele cu dificultăţi de analiză sintactică, prezenţa lor în lucrare fiind considerată necesară pentru clarificarea faptelor de limbă.

În partea finală a lucrării am ataşat indicele rezolvării tuturor celor o mie de fraze. Pentru folosirea acestuia, menţionăm că ordinea propoziţiilor din fiecare frază coincide cu ordinea de succesiune a predicatelor. Astfel întocmit, volumul oferă celor interesaţi posibilitatea autocontrolului.

Culegerea de texte literare pentru analize gramaticale este binevenită oricând, mai cu seamă dacă avem în vedere că lucrări care să pună la îndemâna celor interesaţi material pentru analiză lipsesc.

Deşi s-ar părea că prezentarea, în volum, a unui număr de texte din diferite opere literare nu va suscita un anume interes, adevărul este că a fi în posesia unui material cât mai bogat care să ilustreze, prin conţinutul său, cele douăzeci de segmente sintactice din cadrul propoziţiei şi al frazei înseamnă a avea posibilitatea valorificării noţiunilor însuşite în şcoală.

Cât priveşte conţinutul, am considerat util să avem în vedere atât propoziţia cât şi fraza, chiar dacă pentru analiza propoziţiei putem apela la frazele excerptate, fiindcă una este să abordăm o propoziţie cu sens de sine stătător şi alta este să o detaşăm dintr-o frază, ceea ce obligă de cele mai multe ori la corelări sintactice impuse de semantica textului respectiv.

Scanned with OKEN Scanner

Am inclus în lucrare nouă sute de texte reprezentând trei sute de propoziții și șase sute de fraze. Rezolvările, în majoritate destul de pretențioase, impun o activitate dirijată și un control competent.

Raportate la aria tematică și considerate sub aspectul structural prin care sunt abordate, într-o formă concisă, variatele probleme lingvistice, **TESTELE GRILĂ** și-au confirmat eficiența în participările concurențiale privind admiterea în învățământul superior.

La elaborarea prezentei lucrări am avut în vedere profilul instituțiilor de învățământ superior – FILOLOGIE, DREPT, ACADEMIA de POLIȚIE, ZIARISTICĂ –, astfel încât cei interesați să aibă la îndemână, din vreme, problematica domeniului preferat.

Lucrarea se încheie cu un indice de rezolvări.

Culegerea de față beneficiază de avantajul că poate să fie folosită pentru pregătirea candidaților la concursuri de orice nivel, de vreme ce cuprinde toate segmentele prevăzute în Gramatica Academiei, ceea ce îi conferă eficiența și caracterul pragmatic.

Autorul

Scanned with OKEN Scanner

PARTEA I

FRAZE

1. Cum se gândea aşa, avu chiar unele porniri de mânie faţă de Elenuţa şi notarul Rodean că nu i-au dat să înţeleagă nimic cu siguranţă până acum şi că poate nici în vacanţa asta de Paşti nu-l vor lăsa să bănuiască nimic. (Ion Agârbiceanu, *Arhanghelii, p. 21)*

2. Dar oricât s-a chinuit să scoată o vorbă nouă din gura slugii, a fost în zadar, şi Vasile Murăşanu încerca să ghicească ce-a vrut să spună Ierotei. (Id., p. 38)

3. Numai când intra în pădurea asta, de care se mira mereu, neînţelegând pentru ce, simţea cum se linişteşte încet-încet, cum i se răresc suspinele, cum i se limpezesc gândurile ce păreau că nu s-or mai aduna, cum îi cresc hotărârile în suflet. (Ib., p. 39)

4. Bineînţeles că n-am mai stat pe gânduri; m-am apucat şi am clădit, din ce am putut, în loc de un şopron, trei, numai ca să-mi scot din cheltuiala făcută, şi, fiindcă le-am terminat chiar astăzi şi nimeni nu m-a deranjat, deoarece am asigurările formale că nu voi fi incomodat, m-am convins că sunt un prost. (Ion Roman, *Umorişti de altădată*, p.205)

5. Tăcu, îşi drese cu mâna stângă o cută la haină, ori a fost mai mult o mişcare instinctivă, cum o fac toate femeile când simt ceva deosebit, ce nu pot spune, ori când aşteaptă ca altul să continue firul conversaţiei, dar clericul nu zicea nimic; o privea cu ochii mari, întrebători, o privea necontenit (Ion Agârbiceanu, *Arhanghelii, p. 59)*

6. Eu ştiu că nu se cade să ne vorbim prietenii de rău, dar nici nu ştiu dacă-i mai pot numi prieteni pe aceşti doi; totuşi nu ţi-aş spune nimic dacă nu mi s-ar părea că tata are un plan pentru viitor cu careva dintre ei. (Ib., p. 69)

7. Şi-n sfârşit, ar fi putut să moară, căci deşi fata îi vorbise cu atâta dulceaţă, cu atâta prietenie, el s-a purtat cu ea aşa de prost, i-a vorbit cu o voce aşa de seacă, abia i-a spus trei cuvinte, n-a pomenit nici c-o vorbă că i-ar împrumuta o carte de citit. (Ib., p. 72)

Scanned with OKEN Scanner

8. După ce se zvârcolise în pat vreo două ceasuri, cu ochii în tavan, ieşise pe uliţă să se plimbe, stătuse de vorbă cu un bătrân, care începuse să-i spună o poveste lungă despre doi băieţi care s-au dus în noaptea Paştilor să fure aur; intrase în casă, se uitase, vreme îndelungată, cum încondeiază surorile lui ouăle roşii. (Ib., p. 72)

9. Spunând că trebuie să meargă până la un om pe care-l rugase să-i cumpere ceva din oraş, el îşi luă sara-bună de la cei doi şi se depărtă. (Ib., p. 77)

10. Adevărul e limpede: cine e capabil să se însufleţească pentru o chestie aşa depărtată cum e psihologia băieşului şi a plugarului se va însufleţi şi când e vorba să rezolve o chestie care-l priveşte pe el personal. (Ib., p. 78)

11. — Ei, zi-le discursuri, zi-le predici, cum vei şti mai modern, nu-mi pasă, dar de le vei spune tot aşa de lungi, te lasă oamenii să vorbeşti pereţilor. (Ib., p. 84)

12. Clericul nu răspunse, nu că n-ar fi ştiut să mai înşire din mijloacele ce-i stau preotului la îndemână ca să mişte inimile, dar îi fu frică să nu spună vreunul pe care tatăl său să nu-l afle de bun. (Ib., p. 85)

13. Cum însă nu-i prea plăcea să lucreze în birou, ci mai mult toca vremea în birturi şi cafenea, blăstămase de nenumărate ori clipa de avânt în care se însurase, sau, mai bine, în care promisese căsătoria. (Ib., p. 96)

14. Tânărul Voicu părea mereu fericit, deşi Elenuţa nu-l învrednicise de zece cuvinte, era din ceata fericită a oamenilor care, deşi par să fie aşa de fini, aşa de transparenţi, totuşi sunt obduşi c-o epidermă foarte groasă, şi răbdarea lor pare să nu aibă nici o margine. (Ib., p. 98)

15. Şi dacă judecata lui ar fi fost destul de limpede, ar fi putut înţelege că, într-adevăr, Elenuţa e binevoitoare faţă de el şi ar fi trebuit să-şi aducă aminte cum i-a aprins luminiţa la înconjuratul bisericii şi n-ar mai fi trebuit să rămână la îndoieli. (Ib., p. 109)

16. Încă acolo în luncă îi păru că Voicu e prea mărginit şi-i fu ciudă că se putuse înşela aşa de mult în judecata lui de până acum, dar când băgă de seamă că fata lui dansase atât de mult cu clericul Murăşanu, când crezu că înţelege intenţia fetei să fie condusă şi în cadril tot de feciorul popii, notarul îşi încruntă sprâncenele... (Ib., p. 141)

17. Ştiu că puţin vă pasă şi că nici lui Tom nu-i pasă că v-au dat afară, zise ea, dar Boyd vrea să studieze şi, după ce l-aţi silit să părăsească universitatea din Virginia, pe aceea din Alabama, şi din Carolina de Sud, a trebuit să plece acum şi din cea din Georgia. (Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului*, I. p. 7)

18. Papá vorbeşte de război de dimineaţa până seara şi toţi domnii care vin să-l vadă vorbesc de fortul Sumter, de drepturile statelor de Abe Lincoln, de-mi vine să urlu de plictiseală. (Ib., p. 8)

19. Încurcă întotdeauna aşa de tare iţele, încât mama nu izbuteşte să le descurce, şi atunci se dă bătută şi-l roagă să-şi cruţe vocea pentru ziua când va fi avocat. (Ib., p. 17)

20. Pun rămăşag pe tot ce vrei că nici nu ştie că era un fort acolo şi mai puţin că era plin de yankei, până când obuzele noastre l-au silit s-o şteargă. (Ib., p. 20)

Scanned with OKEN Scanner

21. M-am săturat să-i tot aud vorbind de război şi n-aş mai fi putut să-i ascult şi în timpul cinei, mai ales că tata le-ar fi cântat în strună şi ar fi început să strige contra domnului Lincoln. (Ib., p. 29)

22. Dacă izbutesc să-l văd singură înainte de masă, poate că voi şti şi adevărul, poate că voi afla că n-a fost decât o glumă răutăcioasă a gemenilor, (Ib., p. 31)

23. Felul lui de a fi, din care nu înţelegea nimic, nu făcea decât să-i mărească dragostea pentru el, iar atenţiile lui bizare, reticenţele lui nu-i serveau decât să-i sporească hotărârea de a-l cuceri.

24. Gerald ştia că, în ciuda sincerei simpatii pe care i-o arătau bărbaţii cu care vâna, bea şi discuta politică, nu era nici unul a cărui faţă ar fi putut s-o ia de soţie.

25. Vreau să plec într-un loc unde nu-i voi mai vedea niciodată, unde nu voi mai putea să revăd niciodată nici oraşul şi nici lumea care mă va face să-mi amintesc de el.

26. Înarmat cu un prosop zdrenţuit, micul negru aşezat pe scări făcea parte din priveliştea Tarei, şi rolul său era foarte trist, căci n-avea voie să lovească orătăniile, neputând decât să-şi fluture prosopul şi să ţipe la ele ca să le gonească.

27. Fiecare zi putea aduce o nouă aventură pasionantă, în fiecare zi făcea cunoştinţă cu alţi bărbaţi care-i cereau îngăduinţa să vină s-o vadă, să-i spună cât e de drăguţă şi că e o onoare pentru ei să se bată şi poate chiar să moară pentru ea.

28. Dacă i-ar fi făcut doar cât de puţin curte, dacă s-ar fi arătat gelos pe ceilalţi bărbaţi care o înconjurau, dacă ar fi încercat s-o ia de mână, sau dacă i-ar fi cerut o fotografie sau o batistă ca amintire, atunci ar fi putut crede că a câştigat şi că-l cucerise cu frumuseţea ei.

29. Avea destul sânge irlandez în vine ca să creadă în presimţiri, mai ales în presimţiri de moarte; în ochii lui cenuşii vedea o profundă tristeţe, în care nu putea decât să vadă tristeţea omului care simte atingerea rece pe umărul său, a omului care a văzut vaietul Morţii.

30. Nu putea face altceva decât să-l invite la masă, şi totuşi bătrâna domnişoară ştia ce gândeau despre el doctorul şi doamna Meade şi cât de pornită era Fanny împotriva tuturor celor ce nu purtau uniforma militară.

31. Acum, reluă el suav ca şi când Scarlett nu-i declarase că discuţia e închisă, dacă vrei să ştii de ce n-am profitat de situaţie, trebuie să-ţi spun că aştept să mai creşti puţin.

32. O dată se uită brusc la chipul schimbat de durere, întrebându-se de ce a trebuit ca tocmai ea să fie alături de Melanie în ceasul acesta, ea care n-avea nimic comun cu ea, care o ura, care ar fi vrut s-o vadă moartă.

33. Doctorul nu ştia că propriul său fiu era rănit, iar Scarlett se întreba ce ar face el dacă ar şti, şi ceva îi spuse că chiar dacă Phil ar fi în agonie, doctorul n-ar pleca, ci ar rămâne să îngrijească pe toţi aceşti răniţi, în loc să îngrijească de unul singur.

34. Fără nimic asemănător între ce era acum şi ce fusese odinioară, aveam şi eu o dată priveliştea măreaţă pe care o avusese un strămoş din alt ev, în ace-

Scanned with OKEN Scanner

leaşi locuri, însă în epoca unui Siret care curgea plin în albia lui superioară. (Mhail Sadoveanu, *Nada florilor, Anii de ucenicie. Cele mai vechi amintiri* p. 21)

35. Aveam un coleg de bancă, Dimitrie Carp, pe care l-am convins să devină autor şi am izbutit, cu metodele mele, să-l fac să apară într-o revistă săptămânală, dar bucata aceea de impresii, iscălită Dimitri, a rămas singura lui operă. (Ib., p. 88)

36. Ca să ajungă să-şi poată da licenţa, îşi vânduse ca Schlemihl umbra, unui director ventripotent; şi era amărât în multe ceasuri şi în multe zile; numai câteodată, într-un ceas dintr-o zi, se elibera de toată mişelia şi intra în comunicare cu ceea ce este inefabil şi fără moarte. (Ib., p. 93)

37. De câte ori, în vremea din urmă, mă duceam în capitala Moldovei şi revedeam pe unii dintre prieteni, simţeam că-mi încălzeşte inima soarele de odinioară; priveam totuşi în juru-mi cu zâmbetul pe care îl ai când intri în cimitire. (Ib., p.104)

38. Când l-am salutat, s-a veselit şi a ieşit din izolarea în care se cufundase; ne-a întrebat de sănătate, s-a interesat unde ne ducem şi aflând că ne ducem la Iaşi ne-a mărturisit că se întoarce la Bucureşti; apoi, după o clipă, s-a hotărât să meargă şi el cu noi. (Ib., p. 107)

39. Cei care privegheau şi urmăreau comorile ştiau asta şi căutau să puie în rânduială, dând înştiinţare că ar fi aflat ceva şi cerând învoirea să se facă săpături. (Ib., p. 181)

40. Îndată ce s-a făcut cerul roşu la asfinţit şi s-a întins umbra amurgului, eu şi Franţ am apărut în peisajul violet, ne-am uitat la copiii încotoşmaţi care tropăiau pe gheaţă de la o casă la alta şi am pornit şi noi spre noaptea necunoscută care se apropia. (Ib., p. 215)

41. Mama lui Corneliu Babacu, dimpotrivă, voia să apară ca o persoană importantă şi se arăta destul de des între vecini, era deosebit de vorbăreaţă şi-i plăcea să primească musafiri cărora, după rânduiala consacrată, nu lipsea să le puie dinainte chesea cu dulceţi şi cafea neagră. (Ib., p. 254)

42. Căci după ce s-au isprăvit lucrările câmpului, ş-au tras vinul din linuri, ş-au umplut jitniţele, ş-au ales oile canarele de cele tinere, ş-au însemnat berbecii şi ş-au făcut toată datoria, bărbaţii doresc şi ei puţină petrecere şi dobândă, urmărind vânatul pe care l-a lăsat Dumnezeu pe pământ. (Ib., p. 317)

43. Cât hodineşte şi se hrăneşte el, eu stau aicea la masa la care aţi binevoit să mă poftiţi; după aceea, când or cânta cucoşii miezul nopţii, îl încalic, trec pe la han şi-mi iau soţii şi ne ducem cu căruţa la Botoşani unde aşteaptă negustătorii cu care m-am alcătuit. (Ib., p. 365)

44. – Of, aşa mi-a fost mie soarta să trăiesc într-un târg nenorocit ca acesta, unde n-am nici o distracţie şi nici o prietină, şi unde un frate al meu şi un fiu al său fac tot ce trebuie ca să-mi amărască viaţa. (Ib., p.378)

45. Ca să nu întârzie treaba ce-o aveam de îndeplinit, s-a azvârlit pe un cal pe care l-a găsit păscând într-o vâlcică; i-a prins botul în cureluşa cu care se încinge, şi-l sileşte cât se poate cu călcâiele. (Ib., p. 453)

46. I-a strâns mâna, a început să-l întrebe felurite lucruri despre păşuni şi turme, pe când doamna Rainu, plinuţă, rumenă şi însorită, aştepta puţintel ruşinată, în umbra teilor, până ce unchieşul meu, mai atent decât profesorul la

Scanned with OKEN Scanner

cele ce se întâmplă, s-a întors spre dumneaei, s-a închinat şi a păşit ca să-i sărute mânuţa, c-o delicateţă surprinzătoare la un cioban din pustie. (Ib., p. 493)

47. După ce unchieşul meu s-a încredinţat din nou pe ce uliţă trebuie să călărească şi să cotească ca să ajungă unde se cuvine, profesorul şi soţia au plecat. (Ib., p. 495)

48. Mă gândii să-i spun că treaba nu-i cum spune el şi că trebuie să mă asculte fie că vrea, fie că nu. (Ib., p. 498)

49. Dacă am proceda astfel am comite o eroare gravă: am vorbi de un alt Iorga, omul pe care îl vedem noi dar care ar fi fost de neconceput pentru el, cel care dacă — aşa cum a mărturisit — a suferit în tinereţe din pricina contactului cu publicul larg n-a avut altă măsură pentru faptele sale decât acţiunea în slujba poporului român. (N. IORGA, *O viaţă de om aşa cum a fost,* pg. XII)

50. Se mai adaugă şi un fapt deloc neesenţial: Iorga, care s-a văzut prea mult expus judecăţii publice, care a simţit şi tristeţile calomniei, dar şi amărăciunile laudei grosolane, n-a vrut să ascundă nimic, pentru că el credea că nimic din ce a întreprins el nu trebuia să fie ascuns... (Ib., p. XIII)

51. Fie că erau privite cu simplă condescendenţă, fie că erau supuse unei critici din ce în ce mai drastice, fie că erau ignorate, variatele sale contribuţii încă de la începutul secolului se succedau atât de rapid şi în atâtea direcţii, încât nu puteau să fie receptate şi judecate toate la adevărata lor valoare. (Ib., p. XXVIII)

52. Că era altfel odinioară, aceasta se datoreşte unei naivităţi pe care noi n-o mai avem, unei simplicităţi de viaţă tipică şi unei apucături de spirit care tipiza şi locurile deosebite, aşa încât o viaţă de om se deosebea de alta numai prin nume, date şi câteva anecdote, fără să te cufunde până în adâncul care simte, pe care-l doare. (Ib., p. 4)

53. Ceva * care abia poţi să-l înfrânezi, dar să-l suprimi cu totul nu, căci morţii nu se dau morţi. (Ib., p. 5)

54. Le mulţămesc că în sufletul meu nu e nimic de parvenit, că mă uit drept în faţa oricui, că sunt gata să arunc totul pentru un scrupul de onoare, că nu îndur ofensa de la nime, că ea mă face să sânger şi-mi cere s-o plătesc. (Ib., p. 7)

55. Vrând să înfăţişez acest produs literar, care nu era lipsit de interes, întrebuinţasem şi călătoria (...) în Italia, ca să cercetez din fugă şi manuscrisul de la Turin, care în curând va cădea pradă flăcărilor, aşa încât lucrarea mea de doctorat (...) a ajuns să fie înlocuitoarea parţială a textului dispărut. (Ib., p. 205)

56. O scrisoare de necunoscut mi-a comunicat în vechea căsuţă de la Vălenii-de-Munte această informaţie, care se poate să corespundă adevărului deşi n-am crezut că trebuie s-o verific. (Ib., p. 213)

57. Dacă Haşdeu se ferea să provoace o discuţie publică, din care ar fi putut suferi prestigiul lui de vrăjitor în ale ştiinţei (...), dacă Urechia, slab în apărare, oferea pacea a doua zi după ce i se descoperise un gest de neprietenie, energia aşa de vie, patima aşa de călduroasă a lui Tocilescu nu cunoşteau

---

* *vine*

Scanned with OKEN Scanner

nici o rezervă atunci când era vorba să se arunce asupra inamicului care era pentru dânsul oricine călca în vastele lui domenii (...). (Ib., p. 281)

58. Din ce am spus până acum se vede cât de greu mi se făcuse drumul către o activitate în care nu doream decât să pun la îndemâna tuturor ceea ce cu atâta trudă putusem să cunosc şi să descopăr, fără măcar să fixez deosebirea între ce se ştia şi ce, după ostenelile mele, se putea şti de acum înainte. (Ib., p. 282)

59. Voi învăţa să cunosc şi prin propria mea experienţă ce era sub această paradă care, în zile mari, când se ridica vibrantul glas al lui Maiorescu, când Carp îşi arunca formulele sfidătoare, când Delavrancea (...) îşi desena în aer pitoreştile capricii, aduna în loje tot ce lumea feminină a vechiului Bucureşti avea mai fin şi mai fermecător. (Ib., p. 291)

60. Ele mi s-au impus cu atâta putere, trezind o adâncă durere în sufletul cui îşi dădea seama la ce rezultat s-ar fi ajuns dacă puterile vii ale naţiei ar fi fost în adevăr întrebuinţate, încât am redactat, cu o pasiune care nu era în obiceiul medievistului (...), o critică, menită nu atâta să arate valoarea cărţii înseşi de care era vorba, ci să facă procesul unor mari şi fatale greşeli. (Ib., p. 292)

61. Urma să mă conving dacă a fost ori nu ce-mi relatase el şi să iau o decizie care să nu le pară că ar fi pripită. (Ib., p.394)

62. Chiar dacă accepta, formal, îmi dădeam seama că nu mă pot bizui pe el, deşi îl cunoscusem de corect. (Ib., p. 315)

63. Deprins să fii stăpân pe toate acţiunile tale, să porţi consecinţele paşilor tăi gândiţi, să-ţi croieşti singur soarta — acum deodată ai devenit unealtă, care trebuie să asculţi, fără dreptul de a protesta, să mergi în necunoscut, să nu fii întrebat şi să nu ştii ce poate aduce ceasul următor, să fii obiect, maşină, slugă oarbă a unui superior cu toane, pe care îl ştii mărginit. (Sextil Puşcariu, *Memorii*, p. 8)

64. Îmi aduc aminte că în ziua aceea, venind acasă, i-am spus soţiei că de acum sunt sigur că nu mai ajung în război, căci instrucţia „voluntarilor" va dura cel puţin 6 săptămâni, poate şi 8, şi până atunci războiul se sfârşeşte. (Ib., p. 10)

65. Ca să-mi dea şi mie o ocupaţie — căci greutatea cea mare era să le dai de lucru la mulţimea cea mare de oameni şi de ofiţeri care umpleau curtea cazărmii — mi-au dat pe „voluntari", adică pe tinerii cu termen redus, ca să ţin şcoală cu ei. (Ib., p. 10)

66. Oricât ar fi căutat gazetele să acopere această înaintare, ea totuşi era clară pentru toţi, cu atât mai mult era clară, cu cât noi ştiam că acolo, în faţa ruşilor, nu stăteau germani, ci armatele austriece, despre care văzuseră cu ochii cât de rău pregătite erau şi pe ai căror ofiţeri îi ştiam incapabili. (Ib., p. 15)

67. Ceea ce nu ne spuneau gazetele şi căuta să evite oficialitatea, care ne oprea să vizităm pe răniţii întorşi din război, ca să nu ne spună adevărul, aflam totuşi pe alte căi. (Ib., p. 17)

68. După ce am vorbit cuminte despre tot ce urma să se întâmple în cazul că aş muri, am început să ne spunem unul altuia tot ce nu se spusese cu altă

Scanned with OKEN Scanner

ocazie, să ne arătăm tainele sufletului şi să ne mărturisim cât de adânc ne iubim şi cât de mult ne preţuim. (Ib., p. 22)

69. Unde până atunci nu mai pusesem mâna pe o carte, acum începui iară să citesc romane şi novele care mă făceau să uit cele ce se petreceau în jurul meu, să-mi abat gândurile în altă parte. (Ib., p.25)

70. Dar fiindcă uneori cel care scrie simte nevoia să stea de vorbă cu cel care-l citeşte, e mai bine e să o facă atunci când îi trece prin minte acest gând şi să nu-l amâne până la urmă, când se scriu introducerile. (Ib., p. 34)

71. Şi acuma, de n-ar fi chelia şi şuviţa albă în barbă, nu aş băga de seamă că m-ai am numai un an până la vârsta când cuiva nu-i mai şade să se considere „tânăr". (Ib., p. 38)

72. Sunt atâtea ceasuri în viaţă când, ca să poţi fi cu adevărat mulţumit, simţi nevoia să fii cu fiinţa căreia i-ai dedicat toată iubirea ta. (Ib., p. 40)

73. Am un plan frumos şi cred că are să iasă bine, voind să adun toate experienţele de până acum pe care le-am făcut cu dicţionarul şi să vorbesc despre îmbogăţirea limbii, despre felul cum o limbă îşi înmulţeşte comoara lexicală şi ajunge să aibă cuvinte pentru cele mai subtile noţiuni. (Ib., p. 41)

74. M-a rugat să-i fac rost de o săptămână de concediu, să meargă acasă, să-şi asigure cel puţin averea şi să-şi grijească copiii, dar va fi foarte greu, cum acum nu le dau concedii, mai ales că el a avut, înainte cu o lună, 2 săptămâni. (Ib., p. 98)

75. Cred şi eu că te poţi îndrăgosti fără să-ţi dai seama de ce, dar ca o dragoste să ţină zece ani şi mai bine şi să crească mereu, ea nu poate fi numai rezultatul unei porniri momentane, ci trebuie să-şi găsească hrană în sufletele celor ce se iubesc. (Ib., p. 108)

76. Dar acum nu mi-era gândul la ei, şi chiar dacă aş fi ştiut cu siguranţă că aflu urme de ale lor, nu m-aş fi oprit pe loc ca să-i studiez nici măcar o jumătate de zi, căci nu-mi puteam scurta concediul. (Ib., p. 58)

77. Eu am înmagazinat în cele 9 zile cât am stat la Braşov atâta putere şi ele au fost atât de frumoase, încât îmi zic că nu există oboseli care să nu fie compensate din belşug cu fericirea pe care mi-o vor da Pisa şi puişorii după ce mă voi întoarce iar la ei în pace şi în tihnă. (Ib., p. 61)

78. Italienii însă (...) în loc să dea un asalt viguros şi să alunge trupele de acoperire (...), se îngropară în tranşee şi se luptau pentru Podgora şi platoul de la Doberdo, cu toate că lupta de poziţie era pierdută, lăsând austriecilor vreme să-şi concentreze trupe şi material şi să-i oprească pe loc. (Ib., p. 63)

79. Ceea ce e mai curios e că oraşul acela de care am pomenit mai sus şi care aduce cu „Guriţă" e între linia noastră şi a lor, iar deasupra lui zboară adesea ghiulelele; cu toate acestea, viaţa e cea obişnuită, cafenelele sunt pline, iar prăvăliile sunt deschise. (Ib., p. 73)

80. Când eşti mai aproape de câmpul de luptă şi vezi întăriturile straşnice ce se fac, ca să se oprească năvala inamicului, înţelegi că aşa un război nu se poate termina în câteva săptămâni şi înţelegi ce naivă era lumea când îşi închipuia, la început, că în câteva luni sau chiar în câteva săptămâni totul putea fi gata. (Ib., p. 77)

Scanned with OKEN Scanner

81. Optimismul, pe care l-am avut de la început şi care mă făcea să mă bucur că războiul a izbucnit, nu m-a părăsit nici un moment şi acum cred tot aşa ferm ca mai înainte, cred că rezultatul lui va fi cum am gândit. (Ib., p. 78)

82. Mi-a povestit pe unde au umblat şi apoi ar fi vrut să-i spun eu, care ca ofiţer trebuia doar să ştiu, cât mai ţine războiul şi când ne-om întoarce acasă. (Ib., p. 80)

83. Cum comandantul acestei coloane are, săracul, şi gălbenare, nu m-a răbdat inima să-i trimit numai porunca şi apoi să se descurce el cum o şti, ci m-am apucat să-i scriu o scrisoare, arătându-i tot ce are de făcut. (Ib., p. 92).

84. Şi dacă mă vei mai vedea de câteva ori, cum m-ai văzut în urmă la Braşov, zicând că am să mă desfac de lucrare şi s-o dau Academiei înapoi, să ştii că totdeauna a doua zi am să fiu liniştit şi am să lucrez mai departe, căci lucrarea nu e numai a mea, ci e şi a Pisei mele, căreia i-am dat făgăduinţa solemnă să o termin şi să i-o dedic. (Ib., p. 111)

85. Deprins să trăiesc în lumea gândurilor mele, să fiu veşnic preocupat de chestiunile ştiinţifice la care gândeam, să fac planuri despre lucrări nouă, eu până acum n-am avut niciodată vreme să mă plictisesc în singurătate. (Ib., p. 130)

86. Totuşi, pe cât se pare, această însuşire a lui îl făcu pe chelner să se umple de mare respect căci ori de câte ori îi auzea nasul, îşi scutura chica, se îndrepta din şale şi mai respectuos şi, plecându-şi capul, îl întreba pe domnul dacă mai doreşte ceva. (N.V. Gogol, *Suflete moarte,* p. 8)

87. În timp ce servitorul mai descifra încă biletul, Pavel Ivanovici Cicicov se şi dusese să vadă oraşul, care se părea că-l mulţumise, întrucât constatase că nu era mai prejos de alte capitale ale guberniei: spoiala galbenă, bătătoare la ochi, a caselor de piatră sta alături de culoarea cenuşie şi întunecoasă a caselor de lemn. (Ib., p. 9)

88. După ce-l descusu cu de-amănuntul pe vardist care-i drumul cel mai scurt la catedrală (...), călătorul se duse să vadă şi gârla care trecea prin mijlocul oraşului, şi în drum dezlipi de pe un stâlp un afiş, ca să-l citească acasă în tihnă; urmări cu o privire insistentă o doamnă drăguţă, care trecea pe trotuarul de scânduri (...); apoi ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească bine în minte poziţia locului, se-ntoarse la han şi se duse de-a dreptul spre odaia lui, însoţit de servitor, care-l ajută să urce scara. (Ib., p. 10)

89. Noul sosit se cam ferea să vorbească multe despre sine, dar când vorbea, înşira cu vădită modestie numai generalităţi, şi atunci cuvintele lui se cam asemănau cu expresiile din cărţi: că un vierme neînsemnat ca el nu e vrednic să fie luat în seamă; că trecuse prin multe în viaţă; că în timp ce slujise statul, avusese de suferit pentru dreptate, că avea mulţi duşmani care au atentat până şi la viaţa lui; iar acum, vrând să fie liniştit, îşi căuta, în sfârşit, un loc unde să se statornicească şi, sosind în acest oraş, socotea ca o datorie sfântă să-i încredinţeze de tot respectul lui pe primii demnitari ai urbei. (Ib., p. 11)

90. Cu toate că, bineînţeles, nu sunt personaje prea însemnate, ci, cum s-ar zice, de a doua sau chiar de a treia mână, cu toate că nu au prea mare rol în desfăşurarea poemului şi nu pun în mişcare resorturile lui principale, autoru-

Scanned with OKEN Scanner

lui îi place să fie cât mai meticulos în toate şi, din acest punct de vedere, deşi rus, vrea să fie minuțios ca un neamț. (Ib., p. 17)

91. Fireşte, urmă Manilov, că ar fi altceva dacă ai avea vecini buni, dacă ai avea, de pildă, un om cu care să mai vorbeşti despre politețe, despre manierele elegante, să ai, mă rog, o discuție ştiințifică, să-ți mai încălzeşti sufletul, să simți, continuă el, că parcă pluteşti în văzduh. (Ib., p. 26)

92. Cicikov îi dădu dreptate, adăugând că totuşi nimic nu poate fi mai plăcut decât să stai retras, să te delectezi cu contemplarea naturii şi să citeşti din când în când o carte. (Ib., p. 27)

93. Preceptorul urmărea cu multă luare-aminte pe cei ce conversau şi, îndată ce băga de seamă că sunt gata să zâmbească, el deschidea gura şi râdea cu entuziasm. (Ib., p. 29)

94. — Prin urmare, aş vrea să ştiu dacă ați putea să mi-i transmiteți, să mi-i cedați, aşa cum veți găsi cu cale, pe aceşti țărani care de fapt nu mai sunt vii, dar sunt totuşi vii în ceea ce priveşte formele legale. (Ib., p. 33)

95. Nici nu apuci să deschizi bine gura, că ei şi sunt gata să se opună, şi ai crede că nu se vor împăca niciodată cu o opinie contrarie părerilor lor, că nu vor spune niciodată că un prost e inteligent şi, mai cu seamă, că nu primesc să joace cum li se cântă; dar, până la urmă, firea lor se vădeşte supusă. (Ib., p. 67)

96. Şi dacă uneori nu se întâmplă nimic de soiul acesta, trebuie totuşi să se petreacă ceva ce n-ar fi fost cu putință cu alții: de pildă, se îmbăta la bufet în aşa hal, încât râdea întruna, sau îndruga nişte minciuni atât de gogonate, încât, până la urmă, se ruşina şi el de ce-a fost în stare să vorbească. (Ib., p. 69)

97. Cu cât te împrieteneai mai mult cu el, cu atât ți-o făcea mai boacănă: răspândea o minciună pe seama ta, dar un aşa soi de minciună, încât era greu să născoceşti alta mai năstruşnică; îți strica o căsătorie sau o afacere şi, totuşi, nu socotea că ți-e duşman. (Ib., p. 69)

98. Căci oamenii care au veşnic gura plină de propria lor fericire îmi fac impresia că umblă după o persoană cu autoritate, pentru ca aceasta, după ce le-a audiat raportul, să le declare că sunt fericiți, lucru de care ei înşişi nu erau încă prea convinşi. (Nicoolas Beets, *Camera obscură a lui Hildebrand*, p. 7)

99. Nu fac decât să semnalez acest lucru tuturor inimilor iubitoare de copii; n-am putut să acumulez, în atât de puțini ani cât am servit, decât prea puțină experiență. (Ib., p. 12)

100. În zadar ai încercat unul după altul toate mijloacele băbeşti: să-l hâțâni cu degetul; să muşti o coajă de pâine uscată pe care însă, ca să eviți o eventuală durere, ai trimis-o în celălalt colț al gurii; să-l legi cu o ață, de care însă n-ai avut curajul să tragi. (Ib., p. 13)

101. Ei bine, nu e deloc plăcut ca de fiecare dată când te trimite tata sau mama undeva cu vreo treabă, sau când te duci la Lodewijk sau la Doortje ca să te joci, să te pună veşnic domnul, sau doamna, sau chiar domnişoara ori fata din casă, spate în spate cu Lodewijk sau cu Doortje, ca să te înapoiezi acasă convins din nou că eşti cu un cap sau cu o jumătate de cap mai scund şi deci că eşti cu adevărat pitic. (Ib., p. 14)

Scanned with OKEN Scanner

102. E îngrozitor lucru să dai de un văr îndepărtat sau de un prieten pe jumătate uitat, care insistă amical să-i arăți muzeul din Leida şi să fii nevoit, în timp ce ai prefera să treci în revistă pe frumoasele din oraş, să parcurgi agale, împreună cu el, într-o dimineaţă frumoasă, o sală după alta, fără să vezi altceva decât istoria naturală şi fără să îndoi undeva un genunchi. (Ib., p. 22)

103. Sper că nici unul dintre cititorii mei n-are să mă desconsidere din cauza aceasta, cum au obiceiul mulți oameni, care se îndoiesc de favoarea şi meritul unor plăceri, numai pentru că ei nu sunt în stare să le judece. (Ib., p. 28)

104. Dacă naturalistul îşi continuă plimbarea, mai vede în trecere încă un asemenea sol, care se veseleşte privind Pavilionul în care toți indivizii, ca să se convingă că nu e un vis, se țin bine cu amândouă mâinile de parii împrejmuirii, neputându-şi explica în ruptul capului ce poate fi nostim sau vesel în grupul lui Laokoon, dar sunt cu toții de acord că W de pe frontispiciu înseamnă „Willem". (Ib., p. 33)

105. După ce ne văzurăm împodobiți astfel, voirăm să plecăm, dar barca păru să fie şi mai amatoare de nu-mă-uita decât chiar Amelia, căci se simți ataşată de tufa din care fuseseră culese şi de bucata de pământ pe care înfloriseră. (Ib., p. 109)

106. La fiecare plăcere pe care o gustă, îşi închipuie că asta încă nu e plăcerea după care au pornit la drum; de aceea se bucură de câte ori ajung la locul de destinație, cu toate că de fapt călătoresc pentru ca să fie pe drum. (Ib., p. 126)

107. Ar fi trebuit, de îndată ce am simțit că încolțeşte un singur grăunte de prietenie, să-l strivesc şi să-l lepăd, împotriva simțămintelor mele, aşa cum ar face o fată cuminte, dacă şi-ar da seama că, din nefericire, cum ea este fată de morar, s-a îndrăgostit de un prinț sau de un episcop. (Ib., p. 162)

108. Am rămas încă mult timp pe gânduri, după ce trăsura dispăruse, iar când mi-am aruncat din nou privirea în jur, mi-a fost necaz că zidarii se duceau la lucru cu pipa în gură, că lăptarii sunau cu cel mai desăvârşit sânge rece la toate uşile, şi că începuseră să circule căruțele! (Ib., p. 164)

109) Dar oricâte greşeli, de tipar sau de altă natură, ar conține cartea şi oricât de limpede ar scoate ea în evidență nepriceperea sau incapacitatea lui Hildebrand să publice ceva sau măcar să scrie, ştiu că dedicarea acestei broşuri îți va fi plăcut. (Ib., p. 175)

110. Iar în cazul că mă întrebi dacă n-am de gând să mai dau ceva la lumină în acest gen de scrieri, răspund că, după ce am primit atâtea încurajări, ar fi un fenomen ciudat şi ar fi nerecunoştință din partea mea să nu ascult îndemnul. (Ib., p. 177)

111. — Într-adevăr, dacă vrei să-ți dai seama de spiritul poporului pe cale aritmetică, atunci fireşte că îți va fi foarte greu să izbuteşti. (Lev N. Tolstoi, *Ana Karenina, IV*, p. 207)

112. Nici atâta lucru nu poate pricepe că îmi place şi mie, cum le place multora, să stau la o măsuță frumos lustruită, să beau o cafea în linişte, să mă uit la lume şi să fiu privită şi admirată, iar în jurul meu să fie cât de cât mai multă lumină decât în casa aceea, care aduce mai degrabă ca un cavou (...) (Bogomil Rainov, *Inspectorul şi noaptea*, p. 53 — 54)

Scanned with OKEN Scanner

113. Ar trebui să scriu cărți întregi asupra unei singure cărticele, dac-ar fi să scot la iveală toate neglijențele de scriere mai ales în ceea ce privește întrebuințarea timpurilor și a modurilor impersonale. (Victor Vișinescu, *Valori lexicale și stilistice în publicistica literară românească,* p. 91)

114. E de asemenea la fel de sigur că această răzbunătoare suverană acorda toată favoarea ei oamenilor pe care la început îi urâse și că, chiar dacă avea un suflet despotic și dur, ea rămânea, în schimb, și o vom vedea, atașată cu încăpățânare de cei care o iubeau sau care o slujeau cu credință. (Charles Diehl, *Teodora, împărăteasa Bizanțului,* p. 83)

115. Ceea ce este important e să cultivăm încă de la o vârstă fragedă atitudinea creatoare în fața paginii tipărite, să nu ignorăm structura temperamentală a subiectului (așa încât să fim în măsură să sesizăm preferințele firești pentru un gen literar sau altul (...) (* * * „Limbă și literatură română", nr. 3/81, p. 406)

116. Ceea ce e sigur și trebuie să recunosc înainte de toate e că nici o clipă (...), amețeala traiului bun nu m-a putut face să uit trei zile-n șir că tinerețea mea era prăpădită. (Panait Istrati, *Chira Chiralina,* p. 131)

117. Nu puteam merge nici însoțit de cineva din familia cantonierului, deoarece un om hăituit se gândește, în primul rând, că poate cel ce i-a oferit adăpost l-a trădat, iar străinul pe care-l conduce spre ascunzătoare vrea să-l aresteze. (Ioan Iancu, Martin Schnellbach, *Nori și stele,* p. 397)

118. Sunt o femeie cu capul pe umeri și știu că visul fiecăruia din noi este ca zmeul pe care-l înalță copiii în zilele când bate vântul: dacă-i dai sfoară fără socoteală, vrând să-l vezi ridicându-se cât mai sus, eșuează între sârmele de telegraf sau în coroana unui copac și nu-ți rămâne decât să-l contempli ca pe o lamentabilă epavă. („România literară", nr. 14/84, p. 16)

119. Acum se pare că singurul lucru de care se mai temea și din pricina căruia nu putea să-și găsească liniștea bătrâneților era să nu fie părăsit de bandiți în pustietatea asta. (Gica Iuteș, *Cei trei de la Crisanta,* p. 57)

120. Împăratul, de umbla în fruntea ostașilor, de sta la sfat mare, de se culca, de se scula, de mânca, de-și mângâia coconii, un gând nu-l mai slăbea: „Nu vezi, omul lui Dumnezeu, că ți-au îmbătrânit sfetnicii și împărăția merge rău?" (B. Șt. Delavrancea, *Nuvele și povestiri,* p. 280)

121. Singura mea idee care mi-a putut veni în minte a fost că voi fi transbordat din barcă pe vasul căruia îi aparține și că voi fi închis în fundul unei cale, până în clipa în care acel vas va ajunge în larg. (Jules Vernes, *În fața steagului,* p. 56)

122. Era curios să știe ce are Mihălucă de gând, dar nu putea să-l întrebe nimic, mai ales că-și dădu seama în curând că ceilalți îi înconjuraseră. (Gica Iuteș, *Cei trei de la Crisanta,* p. 208)

123. Merg, părinte, încotro văd cu ochii; și fiindcă mi te-ai întâmplat sf.-ta în cale, apoi merg și eu unde este schitul; aș putea să stau acolo câteva zile? (C. Hogaș, *În munții Neamțului,* p. 134)

124. Cum e necesar, înainte de orice, să trăiești stimată de ceilalți și de tine însăți, cum aș prefera să fii nefericită decât dezonorată, eu, fratele tău

Scanned with OKEN Scanner

mai vârstnic, şeful familiei, îţi cer să mă asculţi cu atenţie: (...) (Alexandre Dumas, *Cele două Diane, II*, p. 66)

125. Poteca nu-i de noi, fie că-i păzită, fie că nu, pentru că, de-o luăm pe-acolo, ne prind şi ne sugrumă unul câte unul ca pe nişte miei. (Panait Istrati, *Chira Chiralina*, p. 294)

126. Nu-mi dau seama cât a durat această manevră şi mai cu seamă cum am executat-o fără să mi se întâmple ceva, tot ce ştiu este că eram cutremurată de ceea ce auzeam, muzica aceasta nu se asemăna cu nimic din ceea ce cunoşteam, ea venea parcă din mine, de undeva din interior. (Chiril Tricolici, *Rolls-Royce*, p. 169)

127. Când nu scria ori nu citea, se plimba pe cerdac în pas cadenţat, cu sprânceana încruntată, de parcă ar fi avut de rezolvat încurcate şi dificile probleme; iar când ieşea în grădină (...) atunci urmărea atent parcă orice suflu de vânt, zbor de pasăre, mişcare de nouri şi nu se ştie ce alte semne şi înţelesuri tainice ale naturii. („Limba şi literatura română" nr. 1./81, p. 36)

128. Dar Stepan Arkadici, ca de obicei, o pofti să ia loc, o ascultă cu atenţie, fără s-o întrerupă, şi-i dădu un sfat amănunţit: cui şi cum să se adreseze; apoi, cu scrisul lui mare, răsfirat, frumos şi citeţ alcătui repede un bilet bine compus către o personaă care ar putea s-o ajute. (Lev N. Tolstoi, *Anna Karenina*, I, p. 15)

129. E contrariu firii mele să cânt compoziţiile altora; nu pentru că nu pot să citesc tot ce mi se pune sub ochi, ci fiindcă vreau să accentuez particularităţile mele proprii, este o dorinţă pentru care nu trebuie să fiu blamat, căci se pare că este şi dorinţa majorităţii ascultătorilor mei. (Ion Ianegic, *Niccoló Paganini*, p.72)

130. Oricare ar fi o binefacere şi oricât ar costa, când ai primit-o ca atare, eşti obligat să-ţi arăţi recunoştinţa, aşa cum faci un târg dezavantajos când ai apucat să-ţi dai cuvântul. (Romain Rolland, *Inimă vrăjită, I*, p. 116 -117)

131. Sunt sigur că dacă ar fi trăit în Grecia antică, vreun Fidias i-ar fi sculptat silueta din cea mai albă marmură, iar un Temistocle sau un Pisistrate ar fi poruncit ca acea statuie să fie aşezată pe Acropole, pentru ca toţi tinerii să-şi aducă omagiul lor, iar poeţii să creeze în cinstea ei inspirate ode ditirambice. (Gustaw Morcinek, *Cele şapte ceasornice ale groparului Rybka*, p. 169)

132. După ce tata plecă să locuiască în altă parte, îşi făcu obiceiul ca, imediat după masă, să se aşeze el în fotoliu, dar nu să fumeze din pipă, ci să stea picior peste picior. (Ib., p. 190)

133. Aşa, mi-am dat seama că ceea ce mi se întâmplase era un lucru al meu şi trebuia să-l trăiesc numai eu, fiindcă mi-era dat şi nimeni n-avea chef să-l trăiască în locul meu. (Marin Preda, *Marele singuratic*, p. 113)

134. Dacă lui Tudor Vianu găsea nu numai darul însemnat al imparţialităţii grave, ci şi dragostea de om şi umanitate (...), la celălalt confrate al său presimţea talentul şi, mai târziu, îl afirma serios, fără reticenţe, nu însă şi fără a acuza, tot atât de categoric, abaterile ce i se păreau evidente, de la imperativul obiectivităţii. (Florin Mihăilescu, *E. Lovinescu şi antinomiile criticii*, p. 94)

135. Nici nu-i trecea prin minte să cumpănească toate amănuntele stării pacientului şi să-şi dea seama cum zăcea acolo, sub pătură, trupul acela, ce

Scanned with OKEN Scanner

poziție aveau fluierele uscate ale picioarelor îndoite, dosul şi spatele, dacă nu puteau fi aşezate cumva mai bine şi dacă nu era el în stare să facă ceva ca bolnavul să se simtă mai puțin rău, dacă nu chiar mai bine. (Lew Tolstoi, *Ana Karenina,* III, p. 89)

136. După ce isprăveam cu toate acestea, urmau mâncatul, fumatul şi siesta; când soarele ajungea la chindie, trebuia să se scoale, să ardă mirodenii, să bea siropuri şi, în cele din urmă, să înceapă cea mai importantă treabă a zilei. (Panait Istrati, *Chira Chiralina,* p. 69 – 70)

137. Ca să se înțeleagă semnificația pe care a avut-o în epocă „traducerea" cărților bisericeşti, trebuie să fie amintită situația anacronică şi neobişnuită în care se afla poporul, silit să asculte în biserică tipicul slujbei într-o limbă străină lui. (Constantin Mateescu, *Drumurile lui Anton Pann,* p. 46)

138. Faptul că el, preafericitul moştenitor, a procedat exact pe dos, ar putea să însemne că împuşcătura aceea i-a produs un şoc şi, în loc să alerge sus, ca în sfârşit să se convingă dacă prietenul său mai trăieşte, pleacă, fuge. (Theodor Constantin, *Doamna cu voaletă din Balt Orient Expres,* p. 123)

139. Şi mergând el besmetic, fără să ştie unde se duce, după o bucată de vreme, oprindu-se într-un loc, i se întâmplă să vadă ceva ce nu mai văzuse: un om ținea puțin un oboroc (baniță) deşert cu gura spre soare, apoi repede-l înşfăca şi intra cu dânsul într-un bordei; pe urmă iar ieşea, îl punea iar cu gura la soare, şi tot aşa făcea (...) (I. Creangă, *Pagini alese,* p. 157)

140. Mă tem că s-ar putea interpreta drept un gest de mare cutezanță, i-am spus eu, faptul că mi-am permis să privesc o pânză pe care pictorul a întors-o cu fața la perete. (Anne Brontë, *Necunoscuta de la Wildfell Hall,* I, p. 47)

141. Fapt e că atunci când a fost nevoie de prezența tinerei guvernante şi au căutat-o, s-a aflat că plecase; nimeni nu ştia când, unde şi cum. (Ib., p. 489)

142. Cum îşi dă însă seama că tema abordată nu este prea uşoară, Traian Demetrescu cere şi sfatul lui Al. Macedonski cum să procedeze pentru ca să ducă la bun sfârşit studiul proiectat. (C.D. Papastate, *Traian Demetrescu,* p. 152)

143. Bineînțeles că nu mă interesează să ajung ca grădinarul Miciurin să facă să crească dovleci prin copaci, dar ce voi face în afară că mă voi strădui să-mi fac grădina frumoasă? (M. Preda, *Marele singuratic,* p. 78)

144. Sarcina este mult mai grea; cu siguranță că n-ai să te poți obişnui să faci instrucție cu toți burghezii ăştia, să-ți dai tu osteneala să revezi cuvântările predicatorilor lor; nu eşti tu ăla care, în caz de încăierare, să mergi să faci pe măcelarul pe străzile Parisului, prefăcut în abatoare. (Alexandre Dumas, *Doamna de Monsoreau,* II, p. 105)

145. I-a părut rău c-a trebuit s-o facă, dar unchiul, după câte mi-au spus deseori servitorii, când se afla pe patul de moarte, a pus-o să-i promită că mă va ține totdeauna lângă ea. (Charlotte Brontë, *Jane Eyre,* p. 105)

146. Ori că ursul dormea dus în fundul bârlogului său, nesinchisindu-se de apropierea dușmanului, ori că ținea prea mult la blana lui, n-a vrut să iasă cu nici un preț, în fața vânătorilor armați. (Haralamb Zincă, *Sfârşitul spaniolului fantomă,* p. 183)

Scanned with OKEN Scanner

147. — Se vede, măi, că n-ai fost păcurar (cioban), cum am fost eu, că-mi venea să sar pe şcenă, să-ţi iau bâta şi traista din spate, să-ţi arăt eu cum se calcă ciobăneşte, cu bâta şi cu traista de-a umăr. (Augustin Z.N. Pop, *Pe urmele lui Mihai Eminescu*, p. 101)

148. Văzând că sunteţi atât de neîncrezător şi mă luaţi drept o Corină, ale cărei improvizaţii m-au plictisit foarte mult, mi-am spus că de multe ori, stârnindu-vă curiozitate, a zecea muză v-a atras în alcovul ei, plus că v-a oferit să gustaţi din fructele Parnasului ei de întreţinută. (Honoré de Balzac, *Mignon*, p. 919)

149. Spre marea mirare a celor de faţă, el spunea din cuvânt în cuvânt ce spusese şi Lică, anume, că nu-i crede pe Buză Ruptă şi pe Săilă vinovaţi, că argintăria arândaşului a fost ascunsă de alţii la casa lui Buză Ruptă, că cuţitul lui Săilă a fost lăsat dinadins în trupul lui Hanţe, că Răuţ nu a venit atunci, noaptea, cu o muiere la moara cu noroc, ci a fost singur ori cu vreun alt tovarăş al său, şi spunea, iară Lică îi râdea în faţă şi, cum îl vedea pe Lică râzând, îşi pierdea tot mai mult cumpătul şi vorbea tot mai aprins, încât se făcu în cele din urmă de râsul lumii adunate la judecată. (I. Slavici, *Moara cu noroc*, p. 78 — 79)

150. Atunci mă gândii c-ar fi timpul să urc şi să văd cum se mai simte biata muribundă, care părea să fie foarte prost îngrijită. (Charlotte Brontë, *Jane Eyre*, p. 309)

151. Cum nu întâlneam pe nimeni în jurul meu, şi cum de nicăieri nu venea până la mine nici cel mai mic zgomot, şi cum aşteptam la fiecare clipă să întâlnesc înfiorătoarea reptilă, tresăream la orice foşnet ce era stârnit de cel mai uşor fir de sunătoare. (Haralamb Zincă, *Sfârşitul spionului fantomă*, p. 196)

152. Ca să nu dăm naştere la comentarii, m-ar bucura dacă mi-aţi face cinstea să mă însoţiţi, lăsând impresia că vreţi să-mi arătaţi mânăstirea, despre care, sincer să fiu, am auzit că posedă adevărate comori de artă. (Ioan Iancu, Martin Schnellbach, *Nori şi stele*, p. 432)

153. Tu, Harap-Alb, rămâi aici într-însa, toată ziua, şi iaca ce ai de făcut: pune-ţi obrăzarul cum se pune, iară sabia să n-o slăbeşti din mână; şi de-amiază când a veni cerbul aici la izvor să beie apă şi s-a culca ş-a adormi cu ochii deschişi, cum i-i feliuşagul, tu, îndată ce li-i auzi horăind, să ieşi încetişor şi să potriveşti aşa ca să-i zbori capul dintr-o singură lovitură de sabie, şi apoi răpede să te arunci în groapă şi să şezi acolo într-însa până după asfinţitul soarelui. (I. Creangă, *Harap-Alb*, p. 70)

154. Eram hotărât să fac totul ca în mintea sa să nu pătrundă nici o idee falsă, mai ales m-am străduit să-l deprind de mic cu învăţătura, să-l ajut să dobândească privirea rapidă şi sigură care generalizează şi răbdarea care pătrunde până în cel mai mic detaliu al specialităţii; în sfârşit l-am deprins să sufere şi să tacă. (Honoré de Balzac, *Medicul de ţară*, p. 208)

155. Dacă m-am văzut de capul meu, am luat-o razna şi am plecat la mare, fără să ştiu ce este ea decât din geografie. („România literară", *nr. 9/84*, p. 14)

156. În acelaşi timp se trezea, dar nu de tot, numai atât ca să înţeleagă că venise de mult seara, că atelierul era luminat de afară de la luminile cerului sau ale oraşului, că în braţe îl ţinea ea, şi nu câinele, şi că amintirile îl chemau

Scanned with OKEN Scanner

parcă într-o grădină a copilăriei, unde se ascundeau, printre copaci şi ierburi, parcă tot ei doi (...) (M. Preda, *Marele singuratic,* p. 139)

157. Mă îndoiesc că cea mai mică particulă de virus ţi-a pătruns în sânge; şi chiar dacă ar fi pătruns, îngăduie-mi să te asigur că — tânără, sănătoasă, fără urmă de vreo slăbiciune, cum eşti — n-are să se întâmple nimic rău. (Charlotte Brontë, *Shirley,* p. 37)

158. Abia după aceea Mihălucă păru să-şi dea seama de faptul că mătuşa nu era atât de puternică pe cât credea el, că nu putea să facă orice-i trecea prin minte, fără să-i pese de ceilalţi. (Gica Iuteş, *Cei trei de la Crisanta,* p. 208)

159. Acuma, că ştiu c-o să m-ajutaţi să mor creştineşte şi c-o să mă-ngropaţi, am să-ncerc să vă povestesc din viaţa mea atât cât mi-o da moartea răgaz. (Panait Istrati, *Prezentarea haiducilor. Domniţa din Snagov,* p. 169)

160. Tot ce îmi amintesc este că prin 1968, când ne mutasem la Bucureşti şi locuiam la câteva străzi depărtare unii de alţii, ne cunoşteam de mult şi, când ne întâlneam, stăteam de vorbă în felul acela ciudat de deschis pe care şi-l permit în discuţii numai oamenii care nu-şi seamănă şi nu depind în nici un fel unii de alţii. (* * * *Timpul n-a mai avut răbdare: Marin Preda,* Ana Blandiana, p. 94)

161. Vreau să spun prin aceasta că ai răspuns la întrebările pe care ţi le-am pus, fără să ocoleşti adevărul, fără să încerci să negi sau să ne induci în eroare aşa cum, în general, obişnuiesc să facă toţi cei care ajung să se găsească în situaţia dumitale. (Theodor Constantin, *Doamna cu voaletă din Balt Orient Expres,* p. 297)

162. Abandonat din frageda-i pruncie de către cine i-a fost tată, rămas orfan de mamă nu mult timp după ce s-a născut, chiar prin aceste date de stare civilă Camil Petrescu este o figură de roman. („Tribuna şcolii argeşene", p. 21)

163. Grâul înfrăţise nalt de-o şchioapă şi, de s-ar fi dat afund ciocârliile în stuful lui, s-ar fi ascuns şi trupul cât un pumn, şi ciocul, şi moţul bălţat, ca şi cum ar fi fost încondeiat de mâna omului. (B.Şt. Delavrancea, *Nuvele şi povestiri,* p. 280)

164. Am înţeles că n-am răbdare să stau locului, că tot ce pot să fac este să-mi risipesc gândurile pe asfalt, kilometru cu kilometru. (Radu Tudoran, *Acea fată frumoasă,* p. 42)

165. Deşi nu era lesne să stai unde stăteam eu, din pricina lemnului cam tare, mă înveseleam că păcălesc pe grăjdar, oricât de grozav se credea el. (Mihail Stoian, *Mică e vacanţa mare,* p. 50)

166. Pentru că, în sala aceea cu profesori vârstnici şi studenţi trecători, părul ei aplecat asupra paginilor te făcea s-o remarci deodată, să vrei să-i vezi chipul, să-ncerci să-i prinzi privirile, s-o aştepţi să iasă într-o pauză ca să-i poţi vorbi. (Corneliu Leu, ... *această viaţă sentimentală,* p. 173)

167. Ce ţi-am spus eu că face, Elviro, ar fi nimic şi m-aş supăra şi eu, să fiu în locul tău şi ar veni cineva să-mi spună ce-ţi spun eu acum. (*„România literară"*, nr. 14/84, p. 15)

168. Să coseşti, să seceri şi să cari de pe câmp secara şi ovăzul, să isprăveşti de cosit fâneţele, să ari încă o dată pârloagele, să treieri grânele de să-

Scanned with OKEN Scanner

mânță și să faci semănăturile de toamnă — toate acestea par lucruri simple și obișnuite (Lev N. Tolstoi, *Ana Karenina, II,* p. 183)

169. Nu-ți cer să afirmi sau să negi că ai face vreo politică, pentru că este și normal ca acum, chiar dacă am fost cândva de aceeași parte a baricadei, să ai rețineri; n-ai de unde să știi ce am făcut în ultimii ani sau dacă nu mi-am schimbat convingerile politice. (Ioan Iancu, Martin Schnellbach, *Nori și stele,* p. 65)

170. Dacă ne aflăm într-o câmpie întinsă și privim de jur împrejur, vedem Pământul ca o suprafață dreaptă, sub picioarele noastre, până departe unde cerul pare că se împreună cu el, loc pe care-l numim orizont. (Gabriela Oprescu, *Pământ — Corp ceresc,* p. 5)

171. Dacă așa stătea situația, am vorbit cu doctorul, să-l vadă el, dar doctorul ne-a spus că el, după cât îl știe, îl știe întreg la cap, el mai mult nu se pricepe, așa că să-l ducem noi la oraș, ca să-l vadă alți doctori mai deștepți ca el. (D.R. Popescu, *Vara oltenilor,* p. 89)

172. De o sută de ori dacă se uita la tine, de o sută de ori te privea, de parcă te vedea atunci pentru prima oară, și sunt sigur că de fiecare dată descoperea la tine ceva care nu fusese în stare să vadă până atunci. (Theodor Constantin, *Doamna cu voaletă din Balt Orient Expres,* p. 150)

173. Cum s-a desfășurat vânătoarea, ce-a făcut boierul Grigore în munți, câți urși a întâlnit în cale, pe câți i-a cruțat și câți l-au cruțat pe boier, zicându-și poate că ar fi păcat să-și pună mintea cu un vânător bătrân, astea toate nu le-a știut Vasile Mălinescu și poate că n-are să le știe niciodată. (Tudor Șoimaru, *Cântece și flăcări,* p. 260)

174. Când voi izbuti să birui aceste greutăți, să ridic școala, să aduc copiii la carte, să câștig încrederea oamenilor, atunci poate că va veni și rândul să mă întorc la activitatea extrașcolară, pe care atât de călduros am recomandat-o ministrului nostru, cu idei ceva mai înaintate decât alți miniștri, mai ales după avertismentul răscoalelor de anul trecut. (Cezar Pestrescu, *Apostol,* p. 65)

175. Mi se pare că printr-un instinct sigur acolo unde am fost liberă s-o fac, m-am oprit întotdeauna la bariera de unde încetează frumosul în ființe — fie că am trăit unde resursele erau prea mici, fie că împrejurările cu grijă sau cu dușmănie, au dat în lături din drumul meu luptele egale. (Hortensia Papadat-Bengescu, *Nuvele. Povestiri.* p. 117)

176. Se întâmpla însă foarte rar fiindcă îi plăcea de mine și deseori îmi spunea că va fi păcat să mi se îngroape cândva capul în pământ și, dacă n-o să mă mănânce nimeni, s-ar putea să iasă om de treabă din mine. (Gustav Morcinel, *Cele șapte ceasornice ale groparului Rybka,* p. 26)

177. De-ar fi putut auzi discuția dintre părinții lui Kitty în seara aceea, dac-ar fi fost în stare să judece lucrurile din punctul de vedere al familiei și ar fi aflat că Kitty ar fi nenorocită să nu se însoare cu ea, el ar fi rămas uimit și nu i-ar fi venit să creadă. (Lev N. Tolstoi, *Ana Karenina,* I, p. 84)

178. Cel care redactează o compoziție se află într-o situație deloc ușoară, dacă ne gândim la faptul că este obligat să urmărească în același timp lucruri care, deși aparțin toate de sistemul general al limbii, se subordonează unor cri-

Scanned with OKEN Scanner

terii diferite, corespunzătoare nivelurilor limbii. („Limba şi literatura română", *nr. 1/83* p. 12)

179. A aşteptat să mă liniştesc şi eu, iar când a văzut că sunt dispusă să stau de vorbă cu el, şi-a adus un taburet lângă căpătâiul meu şi mi-a spus că afară e o vreme de primăvară frumoasă, că toată lumea e pe stradă şi că sunt o leneşă dacă sunt în pat la o asemenea oră, chiar dacă e sărbătoare. (Camil Petrescu, *Patul lui Procust*, p. 38)

180. Levin se afla într-o sală mică, undeva unde se fuma şi se luau gustări, lângă un grup de tineri şi trăgea cu urechea la cele ce se vorbeau, încercând zadarnic să înţeleagă ce voiau să spună. (Lev N. Tolstoi, *Ana Karenina*, III, p. 319)

181. Acum, dacă simt că tovărăşia mea e de prisos, pot foarte uşor să mă învălui în propria-mi independenţă ca într-o mantie, să mă acopăr cu propria-mi mândrie ca şi cum m-aş acoperi cu un văl şi să mă retrag în singurătate. (Charlotte Brontë, *Shirley*, p. 222)

182. Să fi purtat cizme, aţi fi avut totuşi oarecare motive să vă temeţi; dar când ai sub tălpi o piele de cerb care să fie bine tăbăcită, poţi să fii de cele mai multe ori sigur că n-ai să laşi urme pe stânci. (J. Fenimore Cooper, *Ultimul mohican*, p. 222)

183. Cât priveşte pe cei ce aveau de suferit, a căror singură moştenire era munca şi care pierduseră această moştenire — oameni ce nu puteau găsi de lucru, şi prin urmare nu puteau căpăta leafă, şi prin urmare nu-şi puteau agonisi pâinea — aceştia erau lăsaţi să sufere mai departe; nu era cazul să opreşti mersul înainte al invenţiilor, să dăunezi ştiinţei, împiedicându-i progresul. (Charlotte Brontë, *Shirley*, p. 32)

184. Îşi dădea seama că pierduse întâlnirea cu fata aceea pe care nu avea cum s-o mai găsească vreodată, despre care nu putea să-şi amintească prea bine nici cum arăta, cu toate că ar fi vrut foarte mult în clipa aceea măcar să aibă ce regreta. (Corneliu Leu, *... această viaţă sentimentală*, p. 135)

185. Am ajuns unde trebuia să ne petrecem noaptea, fără să scoatem un cuvânt, eu pentru că simţeam că ceva mi se înfiripase în inimă şi mă trăgea înapoi, prietenul meu pentru că se gândea la un lucru pe care mi-l împărtăşi de îndată ce ajunserăm.

186. Şi doamne, frumos era pe atunci; căci şi părinţii şi fraţii şi surorile îmi erau sănătoşi, şi casa ne era îndestulată, şi copiii şi copilele megieşilor erau de-a pururea în petrecere cu noi şi toate îmi mergeau după plac, fără leac de supărare, de parcă era toată lumea a mea. (I. Creangă, *Amintiri din copilărie, Poveşti şi povestiri*, p. 32)

187. De data aceasta, deşi romanul în sine a fost abandonat, e cazul să recunoaştem că autorul izbuteşte măcar să ne înfăţişeze câteva figuri veridice într-o serie de capitole ce sunt nişte veritabile nuvele. (Al. Piru, *Panorama deceniului literar românesc 1940-1950*, p. 256)

188. Dacă se nimerea într-un compartiment de tren şi ceilalţi angajau o discuţie, contribuia şi el cu paranteze restrânse sau, în caz de controversă, îşi dădea adeziunea uneia din părţi, ba mimă, pe cât putea, şi o suficientă pasiune pentru a-şi arăta interesul şi că nu participă formal; cum plecau însă ceilalţi,

Scanned with OKEN Scanner

coborau sau ieşeau pe culoar să fumeze, şi rămânea numai cu unul, simţea cum golul se cască în jurul lui cu intenţia vădită să-l anihileze. (Miron Scorobete, *Meduza*, p. 32)

189. Până atunci îi dezmierdam, îi îngrijeam, şi când ni s-a spus că nu-i nimic de făcut, am socotit că ne-am isprăvit datoria, în clipa supremă când enormitatea adevărului li se arată, când sunt covârşiţi de vedenia gigantă, când ceea ce apare frumos sau urât e aşa de mare că nu-l putem suporta şi încă trăi, atunci îi lăsam singuri cu monstrul. (Hortensia Papadat-Bengescu, *Nuvele. Povestiri*, p. 49)

190. De unde te cunoaşte, nu mă întreba, asta n-am aflat-o încă, dar dacă vrei, pot să mă interesez şi în câteva zile îţi spun tot-tot, dar faptul că te-a invitat de ziua ei, în casa ei, a profului adică, asta se poate tălmăci uşor, chiar şi unui orb i-ar sări în ochi. (Mircea Marian, *Poveste de dragoste cu Andra Cantuniari*, p. 15)

191. Bărbatul se încruntă şi era cât p-aci s-o ia la înjurături, dar se gândi totuşi că femeia n-are de unde să ştie ce noroc a dat peste dânsul şi, proastă cum este, nici nu e în stare să ghicească. (Liviu Rebreanu, *Golanii*, p. 112)

192. De câte ori îmi apare o carte, o iau în mână cu un fel de spaimă, ştiu că mă pot aştepta din partea ei la orice; faptul că eu am scris-o, că o ştiu pe dinafară, că am citit-o în şpalturi şi în corectură nu schimbă cu nimic lucrurile. („România literară", *nr. 2/84*, p. 23)

193. Ar fi trebuit să-i spun, ca să exprim exact ceea ce simţeam, că mi-e atât de neplăcut să-l văd încât aş fi în stare să rămân repetent de atâtea ori până s-ar căra el din şcoală. (M. Preda, *Viaţa ca o pradă*, p. 40)

194. Vai, şi când cuget că niciodată nu-mi va fi permis să-i strâng mâna în mâinile mele decât cu indiferenţă; când cuget că nu voi putea să-i vorbesc decât cu indiferenţă, că nu voi trece pe acelaşi drum cu dânsa, decât cu indiferenţă, că nu-mi va fi permis nici chiar să mor, decât cu indiferenţă; când mă gândesc că nu-mi este iertat să-i zic niciodată „Eliza"..., ci că va trebui totdeauna să păstrez acel ceremonial rece, stupid, al bunei-cuviinţe; când cuget că nu-mi este permis să-i sărut nici umbra, fără a călca, fără a dezonora pe un om care mi-a trecut drept prieten; când cuget la toate acestea, mă mir de ce smintita mea inimă nu moare în această furtună a soartei, de ce nu îngheaţă în acest rece vânt al fatalităţii, de ce nu doarme la acest trist cântec al speranţei pierdute... (Al Săndulescu, *Duiliu Zamfirescu, Scrisori inedite*, p. 122 – 123)

195. Dacă bărbaţii care ne părăsesc au partea lor de erori comună la toată suflarea românească, când părăsesc arena de luptă, caută să ne aducem aminte de serviciile mari ce le-au adus cauzei publice şi o facem aceasta cu atât mai mult, când vedem că acele servicii nu consistă, ca la multe din reputaţiile uzurpate, din închipuirea greşită ce şi-ar face-o opinia publică despre ele, ci sunt reale, adevărate, au lăsat urmări binefăcătoare ce subzistă până astăzi. (M. Eminescu, *Despre cultură şi artă*, p. 84)

196. Spre deosebire de ceea ce se întâmplă cu toţi artiştii proveniţi din şcolile de artă şi din literatură, originalitatea era un lucru pe care Verdi trebuia să-l obţină prin luptă, nu pentru că nu avea inspiraţii originale, ci pentru că,

Scanned with OKEN Scanner

ținând seama de realitatea misiunii sale, el nu putea să le accepte fără rezervă. (Franz Werfel, *Verdi,* p. 84)

197. De cum intră în curtea largă, semirotundă, coborî din birje şi urcă treptele unde îl întâmpină un portar cu cordon, care-i deschise fără zgomot uşa, salutându-l (...) de cum văzu în vestibul galoşii şi blănurile membrilor care socotiseră că era mai uşor să-şi scoată galoşii decât să se urce cu ei (...) de cum auzi sunetul tainic al unui clopoțel care-l anunța şi văzu, în timp ce suia scara uşor înclinată, acoperită cu un covor, statuia la capătul scării (...), Levin se simți înveselit de atmosfera de club de pe vremuri (Lev N. Tolstoi, *Ana Karenina,* IV. p. 33)

198. Nu se pricepu nici să refuze cu demnitate avansul, ca unul a cărui mândrie fusese de curând rănită, nici să-l întâmpine cu franchețe, ca un om bucuros să uite şi să ierte; pedeapsa primită nu trezise în el nici un simțământ de ruşine, şi deci n-avea cum să trăiască această senzație în fața celui ce i-o administrase; nu era suficient de viguros să treacă prosteşte mai departe, luând o înfățişare rigidă şi mânioasă. (Charlotte Brontë, *Shirley,* p. 307)

199. Bineînțeles că ea n-a dorit să-şi amestece numele la această treabă, dar cea mai mare plăcere a ei a fost, şi mai este încă, s-o ponegrească atât cât poate pe sora ta, fără să rişte prea mult să-şi dea în vileag propria-i răutate. (Anne Brontë, *Necunoscuta de la Wildfell Hall,* III, p. 134).

200. — Eu nu fac decât ce-mi porunceşte stăpânul, iar dumneata ar trebui să înveți să-ți ții gura! răspundea cel cu care vorbea şi care, după glas, părea să fie un băiețandru. (Gerolamo Rovetta, *Lacrimile aproapelui,* p. 93)

201. Ai să constați că n-ai pierdut altceva decât banii şi bijuteriile pe care le aveai — şi câteva mici fleacuri pe care am socotit că e mai bine să le iau în posesia mea ca nu cumva spiritul tău mercantil să fie ispitit să le prefacă în aur. (Anne Brontë, *Necunoscuta de Wildfell Hall,* II, p. 87)

202. Eşti liber să judeci cum vrei felul meu de a vedea, dar dacă eu nu întind mâna unui țăran sau unui fecior de slugă şi nu-l pun la masă cu mine, este fiindcă aşa înțeleg eu să apăr ceea ce este mai bun pe pământ şi să mă conformez uneia din cele mai înalte legi ale naturii-mame ce ne duce spre perfecțiune. (A.P. Cehov, *Nuvele,* p. 263)

203. Mi-am dat seama că are dreptate şi m-am gândit bine că ar putea să fie aşa, dar când mi-a spus că-l are în vedere pe ofițerul de intendență, nu mi-am mai ascultat rugămintea. (Fenimore Cooper, *Preeria,* II, p. 221)

204. El căuta să convingă pe noul prezident al consiliului că finanțele țării trebuie reorganizate după un plan nou, că numai unul din țară ar avea un proiect pe care l-ar fi ținut secret până atunci, şi, silit să dea pe față cine este acela, la sfârşit declară că acel bărbat este el. (Ion Roman, *Umorişti de altădată,* p. 55)

205. Şi cum bătrânul voia să-şi dea fata după un negustor priceput în branşa lui comercială şi cum, pe de altă parte, în vremea aceea numai străinii erau în stare să facă uşor afaceri bănoase, era mulțumit că dăduse peste un pământean care vânturase lumea, ştiind limbi străine şi care era în stare să dea sfaturi chiar şi celor doi flăcăi ai săi tot atât de nerozi ca şi el; căci tot întrebându-mă cum de izbutiseră animalele astea să adune o asemenea avere, aflasem

Scanned with OKEN Scanner

că răposata mamă fusese de o pricepere negustorească neprețuită. (Panait Istrati, *Chira Chiralina. Moș Anghel,* p. 35)

206. Otilia, dacă bine-mi aminteam, fusese veșnic o tipă cumplit de încurcată, de fiecare dată avea alt program decât cel pe care i-l ofereai tu, se lăsa rugată, îi plăcea să fie ea cea care hotăra, dădea de fiecare dată impresia că-ți face un mare hatâr dacă accepta să se întâlnească cu tine. (G. Călinescu, *Enigma Otiliei,* p. 70)

207. Didi vorbește ceva, fără să știe ce, iar domnul începu îndată să-i spuie că se duce să se plimbe pe Calea Victoriei, fiindcă lui nu-i place mahalaua, și numai ghinionul l-a făcut să ia casă p-aici, că a stat în bulevard și umbla numai cu mașina, dar se simte bine că a luat tramvaiul acuma, deoarece astfel a fost fericirea să cunoască pe cea mai drăgălașă din câte ființe a întâlnit, o fată frumoasă, cultă, manierată, modernă, cum rar se întâmplă să se găsească la noi și simte că, cu o astfel de fată, s-ar putea să se-nțeleagă, fiindcă are ochii plini de simpatie, de farmec, de drăgălășenie... (Liviu Rebreanu, *Golanii,* p. 127)

208. Dar oricât de mult am prețui acest har și oricât ne-ar face plăcere să știm că frumosul a fost mereu un pericol pentru toate felurile de barbarie, suntem nevoiți să constatăm că în secolul nostru, și parcă din ce în ce mai mult, frumosul nu mai e suficient. ("România Literară", nr. 11/84, p. 4)

209. Uite că tot ce gândești și simți tu, eu știu de mult timp, dar te-am lăsat și nu ți-am dat note mari fiindcă mi-am dat seama că dacă te tulbur poate că nu vei mai iubi atât de mult istoria, care e secretul leacurilor tale, dar acum am nevoie de tine și trebuie să-mi spui ce știi. (M. Preda, *Viața ca o pradă,* p. 46)

210. Știu, știu bine că tu mă-nțelegi, dar mi-e frică de mine singur; mă tem că nu voi putea ajunge să-ți spui ceea ce aș dori să-ți spui; nu voi putea niciodată să scriu ceea ce înțeleg din mine însumi. (Al. Săndulescu, *Duiliu Zamfirescu, Scrisori inedite,* p. 133)

211. Dacă toată lumea era de acord că româna trebuie să-și relatinizeze vocabularul printr-un masiv import de termeni noi, modalitățile practice pentru atingerea unui asemenea țel erau destul de diverse. (Ion Gheție, *Introducere în studiul limbii române literare,* p. 81)

212. Era atât de fericit, încât nu se mira și nici nu se întristă prea tare când se căută în buzunar și nu mai găsi decât una din cele două pungulițe în care își împărțea averea, ca să fie mai sigur că n-o să piardă totul pe drum. (Edmondo De Amicis, *Cuore,* p. 26)

213. Frumusețea (...) mie mi-a spus adevărul; dar, chiar de-ar fi la fel pentru tine, biet copil, jură-mi că dacă, așa cum s-a întâmplat cu mama ta, te vor atinge aparențele, îi vei lăsa tatălui tău grija să se informeze despre moravurile, inima și viața dusă până atunci de cel pe care îl vei fi ales, dacă din întâmplare îți vei alege un bărbat. (Honoré De Balzac, *Modeste Mignon,* p. 113)

214. Cum mohicanul avea misiunea să stea la cârmă, acest gest arătă destul de bine intenția lui, și cei ce vâsleau îl ajutară imediat, așa că în câteva minute ajunseseră la un punct de unde puteau să vadă țărmul dinspre miazănoapte al insulei. (Fenimore Cooper, *Ultimul mohican,* p. 225)

215. Îl încânta atât de mult muzica slovelor și chiar zgomotul hârtiei, încât mai repetă și a treia oară fraza de la început, ca să se audă pe sine și să se con-

Scanned with OKEN Scanner

vingă de adevăr, să se convingă că trăieşte, că simte că-l pişcă frigul, şi pielea i se face ca de găină, că ţine în mână o carte pe care o poate citi şi se poate asculta citind-o. (Viktor Astafiev, *Un păstor şi o păstoriţă,* p. 63)

216. În loc să aplaude această universitate a talentelor lor, publicul a crezut că nu erau în stare să facă faţă în genul eroic; şi nu îndrăzneşte să-i pună pe picior de egalitate cu acei oameni de seamă care par să nu fi catadixit să spună tot ce au trecut sub tăcere. (Vauvernagues, *Maxime şi reflecţii,* p. 40)

217. În loc să te porţi ca un prieten adevărat — a continuat ea îndepărtându-se de mine şi trântindu-se în jilţul vechi — şi să mă ajuţi cu toate puterile tale, tu laşi întreaga povară pe umerii mei. (Anne Brontë, *Necunoscuta de la Wildfell Hall,* II, p. 121)

218. Dacă m-ar fi pus să sec un puţ adânc în care ar fi trebuit să stau până la brâu în apă, aş fi ascultat-o, fără să mai stau să mă întreb dacă are vreun rost sau nu să o fac. (A.P. Cehov, *Nuvele,* p. 408)

219. Ideea îmi venise într-un moment de disperare, când am descoperit că unica fiinţă pe care o iubeam, în care îmi investisem toată încrederea, de care mă agăţasem atunci când totul părea că se clatină, acea fiinţă lucidă şi raţională, căreia îi plăcea să facă ce spune şi să spună ce face, mă minţea cu dezinvoltură de ani de zile. (Radu Ţuculescu, *Grădina suspendată,*, p. 101)

220. Cu toate că inima bună a lui Veniamin se revoltase adesea auzind de chinurile la care era supus norodul, cu toate că înţelepciunea îi spunea că în silnicie nu se poate face nici o lucrare nici chiar aceea a pământului, el îşi dădu seama că Vodă n-are să dea înapoi la jelaniile divinităţilor şi că ţăranii au să fie şi mai năpăstuiţi de nu-i vor da ascultare. (Tudor Şoimaru, *Cântece şi flăcări,* p. 19)

221. Când ne deşteptarăm, ni se păru că nu mai suntem pe lumea asta, că se petrecuse un lucru îngrozitor; dar nu ne dădeam seama dacă visam urât sau dacă viaţa noastră de până atunci fusese un vis. (Panait Istrati, *Chira Chiralina. Moş Anghel,* p. 83)

222. Aici domină legile crude după care creşti şi descreşti, după care, cel cu cei mai mulţi bani îşi poate bate joc de cea mai bună carte a ta, în care sentimentul nesiguranţei te bântuie veşnic, pentru că nu e deajuns să ai carte mare ca să poţi câştiga, tot aşa cum în viaţă nu e deajuns să ai certe calităţi ca să poţi parveni. (Corneliu Leu, ... *această viaţă sentimentală,* p. 115)

223. Elvira simţea că se sfârşea ceva imens, nemăsurat, că timpul se oprise pentru ea şi că începuse un lucru pe care ea nu era în stare să-l conceapă, ceva pentru care nu putea găsi nici nume, nici explicaţia. („România Literară", *nr. 15*/84, p. 15)

224. E drept că nici n-aveam cu ce să mă îmbrac şi să mă încalţ ca să mă duc şi eu, dar chiar de-aş fi avut şi chiar de m-aş fi dus, credea el, neştiind că de fapt asta era suferinţa mea ascunsă, nu acolo mi-era gândul. (M. Preda, *Viaţa ca o pradă,* p. 57)

225. Adesea îmi vine să cred că mă doare mintea, că mă doare un lucru care e afară din mine sau care e atât de mult în mine, încât este peste tot, în firele părului, în fibrele cugetării, în moleculele aerului care mă-nconjoară. (Al. Săndulescu, *Duiliu Zamfirescu, Scrisori inedite,* p. 123)

Scanned with OKEN Scanner

226. Este evident că virtuțile artei lui Pallady sunt rezultatul unei adevărate latențe, ale unui cumul de date sensibile și raționale pătrunse în realitatea străveche a solului românesc, și că tocmai aici se află undeva explicată apariția acelui fond de afinitate care l-a făcut pe pictor să întâmpine, cu atâta dezinvoltă receptivitate, lecția de artă a școlii pariziene. (Radu Bogdan, *Reverii lucide*, p. 13)

227. Dacă ar fi să ne referim la cunoscutul „program" al lui Cehov de a scrie o piesă în care să nu se întâmple nimic deosebit, oamenii să trăiască, să discute, să bea ceai, am putea adăuga că în „Anna Karenina" Tolstoi parcă ar fi realizat acest program la o scară mult mai mare. (Lev N. Tolstoi, *Ana Karenina*, Prefață, p. XXXVII)

228. Bănuiesc că a plecat mai departe, pentru că după ce-am zăbovit o vreme să văd dacă nu cumva mă strigă sau se întoarce la mine, am mai riscat încă o privire și am zărit-o la o distanță apreciabilă traversând în grabă lanul (Anne Brontë, *Necunoscuta de la Wildfell Hall*, I, p. 128)

229. Dar, deși se vede că avea o îndelungată experiență în arta să insulte pe nefericiții prizonieri și își făcuse o reputație de acest soi în tribul ei, degeaba se întărâtă și făcu spume la gură, fiindcă nu fu în stare să-l facă pe cel ce-l batjocorea nici măcar să-și clintească un mușchi de pe față. (Fenimore Cooper, *Ultimul mohican*, p. 264)

230. În ce mă privește, cu fiecare zi doream să-i plac mai mult; dar pe zi ce trecea, simțeam că să izbutesc ar fi trebuit să renunț treptat-treptat la firea mea, să-mi înăbuș talentele, să dau o altă îndrumare gusturilor mele, să mă străduiesc să-mi însușesc idealul spre care, în chip firesc, nu simțeam nici o chemare. (Charlotte Brontë, *Jane Eyre*, p. 512)

231. Dacă este adevărat, după cum se spune, că fericirea cea mai mare stă în dorul mistuitor și că adevăratul dor este acela ce se îndreaptă către ceea ce nu poți atinge, atunci putem spune că tânărul, pe care-l urmărim acum în rătăcirile sale, întrunea toate calitățile să fie unul dintre cei mai fericiți muritori. (J.W. Goethe, *Opere*, II, p. 104)

232. Mă bucur foarte mult de asta pentru că tot timpul m-a chinuit teama ca nu cumva să-i spună cineva că sunt pe moarte sau într-o stare disperată și ea să se dea de ceasul morții că nu poate afla veşti de la mine, nici să-mi vină-n ajutor, nici să mă viziteze. (Anne Brontë, *Necunoscuta de la Wildfell Hall*, II, p. 128)

233. După câte cred eu, dacă lucrurile ar fi orânduite așa cum se cuvine, ei n-ar trebui să se afle în situația să aibă nevoie de acel sprijin umilitor; și muncitorii o simt; și noi am simți-o dacă am fi în locul lor. (Charlotte Brontë, *Shirley*, p. 299)

234. I se ivise și lui un prilej de a fi altcineva decât fusese, și nu voia să-l piardă; își repeta, cu înverșunare, că n-are voie să-l piardă, chiar dac-ar fi să-și sărăcească pentru o vreme, pentru câteva luni toate neamurile și toți prietenii. (Nicolae Țic, *Navetiștii*, p. 5)

235. Înspre dimineață, când se hotărau să plece spre casele lor, tinerii își jurau să rămână frați și să lupte pe mai departe, cu vorba, cu scrisul ori cu fap-

Scanned with OKEN Scanner

ta, chiar dacă pentru aceasta ar fi să plătească cu surghiunul ori cu viața. (Tudor Şoimaru, *Cântece şi flăcări*, p. 288)

236. Dar nu trebuie să pregetăm, trebuie să facem tot ce ne cere, chiar de-ar fi să ne punem pielea-n joc pentru o nebunie, pentru că, află, Irimie, e mai multă nebunie pe lume decât înțelepciune. (Panait Istrati, *Chira Chiralina. Moş Anghel*, p. 362)

237. Nu se poate ca în următoarele minute să n-ajungi să vorbeşti cu ei iarăşi ca şi cum niciodată nu v-aţi fi contrazis, iarăşi amical; nu se poate ca apoi, imediat, la următoarea frază, ei să nu-şi dea seama de superioritatea ta, să nu fie încântaşi că te-au cunoscut, cu atât mai încântați cu cât tu ştii să te porți mai simplu şi mai apropiat, fără aroganță şi îngâmfare. (Corneliu Leu, *...această viață sentimentală*, p. 121)

238. În ceea ce priveşte limbajul tehnic şi ştiințific, cred, de asemenea, că ar trebui să se renunțe la actuala distincție pe care elevii sunt chemați să o facă între termenii tehnici şi cei ştiințifici, chiar dacă se admite că unii termeni sunt tehnici şi ştiințifici în acelaşi timp. („Limbă şi literatură", nr. 3/82, p. 115 – 116)

239. Toți câți l-au cunoscut, câți pomeneau despre el, îl condamnau, dar cădeau de acord şi recunoşteau că a fost un om extrem de simpatic şi că nu-i rezista nimeni. (Cezar Petrescu, *Plecat fără adresă*, p. 147)

240. Dar dacă vreodată ai iubit, dacă ştii urma pe care o lasă o lacrimă iubită în viața celui ce o face să curgă; dacă cunoşti aureola de mărire şi atmosfera de fericire în care aş voi să țin veşnic acest nobil suflet, sufletul Elizei, dacă mă înțelegi bine, roag-o să nu mai plângă. (Al. Săndulescu, *Duiliu Zamfirescu. Scrisori inedite*, p. 124)

241. El era omul care era aşa cum credeai tu că e, şi privirea lui căpăta în această sugestie bizară pe care ți-o făcea o intensitate aproape teribilă, ca şi când ar fi aruncat asupra celui cu care privirea sa se încrucişa întreaga povară şi răspundere pentru actele pe care el, Anghel, avea să le comită în viață. (Dumitru Micu, *Literatura română la începutul secolului al XX-lea*, p. 60)

242. Deşi Daria Alexandrovna îşi spunea că trebuie să sfârşească o dată cu situația asta, că trebuie să ia măsuri să-l pedepsească, să-l facă de râs, să se răzbune pe dânsul măcar pentru o părticică din durerea ce-i pricinuise, deşi nu înceta să-şi spună că îl va părăsi, totuşi simțea că acest lucru este cu neputință. (Lev N. Tolstoi, *Ana Karenina*, I, p. 17)

243. Aşa cum spuneam, a continuat el, sau aşa cum aş fi spus dacă nu mi-ai fi tăiat dumneata vorba, uneori mi se pare că ar fi fost mai bine pentru mine să fiu legat de o ființă care să-mi arate totdeauna când greşesc, să-mi ofere un motiv să săvârşesc numai binele şi să evit răul, lăudându-mă când aprobă faptele bune şi apostrofându-mă când le dezaprobă pe cele rele. (Anne Brontë, *Necunoscuta de la Wildfell Hall*, II, p. 15)

244. Iar eu, țipă ducele, eu, care sunt atacat de prietenii dumneavoastră (...), eu voi şti dacă vă sunt sau nu frate şi dacă, în afară de maiestatea voastră, există în Franța măcar un singur om care să aibă dreptul să mă privească în față fără ca teama, dacă nu respectul pe care mi-l datorează, să-l facă să-şi plece ochii. (Alexandre Dumas, *Doamna de Monsoreau*, I, p. 58)

Scanned with OKEN Scanner

245. Îşi făcuse socoteala că drumul nu va fi lung, dar, derutat la fiecare leghe de spusele misterioase ale ţăranilor cărora le cerea lămuriri, gândi că e mai cuminte să nu-şi continue călătoria fără să îmbuce ceva. (Honoré De Balzac, *Medicul de ţară*, p. 16)

246. Şi ca să nu-şi învinovăţească tatăl, la care locuia şi de care depindea, dar mai cu seamă ca să nu se lase cuprins de duioşie, socotită de dânsul umilitoare, băiatul se silea să nu-l privească pe unchiul acesta, venit să-i tulbure liniştea şi să nu se gândească la ceea ce-i amintea el. (Lev. N. Tolstoi, *Ana Karenina*, IV, p. 89)

247. Nu se ştie de unde răsăriră câţiva soldaţi, cărora nu le plăcea nici de frică să sape gropi, căci în timpul războiului avuseseră timp să prindă ură de această muncă, dar de astă dată luară lopata de bunăvoie din mâna lui Boris şi a comandantului şi se apucară să sape mormântul. (Viktor Astafiev, *Un păstor şi o păstoriţă*, p. 34)

248. Dar când se gândea că se va duce să se bată, să-şi facă un nume de temut, să-şi plătească toate datoriile de onoare, o lua la galop de parcă ar fi alergat spre glorie, până când îi venea în minte că va trebui s-o părăsească pe mica Diana cea atât de veselă şi de frumoasă, şi atunci recădea brusc în melancolie, mergând din nou la pas ca şi cum ar fi putut să întârzie astfel clipa crudă a despărţirii. (Alexandre Dumas, *Cele două Diane*, I, p. 15)

249. Dar, cum era un generos, cum ştia ca nimeni altul să-şi înlesnească evadările pe drumurile unde nu-l mai afla nimeni, la fel ştia să creeze suave pretexte de celebrare a poeziei — şi cred că boema noastră a cunoscut frumos donqijotismul patetic, ridicol, tragic. (Gh. Tomozei, *Moartea unui poet*, p. 333)

250. Pe dată ce au scăpat de Ciuruc şi au intrat în besna pădurii, şi-au dezlegat limbile, începând să vorbească în şoaptă; flăcăul, ca să alunge de la el spaima ce-l cuprinsese de-atâta întuneric, iar fugarul, de teamă ca să nu-l biruie cumva oboseala. (Tudor Şoimaru, *Cântece şi flăcări*, p. 301)

251. Când vrei să faci pe cineva să-şi schimbe părerile sau să adopte altele câteva, este ca şi cum ai vrea să tragi un bulevard printr-un cartier bătrân. (Gala Galaction, *Roxana. Doctorul Taifun*, p. 66)

252. De câte ori venea Olimpia să-i bată la uşă, să-l întrebe dacă nu-i este foame ori să i se plângă că domnişorul Emilian a spart lacătele de la pivniţă şi lasă să curgă vinul gârlă din butoaie, de-l beau şi câinii, că a poruncit să taie toţi cei şaisprezece purcei de lapte, tresărea înciudat că ea îl tulbură. (Gica Iuteş, *Cei trei de la Crisanta*, p. 51.)

253. Când am ajuns la concluzia că mă urăsc deajuns toţi ăia şi că de-acum pot sta şi eu pe picioarele mele, mă făcusem bine şi bani nu aveam, că bătrâna vânduse un loc de casă şi banii îi pusese în şifonier, am plecat, n-am fugit, am plecat ca orice cetăţean serios, cu valiza de piele a bătrânului în stânga, cu dreapta streaşină, nu multe, vreo două-trei. (Marius Stoicescu, *Zeul cu pistrui*, p. 75)

254. Sunt români care n-au fost niciodată la Iaşi, deşi n-ar trebui să fie niciunul, căci cine n-a fost aici nu poate să străbată cu înţelegerea foile celor mai frumoase cronici, nu se poate pătrunde, după cuviinţă, de spiritul nostru care

Scanned with OKEN Scanner

trăieşte în acel loc mai viu şi mai bogat decât oriunde aiurea. („Limbă şi literatură română", nr. 3/77, p. 29)

255. Adevărul e că eu suspin după vremurile de ieri, dumneata, după cele de mâine; amândoi avem poate dreptate, dar până atunci suntem nemulţumiţi de ceasul pe care îl trăim. (Cezar Petrescu, *Aurul negru*, p. 336)

256. Cu toate că nu-i văzusem faţa şi deci nu-l recunoscusem aş fi putut afla cine a fost şi ce l-a îndemnat să facă acest gest atât de neobişnuit. („România literară", nr. 7/84, p. 7)

257. — Bine, reluă el, să zicem că pe ăla îl suporţi uşor, nu-l cunoşti, nu ştii ce s-a-ntâmplat, nu tu ai creat şi nici n-ai contribuit cu nimic la atmosfera generală din acei ani când unui om căruia i s-au găsit câteva încărcătoare în casă îi poate trece prin cap că pe baza lor poate fi vârât la beci, de care, să zicem, el avea o groază nebună, care i-a tulburat aşa de tare minţile, încât s-a aruncat în apă, uitând că nu ştie să înoate. (Marin. Preda, *Marele singuratic*,, p. 86)

258. Dacă până atunci Stepan Arcadici fusese în stare să-şi păstreze liniştea când se gândea la soţia sa, să spere că lucrurile se vor „drege", cum spunea Matvei, ba chiar să-şi citească în tihnă ziarul şi să-şi bea cafeaua — acum, când îi văzu faţa chinuită şi îndurerată, când auzi sunetul glasului ei deznădăjduit şi resemnat în faţa soartei, i se tăie răsuflarea, simţi un nod în gât şi ochii i se umplură de lacrimi. (Lev N. Tolstoi, *Ana Karenina,* I, p. 19)

259. Sunt fericită că nu-mi eşti rudă; cât voi trăi, n-am să-ţi spun vreodată mătuşă, niciodată nu voi veni să te văd când voi fi mare, iar de mă va întreba cineva dacă te iubesc şi cum te-ai purtat cu mine îi voi spune că numai amintirea dumitale îmi face rău şi că ai fost crudă faţă de mine, de o cruzime necruţătoare. (Viktor Astafiev, *Un păstor şi o păstoriţă*, p. 62 — 63)

260. Deşi sergentul nu sperase niciodată să ajungă la o treaptă mai înaltă, acţionase întotdeauna astfel încât atrăgea atenţia asupra sa, fiind silit să trăiască în strânsă legătură cu subalternii lui, ale căror pasiuni şi apucături socotise că trebuie să le înfrâneze printr-un aer distinct de demn. (Fenimore Cooper, *Călăuza,* p. 99)

261. Dacă mi-ar sta în putere să îndrum inima asta binevoitoare, cred că aş fi sfătuit-o să alunge pe unul care mărturiseşte că nu are în viaţă un ţel mai înalt decât să cârpească averea în trecut şi să şteargă de pe blazonul lui burghez pata ruşinoasă care este falimentul. (Charlotte Brontë, *Shirley,* p. 120)

262. Dar cum nimeni pe lumea asta, oricât de bine ar gândi, nu este sigur că nu i se poate strecura ceva împotriva firii lui, cum pe de altă parte comedia, dacă este vorba să placă, presupune sau trezeşte totdeauna în spectator o anumită maliţiozitate, se ajunge astfel pe o cale normală la o atitudine considerată până atunci nefirească. (J.W. Goethe, *Opere,* II, p. 128)

263. Mi se părea că este peste putinţă să înduioşez pe locuitorii acestei case, să-i conving că nevoile şi suferinţele mele nu erau o minciună şi să-i îndemn să-mi pună capăt rătăcirilor! (Charlotte Brontë, *Jane Eyre,* p. 433)

264. Trebuie să te gândeşti ce-ţi trebuie, continuă ea, să nu te afli în situaţia să nu ai acolo nici măcar lucrurile ce-ţi vor fi de primă necesitate. (Alexandre Dumas, *Cele două Diane*, p. 246)

Scanned with OKEN Scanner

265. Şi eu îţi spun că, dacă nu vrei să dai în vileag pe cel care te-a informat, înseamnă că pe toate le-ai inventat dumneata, ţipă omul nevoit să se abţină de la orice gest necugetat. (Fenimore Cooper, *Preria*, II, p. 82)

266. Zadarnic caută Negruzzi să explice câtorva prieteni că una este să nu ai încredere în tinerii luptători şi în larma pe care o fac în jurul unei trebi naţionale şi altceva e să zici că cel ce a scris asemenea versuri ar fi un duşman al progresului ori al Unirii. (Tudor Şoimaru, *Cântece şi flăcări*, p. 330)

267. Oricare ţi-ar fi gândurile şi bănuielile, socotesc că datoria unui doctor de conştiinţe era să rămână lângă cei care s-au încredinţat vigilenţei lui. (Gala Galaction, *Roxana. Doctorul Taifun*, p. 121)

268. În clipele acelea voia ca toate să se împlinească, aşa cum credea unchiul că-i mai bine, şi dorinţa îi era atât de fierbinte, încât ar fi fost în stare să se ridice din pat şi să se ducă în tainele nopţii la conu Cristu, să-i sărute mâinile şi să-i spună să nu-l înşele pe unchiul. (Corneliu Leu, *...această viaţă sentimentală*, p. 93)

269. Îi părea, sincer, bine, când îi venea cineva în casă, chiar dacă era vreo rudă cu caracter rău, cu obiceiuri proaste, care fuma înăuntru, maică-mea nu putea suferi tutunul, sau intra cu pantofii plini de noroi, sau bârfea, sau vorbea prea tare, sau prea mult, sau avea purici, sau alte năravuri avea. (Marius Stoicescu, *Zeul cu pistrui*, p. 80)

270. Concluzia la care am vrut să ajung este că trebuie negreşit să se perfecţioneze lucrările de cultivare a limbii, iar publicul trebuie să facă mereu apel la ele, nu numai ca să evite de a se arăta incult, ci mai ales ca să nu pună bețe în roate acţiunii care va face ca o limbă foarte apropiată de a noastră să devină unică pe tot globul. („Limbă şi literatură", nr. 2/79, p. 5)

271. Îmi vine să-i spun că tata n-o să-mi mai trimită bani niciodată; îmi aminteam vag de despărţirea noastră în drum spre gară, de insistenţele lui să-l înţeleg că nu mai are de unde; în faţa acestui om tăcut care căuta poate o soluţie pentru mine îmi dădeam seama că strategia mea împrumutată de la tatăl meu era inferioară îngrijorării acestui intelectual care era silit să mă arunce în stradă cu studiile neterminate (...). (M. Preda, *Viaţa ca o pradă*, p. 82)

272. Inutil îi dau elevului toate posibilităţile de exprimare a unei părţi de propoziţie, dacă nu-i atrag atenţia — cum programa n-o face — că ele nu pot fi folosite în relaţie cu orice termen regent, deci că termenul regent îşi selectează, dintre aceste posibilităţi, numai pe acelea care satisfac regulile lui de combinare. („Limbă şi literatură", nr. 1/77, p. 13)

273. Îţi spun un lucru: mai înainte să ne dăm seama ce se întâmplă, s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat, şi să mă crezi că voi utiliza argumentul că, fără să le fi făcut nimic, ei au fost primii care au vrut să mă omoare pe mine în faţa primăriei, în '46. (M. Preda, *Marele singuratic*, p. 89)

274. — Scarlett, nu mi-a plăcut niciodată să adun cioburile sparte şi să le lipesc la loc, spunându-mi că vasul e nou, fiindcă ceea ce s-a spart, s-a spart; şi prefer să-mi amintesc cu plăcere de vasul întreg, decât să-l am înaintea mea şi să-i văd crăpăturile, tot restul vieţii mele. (Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului*, II, p. 636)

Scanned with OKEN Scanner

275. Pe măsură ce m-apropiam de capătul drumului, mă cuprindea bucuria; eram atât de bucuroasă, încât m-am oprit deodată să mă întreb ce însemna asta, să-mi adun minţile şi să-mi repet că nu către casa mea mergeam, nici spre o aşezare de unde prieteni iubitori priveau în lungul drumului aşteptându-mi sosirea. (Viktor Astafiev, *Un păstor şi o păstoriţă,* p. 317)

276. Voia să-i mai scrie cât de mult datoreşte el influenţei ei sănătoase şi că, dacă acum a început să calce strâmb, e numai din pricină că influenţa ei e paralizată de existenţa unor persoane îndoielnice, cum ar fi, de pildă, aceea care se ascunde astăzi îndărătul tabloului. (A.P. Cehov, *Nuvele,* p. 138)

277. Băuse, se încălzise periculos de repede, şi peste o jumătate de oră, când soarele bătea orbitor pe creastă, din ceea ce crezuse că sunt nişte troiene, ceva începuse să se mişte; era un cort alb căptuşit cu zăpadă, şi trăgătorul ieşi pe brânci, se vedea că degerase şi el, pentru că imediat începuse să alerge, jur-împrejur, executând mişcările de înviorare ale altui început de zi care la el se măsura cu inamicii izbiţi drept în frunte. (Constantin Ţoiu, *Însoţitorul,* p. 318)

278. Ceea ce mă sperie şi mai rău era că străinul nu părea să fie nici el în apele sale, căci trase puţin sabia de mâner, făcând să joace lama în teacă, şi cât a durat aşteptarea el tot înghiţea în sec, de parcă ar fi avut un nod în gât. (Robert Louis Stevenson, *Comoara din insulă,* p. 23)

279. Ştiu că ar fi mult mai bine dacă muncitorii dumitale te-ar iubi şi nu te-ar urî, şi sunt absolut convinsă că blândeţea are mult mai mulţi sorţi de izbândă decât aroganţa, dacă e vorba să le câştigi simpatia. (Charlotte Brontë, *Shirley,* p. 98)

280. O clipă crezu că va izbuti să intre în pădure, dar o găsi păzită de cei ce-l făcuseră prizonier şi fu nevoit să se arunce din nou în centrul luminişului. (Fenimore Cooper, *Ultimul mohican,* p. 61)

281. Nu-şi amintea să mai fi suferit o asemenea împrăştiere a gândurilor, nimic nu se mai lega de mintea lui, era ca o boală starea asta insuportabilă, când simţi că n-ai făcut ce-ar fi trebuit să faci, şi nu-ţi dai încă seama de consecinţe, poate, îşi zise într-o sclipire, poate că Zaharia Munteanu s-ar fi purtat la fel, n-ai dreptul să ţii nişte oameni aici când nici un pat ca lumea nu le poţi oferi, când situaţia s-a schimbat, au năvălit alţii, cu bătrâni, cu neveste şi copii — cum să-i dai afară pe-o vreme ca asta? (Nicolae Ţic, *Navetiştii,* p. 288)

282. Dac-aş şti că ai o scânteie de iubire pentru mine, aş aştepta o sută de ani, dar ştiu că n-ai; de aceea condiţia pusă e cam greu posibilă. (A.Z.N. POP, *Mărturii. Eminescu. Veronica Micle,* p. 108)

283. E lesne de înţeles, aşadar, cât de greu trebuie să-ţi fie să te desprinzi din miracolul unei asemenea seri de deal la Ipoteşti, când cerul şi-a aprins întreagă noaptea lui de viziuni, ca peste un colţ de rai, când pământurile răsună parcă de toată muzica lumii, când stelele curg necurmat de traiectoriile lor într-o atmosferă de magie şi de inocenţă, iar Timpul lunecă tulburător în Nesfârşit. (Fănică N. Gheorghe, *Popasuri în timp,* p. 77)

284. Dom' învăţător, i-am spus eu atunci, care mă gândeam o clipă că ar putea să dea de la el restul, dar îmi spusesem în acelaşi timp că nu putea să facă aşa ceva, că nu eram fi-său, luaţi-mi un maculator ca să am măcar pe ce scrie,

Scanned with OKEN Scanner

că de învățat pot să mă împrumut, dar de scris nu pot să scriu în caietele altora. (M.Preda, *Viața ca o pradă*, p. 7)

285. Chiar dacă mai târziu, după ce pleca ruda, bodogănea că ar fi supărată, îi părea totuşi bine, şi altă dată, dacă se întâmpla să vină râzând îi invita înăuntru. (Liviu Rebreanu, *Golanii*, p. 80)

286. Când ai să te loveşti de pragul de sus, ai să-ți redescoperi adevărata ta fire şi atunci ai să-ți dai seama că nu-ți este permis să-ți baţi joc de tine însuți numai fiindcă în viață nu toate se întâmplă aşa cum ți-ai dorit tu. (Theodor Constantin, *Johny Boambă*, p. 150)

287. Mai bine să fii de faţă cu alţii şi să vorbeşti despre cei care lipsesc decât să lipseşti şi să vorbească alţii despre dumneata. (Cezar Petrescu, *Apostol*, p. 121)

288. Motivul pentru care nu putem fi de acord să-şi pună astfel de probleme, când e vorba de limba română, este că nu le mai rămâne timp ca să înveţe lucrurile elementare care sunt într-adevăr de domeniul limbii şi care, tocmai pentru că sunt elementare, sunt indispensabile nu numai pentru anii de şcoală, ci şi pentru restul vieţii. („Limba şi literatura română", nr. 3/78, p. 10)

289. — Dacă ai da banii pentru vreo nerozie filantropică, ai trece drept un om de viitor, se însufleți ea, şi aş fi cea dintâi care te-aş îndemna s-o faci, căci eşti prea naiv ca să poți scrie lucrări politice importante, care să-ți aducă vreo reputație, n-ai un stil care să-ți îngăduie să umpli o broşură, ai puterea să-ți găseşti un rost ca toți cei de felul tău, care-şi creează un nimb de glorie punându-se în fruntea unei mişcări sociale, morale, naționale sau generale. (Honoré de Balzac, *Verişoara Bette*, p. 273)

290. Dacă, după două-trei zile de supraveghere atentă şi plină de răbdare, Ophelia avea naivitatea să-şi închipuie că Topay se liniştise în sfârşit, că nu mai era nevoie să o controleze şi că putea deci să se ducă — timp de o oră, două — să-şi vadă şi de alte treburi, Topay făcea tărăboi şi o dezordine de nedescris. (H.B. Stowe, *Coliba unchiului Tom*, II, p. 21)

291. Ce mă mira şi mai mult era că de câte ori timpul nu era prielnic, când ningea, ploua sau bătea vântul, dacă surorile lui îmi spuneau să nu mă duc la Morton, el, dimpotrivă, bătându-şi joc de grija lor, mă îndemna să nu mă tem de vremea proastă şi să-mi fac datoria. (Viktor Astafiev, *Un păstor şi o păstoriță*, p. 509)

292. Îmi amintesc cum într-o seară se pregătea să plece la plimbare şi eu am ajutat-o să urce pe bicicletă; în clipa aceea mi s-a părut că e atât de frumoasă, încât, când am atins-o, am simțit că-mi ard degetele şi că tremur de încântare. (A.P.Cehov *Nuvele*, p. 296)

293. Când îți fluieră vântul prin buzunare, când nu mai ai nimic de vândut, şi nici neamurile nu prea au, iar prietenii țin cu dinții de fiecare bănuț, doar şi ei trebuie să adune şi să-şi cumpere câte ceva, e greu, e aproape cu neputință să faci rost de zece mii de lei, în mai puțin de două zile. (Nicolae Țic, *Navetiştii*, p. 5)

294. Deşi doamna Kennedy se afla cel mai aproape de preşedinte, când a fost atins şi, în timp ce limuzina gonea spre spital, şi-a ținut soțul în brațe, cu capul pe genunchii ei, nu i-a fost pusă nici o singură întrebare cu privire la ră-

Scanned with OKEN Scanner

nile soţului ei, cu toate că nimeni n-a avut prilejul să vadă rănile preşedintelui de atât de aproape şi timp atât de îndelungat ca doamna Kennedy. (Mark Lane, *O judecată pripită*, p. 481)

295. — Ţi se va face dreptate, n-ai grijă, şi se va plăti fiecăruia după cum merită, spuse el; eu am fost prădat de vite, dar am de gând să-mi recâştig toată averea, chiar de-ar fi să dobândesc copită cu copită; aşa că atunci când un om n-are încotro, şi e silit să încheie târgul cu amândouă părţile, ar fi nebun dacă nu i-ar rămâne şi lui ceva. (Fenimore Cooper, *Preria*, I, p. 102)

296. Dacă dau de un om care mă priveşte drept în faţă când îşi laudă ofiţerul, fiindcă, fie-mi iertat, soldaţii înclină uneori să-şi critice superiorii, dacă dau, zic, de un om care mă priveşte drept în ochi când îşi laudă căpitanul, îmi spun totdeauna că acel băiat este cinstit şi ştie ce spune. (Id., *Călăuza*, p. 139)

297. Poate că din pricină că nu avea încă un loc al lui, şi numai al lui, unde să-şi orânduiască zilele şi nopţile, poate că din pricina asta îl încerca tot mai des în ultima vreme o aprigă nemulţumire faţă se sine, de tot ceea ce făcea el de dimineaţa şi până seara, ajungând mereu la părerea că ar trebui să facă altceva, mai de folos pentru el şi pentru alţii, şi să se poarte altfel, mai hotărât: când o ia într-o direcţie, să nu mai ezite, să nu mai dea înapoi, şi să se-ntrebe la-nceput dacă-i bine ori rău ceea ce vrea să facă, şi nu când e prea târziu. (Nicolae Ţic, *Navetiştii*, p. 144)

298. A fost scris să fie să ne împrietenim fulgerător, să ne gratulăm vreme de douăzeci de ani cu apelativul micimane (...), şi tot scris a fost să ne certăm apoi şi nici unul să încerce să rupă zăvorul ăla nenorocit al orgoliului hrănit, cum ar spune Borges, cu umbre şi erori şi, aş adăuga, cârpit de bârfe, rotunjit de minciuni, otrăvit cu şopârle. (* * * *Timpul n-a mai avut răbdare: Marin Preda*, Fănuş Neagu, p. 155)

299. Când răsfoieşti corespondenţa unui scriitor este ca şi cum ai intra în camera lui de lucru şi, nevăzut, l-ai însoţi în lungile nopţi de veghe, ca şi cum i-ai cerceta biblioteca şi hârtiile cu planuri şi frânturi de versuri împrăştiate pe masă, ca şi cum i-ai citi indiscret şi misterios gândurile. (Al. Săndulescu, *Duiliu Zamfirescu. Scrisori inedite. Prefaţă*, p. V)

300. Se gândea dacă n-ar fi mai bine să oprească trăsura, să aştepte pe ceilalţi, căci credea că le luase înainte, să umfle deputatul pe sus şi, într-o grabă de cal, să-i facă o baie în iaz, ca să-l vindece de fierbinţeală. (Emil Gârleanu, *Nucul lui Odobac*, p. 56)

301. Adăpostise de două ori fugarii urmăriţi, fiindcă aici toţi îşi închipuiau că nimeni nu se gândeşte să-i caute şi fiindcă le era uşor să intre şi să iasă dintr-o clădire unde se află un dentist la primul etaj, un birou de publicitate la al doilea şi toată ziua un necurmat du-te-vino de trecători. (Cezar Petrescu, *Calea Victoriei. Duminica orbului*, p. 237)

302. Lui Marin Preda îi plăcea istoria, fiindcă avea sentimentul că trăieşte în vremuri imemoriale şi că la capătul viu al acestui fluviu care înainta spre necunoscut era el, el era punctul la care ajunsese până atunci istoria — şi că în rândul de bărbaţi care aduseseră istoria până în prezent el era ultimul, el era

Scanned with OKEN Scanner

acela căruia îi venise rândul acum să fie creator de istorie. (* * * *Timpul n-a mai avut răbdare: Marin Preda,* D.R. Popescu, p. 443)

303. Eu însă consider că ar fi fost cu adevărat o performanță numai dacă aș fi izbutit să trec granița folosind o identitate împrumutată și cu valiza diplomatică la mine, în care, deși încă n-am apucat să-mi vâr nasul, am fost informat că există, pe lângă alte hârtii deosebit de importante, și niște instrucțiuni privind modul de funcționare al noului cod secret de serviciu al Ministerului dumneavoastră de Externe. (Theodor Constantin, *Doamna cu voaletă din Balt Orient Expres,* p. 290)

304. Și cu o insistență cu care vocea lui groasă se ferea să mai spere, dar nu șovăia să mă facă totuși să înțeleg că începând din clipele acelea mă aflam pe un drum pe care urma să merg singur, începuse să-mi spună că mai mult decât făcuse pentru mine până atunci nu mai putea, că el de bani nu mai avea cum să facă rost; chiar atunci când mă însoțea să mă urc în tren nu avea să-mi dea nici un leu, nu avea, înțelegeam sau nu înțelegeam? (Marin Preda, *Viața ca o pradă,* p. 54)

305. Pe măsură ce se adâncește și se diversifică activitatea de cercetare, se creează specialități noi și se ajunge la situația ca nimeni să nu mai fie în stare să cuprindă în întregime cu mintea toate ramurile științei și tehnicii, ba se poate spune chiar mai mult: astăzi nu există om de știință care să cunoască în toate amănuntele întregul domeniu pe care și l-a ales. („Limba și literatura română", nr. 2/79, p. 3)

306. Antoinette nu mai era fetița romanțioasă de odinioară, copilul răsfățat care visa la viață ca la o plimbare pe o zi frumoasă, cu un îndrăgostit; acum privea viața ca pe o aprigă luptă, pe care trebuia să o ia de la capăt, în fiecare zi, fără vreo odihnă, sub osânda să piardă într-o clipă tot ceea ce a câștigat, pas cu pas, în nenumărați ani de trudă; și se gândea că ar fi foarte plăcut să te poți sprijini de brațele unui prieten, să-ți împarți necazurile cu el, să te poți odihni o clipă, în timp ce el ar veghea asupră-ți. (Romain Rolland, *Jean-Christophe,* p. 487)

307. Așa că, oricât i s-ar fi spus prințesei că tinerii din vremea noastră trebuie să-și făurească singuri soarta, ea nu putea crede una ca asta, cum nu-i trecea prin cap că va veni timpul când cele mai nimerite jucării pentru copiii de cinci ani vor fi pistoalele încărcate. (Lev N. Tolstoi, *Anna Karenina,* I, p.67)

308. Nu prea îmi vine la socoteală să mă duc la câmp cu demâncare sau să mân căruța, să trăiesc laolaltă cu niște oameni pe care i-aș iubi fără să pot scoate sărăcia din casă, toată ziua să-mi port în brațe copiii și să cârpesc țoalele unui bărbat. (Honoré de Balzac, *Medicul de țară,* p. 126)

309. Nu eu am căderea să exprim o părere despre Mazzini; dar să îmi fie îngăduit să spun că, după ce i s-a pus pe cap coroana de laur pe care o merită, i se îndeasă acum pe cap o coroană cu spini pe care n-o merită. (Alexandre Dumas, *Memoriile lui Garibaldi,* p. 39)

310. Se mai discutară câteva probleme administrative, apoi, în încheiere, șeful unității aminti cât de mult țin ei la fata cu ochelari, cum o apreciază pentru corectitudinea care o caracterizează și cum de multe ori se gândea, personal, să-i facă unele înlesniri, ținând cont că ea se deplasează mai greu și, când

Scanned with OKEN Scanner

lucrează în laborator, e nevoită să stea în picioare, lucru înfiorător de obositor. (Radu Ţuculescu, *Grădina suspendată,* p. 220)

311. În loc să cerceteze probabilităţile ce reieşeau din faptul evident că fuseseră trase în total cel puţin patru focuri, Comisia şi-a salvat ipoteza fundamentală de lucru trăgând concluzia că glonţul care l-a atins pe guvernatorul Connally îl lovise în prealabil pe preşedinte. (Mark Lane, *Judecată pripită,* p. 70)

312. În zilele când îl măcinau asemenea gânduri era foarte morocănos şi nu-i vorbea defel nevestii decât pentru ca s-o-njure că tândălea, iar când ea îşi ieşea din fire şi se luau la ceartă, el simţea o plăcere ciudată şi răutăcioasă şi atunci îşi descărca amarul întrucâtva, deşi adesea ea avea ultimul cuvânt căci era mai aprigă la minte decât el, în afară de cazul când se supăra pe un copil. (Pearl S. Buck, *Mama,* p. 28)

313. Pe măsură ce se apropie, vede că nu e vorba nici de o bătrână, nici de o femeie simplă, ci de o doamnă foarte tânără; şi dacă în clipa de faţă n-ar recunoaşte în ea pe cineva despre care spusese cu toată convingerea că e urâtă, ar mărturisi că descoperă trăsături de frumuseţe dincolo de aburii vălului. (Charlotte Brontë, *Shirley,* p. 581)

314. Aşa de acut simţea nevoia aproape fizică în ultima vreme să fie cu acei oameni, încât simplele scrisori nu-l mai satisfăceau; începe să cred că-i chema, le plătea şi drumul, numai să vină la el, deoarece ţinea mai mult de o necesitate internă decât de domeniul miracolului să se întâlnească cu ei câteodată la un hotel din Avignon şi să-i aducă înapoi cu trăsura aici, la ţară. (Yves Berger, *Călătorie în Virginia,* p. 16)

315. Îl voi sluji pe Marin Preda cu conştiinţa deplină căci nici nu se poate altfel, că Marin Preda este singurul îndreptăţit să fie deputat al acestei spiritualităţi teleormănene, oricare altul ar fi fost un intrus, logica şi istoria nu-l admiteau pe niciunul din altul, indiferent, cine ar fi fost... (* * * *Timpul n-a mai avut răbdare: Marin Preda,* Laurenţiu Fulga, p. 247)

316. Oricât ai vrea să prevezi ce poate să ţi se mai întâmple, ce noi necazuri — să zicem — te aşteaptă, imprevizibilul are nu o dată câştig de cauză. („România Literară", nr. 1/84, p. 10)

317. Îi făcea, de pildă, mare plăcere să ştie că atunci când tata se va întoarce de la Institut va găsi prânzul pregătit, prânz care nu aştepta decât să fie încălzit. (Theodor Constantin, *Johny Boambă,* p. 69)

318. Nu te-ai întrebat însă niciodată, tânărul meu amic, dacă printre atâta lume, câtă intră şi iese, nu se află cumva şi vreun anume om care intră după dumneata şi iese după dumneata tocmai pentru că aici nimeni nu-l observă şi n-are de ce să-l cerceteze ce caută. (Cezar Petrescu, *Calea Victoriei. Duminica orbului,* p. 243)

319. Şi dacă ştii să ceteşti cărţile sfinte şi printre rânduri, înveţi că adevărata fericire pământeană este să te poţi lepăda la timp de ai tăi şi de tine însuţi, sau, cum s-ar zice în stilul evanghelic, să n-aştepţi niciodată să cânte cocoşul de trei ori. (I. Minulescu, *Corigent la limba română,* p. 18)

320. Dacă-mi este iertat să anticipez şi să traduc sentimentele lui Vlad, el regretă toată această complicaţie, pe care nu numai că n-a dorit-o, dar nici n-a

Scanned with OKEN Scanner

bănuit-o, şi nu are altă tendinţă decât să dispară cu totul dintre Bobirică şi d-ta. (Gala Galaction, *Roxana, Doctorul Taifun,* p. 203)

321. — Tu ştii ce vrei, când vrei ceva, sunt sigur că ştii să obţii, a spus el deodată, ca şi când ar fi dat pe faţă gânduri mai vechi. (Chiril Tricolici, *Rolls-Royce,* p. 19)

322. Urmarea este că mulţi vorbitori de astăzi, nefiind în stare să distingă părţile componente ale expresiei, nu iau în serios scrierea cu doi **e** şi pronunţă **cea ce**, având în vedere că sunt familiarizaţi cu femininul **cea** al articolului. („Limba şi literatura română", nr. 2/80, p. 5)

323. Dacă-i aşa, încheie apoi, după o adâncă meditaţie, şi fără să-şi dea seama că gândurile lui o luaseră mult înainte şi alergau tocmai acolo unde-i ducea inima, dacă-i aşa, am să opresc banii, ca să nu fie confiscaţi, şi am să-i dau înapoi stăpânului, îndată ce o să fie pus iar în libertate. (Gerolamo Rovetta, *Lacrimile aproapelui,* p. 60)

324. E drept că de câte ori sta de vorbă cu mujicii şi le explica foloasele întreprinderii lor comune, Levin îşi dădea seama că aceştia îi ascultau numai mlădierile glasului, neclintiţi în hotărârea lor că, orice le-ar spune boierul, totul e să nu se lase traşi pe sfoară. (Lev. N. Tolstoi, *Anna Karenina,* II, p 158)

325. — Aş fi bucuroasă să-l întâlnesc în orice zi; cu cât l-aş vedea mai presus de mine, cu atât m-aş bucura mai adânc; e degradant să te pleci; e minunat să te uiţi în sus. (Charlotte Brontë, *Shirley,* p. 225)

326. Şi într-adevăr, dacă vedea o fărâmă de albastru undeva în zare, îi tresălta inima în piept, iar dacă un om înveşmântat în albastru păşea în depărtare, nu putea decât să-şi lase lucrul şi să-şi ţină răsuflarea şi îl privea cum merge, umbrindu-şi ochii cu palma, dacă era în câmp, scăpând din mână sapa în timp ce se uita pe ce drum o lua sau dacă trecea pe acolo ori se depărta. (Pearl S. Buck, *Mama,* p. 80)

327. Drumurile de la Hamburg m-au trimis cu gândul departe în urmă, la vremea copilăriei, când locuiam la patru kilometri de şcoală, unde câteodată mergeam cu trenul; sigur că despre acel timp am mai mult decât amintiri, el a marcat puternic începutul meu de viaţă, dar a trebuit să treacă mulţi ani până să observ ce adânci sunt aceste urme, abia acum, când experienţa s-a repetat la altă scară, trezindu-mi duioşia şi ducându-mă până aproape de lacrimi. (Radu Tudoran, *La nord de noi înşine,* p. 421)

328. În orice caz, oricine ar fi ei şi oricare ar fi împrejurările care i-au adunat în locul ăsta, tovarăşii contelui par să fi acceptat fără nici o rezervă autoritatea lui atotputernică. (Jules Verne, *În faţa steagului,* p. 108)

329. Şi apoi, bănuiesc că pe ruinele fermecătoarelor castele de basm şi-au durat o colibă de lemn în care să poată trăi, mai mult sau mai puţin comod, dar nu sunt sigur că efortul s-o înjghebe şi să pretindă că e o mare reuşită nu a fost acel ceva care a dat-o gata. (Maurice Baring, *Daphné Adeane,* p. 133)

330. Ar însemna să facem risipă de cerneală şi de hârtie, care ar putea fi întrebuinţate altfel şi mai cu mult folos, dacă am crede că e neapărată nevoie să aducem la cunoştinţa cititorului că puţine lucruri au scăpat privirilor încercate ale bătrânului vânător. (Fenimore Cooper, *Preria,* II, p. 183)

Scanned with OKEN Scanner

331. Nu trebuie să crezi că, dacă ai ajuns să ciuguleşti câteva cunoştinţe de matematici practice şi ai aflat despre unele fleacuri din elementele chimiei, uitându-te în fundul căzilor de vopsit, acuma eşti un savant neluat în seamă; şi nu este cazul să presupui că dacă afacerile nu merg totdeauna ca pe roate, iar tu, şi alţii de-o seamă cu tine, mai rămâneţi câteodată şi fără lucru şi fără pâine, din pricina asta categoria voastră e o clasă de martiri, şi întreaga formă de guvernământ sub care trăiţi e bună să fie aruncată la gunoi. (Charlotte Brontë, *Shirley*, p. 61)

332. Mi-a părut rău, după ce l-am cunoscut personal, că nu am putut stabili cu el legăturile cordiale, din care nu lipseau efuziunile şi devotamentul, pe care le-am avut, spre bucuria şi onoarea mea, cu marii scriitori din generaţia căreia îi aparţin, sau din aceea care a precedat-o. (* * * *Timpul n-a mai avut răbdare: Marin Preda*, Geo Bogza, p. 416)

333. Îmi venea să urlu de singurătate, dar nu ştiam că pot să urlu de singurătate când tatăl meu a pus mâna pe o farfurie adâncă aşezată pe fundul farfuriei întinse, o luă în mână (...) o ridică deasupra capului (...) şi o aruncă cu toată puterea, gura lui mimă urletul, mai mult intuiam decât auzeam, gura lui se deschidea, căutând un punct de sprijin, dar probabil că urletul fusese în el mai dureros şi cu atât mai cumplit. („România literară", nr. 9/84, p. 14)

334. „Când ne întorceam de obicei târziu după miezul nopţii, eu eram frânt de oboseală şi cădeam răpus de somn, iar el se aşeza la masă şi începea să scrie ori să-şi revadă şi să-şi corecteze cele scrise." (Augustin Z.N. Pop, *Pe urmele lui Eminescu*, p. 167)

335. La un moment dat a început chiar să se mire că reuşeşte să se stăpânească atât de bine şi s-a gândit că era pentru prima oară că nu accelerează tempoul din cauza dinamizării primelor variaţiuni. (Chiril Tricolici, *Rolls-Royce*, p. 18)

336. Un surâs dăruit e un lucru prea frumos ca să fie măsurat cu vreun echivalent şi eu îngheţ uneori, chiar când constatarea e ulterioară, la gândul că ar fi bănuit cineva că un zâmbet al meu e interesant, deşi, e timpul să-ţi spun, mi se pare că din diferite motive, lumea mă crede altfel. (Camil Petrescu, *Patul lui Procust*, p. 45)

337. Era întru totul nemulţumit de felul cum s-au desfăşurat lucrurile, dar nu s-a liniştit decât după ce au părăsit localul poliţiei, când s-a convins că locotenentul n-avea de gând să-l denunţe. (Ioan Iancu, Martin Schnellbach, *Nori şi stele*, p. 24)

338. Nu ştiu dacă e bine ceea ce fac sau e rău, dar simt că, dintre toate deşertăciunile lumeşti, eu am ales pe cea mai frumoasă, care e cea mai frumoasă, fiindcă e cea mai deşartă din toate. (Liviu Rebreanu, *Golanii*, p. 124)

339. Faţă de cele arătate până acum, credem că este impropriu ca, la nivelul frazei, să numim „regentă" — cum se obişnuieşte şi cum am procedat până acum şi noi spre a ne face înţeleşi — propoziţiile cu care stabilesc relaţii sintactice subiectivele, predicativele şi completivele obligatorii, de vreme de relaţia sintactică identificată este de interdependenţă. („Limba Română" nr. 1/80, p. 25)

Scanned with OKEN Scanner

340. Dar pe măsură ce încetase să mai fie un turist şi începuse să cunoască India, reuşise să înţeleagă că acest fantastic palat nu era numai la locul său în mediul ambiant, ci reprezenta un triumf al arhitecturii; nu avea de pildă acel aspect deprimant, singuratic şi golaş al casei de Balgrave Square, a cărei clasică faţadă georgiană abia reuşise să o ascundă după o perdea de arbuşti înfloriţi şi de plante agăţătoare; nu semăna nici cu palatele guvernamentale din Delhi, menite să facă impresie asupra indienilor, dar care nu reuşeau decât să aibă înfăţişarea unor edificii din Regent Street înălţate în mijlocul splendidelor ruine ale imperiului mongol. (Louis Bromfield, *Vin ploile,* p. 129)

341. În vreme ce Justinian se complăcea într-o simplitate de viaţă uluitoare, nebând niciodată vin, abia mâncând, mulţumindu-se în general cu câteva legume şi sculându-se adesea de la masă fără să fi gustat din bucatele înfăţişate, în vreme ce, din evlavie, el stătea adesea zile şi nopţi fără să mănânce, Teodora cerea la fiecare din mesele sale mâncărurile cele mai fine, cele mai variate. (Charled Diehl, *Teodora, împărăteasa Bizanţului*, p. 65 – 66)

342. În ce mă priveşte, eu nu aş vrea deloc să-mi pierd cumpătul; dar, după cum ştii, de îndată ce sunt împinsă dincolo de anumite limite, nu prea îmi pasă ce spun; iar pe urmă foarte greu îmi revin. (Charlotte Brontë, *Shirley*, p. 562)

343. Când după ce se îmbrăcă în haine de sărbătoare şi veni în uşă ca să aştepte, văzu cum se apropia lectica de nuntă în care şedea mireasa, avu impresia că mai ieri venise şi ea în această lectică, iar bătrâna care era moartă stătea în locul în care se găsea ea astăzi, iar bărbatul îi era acolo unde stătea fiul ei acum. (Pearl S. Buck, *Mama*, p. 135)

344. – Şi eu am vrut să-l dau la Popescu în gazdă, interveni o altă femeie, dar când am văzut cât cere i-am spus, aşa, de la obraz, că ăsta-i furt curat şi mă crezi că mi-o lăsat copilu corigent, ba l-o căzut şi la corigenţă şi acum trebuie să repete anu? (Sorin Titel, *Ţara îndepărtată*, p. 7)

345. E drept că, în loc să ajungă în mâini sigure, riscă să fie azvârlit de reflux pe stâncile insulei şi să fie descoperit de echipaj, când goeleta se va îndrepta spre fundul golfului. (Jules Verne, *În faţa steagului*, p. 151)

346. Nu evit să-ţi spun că am iubit-o, că am trăit pentru ea şi numai pentru ea, că nu mă puteam gândi la nimic altceva, că nici acum nu mă pot gândi la altceva şi că, de când a murit ea, eu nu mai trăiesc. (Maurice Baring, *Daphne Adeane*, p. 134)

347. S-ar părea că va fi o mare vărsare de sânge între cele două tabere inamice de păgâni, şi, cu toate că nu doresc prea mult acest lucru, ar fi mai bine să mă ocup de unele experimente chirurgicale decât să-mi pierd atâtea momente martirizându-mi sufletul şi trupul. (Charlotte Brontë, *Shirley*, p. 185)

348. Încercam nevoia să simt că am timpul în faţa mea, pe când Virginie oscila între lene şi febra să întreprindă, fiind în stare chiar să se concentreze şi trei zile la rând, fără să-şi părăsească halatul de casă, aproape fără somn şi masă, închizând uşa tuturor; şi aceeaşi Virginie alteori stătea săptămâni întregi fără să deschidă o carte, răscolindu-le doar pe ale mele, scoţând semnele de la paginile marcate şi inventase un joc pe care nu-l întrerupeam de teamă să nu

Scanned with OKEN Scanner

persiste în entuziasmul său pentru el: făcea avioane. (Yves Berger, *Călătorie în Virginia*, p. 84)

349. A-i aminti însă căpitanului că doar aseară tot el mi-a recomandat să nu tărăsc nici o amintire după mine şi să rămân lucid, dar că scrisoarea acelei Alexandre mă împovărează cu încă o soartă de om şi că n-aş putea să pornesc la atac supus unei asemenea fatalităţi, ar însemna să-i povestesc ce a fost între mine şi acea femeie şi să recunosc mai ales că eu sunt răspunzător de moartea prietenului meu. (Laurenţiu Fulga, *Alexandra şi infernul*, p. 144)

350. N-ar fi avut de ce să-mi pese, eram slobod şi fără bagaje, m-am temut însă că marea, pe care voiam arzător s-o văd în ochi şi către care mergea atâta lume amărâtă, avea să mă dezamăgească, altfel oamenii ar fi trebuie să fie mai voioşi, să li se vadă în ochi o sclipire. („România literară", nr. 1/84, p. 15)

351. Fără îndoială că un personaj care se provoacă pe sine însuşi la duel e cam greu de întâlnit în zilele noastre, iar dacă am să fac imprudenţa să afirm că duelul chiar a avut loc, nimeni n-o să mă creadă. (Nicolae-Paul Mihail, *Damen-vals*, p. 6)

352. — Dragul meu, când iei o asemenea hotărâre, nu e deajuns să vrei să munceşti; trebuie să ştii cu precizie care anume muncă vei îndeplini şi că ea îţi va procura, cu siguranţă, mijloacele de satisfacerea tuturor nevoilor unei căsnicii. (Ion Popescu, *Amintiri despre Eminescu*, p. 15)

353. Eu, care ştiam că de nimic nu are mai multă oroare lumea aceasta ca de „tapeuri" şi care ştiam că Ladima nu numai că nu cere niciodată nimic, căci era normal să-mi ceară înaintea tuturor, dar nu mă lăsa să-i plătesc nici măcar nota când mâncam împreună, fierbeam şi am intervenit hotărât, arătând că nici vorbă nu poate fi despre asta. (Camil Petrescu, *Patul lui Procust*, p. 293)

354. Îmi este foarte greu să apreciez acum; trebuie să mai treacă ceva timp; cert este însă că îl priveam cu alţi ochi: un ins care e în stare să scapere atât de profund chiar şi pentru un fleac (...), devine interesant. (Leonida Neamţu, *Norii de diamant*, p. 106)

355. Didi şade la fereastră, îşi scaldă faţa în lumina dulce a soarelui şi se gândeşte că ar fi mai bine să iasă şi ea ca să mai vadă nitică lume, că e tânără şi se prăpădeşte de urât în mahalaua asta pustie şi murdară. (Liviu Rebreanu, *Golanii*, p. 123)

356. Mai târziu, însă, pe măsură ce vei creşte, pe măsură ce te vei obişnui nu numai să citeşti, ci să şi reflectezi asupra a ceea ce citeşti, ai să le-nţelegi. (Theodor Constantin, *Johny Boambă*, p. 111)

357. Câtă vreme fusese în stare să spumege împotriva gloatei, s-o ameninţe în chip regal şi să rostească cu demnitate regală porunci care erau un straşnic prilej de haz, fusese foarte înveselitor, dar când, în cele din urmă, istovirea îl sili să fie tăcut, nu mai prilejui nici o distracţie chinuitorilor săi, care-şi căutară petrecere în altă parte. (Louis Bromfield, *Vin ploile*, p. 33)

358. Se putea citi în ea cum împărăteasa înţelegea că emisarul ei va ajunge în Nubia înaintea celui al împăratului şi că dacă guvernatorul nu aranja, sub vreun pretext oarecare, să-i reţină pe trimişii basileului, în aşa fel încât să-l

Scanned with OKEN Scanner

lase pe Iulian să le-o ia înainte, îşi primejduia viaţa. (Charles Diehl, *Teodora, împărăteasa Bizanţului,* p. 113)

359. În orice împrejurare nenorocită m-aş fi aflat, de orice primejdie aş fi fost ameninţat, totdeauna m-am sinchisit prea puţin de neîncrederea mea, căci mereu am avut norocul să întâlnesc câte un suflet milos care să aibă grijă de soarta mea. (Alexandre Dumas – tatăl, *Memoriile lui Garibaldi,* p. 35)

360. Dar dacă cineva se îndoieşte, n-are decât să mă urmeze, de când răsare până apune soarele, în adâncul pădurii, şi am să-l fac să vadă destule ca să-şi dea seama că nu-i decât un prost şi că cea mai mare prostie a lui este să vrea să se ridice la treapta unei fiinţe a cărei bunătate şi putere nu o va egala niciodată. (Fenimore Cooper, *Ultimul mohican,* p. 127)

361. Titulescu însă, ca un mare patriot ce era şi cum a rămas până la sfârşitul zilelor sale, deşi s-a văzut după 1936 aproape exilat, a preferat să revină în România, deşi nutrea pentru Franţa o mare afecţiune. (* * *, *N. Titulescu,* p. 53)

362. Chibzuind bine, mi-am spus că lucrul cel mai potrivit este să afirm că în seara aceea am fost surprins de un atac neaşteptat în timpul căruia n-am apucat să-mi dau seama nici ce se petrece cu mine şi nici cine sunt autorii agresiunii. (Jules Verne, *În faţa steagului,* p. 167)

363. Cred că se temea până şi de somnul nostru, căruia n-a ştiut niciodată să-i dezlege tainele fiindcă mai vorbeam despre vise fără nici o tragere de inimă şi Virginie îi răspundea invariabil că ea nu visase nimic, iar eu că uitasem tot ce visasem. (Yves Berger, *Călătorie în Virginia,* p. 27)

364. – Bine-ţi merge ţie şi tare eşti norocoasă că nu trebuie să drămuieşti banul câtă vreme bărbatul tău e plecat şi câştigă bani de argint şi ţi-i trimite, aşa că îi ai pe deasupra câştigului pe care îl scoţi de la nenorocitul tău de ogor. (Pearl S. Buck, *Mama,* p. 67)

365. Înainte de a te fi cunoscut pe tine, nici un copil nou-născut nu dormea mai liniştit ca mine; când puneam capul pe o rădăcină ori pe o piatră sau, uneori, pe vreo blană oarecare de animal, cădeam numaidecât în somn, şi noaptea, visurile mele, dacă le aveam, erau în legătură cu ceea ce făcusem în ziua aceea sau cu ceea ce trebuia să fac a doua zi, şi dormeam până când trebuia să mă trezesc, iar rândunelele nu puteau să fie mai sigure că-şi vor lua zborul la răsăritul soarelui, decât eram eu că mă voi trezi la ora dorită. (Alexandre Dumas, *Regina Margot,* p. 273)

366. Nimeni nu sta să facă socoteala câţi pieriseră şi pe câţi vii se mai putea conta, fiindcă tot se mai spera că oamenii vor ieşi din beznă (...); dar se încropeau contraatacuri şi iarăşi pânza pârâia, se rupea, pământul se-nvârtea cu cei vii, îi înghiţea pe cei morţi, toamna era foarte frumoasă şi uneori părea de-a dreptul neverosimil că lumea se află în război (...). (Laurenţiu Fulga, *Alexandra şi infernul,* p. 171)

367. Doamna din cupeul patru continua să-l privească pe sub voaleta ei albastră şi să-i surâdă, aşa cum probabil surâsese vameşului când acesta o salutase, pregătindu-se să se retragă fără să arunce măcar o singură privire celor două valize de piele fină şi galbenă, care aşteptau întredeschise, ca două

Scanned with OKEN Scanner

guri căscate de aligatori. (Theodor Constantin, *Doamna cu voaletă din Balt Orient Expres*, p. 9)

368. Să-mi fi povestit altcineva că i s-au întâmplat toate cele prin care trecusem, l-aş fi tratat de mincinos şi aş fi refuzat să mai discut cu el. (Nicolae-Paul Mihail, *Damen-vals*, p. 74)

369. L-am chemat să vină cu mine la noi, la ţară, unde vom trăi bine, dar zicea că-i silit să rămână la Blaj, căci aşteaptă bani de la tată-său şi banii în Blaj au să-i fie adresaţi — şi aşa a rămas de mine în Blaj. (Ion Popescu, *Amintiri despre Eminescu*, p. 22)

370. Deşi am mers fără oprire, mi-a trebuit o zi întreagă să traversez Jugoslavia, unde pe autostrada trucată erau dramatice limitări de viteză, şi nu mai aveam bani să plătesc amendă, şi nici cu actele nu stăteam prea bine, că mi le furaseră la Sevilla, de unde căpătasem doar o adeverinţă; decât să explic una ca asta poliţiei sârbe, mi s-a părut că-i mai nimerit să respect restricţiile, dar am strâns atât de tare din dinţi, că seara, la Timişoara, m-au durut fălcile şi abia mi-am putut mânca friptura, că era şi tare, de vacă bătrână. (Radu Tudoran, *Acea fată frumoasă*, p. 506)

371. Uite, nu ştiu cine sunt părinţii dumitale, nu am avut timp să-i cunosc, dar nu mă-ndoiesc că şi ei şi-au făcut anumite gânduri în ceea ce te priveşte... (Mircea Marian, *Poveste de dragoste cu Andra Cantuniari*, p. 48)

372. Iar mirarea noastră nu poate decât să sporească, îndată ce căutăm să trecem de la problema originilor la aceea a scopului existenţei noastre, adică dacă încercăm să prevedem ce rezervă rasei noastre destinul. (Camil Petrescu, *Patul lui Procust*, p. 321)

373. — Da, cuminte ar fi şi înţelept să luăm un drum mai ferit, dar pe întinderea asta dezvelită unde vezi de la o poştă şi un popândău care-şi freacă mustăţile, să mergi pe drum de pământ ar însemna să te ascunzi ca struţul şi să dăm caraulelor de înţeles că ne simţim cu musca pe căciulă. (Panait Istrati, *Chira Chiralina. Moş Anghel*, p. 361)

374. Şi chiar dacă timiditatea n-ar fi împiedicat-o, Feru tot n-ar fi fost în stare să explice motivele pentru care voia atât de ferm să ajungă infirmier; nu putea să-i declare, de pildă, că schimbarea concepţiilor ei nu se datora iubirii pentru Tom, ci bunului-simţ pe care îl descoperise printre alte lucruri în noaptea în care el o dusese în casa soţilor Smiley. (Louis Bromfield, *Vin ploile*, p. 617)

375. Obosit de călătoria mea fantomatică, vreau să mă întorc iar sub lespedea mormântului meu, care mi-a fost şi îmi este cel mai drag monument, şi sub care pot să aştept până când oraşul meu natal va binevoi să-mi ridice lângă Rin monumentul pe care demult trebuia să-l am. (Herbert Eulenberg, *Heinrich Heine*, p. 61.)

376. — Oamenii aduc foarte rar în pustietăţile astea lucruri pe care trebuie să le ascundă, i-o întoarse bătrânul, ca şi cum ar fi vrut să-şi ceară iertare, deşi nu ştia cum, de îndrăzneala de care dăduse dovadă; aşa că nu credeam c-o să vă supăraţi dac-o să mă uit puţin înăuntru. (Fenimone Cooper, *Preria*, I, p. 15)

Scanned with OKEN Scanner

377. Discreția și prudența îi dictau să se retragă, și necunoscutul ocoli trunchiul copacului, ca să plece fără să fie văzut, când un alt zgomot îi atrase atneția și îi opri pentru a doua oară pașii; acest zgomot părea să fie cauzat de clipocitul apelor lacului, dar nu se asemăna deloc cu valurile pe care le provoca vântul, (Id. , *Ultimul mohican*, p. 185)

378. M-a plouat la Viena sâmbătă după-amiază, când abia sosisem, în loc să întreprind o treabă mai prudentă și mai utilă, adică să mă asigur că prietenii care trebuia să mă găzduiască nu muriseră, nu părăsiseră orașul și țara, am pornit să casc gura, pe stradă în hainele mele ponosite de călătorie, umilit de strălucirea vitrinelor. (Radu Tudoran, *Oglinda retrovizoare*, p. 9)

379. — Bați câmpii, dragul meu, îi spuse Blondet, sunt de aceeași părere cu tine că a fost o floare frumoasă, n-a fost ideală, și în loc să cânți ca un orb în fața unei firide goale, ar trebui să te gândești să-ți speli mâinile ca să te dai plecat stăpânirii și să-ți faci o situație. (Honoré de Balzac, *O fiică a Evei*, p. 169)

380. Îmi spunea că n-o să mă schimb cât e lumea și pământul, iar eu răspundeam repede, ca să nu mă audă bine, că-mi părea bine că o să rămân mereu la fel. (Yves Berger, *Călătorie în Virginia*, p. 86)

381. — Bine — încheie el — bag de seamă că tot ce ți-a spus e de-a surda și că nu mă crezi; dar îmi rămâne un mijloc să te pedepsesc, în primul rând pentru răul pe care mi l-ai făcut odinioară, apoi ca să scap lumea de un om ce nu mai crede nici în cinste, nici în omenie. (Alexandre Dumas, *Doamna de Monsoreau*, II, p. 55)

382. I se părea în cele din urmă că această bucată de hârtie devenea tot mai supărătoare cu fiecare zi, nu numai din pricina vorbelor clevetitoarei (...), dar și fiindcă ea nu era obișnuită cu bani de hârtie și ajunsese să urască banconota căci mereu se temea că s-ar putea s-o zboare vântul sau s-o roadă șoarecii, sau s-o găsească copiii și, neștiind ce este, s-o rupă în joacă și în fiecare zi trebuia să vadă dacă e la locul ei în coșul cu orez pus deoparte, căci acolo o păstra ascunsă, deoarece îi era frică să nu prindă mucegai în zidul de lut și să putrezească acolo. (Pearl S. Buck, p. 68)

383. În partea pastorală stânele erau dese și ciobanii mai mulți decât trebuia, fiindcă în lunile calde se adaugă din tineretul satului trimis la munte nu atât ca să deprindă un meșteșug care are și el multe taine, sau să vază mai aproape de oile părintești, cât să se burdușească cu jintiță și cu urdă. (V.A. Urechia, *Schițe memorialistice*, p. 79)

384. Plângea, se simțea nenorocită, atât de nenorocită, încât ea, care auzea tic-tacul pendulei până și în somn, acum nu-l mai auzea, deși plângea molcom cu fața în pernă, de parcă s-ar fi temut de cineva, dar, în realitate, fiindcă de mică se obișnuise să plângă așa, ca să n-o simtă taică-su și s-o ia la bătaie — tare mai semăna cu un căpcăun — el care ignora faptul că în casa lor plânsetele nu se auzeau numai când venea beat, adică în mai fiecare seară. (Theodor Constantin, *Doamna cu voaletă din Balt Orient Expres*, p. 63)

385. Spune-mi, dacă vrei să distrugi un dușman și prin ce metode obișnuite nu reușești, nu-i normal să-l cunoști îndeaproape, să-i găsești punctele slabe, ca la momentul potrivit să știi unde trebuie să aplici lovitura? (Ioan Iancu, Martin Schnellbach, *Nori și stele*, p. 10)

Scanned with OKEN Scanner

386. Şi într-o clipă, când şi-a întors capul să scuture o rază de lumină care-i răsărise în păr şi ar fi putut să-l aprindă, am văzut că în ureche are un cercel mic de aur. (Radu Tudoran, *Acea fată frumoasă,* p. 418)

387. Simţea că puterile îi slăbesc, dar grija că la coliba lui se poate întâmpla ceva îl făcu să sară în sus şi-i dădu puterea să ţie piept vântului, care venea în faţă, voind să-l oprească în loc. (N. Dunăreanu, *Oameni şi fapte,* p. 39)

388. — N-aş vrea să par o soţie cicălitoare de care să-ţi vină să fugi cât vezi cu ochii, dar trebuie să ne gândim ce ne rămâne să facem de acum înainte. (Mircea Marin, *Poveste de dragoste cu Andra Cantuniari,* p. 106)

389. Cum o veni cu altul, cum mă dă afară, sau, dacă m-o lăsa, are să-mi facă zile aşa de amare, c-am să-mi iau lumea-n cap. (N. Dunăreanu, *Oameni şi fapte,* p. 93)

390. Când văzui că se scurge un an şi Cosma nu dă semne de viaţă, că nu face nimic să mă scoată din robia Arhontelui, îmi intră în cap un gând smintit: să semăn răzmeriţă printre robi, să-i ridic, să năvălim peste paznici în timpul nopţii, să dăm foc casei şi să fugim cu toţii în codru. (Panait Istrati, *Prezentarea haiducilor. Domniţa din Snagov,* p. 140)

391. În ceea ce mă priveşte, în această gravă criză pirn care trece patria, indicaţi-mi locul; voi lupta acolo unde îmi veţi spune, şi voi lupta ca soldat sau căpitan; tot ce le cer zeilor este, dacă recunosc că am cât de cât pricepere în luptă, curaj personal, cunoştinţă în tactica mnilitară, şi dacă ar vrea să-şi aducă aminte că n-am fost niciodată învins, tot ce le cer este să contribuie cu ceva la răzbunarea patriei. (Alexandre Dumas, *Cezar,* p. 295)

392. Maică-mea făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să mă convingă că sunt în stare de realizări mai mari; dar taică-meu, care era de părere că ambiţia e calea cea mia sigură spre dezastru, iar schimbarea nu poate însemna altceva decât distrugere, refuza cu îndârjire să plece urechea la orice plan privind îmbunătăţirea situaţiei mele sau a semenilor mei. (Anne Brontë, *Necunoscuta de la Wildfell Hall,* p. 5 — 6)

393. Se furişară tiptil ca să nu-şi trezească tatăl căruia îi ştiau de frică, pentru că deşi era plin de haz când era în toane bune, omul putea să se înverşuneze şi să-i lovească mânios dacă îl trezeau înainte să-şi fi făcut somnul. (Pearl S. Buck , *Mama,* p. 18)

394. — Dacă aş crede că vreo greşeală a mea a stârnit asemenea speranţe false în inima ta, cu toate că nu am avut niciodată intenţia asta, nu mi-aş ierta-o niciodată fiindcă, te rog să mă crezi, aş prefera să sufăr eu decât să-ţi pricinuiesc cea mai mică suferinţă. (Fenimore Cooper, *Călăuza,* p. 270)

395. În timp ce mă uitam după tramvaiul 19 fără să mai fiu atentă la ce se întâmplă cu Labiş şi mă gândeam că a fost lăsat singur, am auzit nişte femei ţipând şi când m-am întors am văzut sub tramvai un om şi atunci m-am apropiat şi am văzut că este poetul Nicolae Labiş. (Gh. Tomozei, *Moartea unui poet,* p. 270)

396. Avea ochii plini de lacrimi şi totul în jur părea că pluteşte, că se leagănă, de parcă ar fi purtat-o valurile mării; nu mai deslusea unde începea cerul şi unde se sfârşea marea. (Viktor Astafiev, *Un păstor şi o păstoriţă,* p. 6)

Scanned with OKEN Scanner

397. Dar, în loc să se ducă la el, se strecură de-a lungul zidurilor, printre numeroasele grupuri de invitați și dansatori, și ajunsese la ușa unde se găsea Bussy, reținut de frumoasa mireasă, care-și dădea toată silința să nu-l lase în pace. (Alexandre Dumas, *Doamna de Monsoreau*, I, p. 21)

398. Să arunci ancora aproape de o coastă pe un uragan ca ăsta ar fi un act de nebunie pe care nu aș putea să-l justific niciodată în fața celor care ne-au asigurat nava, în orice situație m-aș afla, câtă vreme voi mai avea un petic de velă sfâșiată; dar să arunci ancora în apropierea stâncilor, asta ar fi culmea nebuniei. (Fenimore Cooper, *Călăuza*, p. 251)

399. — Nu uita bunele intenții și nici nu uita că dacă ai de gând să săvârșești vreun act de violență împotriva cuiva dintre noi, brațul legii aceleia pe care o disprețuiești se întinde foarte departe, și cu toate că uneori zăbovește, asta nu înseamnă că nu lovește la sigur. (Id., *Preria*, p. 213)

400. Uite-așa rămâneam singur cuc, întrebându-mă cum de-i trecea tatii prin minte să-mi spună să-l aștept, când eu nu m-aș fi încumetat să strunesc singur un cal. (Mihail Stoian, *Mică e vacanța mare*, p. 26)

401. Mulți întârziau pe faleză numai în speranța că va ploua, căci nu există o plăcere mai mare decât să te afli pe faleză, noaptea, și (...) să te prindă ploaia, o ploaie cu stropi mari, calzi, care miros ca și marea a alge și a scoici, atât de asemănători cu stropii ce-ți plouă pe față și pe trupul gol când stai pe o stâncă (...) și când valurile mohorâte (...) vin să se spargă de meterezul de bazalt pe care te-ai refugiat. (Theodor Constantin, *Doamna cu voaletă din Balt Orient Expres*, p. 99)

402. Știu că nu-ți displace să te cinstești zilnic cu un păhărel-două de țuică, dar, ca să-i putem convinge că ai devenit un alcoolic, va trebui ca, ori de câte ori vei merge la vreo întrunire în cadrul grupului sau la centru, să duhnești a băutură. (Ioan Iancu, Martin Schnellbach, *Nori și stele*, p. 34)

403. Acum în capul lui Cazimir se născuse un gând care îl făcea să fiarbă, să se frământe și să înflorească, de parcă ar fi fost flăcău: găsise cum să vină de hac telegrafului. (Radu Tudoran, *Acea fată frumoasă*, p. 147)

404. Frizerul însă, în loc să dea vreo lămurire, s-a strecurat spre ușă și după ce a deschis lacătul și-a împăturit biletul, punându-l în buzunar, a adus o lampă mare, de gaz. (Mihail Stoian, *Mică e vacanța mare*, p. 159)

405. O femeie frumoasă, foarte atentă la ceea ce face, atât de atentă, încât îți dai seama clar că nu are nici timp, nici dispoziție să răspundă în vreun fel privirilor cu care tu o cercetezi nu poate decât să te intrige și să te ambiționeze. (Corneliu Leu, *...această viață sentimentală*, p. 172)

406. I-am spus că nu știu nici eu ce-i de făcut, să aștepte să se lămurească lucrurile și să ne lase în pace, să se ducă de unde a venit. (Miron Scorobete, *Meduza*, p. 45)

407. Eminescu nu era în stare să mintă, să treacă cu vederea reaua-credință a altora, să treacă și atunci când era dator să vorbească, să măgulească, ori chiar să lingușească pe cineva, și-n gândul lui cea mai învederată dovadă de iubire și de stimă era să-i spui omului și-n bine, și-n rău adevărul verde-n față. (Ion Popescu, *Amintiri despre Eminescu*, p. 140)

Scanned with OKEN Scanner

408. Oricât de mult le-ar fi plăcut să-şi împărtăşească trecutul şi prezentul, acest trecut şi prezent se înecau în visurile de viitor — viitorul lor; căci, deşi Antoinette nu spusese nimic şi nu făgăduise nimic, încuviinţarea ei era atât de înţeleasă, aşteptată, cerută, încât, până la urmă ajunsese să creadă ea însăşi că-şi dăduse consimţământul. (Romain Rolland, *Inimă vrăjită,* I, p. 102)

409. S-a dus la ea în vizită împreună cu maică-sa care de când a auzit că se află o persoană străină prin vecinătate, bineînţeles că a stat ca pe ghimpi până când n-a văzut-o şi până nu i-a smuls toate amănuntele despre viaţa ei. (Anne Brontë, *Necunoscuta de la Wildfell Hall,* p. 9)

410. — Foarte bine, te rog adu-l dacă crezi că n-o să se plictisească, dar mai întâi sună-l şi întreabă-l dacă n-are nimic împotrivă. (Maurice Baring, *Daphne Adeane,* p. 100)

411. Mi-a plăcut să întârzii însă atâta printre acele gânduri şi atâta vreme m-am ocupat de ele în sinea mea, încât n-am ajuns niciodată să le aştern pe hârtie; astfel ideea care îmi trecuse prin minte şi pe care o privisem ca pe o ghemă fugară n-ar fi rămas fără valoare, dar s-a extins atât de mult, încât şi-a pierdut cu totul graţia şi am eliminat-o ca pe un lucru greoi. (J.W. Goethe, *Opere, II,* p. 236)

412. Ceea ce îl uimeşte pe preot este că singurul din clasă în stare să memoreze pasagii întregi din tomurile pătate cu ceară e chiar acest Eminovici căruia odată i-a pus chiar un 10 pentru măiestria cu care a comentat psalmii lui David. (Ion Popescu, *Amintiri despre Eminescu,* p. 98 — 99)

413. Trebuie să fi fost foarte neplăcut că se legase printr-un jurământ silit să fie mama unei copile pe care nu o putea iubi şi să-şi vadă astfel viaţa de familie în permanenţă stingherită de o străină a cărei prezenţă nu era nimănui plăcută. (Charlotte Brontë, *Jane Eyre,* p.39)

414. De altfel, m-am gândit că o persoană de rangul dumneavoastră trebuie să ştie mai bine ca oricine care este calea cea mai bună şi m-am hotărât să vă-nsoţesc, ca să vă fac drumul mai plăcut, discutând prieteneşte... (Fenimore Cooper, *Ultimul mohican,* p. 27)

415. Dar am credinţa că şi legea care te pune la adăpost de orice primejdie, dacă-i dai ascultare, îşi are rostul ei, aşa că şi judecata asta, potrivit căreia îşi va primi fiecare ceea ce i se cuvine şi nimic mai mult, îşi are greutatea ei. (Id., *Preria,* II, p. 221)

416. N-am putut veni de Anul Nou deoarece stăpânul ţine atât de mult la mine, încât nu m-a învoit, dar dacă am să pot veni, voi veni în alt an, iar dacă nici atunci nu voi putea, am să-ţi trimit leafa o dată pe an, atât cât pot economisi. (Pearl S. Buck, *Mama,* p. 63 — 64)

417. Auzise că la mare oricine vorbeşte cu toată lumea, că se cunosc, că nu, că trebuie să fii comunicativ şi că unul mai ursuz pică aici cum nu se poate mai nepotrivit. (Miron Scorobete, *Meduza,* p. 21)

418. Fiindcă azi mi-era silnică marea cum ţi-e uneori portiţa zilnică, m-am aşezat jos pe nisip (...) şi mă simţeam ca un păstor antic, care şi-a părăsit turma pe coastele sărate, cu ierburi sărace, şi s-a aşezat pe mal cu ochii spre mare, dar fără să vadă marea, fiindcă atunci când se urcă din mine puterile uitării şi ale visului, pot, cu ochii deschişi pe lucruri, să nu le văd, şi să evoc,

Scanned with OKEN Scanner

întreagă şi vie ca aevea, imaginea dorită. (Hortensia Papadat-Bengescu, *Nuvele, povestii*, p. 41 – 42)

419. În ce-l privea, nu avea habar de nimic, important era că are toate actele trebuitoare în buzunar, iar bagajul său era neînsemnat, fără să fi omis totuşi obiectele necesare, între care şi un număr de sticle cu cinstit coniac de-al nostru. (Leonida Neamţu, *Nori de diamant*, p., 7)

420. Dar era încredinţat că războiul are să se termine curând şi spera să se întoarcă aici, să fie alături de aceşti copii, care îi dăruiseră viaţa şi de toţi oamenii care doreau să trăiască în pace. (Radu Tudoran, *Ultima poveste*, p. 573)

421. Nu pot să urăsc pe nimeni pentru că întotdeauna, înainte de a ajunge la ură, ajung să înţeleg motivele celuilalt, mă imaginez în locul lui şi, chiar nedându-i dreptate, ajung să înţeleg de ce o face. (Al. Săndulescu, *Duiliu Zamfirescu, Scrisori inedite*, p. 23)

422. Era evident, simţea în acelaşi timp nevoia să-i facă imputări, să-l întrebe dacă n-o găseşte îmbătrânită, să plângă şi să-şi ceară iertare, fără să ştie prea bine pentru ce, să râdă şi să vrea să spună cât e de veselă, să se întrebe încă o dată cam cât de îmbătrânită o găseşte el, să-l mângâie sau să-i cerşească mângâiere. (Corneliu Leu, *...această viaţă sentimentală*, p. 187)

423. Eram atât de convins că, dacă vream ca toţi ceilalţi să respecte legile, să fie oameni cumsecade, trebuie eu întâi să fiu pătruns de respectul legilor, încât mi-a părut bine că am fost îndrumat spre primărie. (Ioan Roman, *Humorişti de altădată*, p. 202 – 203)

424. Ceea ce voiam să fac era de-a dreptul peste puterile mele; când am coborât din maşină, un tremur nervos mi-a cuprins întreg corpul, am simţit fruntea acoperindu-se de o transpiraţie rece, dar m-am îndreptat atât de hotărât spre portbagaj, încât, dacă în clipa aceea cineva ar fi îndrăznit să mă oprească din drum, i-aş fi crăpat capul. (Chiril Tricolici, *Rolls-Royce*, p. 163)

425. Dar cel mai mare serviciu pe care i-l adusese Annette lui Timon fusese acela că-i ordonase activitatea, că nu lăsase nimic la voia întâmplării, că-l silea să urmărească un ţel şi, după atingerea acestuia, să urmărească altul mai depărtat, fără să îngăduie altora să adune prada în locul lui şi fără ca el să-şi piardă vremea cu fleacuri. (Romain Roland, *Inimă vrăjită, II*, p. 432)

426. – Îţi vine uşor să vorbeşti când ai nu ştiu câte milioane, dar eu sunt foarte bucuroasă când se duce bărbatu-meu vara în inspecţie; e plăcut şi sănătos pentru el să călătorească, şi-mi dă şi mie bani cu care să-mi ţin trăsura şi vizitiul. (Lev N. Tolstoi, *Ana Karenina, II*, p. 203)

427. – Îmi ajunge, domnule, şi chiar dacă ospitalitatea pe care pot şi trebuie să v-o ofer aici, deşi casa mea este destul de prost aranjată, dacă această ospitalitate, zic, vi se pare nesatisfăcătoare, ei bine, nu voi găsi de prost gust dacă veţi prefera sălaşului meu prost pe care vi-l pun la dispoziţie, o locuinţă mai mare, şi mai comodă pe care veţi găsi-o în Calais. (Alexandre Dumas, *Cele două Diane*, p. 227)

428. Dacă o satisfac, s-ar putea să ajung la distrugerea fiului meu, iar dacă sunt prea misterioasă nu voi face decât să le stârnesc suspiciunile, să dau naştere la tot felul de închipuiri şi să-i aţâţ să facă eforturi şi mai mari – şi poate că astfel voi ajunge să mi se ducă faima din loc în loc până va ajunge la ure-

Scanned with OKEN Scanner

chile cuiva care va duce vestea stăpânului de la conacul Grassdale. (Anne Brontë, *Necunoscuta de la Wildfell Hall, II,* p. 115)

429. Concluzia la care am vrut să ajung este că trebuie necontenit perfecționate lucrările de cultivare a limbii, iar publicul trebuie să facă apel mereu la ele, nu numai ca să evite de a se arăta incult, ci mai ales ca să nu pună bețe-n roate acțiunii care va face ca o limbă apropiată de a noastră să devină unică pe tot globul. („Limbă și literatură" nr. 2/79, p. 5)

430. Într-o după-amiază, pe când stam cu o tăbliță pe genunchi și mă chinuiam să sfârșesc de adunat un șir lung de cifre, ridicând distrată ochii spre fereastră zării pe cineva care tocmai trecea. (Charlotte Brontë, *Jane Eyre,* p. 93)

431. — Dacă dumneata crezi că-mi petrec viața ca să mă războiesc cu semenii mei, ceea ce n-aș face chiar să am și motiv, înseamnă că nu mă cunoști încă pe mine și nu cunoști nici istoria vieții mele. (Fenimore Cooper, *Călăuza,* p. 84)

432. — Știu că este firesc să-i preferi pe cei cu care te asemeni și, când ți-ai petrecut multă vreme în preajma soțiilor de ofițeri, să dorești să fii la fel ca ele. (Idem, p. 271.)

433. Astfel, deși nu sunt prea dispus să-mi aduc osanale, lucru pe care-l știu toți cei care mă cunosc, voi spune doar, fără să cred că asta constituie o laudă, că sunt unul dintre cei mai straşnici înotători care există. (Alexandre Dumas-tatăl, *Memoriile lui Garibaldi — revăzute și comentate —,* p. 26 — 27)

434. Destul de lucid pentru ca să-și dea seama de mișcările sale sufletești și să înăbuşe la vreme impulsiunile de vanitate vulgară, el nu putu să nu recunoască că era invadat de un sentiment de atracție personală. (G. Călinescu, *Cartea nunții,* p. 5)

435. Ăsta-i Pufi, nu-l cunoști, a venit pe urmă singur și n-a vrut să mai plece, l-am dus de două ori pe maidan învelit în sac și s-a întors și ne-a fost milă să-l gonim, că tocmai a murit Negruțu, călcat de automobil, de-am plâns din cauza lui, și Zizi s-a făcut ca dracu, c-a căzut pe coș și s-a ars de fum. (...), și tocmai voiam să scuturăm prin casă și să zugrăvim, că știam c-o să vii, dar n-am putut c-a căzut și și-a scrântit piciorul coana Lisandrina, și a stat în pat o săptămână. (...) (Id., p. 23)

436. Familia simțea nevoia să păstreze nutriment pentru secolul anonim și dorea în acest scop ceea ce părea că e mai de soi, imitând pe egipteni care puneau alimente în mormintele faraonilor, în intenția să-i ferească de foamea postumă. (Ib., p. 27)

437. Deși nu cam înțelegea ce fel de afaceri făcea dom' Popescu, care era pensionar, ca să aibă atâta nevoie de inițiativă, Jim se prefăcu că-l ascultă cu multă atenție, ceea ce pricinui retardatului deosebită plăcere. (Ib., p. 47)

438. — N-am vândut că n-am avut părinți luminați să mă ia de mână și să-mi zică: „te-am făcut, te-am crescut, acum du-te și agonisește-ți pâinea". (Ib., p. 49)

439. Și-o închipuia pe Vera plimbându-se, ca și el, agitată în odaia ei, privind pe fereastră de nu cumva ploaia s-a oprit și chinuindu-se să rezolve pro-

Scanned with OKEN Scanner

blema dacă, oprindu-se ploaia, trebuia sau nu să se ducă, deşi era ceaţă grea şi umezeală. (Ib., p. 119)

440. Sunt un om stăpân pe mine şi destul de ironic ca să nu mă ameţesc de o fetiţă ca tine, pentru care am vechi sentimente prieteneşti, dar îţi mărturisesc că ai ceva care mă tulbură şi mă face să înţeleg îndrăzneala unora. (Ib., p. 139)

441. — Doamnă, ţiu să vă declar că n-am venit decât să vă cer învoirea de a ne căsători şi să plecăm apoi unde vom crede de cuviinţă. (Ib., p. 157)

442. — Jim, sunt aşa de fericită, că nu-mi vine să cred că e adevărat că tu eşti aici în odaia mea, unde am plâns de atâtea ori din pricina ta. (Ib., p. 165)

443. Vera ar fi fost obligată să citească după un anume program hotărât de el, sau să se plimbe în aer liber şi în bătaia vântului (...) pentru ca faţa să i se îmbujoreze în chip firesc şi să ia roşeaţa pieliţei de măr creţesc, să înoate, să tragă cu arcul şi să facă acrobaţii plastice pe un platou de gazon, în faţa unui bazin nemişcat de mercur. (Ib., p. 169)

444. Îi venea să râdă de satisfacţie şi să se mire de emoţiile ce le încerca la gândul unor probabilităţi pentru care fusese până atunci orb. (Ib., p. 170)

445. Dragă Jim, oricum ar fi, sunt fericită, fiindcă te închipui prea bun ca să glumeşti cu mine, şi apoi eu voi fi cuminte, voi citi ce-mi vei spune tu, voi gândi cum gândeşti tu, voi fi, într-un cuvânt, ca o umbră a ta, care merge cu tine şi se va opri cu tine. (Ib., p. 171)

446. Toată noaptea am meditat cum trebuie să mă port ca să-ţi plac ţie şi am aşteptat cu nerăbdare, după cântatul cocoşilor, să se lumineze de ziuă, ca să pot să cânt de bucurie, fără să fiu socotită nebună. (Ib., p. 171)

447. — Dacă vrei să intri în rândul lumii — predică Ghenca — trebuia să spui dezmăţatului să vină aici ca oamenii, la lumina zilei, să declare aici că are gânduri serioase, nu să te ameţească pe la colţ de stradă şi să-ţi bată noaptea în geam, să se scoale toţi vecinii! (Ib., p. 173)

448. Stătu un moment la îndoială dacă trebuia să întrebe pe Silvestru de rostul banilor, sau nu era mai bine să înţeleagă ceea ce era mai firesc: că banii îi fuseseră dăruiţi lui, evitând darea în vileag a gestului faţă de mătuşi, când la uşă se auziră şi tropote şi tuse, şi în hol năpădi un popă masiv, cu barbă mare afumată şi închiciurată şi ochii groşi şireţi, care salutară jovial. (Ib., p. 214)

449. Eu alerg în dreapta şi-n stânga, trag cu urechia să aflu ce e în lume, şi dumneaei, în loc să mă primească cu vorbe bune şi mângâieri, mă ia cu gura de la poartă! (Ib., p. 219 — 220)

450. Auzindu-l că strigă şi ca să nu-i facă pe servitori martori la o scenă la care nu se cădea ca ei să fie de faţă şi, în acelaşi timp, dându-şi seama că n-avea rost să-l ţină pe Nodriov imobilizat, Cicikov îi dădu drumul. (N.V. Gogol, *Suflete moarte*, p. 84)

451. Acum încă-i o copilă, totul e firesc în ea, spune ce-i trece pirn minte şi râde când îi vine să râdă. (Id., p. 89)

452. Îşi va frământa creierul pentru a se hotărî cu cine, cum şi cât se cuvine să vorbească şi cum să privească pe cutare sau pe cutare. (Ib., p. 90)

453. După asemenea caracterizări elogioase, deşi cam scurte, Cicicov îşi dădu seama că n-are rost să-i mai pomenească şi pe ceilalţi funcţionari, şi-şi

Scanned with OKEN Scanner

aduse aminte că celuilalt nu-i plăcea să vorbească de bine pe nimeni. (Ib., p. 94)

454. — Mă rog, sunt gata să le vând, răspunse el, înălțând puțin capul și dându-și seama că acest cumpărător trebuia să năzuiască la vreun câștig oarecare. (Ib., p. 98)

455. Aceste cuvinte din urmă le rosti cu fața la portretele atârnate pe pereți așa cum se întâmplă de obicei, în timpul unei discuții, când unul dintre interlocutori, fără să știe de ce, nu se întoarce spre persoana căreia îi vorbește, ci către alta, sosită pe neașteptate, pe care nici n-o cunoaște, și de la care știe că nu va căpăta nici răspuns, nici părere, nici încuviințare; își întoarse totuși privirea spre ea, parcă poftind-o să fie arbitru, iar necunoscutul, confuz o clipă, nu știe dacă trebuie să răspundă la o chestiune pe care n-a auzit-o, sau să mai rămână o vreme așa, din bună cuviință, și apoi să plece. (Ib., p. 100)

456. — Dar știi, asemenea cumpărături, și-o spun prietenește și să rămână între noi, nu-s totdeauna îngăduite și, dacă eu sau altul ar scăpa vreo vorbă, un astfel de om nu s-ar mai bucura de nici un fel de încredere, când ar fi să încheie vreun contract sau orice altă afacere avantajoasă. (Ib., p. 101 — 102)

457. Era greu să ghicești ce anume se găsea în morman, pentru că praful se așternuse atât de gros, încât mâinile aceluia care s-ar fi atins de el ar fi ajuns ca niște mănuși. (Ib., p. 113)

458. De aceea, din prevedere și, în același timp, din dorința să-l pună puțin la încercare, îi zise că n-ar fi rău ca actul de vânzare-cumpărare să fie încheiat mai repede, pentru că nu poți să fii sigur de om: azi trăiește, dar mâine, Dumnezeu știe ce se mai întâmplă: (Ib., p. 123)

459. S-ar fi zis că vrea să le ia cu asalt pe amândouă; fie că era de vină primăvara care-l zăpăcise, fie că-l îmbrâncise cineva din spate, el porni hotărât înainte prin înghesuială, fără să-i pese de nimic. (Ib., p. 167)

460. Aici musafirei i se tăie răsuflarea, cuvintele-i fiind gata să se avânte în zbor unul după altul, întocmai ca niște ulii, și trebuia să fie cineva foarte omenos, cum s-a arătat în acea clipă buna ei prietenă, ca să se hotărască s-o oprească. (Ib., p. 181)

461. Ochii lui scrutează aerul împâclit, gata să urmărească vânatul, pe care-l va ajunge și-l va doborî, oricât s-ar ridica împotrivă-i tot câmpul vânturat de zăpadă care-i așterne stele de argint pe buze, pe mustăți, pe gene și sprâncene și pe căciula lui de biber. (Ib., p. 184)

462. Hotărâră să ceară acelora de la care fuseseră cumpărate sufletele să răspundă la câteva întrebări, ca să se afle cel puțin ce fel de cumpărătură era asta și ce anume trebuie înțeles prin cuvintele **suflete moarte.** (Ib., p. 195)

463. La întrebarea dacă Cicikov vrea cu adevărat s-o răpească pe fata guvernatorului și dacă e adevărat că el, Nozdriov, a făgăduit să-l ajute în această privință, Nozdriov răspunse că l-a și ajutat și că, de n-ar fi fost el, n-ar fi ieșit nimic. (Ib., p. 209)

464. Cu toate că, la început, trebui să-și croiască drum într-o societate murdară, păstrase totuși un sentiment de curățenie; îi plăcea ca, în cancelarie, mesele de lemn să nu fie lipsite de lustru și ca totul să fie cum trebuie. (Ib., p. 236)

Scanned with OKEN Scanner

465. Dar clericului i se părea că zace foarte multă însemnătate mai ales în faptul că el îşi întorsese capul de trei ori şi privise înapoi şi că fata de două ori îl văzuse şi-l urmărise cu privirea. (Ion Agârbiceanu, *Arhanghelii*, p. 165)

466. Era atât de încredinţat că nu se va mai isprăvi aurul din „Arhanghelii", încât nici nu mai avea decât un singur gând: cum să scoată aur şi mai mult şi cum să-şi înzestreze fetele, încât să se vorbească în jurul întreg de directorul de la „Arhangheli". (Id., p. 181)

467. Căci lui îi tot părea că n-ar mai rămâne domn atât de mare dacă nu va mai fi notar şi află, fără să-şi deie seama, foarte potrivită clipa asta de mânie ca să-şi alunge gândurile ce-l tulburaseră atâta vreme, să le alunge departe, să nu se mai întoarcă niciodată. (Ib., p. 183)

468. Se zice că aici ar fi adus pe un miner strivit de stâncă, l-ar fi spălat cu apă, şi omul, deşi era mai mult mort decât viu, deschise ochii la cei dintâi picuri ce-l stropiră, îşi făcu cruce şi se ridică îndată. (Ib., p. 213)

469. Cuvintele astea o priveau pe Marina care, după ce se mai linişti notarul, zicea c-ar fi bine să-l cheme înapoi, să-i spună c-a fost o neînţelegere la mijloc, sau orice, numai să nu se strice căsătoria asta. (Ib., p. 219)

470. De orice sumă auzea spunându-se, el râdea în sufletul său, îşi bătea joc de oamenii aceştia care nu pot să ghicească ce zestre poate el să dea unei fete şi gusta nainte mulţumirea adâncă de a-i vedea pe toţi uimiţi, îngroziţi chiar, auzind pe urmă ce sumă a statornicit directorul de la „Arhanghelii" pentru o fată. (Ib., p. 219)

471. Deşi era mulţumit de ce făcuse, simţea o adâncă părere de rău că-l pierduse pe avocatul Crăciun, simţea că ar fi fost o partidă strălucită pentru Elenuţa. (Ib., p. 221)

472. Ungurean bătrânul râdea şi el cu gura larg deschisă, nu mai pricepea de-i laudă ori de-i batjocură pentru fiul său ce spusese birtaşul, dar simţea că e foarte plăcut să râzi aşa fără să ştii de ce, să râzi prosteşte. (Ib., p. 248)

473. Viaţa pe care începuse să o cunoască şi s-o guste era aşa de deosebită de tot ce i se desfăşura zilnic în familia doctorului, încât îi păru că nu va putea să o suporte mai departe. (Ib., p. 272)

474. Profesorul, fără să se uimească de schimbarea clericului, ştiind că tinereţea e nestatornică, îi răspunse în grabă că face foarte bine şi că, dacă vrea să meargă învăţător în Gureni, n-are decât să-i scrie şi va aranja totul. (Ib., p. 278)

475. Rog să mă ierţi şi să te gândeşti că ţi s-a dat prilejul să cunoşti şi o parte de umbră din fiinţa mea; căci oricât mă gândesc acum de-a fost cu putinţă ca eu să-ţi scriu şirele acelea disperate şi oricât îmi zic că n-am fost eu, simţesc că mă înşăl. (Ib., p. 290)

476. Nu e nimic în ea din acea uimire tainică ce se desprinde şi dintr-un surâs, dintr-un gest al tău şi care-mi zguduie fiinţa până-n adâncuri şi mă face să te privesc, să mă gândesc la tine cu adorare, să mă simt robul tău! (Ib., p.292)

477. Oricât mi-ar fi de greu să mă plâng de cei mai aproape ai mei, simt că nu pot face altfel şi nu pot să pricep pentru ce se poartă cu atâta răutate faţă de

Scanned with OKEN Scanner

mine, ca şi când n-aş fi din familie, ci o biată fată pe care o ţin din milă în casa lor. (Ib., p. 295)

478. Nu sunt defel vanitos când îţi scriu că eu m-am achitat mulţămitor de rolul meu, şi am avut un rol destul de greu, te asigur; în jurul meu s-au învârtit toţi ceilalţi, mai ales sărmana Laura, care a avut nenorocirea să fie soţia ţăranului beţiv. (Ib., p. 297)

479. Ea îşi dădea, din cât se pricepea, silinţa să se deosebească de celelalte vălenărence, cum se şi cădea unei primărese, dar nu se sfia să meargă singură la birt, să cumpere băutură. (Ib., p. 342)

480. Adevărat că în curtea lui Iosif Rodean grămezile erau încă mari, dar nu e nimic mai deprimant pentru un miner decât să treacă pe lângă o baie şi să nu vadă decât mici grămăjoare de piatră acolo unde cu puţin înainte erau sute de cară. (Ib., p. 355)

481. Ceea ce-l făcea pe Roden să meargă în fiecare zi la „Arhanghelii" era că piatra cea nouă nu ţinu nici o săptămână tot aşa bună cum se arătase la început; întregul rămăsese tot atât de frumos (...), dar aur cerca azi mai mult, mâne mai puţin, poimâne la fel, apoi iarăşi se mai îmbunătăţea până ce ajungea să deie atâta aur ca la proba cea dintâi. (Ib., p. 355)

482. Lor puţin le păsa că „Arhanghelii căzuse, ele ştiau că tatăl lor niciodată nu va isprăvi banii şi mergeau acum hotărâte să-i facă aspre mustrări că le lăsase atâta vreme să cerşească la cei doi soţi. (Ib., p. 403)

483. Oricât spunea el că nu-i pasă defel de ziua în care i se va vinde averea, el o pomenea foarte des în ziua asta, şi Marina băgă de seamă că-i tot mai distras, că nu mai auzea toate întrebările ce i se puneau, că rămânea de multe ori cu lingura în mână, uitându-şi să mănânce. (Ib., p. 443)

484. Stătea acolo la picioarele scării, cu copilul în braţe, cu Wade ghemuit lângă ea care-şi înfundase capul în fuste, în timp ce yankeii se răspândeau prin casă, o înghionteau ca să urce, trăgeau mobilele pe verandă, străpungeau scaunele cu lovituri de cuţit sau de baionetă ca să vadă dacă n-au fost ascunse obiecte de preţ. (Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului,* I, p. 559)

485. Vorbea foarte puţin, nu părea să fie grozav de energic, nu părea să se intereseze niciodată de ceea ce se petrecea în jurul lui, şi totuşi era la curent cu tot ce interesa lumea din Tara. (Id., p. 619)

486. Aceştia doi răspândeau zvonul că sudiştii şi democraţii pândeau momentul propice să restabilească sclavajul, lăsând să se înţeleagă că, pentru negri, singura speranţă era să se pună sub protecţia biroului şi a partidului republican. (Id., II, p. 10)

487. Părea că îi citeşte gândurile şi Scarlett plecă fără să vrea ochii în jos; era prima dată când avea un sentiment de nevinovăţie la gândul a ceea ce plănuise să facă. (Ib., p. 43)

488. Când yankeii l-au arestat pe căpitanul Butler pentru asasinarea negrului aceluia, trebuie să fi auzit ceva despre povestea asta, căci de când au pus mâna pe el încearcă să-l facă să spună unde sunt banii. (Ib., p. 63)

489. Dacă reuşea să se căsătorească cu el cât timp era în închisoare, toate milioanele astea i-ar rămâne ei, i-ar aparţine, cu condiţia ca Rhett să fie exe-

Scanned with OKEN Scanner

cutat, iar dacă nu izbutea să se căsătorească cu el, poate că va putea împrumuta bani de la el, făgăduindu-i orice. (Ib., p. 64)

490. Trebuia neapărat să găsească un subiect de conversație, dar îi venea așa de greu să spună ceva, fiindcă mintea îi era ca de plumb, acum după înfrângere, și Scarlett nu dorea altceva decât să stea la căldură, sub pătură, și să nu se gândească la nimic. (Ib., p. 94)

491. Când intrase la brațul lui Frank, toată lumea se repezise la ea cu strigăte de bucurie ca s-o sărute, să-i strângă mâna, să-i spună că fusese grozav de regretată și că nu trebuia să mai plece niciodată la Tara. (Ib., p. 108)

492. Cu toate că nu putea să sufere pe liberați, cu toate că era cuprinsă de furie ori de câte ori întâlnea negri obraznici, ori îi auzea râzând sau glumind, niciodată nu le arunca cea mai mică privire de dispreț; cu toate că-i ura pe toți acei carpetbaggerii și scallwagii care strângeau peste noapte averi uriașe, în timp ce ea muncea din greu, niciodată nu lăsa să-i scape cea mai mică observație rău-voitoare asupra lor. (Ib., p. 181)

493. Fără îndoială că va reuși să-l facă să înțeleagă că în acest moment nu se putea lipsi de sprijinul său și, dacă accepta, îi va da jumătate din beneficiile gaterului. (Ib., p. 225)

494. Și ca să-i ai, ajungea doar să depui jurământul de credință guvernului Statelor Unite, să-ți semnezi numele în jurul unei formule declarând că nu ai ajutat și nu ai susținut niciodată pe inamicii Uniunii. (Ip., p. 231)

495. Nu cred că a știut exact despre ce era vorba, dar părea că nu-i place și apoi, ce vrei, Suellen n-a știut niciodată cum să-l ia. (Ib., p. 232)

496. Era un chin să-și vadă întreprinderile pe mâna a doi oameni care aveau așa de puțin simțul afacerilor; i se rupea inima când vedea pe concurenți luându-i clienții cei mai buni, după ce ea muncise din greu și-și făcuse cu atâta grijă planuri pentru lunile când nu se va putea ocupa de nimic. (Ib., p. 285)

497. Fără să vrea, îi veni în minte gândul că asociatul nu va fi niciodată în stare să facă repede o socoteală în gând și să ofere prețul cel mai bun, așa cum putea ea. (Ib., p. 285)

498. Să cinezi cu el era mai pasionant poate decât să faci cumpărături, fiindcă se pricepea ce să comande și cum trebuie să fie pregătite mâncărurile. (Ib., p. 417)

499. — O, e inofensiv dacă-l măgulești și-i arăți că ai nevoie de el, zise Melanie, și e așa de devotat lui Ashley și lui Beau, încât mă simt mai liniștită când e aici. (Ib., p. 395)

500. Chiar dacă ar fi aplecat să le mai domolească și să mai lase ceva din ele, e sigur că ceilalți nu vor fi aplecați să le primească încă, decât doar dacă ar fi zdrobiți. (Sextil Pușcariu, *Memorii*, p. 132)

501. Pentru mine sunt parcă anume făcute tipurile de oameni care se cred datori să pună umărul la toate societățile pentru cultură, să-și dea din timpul lor pe care nu-l au tuturor care li-l cer și să se mai și necăjească pe deasupra. (Id., p. 138)

502. Poate că și eu eram mai matur decât atunci și astfel am putut să pătrund mai adânc în măreția unei statui de Michelangelo, dar desigur că prici-

Scanned with OKEN Scanner

na este şi alta: un artist genial răspândeşte atâta scânteie divină în opera lui, încât din întâia oară n-o poţi cuprinde întreagă. (Ib., p. 141)

503. Atunci i-am spus că aş dori să ajungă să cunoască şi ei ce e războiul, să treacă şi pe la ei furtuna de care de la început se simţeau atât de departe şi de scutiţi. (Ib., p. 156)

504. Deşi părerea lui Schuchardt e că un învăţat nu trebuie numai să caute adevărul, ci să-l şi propovăduiască, el nu a înţeles să facă un apostolat din cartea sa, la care a renunţat încă din 1897, pentru ca să scape de obligaţiile sale didactice şi să aibă tot timpul pentru cercetările personale. (Ib., p. 159)

505. Alţii, mai moderaţi, credeau că trebuie coborâţi la prima staţie şi, în sfârşit, cei mai omenoşi pledau ca să-i lase să se coboare unde le place, căci, deşi burjui, sunt şi ei oameni şi acum şi ei, soldaţii, mergând acasă, au să îmbrace haine de burjui. (Ib., p. 172)

506. Atunci eu le-am zis că mi-e totuna cum m-or omorî, că-s vinovat şi că nu-mi doresc alta decât să scriu o scrisoare acasă. (Ib., p. 175)

507. Atunci mi se părea că lumea îşi deschide porţile mari înaintea mea; acum, deşi n-am deloc impresia că aceste porţi s-ar fi închis, totuşi îmi dau seama că anii tinereţii au trecut şi începe vremea când nu mai trăieşti numai pentru tine, ci mai ales pentru alţii. (Ib., p. 176)

508. Când însă cel care-l scrie e o fire cumpănită care a învăţat devreme să renunţe la planurile nebunatice ale tinereţii şi care a ştiut să-şi dirijeze pornirile după cum i-a dictat mintea sănătoasă, atunci mica lume pe care o descrie, stând el în centrul ei, nu va avea o importanţă mai mare, nici un farmec deosebit. (Ib., p. 177)

509. Pe de altă parte, dorinţa să produc şi satisfacţia pe care o simt totdeauna în turnarea unui gând pe hârtie mă îndeamnă în mod firesc să încep acest ziar care ar putea deveni singurul gen literar pe care mai sunt capabil să-l practic, de când m-am cuminţit şi am renunţat definitiv la orice veleităţi de scriitor. (Ib., p. 177)

510. Astfel mă gândesc că odată, dacă ne va ajuta Dumnezeu să trecem peste toată cumpăna vremilor în care trăim şi să ajung şi cei şaizeci cum am ajuns pe cei patruzeci, într-o seară frumoasă de iarnă (...) vom răsfoi prin filele astea şi vom lăsa să treacă înaintea ochilor noştri sufleteşti zilele trăite, atât de frumoase multe din ele. (Ib., p. 178)

511. Oricât de grozav mi-e gândul acesta, neştiind însă unde vor ierna ai mei, ce mai poate să se aleagă cu părinţii, pe unde mă va arunca soarta pe mine însumi, îmi zic că mai bine e să mai ţină războiul cât va fi să ţină, însă să ne aducă o pace trainică şi bună. (Ib., p. 207)

512. De la întâia vizită, dar mai ales mai târziu, mă surprinsese cu câtă libertate vorbea de oamenii cu care ştia că am de a face, îmi arăta slăbiciunile fiecăruia, ştiind să-mi citeze vreo anecdotă care îi caracteriza deplin, având un document la mână, în care îmi arăta negru pe alb cât de frumoase succese obţinuse cutare elev al său la examenul de capacitate sau ce prostie publicase altul. (Ib., p. 220)

513. De multe ori, când văd că sute de scânduri se cară cu chiu cu vai în vârful munţilor ca să se zidească acolo câte o baracă pompoasă pentru prân-

Scanned with OKEN Scanner

zitorul unor ofițeri, mă gândesc câți nu vor fi acasă din cei ce nici cu bani grei nu pot să-şi procure două scânduri ca să-şi cârpească casa pe unde plouă înăuntru. (Ib., p. 224)

514. Să fii silit în fiecare zi să scrii de trei ani aceleaşi lucruri, să te îmbraci în fiecare dimineață, când te scoli, în entuziasm şi să-ți moi condeiul în însufleţire, nu-i lucru uşor. (Ib., p. 228)

515. Pe când mai demult voiam ca lectura să fie palpitantă pentru că nervii tăi erau prea tociți şi fantezia nu mai era capabilă să lucreze singură, fără să fie împodobită de autor, acum se adună dorința să ieşi din cenuşiul vieții ce o duci. (Ib., p. 337)

516. Desigur că e greşit să crezi că ajunge ca o scriere să fie interesantă pentru ca să fie o operă de valoare — captivant e şi reportajul unui proces senzațional! — dar nu e mai puțin adevărat că marii romancieri au ştiut să ție încordată atenția în interesul cititorilor. (Ib., p. 237)

517. Când însă viața ți-a fost frumoasă şi ai avut parte să guşti din toate câte ți se oferă, gândul că ai trăit, că n-ai pierdut cei mai frumoşi ani ai existenței, te face să nu te mai cutremuri imaginându-ți sfârşitul. (Ib., p. 250)

518. Dar aşa m-am deprins să lucrez între două telegrame şi să întrerup o propoziție ...) ca să dau un ordin sau să absolv o convorbire la telefon, încât poate că tot va merge să îndemn mai departe impresiile zilnice şi să evoc vremile trecute. (Ib., p. 261)

519. Pe aici e mare amărăciune împotriva germanilor, care şi-au ales pozițiile ce coboară în şes, cu perspectiva să cucerească oraşe ale căror nume vor sta în buletinele statului major şi în care au nădejde să facă pradă de război, pe când trupele austro-ungare trebuie să lupte în munții înzăpeziți şi fără căi de comunicație dintre Brenta şi Adige. (Ib., p. 262)

520. Până atunci mai va însă, şi pe cât dorim acum să treacă vremea mai repede ca să se isprăvească visul urât prin care trecem, pe atât vom dori mai târziu ca vremea să treacă încet, ca să ne putem bucura în tihnă şi răgaz de viața frumoasă ce ne aşteaptă. (Ib., p. 264)

521. E-adevărat că m-am potolit în curând şi mi-am zis că n-are nici un sens să-mi fac zile amare, dar cu filozofia asta tot nu putui să mă mângâi complet. (Ib., p. 269)

522. Când vezi în fiecare zi rotind, pe la 2 după prânz, câțiva aviatori inamici deasupra depozitelor de muniții şi te gândeşti că o bombă bine țintită ar ajunge ca să facă praf totul în jur la depărtare de câțiva kilometri, nici nu-ți mai iei osteneala să ieşi din odaie, deşi clopotul bate alarma în dungă. (Ib., p. 271)

523. Astfel nu ştiu ce să fac, dacă voi căpăta concediu, cu cele două găini: să le las aici ca să ouă şi când m-oi întoarce să găsesc un coş plin de ouă — până acum însă n-au început — sau să le duc cu mine vii la Innsbruk sau să le gătuim şi să le aduc pentru o friptură de Crăciun. (Ib., p.274)

524. Cu toate că procurorului general din Iaşi i se ceruseră telegrafic relații asupra cazului de către ministrul N. Kretzulescu, care urmărea să sisteze ancheta, şi de către Elena Cuza doamna, care recomandase să se procedeze cu discreție, organele locale făcură publicitate cercetărilor şi invitară din primul

Scanned with OKEN Scanner

moment (...) pe mama Veronicăi Micle. (Augustin Z.N. Pop, *Mărturii. Eminescu. Veronica Micle*, p. 24)

525. Şi râdea adese, cu o naivitate de copil, de făcea să râză şi ceilalţi din societatea lui, iar când vorbea prin râs, glasul său avea un ton deosebit (...) ce ţi se lipea de inimă. (Id., p. 37)

526. Îmi venise într-un rând ideea ca să cer un ajutor de la „Junimea", dar am fost în Iaşi şi m-am convins în persoană cum că Societatea nu are mijloace, iar din sacrificii personale în sensul strict al cuvântului nu mi-a trecut nici prin minte v-odată ca să trăiesc. (Ib., p. 40)

527. Spune şi tu dacă, trecându-ţi timpul în aşa chip, merită să mai pretinzi că trăieşti la Iaşi. (Ib., p. 55)

528. „Sunt momente în viaţa mea, iubita mea prietenă, când simţ că se petrece ceva în suflet; dar eul meu încă nu-i în stare să-şi dea seama precis de toate câte încearcă şi le simte o stare care se poate traduce în modul ce urmează: sunt lucruri care se înţeleg, dar nu se spun, în care inima simte în aşa chip, încât nu găseşti cuvinte care să explice acest sentiment care nu e altceva decât o năzuinţă vagă, c-o fi spre o fericire pământească sau poate către viaţa viitoare?" (Ib., p. 58)

529. „Mă întrebi, scumpa mea, dacă sunt mereu melancolică, şi stau în casă ca în iarna trecută; în casă nu, natura-i prea frumoasă ca să nu merg s-o văd, s-o contemplu; cât priveşte tristeţea, ea nu-mi devine mai puternică decât la priveliştea acestei misterioase şi frumoase naturi. (Ib., p. 59)

530. Neputând să câştige minimul necesar traiului, poetul e obligat să închirieze locuinţe mizere (...) unde vara se încălzea apa în găleată, iar iarna se transformau în încăperi de gheaţă ca-n Povestea lui Harap Alb, de care Eminescu făcuse haz când i-o citise Ion Creangă pe prispa din Ţicău. (Ib., p. 71)

531. În lipsa lemnelor, iernile bucureştene îl chinuiseră până-ntr-atât că, multe seri, poetul fusese nevoit să întârzie prin cafenele, să se culce îmbrăcat cu paltonul sau să tremure în prelungite insomnii până ce răsărea ziua plumburie la geamlâcul cu flori de gheaţă. (Ib., p. 71)

532. Îmi întinse mâna ca să văd cât e de rece, îmi spuse că de două zile nu s-a mai făcut foc la el, că toată noaptea a tremurat, că e cam umedă odaia lui, şi că multe sărbători triste a avut el de când face umbră pământului, dar prin aşa urâtă sărăcie şi gânduri urâte, ca de data asta, nu-şi aduce aminte să fi mai trecut. (Ib., p. 71)

533. În sufletul meu nu-i nici un interval de la vremea aceea pân-acum când îţi scriu şi dacă în vremea când traduceam Morella eu nu eram atât de expansivă în iubirea mea, cred că ştii destul de bine motivul — te iubeam cum rar se iubeşte pe pământ şi cum — eu pot să ţi-o afirm — nu vei mai fi iubit. (Ib., p. 100)

534. Cine mă cunoaşte cum m-ai cunoscut d-ta; cine ştie, cum ştii d-ta, că n-a putut iubi nici pe mumă-sa mai mult decât te-am iubit, că cel mai mic sacrificiu ce binevoiai a mi-l face, mi-adăugea încă acea iubire, acela va şti cum am trebuit să fiu când am căpătat siguranţa că era destul să ieşi pe la Văratec pentru ca să nu mai gândeşti un moment numai la mine. (Ib., p. 107)

535. Dar ceea ce e trist este că memoria mamei mele e atât de terfelită de persoane de categoria d-nei Emilian, care n-a avut nimic sfânt şi n-a respec-

Scanned with OKEN Scanner

tat nimic şi care a voit, după spusa lui Eminescu, să se înalţe pe ea, înjosind-o pe Veronica. (Ib., p. 111)

536. Îmi pare totuşi bine că am ajuns să văd oameni de bine, care convinşi de adevăr caută să rupă negurile care o învăluie pe biata Veronica şi să o facă să apară iarăşi luminoasă şi strălucitoare cum a fost în adevăr, şi cum a luminat cu iubirea ei pe nefericitul geniu: Eminescu. (Ib., p. 111)

537. Dar am voit să mă înşel şi prin o prostie am voit să cred că te-am uitat, însă dorinţa nespusă ce aveam a te întâlni şi regretul că nu te zărisem măcar în timp de două săptămâni era o dovadă vie şi puternică că sufletul meu era încă plin de tine. (Ib., p. 120)

538. Ştiu bine că te iubesc şi anii ce-au trecut de când mi-ai clădit această pasiune pentru tine n-au făcut decât s-o consolideze şi s-o mărească. (Ib., p. 126)

539. De ce eşti slab tocmai acolo unde ar trebui să fii bărbat şi pentru ce ai avut tăria de a mă lăsa să-ţi plâng doi ani urmele tale, şi azi, când soarta ne-a reconciliat, pentru ce mă tulburi cu neliniştea ta, pentru ce te laşi răpit de sentimentul duşman al fiinţei tale, de gelozie? (Ib., p. 123)

540. În momentele în care îmi simt nefericirea şi slăbiciunea de caracter, în momentele în care văd că nu sunt bun de nimic în lumea aceasta şi că în zadar trăiesc, atunci când sunt descurajat şi sătul de viaţă, te-am rugat, femeie dulce şi fermecătoare să ierţi că am îndrăznit a te iubi, să ierţi că am aruncat această umbră de mizerie asupra vieţii tale, care, după caracterul tău, trebuia să fie veselă şi luminoasă. (Ib., p. 129)

541. Dacă la prima recidivă cunoştinţele bucureştene ale poetului nu nutreau speranţa tămăduirii, în schimb Harieta la Botoşani, Veronica Micle, Miron Pompiliu şi Ion Creangă la Iaşi aşteptau însănătoşirea lui şi-şi puneau felurimi de întrebări, de ipoteze. (Ib., p. ???)

542. Îndată însă ce voi afla precis unde este, voi căuta să-l văz, deşi, drept să vă spun, îmi este destul de dureros să mă duc să-l văd într-o casă de sănătate. (Ib., p. 167)

543. Lui Sylvie îi venea mai uşor să-şi mărturisească sentimentul că, ispitită de bunuri pe care nu le stăpânea, ar fi vrut să-şi îngăduiască luxul de a le disprețui. (Romain Rolland, *Inimă vrăjită*, I, p. 50)

544. Avea o privire prea cinstită ca să nu întrevadă mulţimea josniciilor şi a faptelor necorecte de care nici una din părţi nu fusese lipsită; mai puţin sinceră decât ochii, inima ei voia să creadă mai departe că partidul care susţine ideile drepte trebuie să fie compus din oamenii cei mai drepţi. (Id., p. 93)

545. Ar fi nedrept să spunem că, asemenea guralivilor din sud, avem nevoie să vorbească pentru a gândi, dar că aveau nevoie să vorbească, nimeni n-o putea tăgădui. (Ib., p. 99)

546. Adevărul e că era neobosită, că citea tot, vedea tot, ştia tot, picta, se pricepea la muzică, discuta despre literatură, realiza zilnic, împreună cu doamna Brissot, o parte din programul celor două sau trei sute de vizite, ce trebuiau înfăptuite într-un timp dat, primea acelaşi număr de vizite în schimb, dădea prânzuri, urmărea concertele, teatrele, şedinţele Camerei şi expoziţiile, fără să

Scanned with OKEN Scanner

se dea bătută, fără să trădeze urme de oboseală decât prin câte un oftat, bărbăteşte înăbuşit la momentul potrivit. (Ib., p. 104 – 105)

547. Oricât de mare ar fi fost amorul propriu al familiei Brissot, el nu dăuna niciodată interesului; şi femeile ştiură, printr-o înţelegere mută, să rămână în umbră, să vorbească mai puţin, să-şi cearnă gândurile, să prilejuiască îndrăgostiţilor numeroase clipe de singurătate, în care nu-i tulbura nimeni. (Ib., p. 106)

548. Ca să se ferească de familia Brissot, care ar fi putut să reînceapă atacul, hotărî să fugă la Paris, să se retragă pentru câtăva vreme într-o casă din împrejurimile capitalei. (Ib., p. 109)

549. Marcel îl lăudă, dar când ea stărui să-i vorbească în cuvinte mai puţin banale, Marcel îi spuse pe ton glumeţ că n-ar avea rost să i-l zugrăvească pe Roger, pentru că ea îl cunoaşte la fel de bine ca şi el. (Ib., p. 112)

550. Viaţa e o vie pe care lucrăm în devălmăşie; împreună o îngrijim, împreună o culegem, dar nu eşti silit să bei vinul totdeauna în doi, fiindcă există şi o reciprocă bunăvoinţă care te îndeamnă să ceri şi să dai şi celuilalt un ciorchine de plăcere şi să-l laşi totodată cu discreţie să-şi termine culesul în altă parte. (Ib., p. 114)

551. Dar aş vrea ca în schimbul iubirii credincioase să păstreze fiecare dreptul de a trăi după cum îi porunceşte inima, să meargă pe calea lui, să caute adevărul lui, să-şi asigure, dacă e nevoie, un câmp de activitate, într-un cuvânt, să-şi urmeze legea vieţii lui spirituale şi să nu se jertfească legii altuia, chiar dacă acest altul e omul cel mai drag de pe lume; căci nimeni n-are dreptul să jertfească sufletul altuia pe altarul lui şi nici sufletul său pentru altul. (Ib., p. 115)

552. Cât despre ceea ce gândea şi dorea adevărata Annette, ai fi zis că nici nu ţine prea mult s-o cunoască; i se părea c-ar fi mai uşor s-o născocească. (Ib., p. 120)

553. Deşi începuse să înţeleagă cât de şubrede erau planurile lui de reînnoire socială, nemailăsându-se amăgită de idealismul lui oratoric, nu era înciudată, fiindcă ştia că el nu încearcă s-o înşele şi că el era cel dintâi înşelat. (Ib., p. 120)

554. Pentru fiecare din noi, dorinţa cea mai arzătoare este să-şi găsească un tovarăş drag de viaţă, şi mi se pare, Roger, că tu ai putea să fii acela, dacă... dacă ai vrea. (Ib., p.126 – 127)

555. Prietenii propuseră să meargă la teatru să-l aplaude, dar Eminescu protestă, zicând că ar ajunge astfel artist „cum a ajuns maimuţa împărat", şi fu de părere că jocul pe scenă nu e jucărie. (G. Călinescu, *Viaţa lui Mihai Eminescu*, p. 112 – 113)

556. Mizeria în care trăieşte încă de pe acum Eminescu n-ar fi explicabilă, oricâte cărţi ne-am închipui că-şi cumpăra din cei 450 lei vechi, dacă nu ne-am da seama că poetul este predispus, din pricina condiţiilor sociale în care a fost nevoit să trăiască, către ceea ce idealiştii germani ar fi fost ispitiţi să numească o mizerie metafizică, care, de fapt, era la poet o intuiţie cosmică a mişcării moleculare, un gest filozofic, iar nu o simplă indigenţă. (Id., p. 115)

Scanned with OKEN Scanner

557. La Botoşani, Eminovici izbuti să pună mâna pe fugar şi îl duse la Ipoteşti unde îl ţinu dezbrăcat până ce fu încredinţat că trupa teatrală a plecat. (Ib., p. 119)

558. În momentul în care vă scriu aceste şiruri mă aflu în lipsă deplină de bani, aşa încât va trebui ca mâine să împrumut de la cineva, deşi şi împrumutarea e grea, căci cunoscuţii mei, studenţi ca şi mine, n-au nici ei de unde. (Ib., p. 162)

559. Gh. Eminovici nu înţelegea nici o independenţă din partea fiului său, voia să ştie unde se află şi ce face, şi cu siguranţă că aştepta cu nerăbdare ca poetul să-şi termine studiile sau s-o încheie într-un fel, pentru a-şi face odată un rost şi a-l scuti de grija trimiterilor de bani. (Ib., p. 167)

560. El scrie lui Maiorescu că îi mulţumeşte pentru perspectiva numirii lui la Universitate, dar crede că e venită prea curând pentru conştiinţa lui; că o docenţă liberă (...) mai-mai ar primi, dar şi aici i-ar trebui unele cunoştinţe speciale, de ştiinţe naturale şi antropologice, pe care nu le are, pentru că nu prevăzuse putinţa unei catedre universitare. (Ib., p. 178)

561. Maiorescu insistă din nou pe lângă Eminescu să-şi dea doctoratul la o universitate unde nu se cere trieniul şi-l roagă să-i spună câţi bani şi ce timp i-ar trebui pentru aceasta. (Ib., p. 179)

562. În loc să se întoarcă la Berlin, Eminescu se îndreaptă spre Cracovia unde constată că documentele ce-i puteau fi utile, de-acolo, începuseră a fi publicate chiar de directorul arhivei. (Ib., p. 180)

563. Având naivitatea să creadă că rostul este să fie o fereastră permanent deschisă spre grădinile culturii actuale, el se porneşte înflăcărat s-o sporească şi s-o facă un instrument util de muncă. (Ib., p. 184)

564. Pretindea anume că „fiecare lucru trebuie să vină la timpul lui", să corespundă adică unei necesităţi firesti, pentru a-şi îngădui astfel să doarmă ziua şi să colinde noaptea, să mănânce pe apucate şi să răstoarne nişte obiceiuri care pentru noi au devenit natură. (Ib., p. 185)

565. Dacă legăm acest accident de paralizia reumatică a mâinii drepte, de care (...) zicea că suferă, de boala suspectă de la Viena, de manifestaţiunile morbide de aceeaşi natură ce-l vor cuprinde în curând şi care presupun o cauză veche, ne vine să credem că unul din motivele ce împiedicau pe poet este infecţia luetică, întâmplată în cursul acestor ani, poate chiar la Viena. (Ib., p. 189)

566. Dacă există un asemenea revizor în ţară, rog a mă informa unde-i acel preţios individ, ca să apelez la vasta sa experienţă şi să aflu în care mod (...) îşi îndeplineşte sus-menţionata datorie. (Ib., p. 199)

567. Este, aşadar, principial absurd să ne închipuim că Eminescu a putut să privească cu antipatie şi silă pe singurul om care l-a înţeles cât putea să-l înţeleagă de la început, pe unul din puţinii oameni cu care putea avea un dialog pe toată întinderea vieţii sale spirituale, şi de aceea credem că Eminescu va fi fost în stare de porniri de iritaţie împotriva criticului său, de dispreţ însă niciodată. (Ib., p. 207)

568. În vreme ce Maiorescu şi cei mai mulţi de la „Junimea" trăiau în opulenţă, el era protejat cu o amabilitate jignitoare, ca un „poet" hotărât prin des-

Scanned with OKEN Scanner

tine să sufere martiriul din care aveau să iasă genialele cânturi, şi Maiorescu ar fi mers până acolo încât ar fi intervenit în chiar viaţa afectivă a poetului, împiedicându-l, dacă este adevărat, să ia în căsătorie pe Veronica Micle, pentru că cele două talente literare nu ar mai fi plâns aşa de frumos în versuri! (Ib., p. 208)

569. Ne vine să credem chiar că atât Maiorescu, cât şi ceilalţi junimişti au lăsat să se întrevadă scepticismul lor în ceea ce priveşte capacitatea de lucru practic a lui Eminescu şi că, atunci când poetul venea cu hainele pulberificate şi ghetele înnoroiate, cu faţa ţepoasă şi pleoapele violacee de oboseală, ei exultau în taină de dulcea nădejde că o nouă floare de durere se născuse în lirica poetului. (Ib., p. 209)

570. „Tot acum pricep de ce Jaques Negruzzi îmi da a-nţelege că dl. Maiorescu m-a ajutat mult, făcând să fiu cunoscut, adică un fel de celebritate, pe care eu n-am râvnit-o nicicând, dar mai ales din partea d-lui Maiorescu, care s-o fi lăudând cu talentul meu, fără să ştie că mie nu-mi prea place lauda d-sale lipsită de sinceritate, având tot interesul să câştige cu numele meu un credit moral revistei „Convorbiri literare..." (Ib., p. 209)

571. Dacă forma pe care el a-mbrăcat-o e vrednică de râs, vei concede că nu aceasta a fost intenţia mea şi c-atunci e mult mai bine ca să nu se publice niciodată. (Ib., p. 219)

572. „La informaţiile care mi le ceri prin scrisoarea ta din urmă, nu pot să-ţi răspund mai nimic, sunt lucruri care cu greu le-aş putea confia unei scrisori; dacă răul n-a existat la tine, atunci e o închipuire a mea şi o frică, ce m-a făcut să-mi imaginez cine ştie ce; dacă însă vreun rău a existat, apoi pozitiv că s-a transmis; în tot cazul nu-i nimic, îţi voi explica eu când vom fi împreună ce-i şi cum." (Ib., p. 251)

573. La 10 aprilie 1887, Eminescu părăseşte Mânăstirea Neamţului, dar în loc să se ducă la Iaşi, unde postul de subbibliotecar nu-l mai aştepta, şi din ruşinea poate de a mai da ochii cu lumea care îl văzuse în gesturi nechibzuite, nimeri (...) la Botoşani, la soră-sa Harieta. (Ib., p. 300)

574. După ce se face mai bine, vine în Bucureşti, unde trăieşte mai liniştit până la sfârşitul anului trecut, când un nou atac de nebunie îl cuprinde, tocmai când traiul material îi era asigurat, căci Camera îi votase o pensie de 250 lei pe lună. (Ib., p. 311)

575. Ar fi vrut s-o lase din mână — îşi dădea seama că nu are rost s-o ţină aşa, de parcă s-ar fi temut să nu i-o ia cineva —, ar fi vrut s-o pună undeva, dar nu ştia unde. (Adrian Costa, *Noaptea capcanelor*, p. 7)

576. Chiar dacă cineva ar fi ascultat convorbirea dintre cei doi ofiţeri — şi poate că o şi asculta —, nu ar fi putut să simtă gestul prietenesc cu care maiorul îşi purta oaspetele prin încăpere şi nici felul cum îi strângea semnificativ braţul. (Id., p. 22)

577. Constanţa mergea întotdeauna destul de încet, într-un cuvânt nu făcea absolut nimic din care s-ar fi putut deduce că se teme de aşa ceva. (Ib., p. 26)

578. În orice clipă putea începe un bombardament, şi toţi cei care erau obligaţi să umble pe străzi făceau în aşa fel încât să nu iasă din raza unui adăpost antiaerian cât mai solid. (Ib., p. 35)

Scanned with OKEN Scanner

579. De două ori m-a apucat bombardamentul şi a trebuit să mă bag prin tufişuri în loc să mă fi dus şi eu la adăpost, ca toţi oamenii. (Ib., p. 36)

580. Uşierul îşi lăsă capul pe braţ, iar braţul pe spătarul băncii, ca şi când ar fi vrut să aţipească, în timp ce, cu gesturile cele mai fireşti, bătrânelul îşi puse ziarul pe genunchi, scoase un ceas de buzunar mare cât o pătlăgică (...) şi-l privi îndelung. (Ib., p. 37)

581. Fără să-i răspundă, omul care stătuse până atunci în uşă făcu un pas în afară şi cu un gest care aducea mai mult a ordin decât a invitaţie îi făcu semn să intre. (Ib., p. 40)

582. — Domnule, nu ştiu cine sunteţi, nu ştiu pe cine reprezentaţi, dar vă atrag deosebita atenţiune că oamenii dumneavoastră — făcu un gest vag cu capul în direcţia celor doi — au comis un act ilegal, sechestrare de persoană, pentru care va trebui să răspundă. (Ib., p. 78)

583. În orice caz, oferta mea este următoarea, bineînţeles în linii mari, detaliile urmează să le staiblim dacă vom conveni: eu vă furnizez elemente informative care vă vor fi foarte utile — vă asigur, extrem de utile! — iar dumneavoastră deschideţi un cont pe numele indicat de mine, la Banca Românească, precizez, la centrala băncii, în Bucureşti, şi veţi vărsa în cont, pentru fiecare element — vor fi numai de prima calitate! — o mie de dolari sau echivalentul în lire sterline. (Ib., p. 87)

584. Se hotărî să-i facă jocul şi, privindu-l drept în ochi, spuse: Domnul căpitan a avut, într-adevăr, o iniţiativă salvatoare — salvatoare pentru mine —, o iniţiativă care mi s-a părut atât de raţională, încât nu am putut să n-o agreez. (Ib., p. 95 — 96)

585. Cădeau departe, în alte cartiere ale oraşului, dar bubuiturile se topeau într-un tăvălug uriaş care părea să se apropie, făcând să se clatine tot pământul. (Ib., p. 99)

586. Era pentru prima oară în timp de zece ani că un arestat avea tupeul să se tocmească aşa ca într-un bazar oriental şi, pe deasupra, să-şi mai dea aere de mare bancher. (Ib., p. 107)

587. Era mai bine ca discuţia să ia sfârşit aşa, fără ca insul să înţeleagă ce se petrece în realitate şi fără să-şi dea seama că-l pusese din nou în încurcătură. (Ib., p. 111)

588. Îl citi încă o dată, încercând să se concentreze asupra celor mai importante dezvăluiri, şi treptat se născu în mintea lui o întrebare extrem de gravă: cum a fost oare posibil ca asemenea organizaţie de spionaj să fi lucrat mai bine de trei ani, fără să fi fost demascată? (Ib., p. 117)

589. De câtva timp, de când treburile nu mai mergeau bine, resimţea acut această nevoie, şi acum, când fusese descoperită o organizaţie de spionaj în favoarea nu se ştie cui, voia să priceapă şi el ce se petrece. (Ib., p. 124)

590. Oricum, e o debarcare în toată regula, nu există nici un dubiu, fie că cineva vrea sau nu vrea, poate sau nu poate să priceapă. (Ib., p. 132)

591. Şi te cheamă mereu acolo sus, unde stelele sunt mai luminoase şi unde fiecare fir de iarbă şi fiecare copac, când freamătă mângâiat de vânt, îţi şopteşte că lumea e bună şi tihnită, că toţi oamenii sunt blânzi ca mioarele, că nimic n-are nici început, nici sfârşit. (Ib., p. 144)

Scanned with OKEN Scanner

592. Se plimbă pe peroane, în lung şi-n lat, opri un ins pe care îl întrebă cât este ceasul, pe un altul căruia îi atrase atenţia că are un nasture lipsă la cămaşă, iar pe un al treilea îl întrebă dacă e grea valiza. (Ib., p. 170)

593. Şi după ce bău trei pahare cu apă unul după altul, începu, în timp ce se spăla, să înşire o poveste incredibilă, aşa cum îi venea în minte, mirându-se singur cât de absurdă poate să fie întâmplarea pe care o inventa. (Ib., p. 170)

594. Pentru moment îşi găsiseră poziţii potrivite în locuri umbroase, dar odată cu trecerea timpului, fură obligaţi să şi le schimbe, apoi, către amiază, pentru că Jorj continua să stea în magazin, nu mai putură găsi locuri la umbră şi începură să-şi dorească plimbarea din ziua precedentă. (Ib., p. 185 – 186)

595. De la o vreme, încerca să scrie despre acest război într-un anume fel, aşa încât să-i facă şi pe alţii să înţeleagă absurditatea măcelului, nedreptatea cuceririi de pământuri străine şi, mai cu seamă, să simtă că România, ciuntită după placul mai-marilor lumii, nu avea ce căuta în acest război decât ce este al ei dintotdeauna. (Ib., p. 194)

596. Aşteptarea unei noi întrebări, care nu mai venea, pentru că răspunsul datorat stârnea, realmente, interes, îi oferi un alt scurt răgaz şi în cele din urmă reuşi să-şi adune gândurile şi să redevină cel care era el de obicei, omul căruia i se încredinţase misiunea legăturii permanente cu presa, pentru că reuşea mai bine ca oricine să vorbească mult şi să nu spună nimic. (Ib., p. 200)

597. Ceea ce mi se pare grav este că indivizi despre care nimeni nu ştie cine sunt şi de unde vin umblă aşa, ca din întâmplare, pe la porţi şi răspândesc veninul (...) îndemnând lumea să se refugieze, să plece pe la rude şi cunoscuţi pentru a se feri de focul ce va să vină. (Ib., p. 216 – 217)

598. Zeciu se strecură în spatele lui şi intră în holul spaţios, căruia i-ar fi stat bine să fie ornat cu mobilă grea, să fie acoperit cu un covor uriaş în care să se cufunde piciorul. (Ib., p. 287)

599. Dar Mihai Vardaru, nepotul lor, din colţul de unde îşi isprăvea înghe-ţata (...), ridică obrazul feminin şi vru să întrebe cum se mai poate simţi răcoarea şi puritatea aerului, aspirat prin asemenea adevărate coşuri de locomotivă, aşa cum arătau ţigările de foi; îşi aminti că trebuie neapărat să ceară cinci sute de lei unchiului Pol, înainte de plecare şi, înăbuşindu-şi gluma, se hotârî prudent să o amâne pentru alt prilej mai prielnic, zâmbind în sine. (Cezar Petrescu, *Întunecare, I,* p. 10)

600. Şi acum încă, de câte ori Mihai Vardaru trebuia să ia o hotărâre în viaţă şi trecea printr-o criză a sufletului, se întreba, ca ultima instanţă a conştiinţei, dacă fapta ori gândul lui ar fi sau nu aprobate de fostu-i dascăl. (Id., p. 19)

601. Radu Comşa făcu câţiva paşi, ca să nu-l vadă nimeni; împături o hârtie de o sută de lei, se apropie şi încercă să o strecoare în buzunarul hainei lui Dan Şcheianu, fără ca dânsul să simtă. (Ib., p. 36)

602. Cine le-a văzut n-are nevoie de multă psihologie ca să înţeleagă că un public care se bate cu atâta frenezie cu roze nu poate vorbi de război în glumă. (Ib., p. 44)

603. Şi mi se părea evenimentul cel mai formidabil examenul care îmi dădea diploma de opt clase de liceu, iar acum îmi dau seama ce sens are viaţa şi

Scanned with OKEN Scanner

ce mare fericire mi-a rezervat destinul să trăiesc o catastrofă care va trece prin văpăi umanitatea! (Ib., p. 126)

604. Fiindcă nu l-a torturat nimic din ceea ce e irealizabil în viaţă, socotea că el a fost cel cuminte, că sănătatea şi hainele scumpe şi frumuseţea de animal, şi toate mulţumirile i se cuvin ca o dreaptă răsplată; iar moartea aceasta a mea e împlinirea unei justiţii imanente. (Ib., p. 252)

605. Apoi, cu mobilitatea care n-o lăsa să se oprească la gânduri mohorâte şi mereu o împingea către viaţă şi voioşie, uitând toată mâhnirea lui Comşa şi proiectele ei miloase, apucă o scoică de pe măsuţa din faţă şi o duse la ureche. (Ib., p. 260)

606. Îl iubea desigur, fiindcă era singurul ei fecior, ce învăţase carte de capul lui, nu-i adusese nici o mâhnire, şi departe, în căuşul pe care dânsa nici în închipuire nu-l putea întrezări, îşi trăia o viaţă pomenită de toţi drept pildă, cu nespusă minunare şi înflăcărate laude. (Ib., p. 265)

607. Radu Comşa îşi spuse că dacă ar fi văzut-o în altă parte în oraş, nu şi-ar fi recunoscut sora, deşi în obrazul ei oricine ar fi descoperit trăsăturile lui, fiindcă între frate şi soră era o izbitoare asemănare. (Ib., p. 274)

608. Cu ochii închişi, căuta să-şi treacă în minte toate întâmplările ce aveau să-i aducă năvala de deznădejde; clipe în care amintirea trebuia să-l înduioşeze cu un amănunt, gândul că moartea e o taină înfricoşată şi fără întoarcere. (Ib., p. 275)

609. Se aflau cu toţii acum foarte încântaţi că pot oferi unui camarad nou o ţuică şi o zacuscă, bunuri mult preţuite, care nu se găsesc la nimeni din alte companii, fiindcă nu toate companiile au un tată Pleşa să poarte grijă de acestea şi fiindcă trei sferturi din ofiţerii regimentului (...) nici nu erau primiţi în tovărăţia lor. (Ib., p. 295)

610. I-a rămas în cap patul care îndată a început să se legene, să se scufunde, până s-a transformat subit într-o sfârlează, învârtindu-se cum îşi închipuia că s-ar învârti un pat la pol, acum douăzeci de ani, când întâia dată profesorul său (...) i-a explicat, cu ajutorul unei portocale, rotaţia planetei în jurul axei. (Ib., p. 178)

611. Cel mai mocnit dintre toţi îşi aducea aminte de o anecdotă de mult mucegăită într-un cotlon al creierului; viaţa părea imediat plină de surprize plăcute, aşa cum se arată în dimineţile de primăvară, când surâzi în cerdac vişinilor înfloriţi, numai fiindcă e multă lumină în cer străveziu. (Ib., p. 182)

612. Ca să-i alunge apăsătoarele ei gânduri, punea la loc ochelarii şi povestea toate întâmplările din vecini, pe care le cunoştea ca dintr-o uimitor de amănunţită cronică, fiindcă în două luni învăţase necazurile fiecăruia. (Ib., p. 224)

613. Nu găsi vorbele să urmeze, aşa cum un om complicat de civilizaţie şi prejudecăţi simte întotdeauna o ruşine să pară sensibil şi îşi înfrânge cu pudoare pornirea să compătimească. (Ib., p. 301)

614. Oamenii, fie ei oameni de stat, fie mulţimea de stradă, e adevărat că reacţionează sau încearcă să reacţioneze în faţa evenimentelor într-un mod analog, dacă situaţiile sunt analoage şi se reproduc. (Ib., p. 304)

Scanned with OKEN Scanner

615. Este ciudat cum viaţa fiecărui individ apare pe două planuri şi noi nu cunoaştem de obicei decât unul singur; aşa cum luna nu-şi arată, de când se iveşte în jurul pământului, decât o singură şi întotdeauna aceeaşi faţă. (Ib., p. 306)

616. S-ar spune că morţii de sub pământul galben, din care încă n-a mijit colţul de iarbă, nu sunt morţi definitiv; aşteaptă când va pleca trupa să-şi strângă şi ei echipamentul lor mortuar şi să pornească în urmă, ca o rezervă care şi-a făcut datoria, dar la nevoie, poate sări să dea o mână de ajutor până la demobilizarea generală, când se vor risipi şi dânşii la vetrele lor. (Ib., p. 323)

617. S-ar fi spus că pădurea e pustie, fără picior de om, că toţi au părăsit şi şanţurile să lase codrul numai cu sunetele dintotdeauna, care şi ele fac parte din tăcere. (Ib., II, p. 8)

618. Aiştea stau şi râd şi suduie şi beau tutun şi nici nu le pasă, fiindcă diavolul când vrea să-l piardă pe om, întâi minţile i le ia, şi eu pot să spun că de-acuma-i capătul şi să ne pregătim dacă s-a arătat semnul despre care scrie şi-n carte... (Ib., p. 11)

619. Dară şi sfinţii părinţi au spus că Dumnezeu, atunci când vrea să vorbească oamenilor, îşi alege mai deseori gura celui mai păcătos dintre toţi, fiindcă şi învăţăturile Domnului n-au fost scrise pe table de piatră ci pe table de carne, adică pe inimi. (Ib., p. 12)

620. Şi mă gândeam eu la cei ce ne cad prizonieri, că-s slabi şi jigăriţi ca mâţele-n post, şi dacă le dai o bucăţică de pâine nu le vine să creadă şi se uită cu nişte ochi, aşa, domnu locotenent. (Ib., p. 13)

621. Şi mă gândeam că poate şi la dânşii nu este cine să iasă la coasă şi mulţi au prunci pe care nu i-au văzut şi i-au uitat, aşa cum nu i-am văzut nici noi şi ne-au uitat şi pe noi copiii de-acasă... (Ib., p. 13)

622. Şi mă uitam înainte în ploaie şi mi-a venit aşa un gând ca un fel de jale pentru atâta lume care în loc să-şi caute de sărăcia ei şi să se roage pentru izbăvirea sufletului, s-a încontrat şi nu mai ştie de casă, nici de nevastă şi de copii şi nici de poruncile Domnului, numai stau în şanţuri şi pândesc să se ucidă unul pe altul. (Ib., p. 13)

623. — Dacă ne-om întoarce acasă, care ne-om întoarce, n-om mai lăsa el să fie aşa cum a fost! hotărî soldatul Bocăneţ, trosnindu-şi degetele scurte şi privindu-şi pe urmă mâinile tari, ca pe nişte unelte de luptă sigure, cu care ştie că are să-şi facă dreptate singur, când va fi nevoie. (Ib., p. 15 — 16)

624. De aceea şi noi zicem, când ne-om întoarce şi-om întâmpina iar prigoană, la dumneavoastră să venim ca la un părinte, să ne luminaţi şi să ne scăpaţi, ca pe unii care ne-aţi văzut la treabă, când alţii au stat şi şi-au păzit osul. (Ib., p. 16)

625. Fiindcă dacă-s colţos, jandarmul şi primarele mă lasă în plata Domnului şi fiindcă-s obraznic, iaca am să îndrăznesc să cer lui domnu locotenent Comşa să mai scoată oleacă pacul acela de iarbă rusească, să mai duhănim o ţigară de tiutiun, domnu locotenent Comşa are să scoată frumos pacul din buzunarul dumisale şi ne-om înfrupta, chiar dacă în sinea sa îşi spune: „Mare obraznic îi Bocăneţ aista, are dreptate domnul locotenent Ghenea! (Ib., p. 17)

Scanned with OKEN Scanner

626. Mergeam la şcoală fără nici o carte, învăţam de la băieţi, umblam cu coatele rupte şi, unde vedeam un jurnal sau o carte de citit, lăcomia ce simţeam să ştiu ce este în acea carte sau în acel jurnal mă îmboldea adesea să fur, numai ca să le am şi eu. (C.D. Papastate, *Traian Demetrescu,* p. 15)

627. Acelaşi prieten al scriitorului mărturiseşte: „De prin clasa a treia — atunci trebuie să fi avut douăzeci de ani —, începuse să meargă vorba că e poet, lucru ce îl ridica în consideraţia profesorilor şi ni-l impunea nouă. (Id., p. 17)

628. Încă din 1883, în ziarul *Clopotul* din Craiova, Traian Demetrescu mărturisea unui prieten al său: „Nimic nu doresc mai mult, amice, decât să pot fi folositor familiei, societăţii şi ţării mele, iar dacă vreodată aş îndeplini idealul meu, atunci conştiinţa mea ar şti că şi-a îndeplinit o datorie mare şi sfântă.". (Ib., p. 18)

629. Când cele trei bătăi de clopot şi fluieratul lung al maşinii vesti apropierea trenului, ştiui numai atât: că m-am privit de la picioare până la piept dacă sunt hainele potrivite pe corp, apoi, ochii mi s-au oprit deodată în ochii unui om ce privea pe fereastra deschisă a unui vagon de clasa I şi m-am apropiat de el. (Ib., p. 24)

630. Între timp, proiectează un studiu asupra „Iluziunilor" şi doreşte să întreprindă un altul, asupra operelor lui Al. Macedonski pe care îşi propune să-l termine abia într-un an pentru că până atunci consideră că este necesar să-şi frământe mintea „cu o sumă de reflexiuni, căci e mult de zis" despre operele maestrului. (Ib., p. 29)

631. Te rog mult, spune d-lui Coşoveanu să-mi dea complet 10 lei, fiindcă aud că s-a vândut 100 de numere din nr. trecut, iar, în schimb, mi-au angajamentul pe onoare că din numărul viitor să-şi oprească, afară de dreptul d-sale, şi ce va mai veni pe deasupra. (Ib., p. 43)

632. Dar ceea ce-mi dă de gândit însă este faptul că înşişi actorii, aceiaşi actori care primiseră piesa, care erau entuziasmaţi de dânsa, aceiaşi actori regretau în urmă. (Ib., p. 149)

633. Nu cred — în conştiinţă îţi mărturisesc — să mai fi avut vreo simpatie pentru vreun amic ca pentru d-ta; iar tot ceea ce e de mirat este că s-au dezvoltat repede aceste dulci şi nobile simpatii. (Ib., p. 170 — 171)

634. După ce a reluat ideea, parţial, din primul articol, Traian Demetrescu arată că Alecsandri a supus poeziile populare unor prefaceri, care nu au făcut decât să piardă originalitatea lor. (Ib., p. 174)

635. Totuşi, război mare nu s-a făcut, pentru că multe din oştile lui Petru Vodă, asta o ştie toată lumea, îşi aminti fratele Augustin, sunt plecate să se bată cu răzeşii care s-au ridicat prin Lupăşana şi Orhei. (Mihail Diaconescu, *Adevărul retorului Lucaci,* p. 9)

636. Retorul se duse şi mai apăsă o dată pe mânerul de fier încuiat bine şi nimeni din afară nu poate auzi ceea ce spunea el. (Id., p. 10)

637. — Un creştin, îl ţintui repede magistrul Bărboi, care ţine de legea lui Luther şi spune laolaltă cu Despot Vodă că nu-şi face semnul sfintei cruci, că nu-i pasă de icoane, de sfinţi, de cinstitele moaşte, pe care le ocărăşte, şi nici

Scanned with OKEN Scanner

măcar de sfânta Maică preacurata, se închină el cu fața spre răsărit, cutremurat ca de frig. (Ib., p. 13)

638. Dacă legăturile cu turcii, care îl sprijiniseră, se stricaseră atât de mult, încât sultanul, după ce-i omorâse chehaia, se hotărâse să nu-l mai sprijine, însemna că nici putere să se țină tare la Suceava nu mai avea. (Ib., p. 14)

639. Ceea ce părea să fie aproape cu neputință de înțeles era faptul că, așa învățat cum se arătase, Iancu Vodă Sasu se ținea totuși tare laolaltă cu străinii și veneticii de legea lui Luther, neținând seama de obiceiurile țării și de vorbele pe care le iscase încă de pe timpul când slujea ca boier la Despot Vodă și la Alexandru Vodă Lăpușneanu. (Ib., p. 14)

640. Firește că mai era și altă ieșire din încurcătură, dar acuma i se părea că se trezise prea târziu. (Ib., p. 18)

641. Retorul dădu să zâmbească așa amărât cum era; el însuși se străduise să-i facă pe studioși să spună de-a dreptul tot ceea ce le trecea prin gând, fiindcă îi plăcea să asculte ce dădea din ei. (Ib., p. 21)

642. Mânăstirea nu fusese prădată, dar oștenii lui Iancu Sasu căutaseră peste tot ca să-l găsească și pe celălalt cocon, pe Mihail Movilă, care se făcuse nevăzut, fără să știe nimeni unde și cum. (Ib., p. 26)

643. Făcea totul cu mișcări încete, așezate, grijuliu să nu uite sau să strice ceva, grăbit nu atât de ziua murdară care începea să se ghicească pe fereastra deschisă, cât de teama că slăbiciunea pe care o simțea mai departe în tot trupul l-ar fi putut doborî iar. (Ib., p. 28)

644. Ceva mai târziu, era la Rădăuți, unde de asemenea se aflau oșteni de-ai lui Iancu Vodă Sasu, și se silea să se strecoare pe la marginea târgului în jos către episcopie, unde nădăjduia să găsească pe cineva cu care putea să vorbească fără teamă. (Ib., p. 30)

645. Îl rugă pe călugăr să iasă, să urmărească tot ceea ce făceau oștenii, iar de întors, îi ceru el repede, tot pe șoptite, să se întoarcă însă în biserică, numai dacă ei plecau. (Ib., p. 33)

646. Îi întinse mâna să i-o sărute, îi dădu binecuvântarea și, după ce-l pofti la el în odaia de lucru și-i arătă pe care scaun să stea, îl pofti să povestească tot ce avea de spus, fără să-l abată sau să-l întrerupă. (Ib., p. 37)

647. — Am socotit, se posomorî el fără să-și dea seama că răspunde înversunat, gata să se apere, că trebuie să știe și egumenul! (Ib., p. 38)

648. Nu mi-e rușine să spun, se uită el spre ceilalți boieri, că aspra domnie a lui Ioan Vodă, numărul mare de boieri și cuvioși clerici pe care îi omorâse, fără să clipească, mila fără măsură pe care o arăta față de țărani, negustători și târgoveți (...) ne umplea pe toți nu numai de îndoieli, ci și de teamă. (Ib., p. 54 — 55)

649. Dacă vin spre Suceava sau se duc spre Iași, n-am putut să aflu însă pentru că s-au oprit, și eu nu știu cu ce scop, undeva pe râul Cuciurgan (...). (Ib., p. 56)

650. Fie că nu se simțea în apele lui după ce auzise cum fusese amenințat jupân Condrea, fie că așa îi era obiceiul (...), jupân Toader o luă pe departe și se lăudă mai întâi cu ceea ce a putut el să zidească la loc în cetate, după ce fusese arsă de Alexandru Vodă Lăpușneanu. (Ib., p. 56 — 57)

Scanned with OKEN Scanner

651. Privindu-i de sus, din scaunul său, Petru Vodă se gândi, fără să vrea, că pe el, stăpânul lor, nici nu-l prea întrebau ce fel de părere are, ca şi cum asta nu-i privea. (Ib., p. 59)

652. De fapt, se hotărâse, dar hotărârea, în loc să-l uşureze sufleteşte şi să-l îndemne la faptă, îl îngreuia tot mai mult de parcă trupul scuturat pe rând de călduri, de friguri (...) s-ar fi făcut de plumb. (Ib., p. 60)

653. E greu să precizăm dacă în aceste două bucăţi amărăciunea scriitorului este mai bine disimulată — cum se întâmplă mai târziu la Caragiale — cu un hohot de râs sau mai adesea cu un zâmbet foarte fin, din cauză că scriitorul a devenit nitel sceptic sau, dimpotrivă, amărăciunea aceasta e mai mică şi face loc unui sentiment dominat de voie bună, înţelegând că, pe măsură ce timpul trecea, societatea românească se apropia de acel cutremur social (...) care avea să schimbe totul în bine. (V. Alecsandri, *Proză*, Prefaţă, p. IX)

654. A fost o datorie pentru noi, domnule, ca să-ţi oferim îngrijirile de care aveai o neapărată trebuinţă în starea periculoasă în care te aflai, şi dacă nu am putut face mai mult pentru d-ta, crede că aceasta nu a atârnat de la voinţa noastră. (Id., p. 57)

655. Când fusei afară, mi se păru că mă răsuflam mai lesne; şi, cu ochii încă plini de fumul ce era în sală, mă îndreptai, făr-a vedea mai nimică dinainte-mi, spre o matahală neagră ce gândii că este trăsura noastră, hotărât fiind să mă culc pentru ca să-mi treacă foamea. (Ib., p. 61)

656. Dar după vreo câteva secunde, în care vreme dama căuta să aprindă o lampă de argint, înţelesei că în loc să mă îndrept către adevărata noastră trăsură, mă rătăcisem în altă parte şi intrasem în vreo trăsură străină, ce sosise în vreme ce căutam să trezesc birjarul. (Ib., p. 62)

657. La aceasta mi-i zice poate că un bun călăreţ trebuie să ştie a stăpâni zburdările calului său; dar oi răspunde că de toate lighioanele lumei, condeiul este cel mai greu de cârmuit şi că ades e răsturnat cine vrea să-l înfrâneze. (Ib., p. 66)

658. De va şedea lungit pe iarbă, la poalele unui codru; de va sta pe picioare, răzimat într-un toiag, lângă o turmă de oi; de va sălta în horă, vesel şi cu pletele în vânt; de se va coborî pe o cărare de munte, cu durda sa pe spinare; de se va arunca voiniceşte pe un cal sălbatic; de va cârmui o plută de catarguri pe Bistriţă sau pe Olt; oricum l-îi privi (...), te vei minuna de firească-i frumuseţe a pozei lui şi te vei încredinţa că un zugrav n-ar putea nicăire să-şi îmbogăţească albumul mai mult şi totodată mai lesne decât în ţările noastre. (Ib., p. 102)

659. Haiducul e atât de sigur pe puterea lui că nu-i pasă de nimic; dar poporul care se-ngrijeşte de viaţa lui şi care ştie că potira îi este cea mai aprigă duşmană, prevede soarta ce-l aşteaptă din pricina nepăsării sale (...), îl tânguieşte amar (...), îl îndeamnă să se ferească de duşmani (...).(Ib., p. 106)

660. Într-un nor de colb ce zbura pe faţa pământului, caii alergau ca şi când ar fi intrat dracu într-înşii; căruţa fugea încât nu mai avea vreme să scârţâie; roţile se alungau, săltând din hopuri în hopuri şi azvârlindu-mă în sus ca pe o minge; surugiul ţipa, vorbea, pocnea de asurzea câmpii; iar eu ... dacă

Scanned with OKEN Scanner

mi-ar fi fost cu putință să mă las cu mâna de trăsură şi s-o bag în buzunariul cu pistoalele, aş fi intrat într-un păcat, negreşit. (Ib., p. 175)

661. Cu cât ne depărtam de sat, greutățile drumului se înmulțeau, însă bucefalii noştri îşi cumpăneau mersul cu un tact vrednic de laudă; la fiecare pas ei pipăiau drumul cu copitele, fără să se-ngrijească de petrele care fugeau sub picioarele lor şi care se duceau d-a dura în fundul prăpastiilor. (Ib., p. 209)

662. Nu vreau să-ți spun alta decât să te găteşti ca să mergem desară în adunarea ce ladi V. a hotărât înadins să deie astăzi, pentru ca să aibă prilej de a face cunoştința ta. (Ib., p. 218)

663. — Nu am nevoie să vă descriu simțirile diverse ce se deşteptară în mine la o veste atât de interesantă; voi spune numai că prin un efect comic a mândriei ce mă cuprinsese, sprâncenele mi se ridicaseră de două degite, capul mi se plecă înapoi pe spate şi, în această poziție maiestuoasă, toți ceilalți oameni mi se păreau că sunt pitici. (Ib., p. 218)

664. Cu cât un evreu e mai bogat, cu atât el este căutat să-şi dea aparență mai săracă; cu cât el ar putea să trăiască mai bine, cu atât se osândeşte la o viață de lipsuri şi de mizerie; căci de când se naşte şi până ce moare el e dominat de o groază neîncetată. (Ib., p. 233)

665. După multă trudă şi buimăceală, în loc să iasă la drum, dă de un heleştеu şi, văzând nişte lişițe de apă, zvârr! cu toporul într-însele, cu chip să ucidă vro una şi s-o ducă peşchiş frățâne-său. (Ion Creangă, *Poveşti*, p. 41)

666. Iară cine s-a bizui să vie ca s-o ceară de nevastă, şi n-a izbuti să facă podul, aşa cum ți-am spus, aceluia pe loc îi şi taie capul. (Id., p. 55)

667. Eu te sfătuiesc aşa: să potriveşti totdeauna să fie foc zdravăn în sobă, şi când a adormi bărbatu-tău, să iei pielea cea de porc şi s-o dai în foc, ca să ardă, şi atunci ai să te mântui de dânsa. (Ib., p. 62)

668. De multe ori i-a venit flăcăului în cap să se însoare, dar când îşi aducea aminte uneori de câte i-au spus că au pătimit unii şi alții de la femeile lor, se lua pe gânduri şi amâna, din zi în zi, de joi până mai de-apoi, această poznaşă trebuşoară şi gingaşă în multe privințe, după cum numea el, gândindu-se mereu la multe de toate. (Ib., p. 75)

669. Unul din ei apucă spre păduri, să vadă de n-a putea trebălui ceva şi pe-acolo; doar a face pe vrun om să bârfească împotriva lui Dumnezeu, pe altul să-şi chinuiască boii, altuia să-i rupă vrun capăt sau altceva de la car, altuia să-i schilodească vreun bou, pe alții să-i facă să se bată până s-or ucide, şi câte alte bazaconii şi năzbâtii de care iscodeşte şi vrăjeşte dracul. (Ib., p. 77)

670. — Du-te chiar acum la stăpânul moşiei, şi spune-i că te prinzi să-i dai în girezi tot grâul cât îl are semănat şi dacă te-a întreba cât să-ți deie pentru această ostenicioasă treabă, spune-i că nu primeşti bani, şi numai atâta grâu, cu paie cu tot, cât îi putea duce dumneata în spate şi cu un băiet al dumitale. (Ib., p. 84)

671. Ia adă-ți aminte ce ți-am spus odată, că şi asta, cât îi de bună şi blajină, tot are o coastă de drac într-însa, care trebuie scoasă numaidecât, dacă ți-i voia să ai femeie cum trebuie şi s-o duci cu dânsa până la adânci bătrânețe. (Ib., p. 92)

Scanned with OKEN Scanner

672. Acum, luminate crăişor, ca să vezi cât poate să-ţi ajute milostenia, stăi liniştit, uită-te drept în ochii mei şi ascultă cu luare-aminte ce ţi-oi spune: du-te la tată-tău şi cere să-ţi deie calul şi hainele cu care a fost el mire, şi atunci ai să te poţi duce, unde n-au putut merge fraţii tăi; pentru că ţie a fost scris de sus să-ţi fie dată această cinste. (Ib., p. 105)

673. — Din partea mea, dat să-ţi fie, dragul tatei, dar mi-i de-a mirare de unde ai să-l iei, dacă n-are fiinţă pe lume. (Ib., p. 107)

674. Acum cred că mă cunoşti şi de urât şi de frumos, şi de bătrân şi de tânăr, şi de slab şi de puternic; de aceea mă fac iar cum m-ai văzut în herghelie şi de acum înainte sunt gata să te întovărăşesc oriunde mi-i porunci, stăpâne. (Ib., p. 109)

675. Numai ţine minte sfatul ce ţi-l dau: în călătoria ta ai să ai trebuinţă şi de răi şi de buni, dar să te fereşti de omul roşu, iară mai ales de cel spân, cât îi putea; să n-ai de-a face cu dânşii, căci sunt foarte şugubeţi. (Ib., p. 110)

676. Rogu-te, nu-ţi fie cu supărare, drumeţule, dar fiindcă a venit vorba de-aşa, îţi spun, ca la un frate, că din crudă copilărie slujesc prin străini, şi încaltea nu mi-ar fi ciudă, când n-aş vrea să mă dau la treabă, căci cu munca m-am trezit. (Ib., p. 111)

677. — Aşa ar trebui să urmez, om bun, zise fiul craiului, dar ţi-oi spune drept: tata mi-a dat în grijă, când am pornit de-acasă, ca să mă feresc de omul roş, iar mai ales de cel spân, cât oi putea: să n-am de-a face cu dânşii nici în clin, nici în mânecă; şi dacă n-ai fi spân, bucuros te-aş tocmi. (Ib., p. 112)

678. Acum să-mi spui tu cine eşti, de unde vii, şi încotro te duci, că de nu, acolo îţi putrezesc ciolanele. (Ib., p. 115)

679. Capul cerbului are să te strige până atunci mereu pe nume, ca să te vadă, dar tu nu cumva să te îndupleci de rugămintea lui şi să te iţeşti la dânsul, că are un ochi otrăvit şi când l-a pironi spre tine, nu mai trăieşti. (Ib., p. 126)

680. — Harap Alb, fiindcă eşti aşa de bun, de ţi-a fost milă de viaţa noastră când treceam pe pod, şi nu ne-ai stricat veselia, vreu să-ţi fac şi eu un bine; na-ţi aripa asta, şi când îi avea vreodată nevoie de mine, să dai foc aripii, şi atunci eu, împreună cu tot neamul meu, avem să-ţi venim în ajutor. (Ib., p. 133)

681. — Din partea mea poţi s-o iei de acum, Harap Alb, zise împăratul, ofilit şi sarbăd la faţă de supărare şi de ruşine; dacă n-a fost ea vrednică să vă răpuie capul, fii măcar tu vrednic s-o stăpâneşti, căci acum ţi-o dau cu toată inima. (Ib., p. 54)

682. Ş-apoi, când venea moşneagul de pe unde era dus, gura babei umbla cum umblă melița: că fata lui nu ascultă, că-i uşernică, că-i leneşă, că-i soi rău ... că-i laie, că-i bălaie şi că s-o alunge de acasă, s-o trimeată la slujbă, unde ştie, că nu-i chip s-o mai ţie, pentru că poate s-o înnărăvească şi pe fata ei. (Ib., p. 60)

683. Când boierimea păstrase numai puţin din bunul spirit al timpurilor vechi, când molipsirea începea s-o cuprindă, când nu prea ştia să lucreze, sapa n-a căzut în mâna ţăranului, toporul i-a rămas la îndemână; ţara a rămas bogată, fiindcă pământul a fost lucrat şi dacă ar fi fost cine să poruncească să spuie cuvântul ce se aştepta, din aceeaşi mulţime răbdătoare şi harnică s-ar fi ivit şi

Scanned with OKEN Scanner

cine s-o apere. (N. Iorga, *Istoria literaturii române în secolul al XVIII-lea*, I, p. VII)

684. Pe când boierul se înfunda în umbra răcoroasă a iatacelor, potrivită pentru somnul lung de ziuă, pe când, dus de subțiori, de țigan sau de ciocoi, era închis pentru preumblare, în butea lui cu ferestruici rotunde, mărunte, țăranul își ducea viața sub cerul liber al lui Dumnezeu, în fața munților înălțători de suflet, scena câmpiilor mănoase, de care se legau amintiri de muncă și de luptă. (Id., p. VII)

685. Ele ar fi și mai vrednice dacă n-am avea a face de cele mai multe ori cu adaptări sau chiar traduceri, în care, în loc să ni se spuie ce am vrea să știm despre boieri, ni se vorbește de multe lucruri bune, dar fără interes și folos pentru noi... (Ib., p. 72)

686. Dacă înțelege, critică și îndreaptă puțin, în schimb, Nicolae Costin adăugă enorm; în acest chip el își realiza visul științific, care fusese, nu acela să dea un adevăr curat, ci un letopiseț mare, mai mare de cum îl făcuseră predecesorii, și așa de mare încât să nu-l mai poată creşte nici urmașii. (Ib., p. 82)

687. E adevărat că în ochii lui Nicolae Costin această calitate putea să apară ca un defect și ar fi fost posibil ca el să întreprindă și aici o prelucrare — pentru gloria sa proprie... (Ib., p. 86)

688. Impresia generală ce se culege din aceste izvoare e că a făcut bine, dar că a voit mai mult încă decât l-a ajutat caracterul său aspru și stângaci. (Ib., p. 107)

689. În expunerea scurtă a expediției din Morea, se insistă asupra neobișnuitului triumf pe cari sultanul porunci să-l facă vizirului învingător, și scriitorul găsește cuvinte de mustrare pentru venețieni, cari atâta timp luaseră banii grecilor supuși din peninsulă și acuma, cu toate laudele, nu se pricepeau să-i apere. (Ib., p. 152)

690. Dacă plănuiau ceva Costineștii, nu puteau plănui decât ceea ce plănuise și îndeplinise oricine dintre boierii moldoveni ai epocii, Cantemir însuși ca și mai toți colegii săi de odinioară: să emigreze adică la munteni, să-și aleagă un Domn, să fie Velicico, și prin banii lui Brâncoveanu să-i capete confirmarea de la Poartă. (Ib., p. 255)

691. Și era iarăși de așteptat că, dacă Doamna Maria, care avea nevoie de cineva care să fie în stare să-i sprijine interesele contra Brâncoveanului va primi cu bucurie propunerea, principele muntean își va da toate silințele pentru ca această nuntă, care întărea și înmulțea legăturile Cantemireștilor, să nu se facă. (Ib., p.274)

692. Printr-un act solemn, din 9 mai 1746, Grigore-vodă declară că, „de vreme ce în pământul nostru vedem că de la o seamă de vreme toți feciorii de boieri s-au răcit de către învățătură, la care mai înainte toată boierimea avea multă plecare, spre a-și da fiii lor ca să învețe și să se procopsească la carte elinească, iar acum nu ne putem pricepe din ce pricină s-au lenevit atât părinții cât și feciorii lor a urma acestei bunătate de folos și de podoaba neamului boieresc, încât au rămas mai proşti la învățătură decât alte trepte de mai jos", el hotărăşte că nici un fiu de boier nu va ajunge la Curte sau la dregătorie „de

Scanned with OKEN Scanner

nu se vor sili să meargă la învățătură şi să învețe carte elinească cu tot temeiul ei, pe deplin." (Ib., p. 371)

693. Cine a scris aceste minunate rânduri, cine a spus acele mari adevăruri şi a readus în mintea contemporanilor săi acel mare trecut trebuie să fi fost un cărturar în toată puterea cuvântului (...) căci e de mirare ce curată e limba de grecisme şi turcisme, poate cea mai curată limbă din vreun monument literar al secolului al XVIII-lea. (Ib., p. 445)

694. Dacă-mi veți aduce însă apă de la fântâna Zânei Zorilor ca să mă spăl cu ea pe ochi, îmi vor râde amândoi ochii, căci voi şti că am feciori voinici, pe care mă pot răzima. (Ion Slavici, *Poveşti*, p. 19)

695. – Vezi, dragul meu Petre, începu a-l învăța acuma baba, tu nu vei putea merge la fântâna Zânei Zorilor decât dacă vei călări pe calul pe care a călărit tatăl tău, împăratul, în tinerețea sa; mergi, întreabă unde şi care e calul acela, după aceea încalecă şi te du. (Id., p. 22)

696. Tu să nu te mişti, ci să zici: „Ba zău! eu nu voi merge, că de când am fost mic tot am auzit de frumusețea Sfintei Vineri, şi nu mi-am făcut opinci de oțel cu curele de vițe, nu am venit de nouă ani şi nouă luni, nu m-am luptat pentru cununa asta de argint, care voiesc să i-o dau ei, nu le-am făcut şi pățit toate astea pentru ca să merg înapoi când voi ajunge la ea." (Ib., p. 39)

697. Era să treacă peste puntea cea din marginea împărăției, când văzu c-aude ceva din depărtare... aşa ceva, ca şi când ar striga un om, ca şi când l-ar striga chiar pe el pe nume: „Măi Petre!" (Ib., p. 55)

698. Zâna Zorilor simți cum că ceva deosebit trebuie să fie în apropiere, că-i părea că tocmai acum s-a deşteptat din visul cel ce-a făcut-o să fie tristă. (Ib., p. 67)

699. Când crâşmărița şi oamenii care stăteau de vorbă înaintea casei văzură cum că de aici înainte nu e glumă şi râs, ci chiar va să fie ceva, ei cu toții se sculară în picioare şi făcură adecă cum fac oamenii de treabă când are să fie lucru cu cinste şi mare. (Ib., p. 75)

700. Când cei trei feciori ai împăratului vecin primiră vestea că împăratul a pornit în cale şi că el s-a depărtat de casă, ei se înțeleseră între sine şi încălecară, ca să meargă la cetatea cea cu trei fete de împărat, să răpească credința fetelor şi să-i facă împăratului supărare. (Ib., p. 97)

701. De ți-ar fi năravul cum îți este vorba, de ți-ar fi şi sufletul cum îți este fața, mândre şi frumoase, blânde drăgăstoase, te-aş chema în casă, te-aş pune la masă şi te-aş ospăta şi te-aş săruta. (Ib., p. 99)

702. După ce-a înțeles feciorul de împărat cum că Ileana are să vină la el în grădină ca să fure merele cele de aur, el porunci că, dacă va auzi cineva vaite în grădină, nimeni să nu cuteze să intre, ci să lase pe cel ce s-ar văita ca să se vaite în pace. (Ib., p. 103)

703. I se urâse lui Păcală să tot umble răzleț prin lume, aşa fără de nici o treabă, numai ca să încurce trebile altora şi să râdă de prostia oamenilor, şi se hotărî dar să se facă şi el om aşezat (...), să-şi întemeieze casa lui, să-şi agonisească o moşioară, să se astâmpere odată. (Ib., p. 123)

Scanned with OKEN Scanner

704. — Fiindcă văd şi văd că ţii cu orice preţ să cumperi proorocul, grăi Păcală muiat, o să-ţi fac după dorinţă, dar nu pentru bani, ci fiindcă m-ai primit la masă şi mi-ai zis o vorbă bună. (Ib., p. 131)

705. Şi cum mergea pe drum şi cum se simţea aşa încărcat de bani, cum nu mai fusese niciodată în viaţa lui, îşi puse tare şi cu adevărat în gând că de aici înainte nu se mai urneşte nici la dreapta, nici la stânga, ci merge drept înainte, nu mai umblă cu minciuna, nu mai caută să tragă folos din partea altora (...), ci se face om ca toţi oamenii care vreau să aibă obrazul curat, se astâmpără, se pune în rând cu fruntea satului. (Ib., p. 131 — 132)

706. Când se văzură şi cu paguba, şi cu batjocura, oamenii se adunară iarăşi, se sfătuiră şi tot se sfătuiră între dânşii, că ce să facă şi ce să dreagă ca să scape de Păcală, fiindcă nu mai rămânea nici o îndoială că-i va prăpădi pe toţi dacă va mai rămâne cu zile. (Ib., p. 134)

707. Lia plecă mai departe uşurată, căci uşurat se simte omul care li-a făcut altora vreo uşurare, şi-şi urmă drumul pe potecuţa cea netedă şi curată, de era mare mulţumire să calci cu piciorul gol pe ea. (Ib., p. 147)

708. Aşa zicea şi iar îi venea să iasă, dar nu ca să se prindă în horă, ci ca să răstoarne masa cu toate bunătăţile încărcate pe ea, şi tot ceea ce îi mai cădea în cale şi să le alunge pe Iele, nebunele, căci multă era întristarea în faţa lui Limir, pe care nu-l lăsau în pace, şi rău îi şedea să fie trist.

709. O singură scăpare ar fi: să nu stai aici, nici să nu te întorci, ci să răzbeşti înainte şi mereu înainte prin desişul pădurii, până ce vei da de altă colibă ca aceasta, în care stă Mama Ielelor, şi să dezlegi întrebările pe care ţi le va pune ea. (Ib., p. 154)

710. N-au mai venit însă acum nici râmele, nici aricii, nici oile, nici dulăii ca să-i netezească drumul, ci trebuia să răzbească prin bălării, prin spini şi mărăcini, încât fâşii-fâşii i s-a făcut cămăşuţa, fire-fire i s-a smuls părul din cap prin scăieţi, trupul i-a sângerat şi tălpile picioarelor i s-au umplut de spini. (Ib., p. 155)

711. Mult ar fi dorit ea să ştie cum a potrivit Lia lucrurile ca să răzbească întreagă şi nevătămată şi să vie cale atât de lungă fără ca să îmbătrânească. (Ib., p. 160)

712. Pe când însă ceilalţi vorbeau şi râdeau în voie bună, ea se ţinea ţeapănă, rece şi mândră în scări, era posomorâtă şi înfumurată parcă n-ar fi nimeni vrednic să stea alături de dânsa, nici să simtă mirosul alifiei ce mai rămăsese în ţesutul pe care îl ducea cu multă grijă în mâna ei stângă. (Ib., p. 167)

713. În zadar îi spuse c-a umblat şi a ostenit, a trecut prin multe şi s-a canonit ca să caute alifia ce dezmorţeşte vinele, în zadar îl încredinţă că a găsit-o şi vine cu ea de peste nouă mări şi nouă ţări, în zadar stărui să-l frece măcar şi numai la ochi şi la tâmple, căci el ţinea una şi bună că alta e aceea pe care o ştie dânsul şi o aşteaptă; o lua drept vrăjitoare care vrea să-l peardă cu farmecele ei, ba în cele din urmă se îndârji şi voi s-o dea afară din palat şi s-o alunge din împărăţia lui. (Ib., p. 170)

714. — Vezi, zise el, mă crezi dumneata? să fi ştiut că sunteţi duşmani şi tot v-aş fi primit, pentru că am văzut un rănit. (M. Sadoveanu, *Şoimii*, p. 35)

Scanned with OKEN Scanner

715. — Am avut noroc, zise badea Ghiță Botgros; în loc să facem trei hăitași până să ne cadă mistreții în palmă, am făcut numai unul bun; avem să ne întoarcem mai devreme acasă. (Id., p. 58)

716. I se părea că găsește o asemănare între frații aceștia rătăcitori și voinicii feți-frumoși, care caută zâne pe care nu le cunosc și se luptă cu zmei ce varsă foc pe gură. (Ib., p. 81)

717. Atunci a spus el multe adevăruri: că leșii și craiul lor s-au purtat mișelește cu dânsul, că sunt niște ticăloși îngenunchiați fără nici o rușine în tină, la picioarele păgânilor, că acum el moare, dar nu va trece mult și nelegiuiții vor veni și vor trece prin ascuțișul sabiei și țara de mișei în care vitejii primesc astfel de răsplăți. (Ib., p. 200)

718. Noi, cari nu avem altă ambițiune decât să trăim liberi ca cetățeni români în patria noastră, și să vedem onoarea, viața și averea fiecăruia garantate prin instituțiunile țării; noi, care ne-am săturat să vedem că datoriile Statului sporesc în aceeași proporțiune în care sporesc și dările ce ne sunt impuse, suntem nu numai în tot dreptul să vă cerem vindecarea răului, dar suntem totodată în poziținea cea mai favorabilă de a vedea și de a judeca lucrurile cu nepărtinire... (Constantin Bacalbașa, *Bucureștii de altădată,* p. 23)

719. Noi cerem dar, de la domnia-voastră, să orânduiți o anchetă parlamentară care să cerceteze cu părtinire dacă în adevăr vreunul din foștii deputați a înjosit până în așa grad caracterul de mandatar al țării, căci înaintea unei bănuieli atât de grele, sau trebuieşte dovedit că ea este neîntemeiată, sau dacă sunt culpabili, să fie supuși la toată asprimea legii. (Id., p. 24)

720. În fața unor împrejurări atât de grave, avem nu numai dreptul, dar și datoria să vă propunem, domnilor deputați și domnilor senatori, măsuri care le judecăm neapărate pentru vindecarea răului și cerem de la domnia-voastră să vă însușiți aceste propuneri și să le prefaceți în legi, dacă voiți să aveți și pe viitor încrederea noastră. (Ib., p. 24)

721. Ignorant cum era și încăpățânat ca toți ignoranții, deși inteligent, nu a voit niciodată să țină seama de prescripțiile și recomadările doctorilor. (Ib., p. 104)

722. Orice conflict s-ar ivi între doi militari, ei sunt datori să denunțe faptul, că șeful corpului sau al serviciului care, fiind răspunzător pentru disciplina și onoarea corpului, judecă și hotărăște în prezența ofițerilor care fac parte din același corp sau serviciu, care din doi trebuie să facă scuze celuilalt, după care declară onoarea satisfăcută. (Ib., p. 131)

723. Mi s-a spus că în adevăr acel colț de sălbăticie, așa de părăsit încât nici câinele, frumosul dulău „Haiducu", pe care l-am adoptat, nu mai lătra la străinii care intrau în voie în multe livezi fără stăpân, e de vânzare și că prețul, de vreo patru mii de lei, trebuie plătit în mâna unui pârlit de fotograf care se află la Ploiești. (N. Iorga, *O viață de om așa cum a fost,* p. 353)

724. Mi se părea curios că el nu schimbă nici o vorbă cu nimeni, și am pus rămășag cu soția mea că mi-l împrietenesc într-un ceas, și anume în așa fel încât, până la ceasul trei îmi va face și o vizită. (Id., p. 369)

725. În loc să predau elevilor mei, decât care n-au avut alții mai înțelegători, mai personali în tezele lor de sfârșit de an, în loc să prezint an de an fapte

Scanned with OKEN Scanner

şi date pe care le găseşte cineva în orice expunere curentă, am gândit că ar fi mai bine să desfac vastul cuprins al vieţii societăţilor omeneşti în acele probleme, la a căror soluţie, crudă, dar de atâtea ori necesară, prin arme sunt chemaţi ei, la ceasul lor. (Ib., p. 371)

726. Dar scrisul istoriei, care se făcea odată în mănăstiri, fără nici un gând la lumea dimprejur, părăsită o dată pentru totdeauna, nu se poate izola, nu trebuie să se izoleze de viaţa care gâlgâie, influenţează, cere, impune. (Ib., p. 272)

727. De atunci nu m-am întâlnit cu ilustrul profesor şi important om de stat decât la Universitate, unde uneori graţia lui îmi promitea să mă ia cu trăsura, dar el uita promisiunea îndată ce votam contra unor interese de partid şi de grup personal. (Ib., p. 393)

728. Anume pentru viitorul rege am ţinut trei conferinţe, care s-au şi publicat, ca să invederez ce nu i se spusese lui Carol I: că aici nu e o mână de barbari care să trebuiască să fie ridicaţi de o dinastie energică şi inteligentă la rangul naţiunilor civilizate, ci un vechi şi nobil popor care-şi are locul, deşi pe nedrept nerecunoscut, în istoria lumii. (Ib., p. 442)

729. Nu eram acolo ca să fac diplomaţie, şi deci le-am spus ceea ce se cuprindea în chiar ultimul capitol din *Istoria imperiului otoman*, pe care o isprăveam atunci, după aproape zece ani de zile şi urmărit de ideea că nu voi trăi s-o duc la capăt (...): că, adecă, o Turcie nouă, strict naţională, trebuie să apară în locul acelui Imperiu otoman a cărui perpetuare nu putea să fie decât un anacronism. (Ib., p. 472)

730. Stăruinţele acestuia din urmă (...) m-au făcut să accept o tovărăşie de la care nu mă aşteptam să iasă nimic bun, adică, folositor pentru cauza noastră, pe care (...) o apăram cu toţii, şi care trebuia neapărat să ajungă la biruinţă. (Ib., p. 476)

731. Mai mult timp I.I. Brătianu stătuse la îndoială dacă să cheme sau nu un Parlament în care ştia bine ce puţin sprijin va putea să găsească. (Ib., p. 505)

732. Sprijin moral era greu de găsit şi, dacă însuţi l-ai fi putut da, nimeni nu venea să ţi-l ceară în amorţeala ce părea că a cuprins o societate întreagă, care uitase că mai este ce poate forma o oştire şi că dreptatea nu se lasă ucisă atât de uşor. (Ib., p. 507)

733. Odată, uşa din faţa casei mele a fost dată violent în lături, şi a apărut un ostaş în lungă mantie cenuşie care, fără să zică bună-ziua — şi am crezut că vine să mă execute, lucru posibil pe vremea aceea! —, s-a aruncat pe canapeaua din antret şi a început a-mi pune, în cea mai bună românească, atâtea întrebări, de aşa natură şi aşa de răpede, încât mi-a fost imposibil să-l urmăresc. (Ib., p. 518)

734. I-am explicat că, oricât ar fi de îndărătnic în formulele proprii sau sugerate, ar putea fi convins să cedeze asupra punctelor „periculoase", dar pentru aceasta ar trebui să se discute cu ministrul care de mai multe zile nu putea să capete o audienţă. (Ib., p. 576)

735. E greu să salvezi o încurcătură căzută în mare, şi chiar dacă reuşeşti s-o faci, ea este de obicei ireparabil stricată şi tare mă tem că în clipa când vei

Scanned with OKEN Scanner

putea să aduci la suprafață onoarea și virtutea pe care le-ai azvârlit peste bord, le vei găsi alterate. (Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului, II*, p. 324)

736. Aș fi preferat ca Frank s-o certe, să-i spună că așa-i trebuie, că o prevenise ce avea să se întâmple, în sfârșit orice mai bine decât indiferența cu care privea primejdia prin care trecuse, ca și cum ar fi fost un fleac. (Id., p. 341)

737. Ar trebui să știe cât de mult o tulburase întâmplarea și că nu ținea deloc să-și petreacă seara la Melanie, în timp ce trupul ei obosit și nervii zguduiți râvneau după căldura liniștitoare a patului și a plapumii — după o cărămidă caldă care să-i încălzească picioarele și un grog fierbinte să-i aline nervii. (Ib., p. 341)

738. După câte înțeleg, nu-ți pare rău că te-ai măritat cu Frank, că l-ai făcut să sufere și, în cele din urmă, i-ai pricinuit fără să vrei moartea. (Ib., p. 388)

739. De bună seamă că nu te poți gândi serios să iei în căsătorie un om care nu s-a înrolat și care și-a bătut joc de cei ce se duceau să lupte. (Ib., p. 405)

740. Nu vedea ce ar putea să facă el ca să schimbe lucrurile, dar simțea că trebuie totuși să facă ceva. (Ib., p. 540)

741. Era incapabilă să se concentreze asupra lucrului pe care-l făcea, cum nici o pasăre nu poate să stea mult pe aceeași ramură; chiar atunci când Scarlett îi spunea o poveste, atenția fetiței scăpa și își întrerupea mama cu întrebări care n-aveau nici o legătură cu povestea, apoi uita ce întrebase, înainte ca Scarlett să fi avut timp să-i explice. (Ib., p. 541)

742. Când încerca să-l facă să vorbească, se uita la ea cu ochi căprui și blânzi pe care-i moștenise de la Charles și, încurcat, se sucea și se răsucea sau se legăna pe câte un picior. (Ib., p. 541)

743. Tot ce făcea era bine, și dacă ar fi cerut luna, Rhett i-ar fi dat-o dac-ar fi putut s-o fure din cer. (Ib., p. 579)

744. Îi venea să se arunce jos, să blesteme, să țipe și să bată din picior, dar îi mai rămăsese puțină mândrie, puțin bun-simț, și asta o opri gândindu-se că, orice ar face, el ar râde, sau ar privi-o doar cu indiferență. (Ib., p. 634)

745. E greu să se spună cât de sărac era Antonio Paganino; negustorie, ca mai toți genovezii, nu făcea, probabil fiindcă îi lipsea capitalul și nici o meserie care să-i aducă un venit îndestulător nu avea. (Ioan Ianegic, *Paganini*, p. 5 — 6)

746. El trebuie să fi întâmpinat de mic mari lipsuri și necazuri, de vreme ce nici măcar o meserie nu putuse să învețe, nu mai vorbim despre cultură, pe care în mod sigur n-o avea, sau de însușirea unei educații muzicale, spre care năzuia puternic sufletul său de artist. (Id., p. 9)

747. „Nu se poate imagina — va spune Paganini biografului său Schottky — un tată mai sever decât el; când i se părea că n-am studiat cu destulă grijă, mă silea să-mi redublez sforțările; astfel am avut mult de suferit fiziceşte și sănătatea mea începea să se resimtă." (Ib., p. 10)

748. În acest timp începe să compună; se menționează o sonată pentru vioară, care nu ni s-a păstrat, fie că s-a pierdut în cursul numeroaselor sale peregrinări, fie că ar fi distrus-o el însuși, socotind-o fără valoare. (Ib., p. 11)

Scanned with OKEN Scanner

749. „Mi-amintesc cu plăcere de sfaturile bunului Costa, căruia însă nu trebuie să-i fi procurat o mulțumire deosebită, întrucât principiile sale i se păreau că sunt adesea contrarii naturii și eu nu consimțeam să-mi însușesc modul său să conduc arcușul", va povesti el aceluiași biograf. (Ib., p. 12)

750. Violoniștii aveau obiceiul să improvizeze în timpul execuției unei piese muzicale și ca să nu se observe în seara concertului variantele introduse de ei, nu mai aduceau notele pentru vioară solo; așa se explică de ce lipsește din multe din partiturile rămase de atunci partida viorii prime. (Ib., p. 13)

751. Hotărându-se să plece la Parma ca să se perfecționeze în profesie, sub direcția renumitului profesor signor Rolla și nefiind în stare să suporte multele cheltuieli necesare în acest scop, a imaginat acest mijloc ca să-și facă curaj să roage pe compatrioții săi să contribuie la proiectul său, invitându-i să vie la această serată muzicală, despre care speră că va reuși spre mulțumirea lor. (Ib., p. 15)

752. Va fi aflat, de asemenea, că Tartini, de la moartea căruia abia trecuseră douăzeci și cinci de ani, și care lăsase o vie amintire, folosea anumite procedee ca să aibă mai multe posibilități expresive: lungise arcușul și-i dăduse o direcție mai dreaptă; întrebuința coardele mai groase decât ceilalți violoniști, ca să obțină o sonoritate mai caldă. (Ib., p. 18)

753. Antonio Paganini nu acceptă să-l lase să plece singur și este ușor de înțeles dacă ne gândim că, după obiceiurile și legiuirile italiene, care păstrau tradiția romană, Niccolo Paganini era încă minor; nici un tată conștient și cu dragoste de copii n-ar fi consimțit la o asemenea călătorie, în împrejurări atât de grave ca cele prin care trecea Italia atunci. (Ib., p. 27)

754. Ajuns la Lucca, s-a prezentat la concurs, dar acesta nu era deloc ușor; candidații erau obligați să se supună unei examinări prealabile, și numai după aceea erau primiți înaintea juriului, care alegea pe cel mai bun dintre ei. (Ib., p. 27)

755. Ca un om care am dus o viață mult agitată și adesea furtunoasă, trebuie să mărturisesc că tinerețea mea n-a fost scutită de greșelile tuturor tinerilor, care, după ce au trăit timp îndelungat ca și sclavii, se găsesc pe neașteptate liberi de orice frâu, lăsați în voia lor, iar atunci, după o lungă privațiune, vor să adune plăcere după plăcere. (Ib., p. 29)

756. Paganini, care pierduse la joc, în afară de bani, ceasul, inelele și nu mai avea decât 30 de franci în pungă, era aproape hotărât să-i vândă vioara pe acest preț, dacă nu venea un prieten să-l invite la o partidă de cărți pentru seara aceea. (Ib., p. 30)

757. Hotărât să-și mai încerce o dată norocul, plecă la joc cu gândul că, dacă va pierde și ultimii bani, să vândă prințului vioara și să plece în Rusia. (Ib., p. 30)

758. Sarcina lui Niccolo Paganini nu era deloc ușoară; trebuia să dirijeze spectacole de operă, să concerteze la curte de două-trei ori pe săptămână și de două ori pe lună să dea un concert public pentru invitații Elizei și probabil că cea mai grea obligație de serviciu era să dea lecții de vioară lui Felice Baciocchi. (Ib., p. 34 – 35)

Scanned with OKEN Scanner

759. Deşi îl făcuse căpitan al gărzii sale personale, ca să-i dea posibilitatea să participe la recepţii şi serbări alături de ceilalţi invitaţi ai săi, căci pe vremea aceea artiştii erau consideraţi oameni de rang inferior, cu toate că-l copleşeau cu daruri şi decoraţii, acum el este mai puţin stabil. (Ib., p. 40)

760. „Prea scumpă doamnă mamă, voi fi totdeauna de acord cu dorinţele tale nu numai în ce-mi scrii cu privire la suma rămasă, dar vreau chiar să-ţi fixez o pensie lunară ca să-ţi poţi procura cele necesare întreţinerii tale şi a întregii familii; să-mi spui câte lire genoveze îţi sunt necesare pe zi şi ţi le voi vărsa, grijuliu numai să te văd mulţumită împreună cu surorile mele. (Ib., p. 50)

761. Cum se va desfăşura treaba mai departe, ce izbânzi şi neizbânzi va avea eroul, cum va trebui să biruie şi să ocolească piedicile mai grele, cum se vor ivi noi personaje, cum se va da în vileag întreaga concepţie a întinsei povestiri, cum i se va lărgi zarea până departe şi cum întreaga povestire va căpăta un curs liric şi măreţ se va vedea mai încolo. (Ib., p.244)

762. Dar nu faptul că cititorii vor rămâne nemulţumiţi de eroul nostru e dureros; dureros este că în sufletul nostru trăieşte încredinţarea de neînlăturat că cititorii ar putea fi mulţumiţi de acelaşi erou, dacă autorul nu s-ar fi uitat mai adânc în sufletul lui, dacă n-ar fi zgândărit în fund ceea ce scapă şi se ascunde de lumină, dacă nu i-ar fi descoperit gândurile cele mai ascunse, pe care omul nu le încredinţează nimănui, ci l-ar fi înfăţişat aşa cum se vădise el întregului oraş şi altor oameni din afară. (N.V. Gogol, *Suflete moarte,* p. 245)

763. Nu-l trăgea inima să se ducă la plimbare, nu-i venea să coboare în grădină, nu era ispitit nici măcar să deschidă ferestrele ca să mai intre aer curat în casă; iar minunata privelişte a satului, pe care nici un vizitator nu putea să n-o admire, pentru stăpânul casei parcă nici n-ar fi fost pe lumea asta. (Ib., p. 257)

764. Fie că tânărului începuse să-i sporească râvna de a ajunge, fie că ochii minunatului dascăl aveau ceva ce-l îndemna *înainte!* fapt este că, dornic să se măsoare cu împrejurări cât mai neprielnice, fiind silit, în felul acesta, să dea dovadă de o cât mai mare tărie sufletească, din capul locului tânărul începea să caute numai greutăţi. (Ib., p. 259)

765. Ce-am învăţat nu e încă viaţa; e numai o pregătire să luăm contact cu ea; adevărata viaţă ne-o vom trăi când vom intra în slujba statului, căci numai atunci vom avea putinţa să săvârşim isprăvi măreţe! (Ib., p. 261)

766. — Nu de asta-i vorba, unchiule, răspunse nepotul; scuze nu mi-ar fi greu să-i cer; sunt vinovat; căci dânsul e şef, şi nu trebuia să mă port aşa cu el. (Ib., p. 263)

767. Educat, luminat, posedând cunoştinţele trebuincioase ca să asigur binele supuşilor mei, ca să îmbunătăţesc starea unei regiuni, ca să îndeplinesc îndatoririle unui moşier, care este în acelaşi timp nu numai stăpân, ci şi judecător şi păzitor al rânduielilor, eu am încredinţat totuşi aceste sarcini unui logofăt nepriceput, preferând să orânduiască treburile unor oameni pe care nu i-am văzut niciodată, cărora nu le cunosc nici firea şi nici însuşirile. (Ib., p. 365)

Scanned with OKEN Scanner

768. Țăranul e deştept; el a priceput repede că boierul, cu toate că e sprinten şi ar vrea să se apuce de multe, încă nu ştie cum; că vorbeşte cam prea din carte, prea după tipic; aşa că, până la urmă, a ieşit nu că boierul şi țăranul n-au vrut să se-nțeleagă, ci doar că nu şi-au grăit pe aceeaşi limbă, că n-au izbutit să cânte în acelaşi glas. (Ib., p. 266)

769. Nu înțeleg, tată, cum poți tu, cu un suflet atât de bun cum e al tău şi cu o inimă atât de aleasă, să primeşti la tine în casă un om care se deosebeşte de tine cum se deosebeşte cerul de pământ, când eşti încredințat că e un om rău. (Ib., p. 289)

770. Posomorât, servitorul sărea de fiece dată jos, suduia nătângul de copac şi pe omul care-l sădise, dar nu voia să-şi lege şapca sau cel puțin să şi-o ție cu mâna, nădăjduind mereu că-i pentru ultima oară şi că nu se va mai repeta. (Ib., p. 294)

771. Pe lângă că-şi cunoaşte pământul, el mai cunoaşte care vecinătate e bună pentru cutare sau cutare plantă, ce copaci trebuie sădiți în vecinătatea unui anumit soi de grâne. (Ib., p. 306)

772. Renunță să se ducă mai departe şi, înapoindu-se, povesti colonelului că în satul lui e un adevărat talmeş-balmeş şi că nu poți să faci nici o treabă; cât priveşte comisia pentru primirea rapoartelor, ea nici nu există. (Ib., p. 313)

773. E limpede că cine nu are decât câteva biete sute de mii se îmbogățeşte încet; dar cine are milioane, are şi o rază de acțiune mare; de orice s-ar apuca, el câştigă de două şi de trei ori: câmpul, spațiul de activitate este mult mai larg şi, în acest caz, nu are nici o concurență, căci n-are cine să-i stea împotrivă. (Ib., p. 325)

774. Când dă molima-n vite, nu trebuie să te mai gândeşti la avutul tău; trebuie să vinzi totul şi să-i dai țăranului dobitoace, ca să nu rămână nici o zi fără mijloace de muncă. (Ib., p. 331)

775. S-ar părea că ei au pierdut totul, că nu mai au decât datorii, că nu au de primit nimic de nicăieri, dar deodată îi vezi că trântesc o masă şi toți comesenii spun că e cea din urmă masă şi că a doua zi stăpânul va fi dus la temniță. (Ib., p. 338)

776. Cică dacă se întâmplă să mor, Doamne fereşte, nu va fi o plăcere pentru proprietar, şi de aceea m-am hotărât să folosesc pe cei fugiți şi pe cei morți care n-au fost încă şterşi din revizie, ca dintr-o singură lovitură să fac şi o faptă creştinească şi să-l scap şi pe bietul proprietar de plata birului, pentru aceste suflete. (Ib., p. 345)

777. Deşi ştiu că acest lucru nu va servi nici măcar ca lecție, pentru că în locul acelor dați afară se vor ivi alții, şi cei care până atunci au fost cinstiți se vor face necinstiți, iar acei care se vor bucura de încredere vor înşela şi vor trăda — cu toate acestea, zic, sunt nevoit să fiu aspru, pentru că aşa cere dreptatea. (Ib., p. 377)

778. La un singur lucru însă ține Hildebrand mult: să aibă nu numai un colțişor separat unde să doarmă şi un colțişor separat unde să poată sta singur, adică un locşor de refugiu, cât de mic ar fi, unde să-şi poată aparține sieşi şi unde, nestingherit şi neiscodit, în timpul unei anumite părți din zi, să facă ce vrea. (Nicolas Beers, *Casa obscură a lui Hildebrand*, p. 208-109)

Scanned with OKEN Scanner

779. Omul cel mai fericit este fără îndoială cel care ştie ce şi cine e, ce poate şi ce vrea, fără să-şi caute norocul în ceea ce nu e la îndemâna lui, fiind sigur că în locul liniştit al cercului său se află mult mai la adăpost decât la periferia vulnerabilă a cerului. (Id., p. 279)

780. Căpitanul pare să fie un om cu mult cap şi cred că se pricepe de minune să-i înţeleagă şi să-i suporte Henriettei caracterul şi să imprime minţii şi însuşirilor ei o orientare justă şi sunt convins că a exercitat o influenţă favorabilă chiar şi asupra atitudinii întregii familii, inclusiv a domnului Kegge, care în prezent caută mult mai puţin să se ia la întrecere cu grangurii şi cu boierii, nu-i mai invidiază deloc şi prin aceasta creşte tot mai mult în ochii lor. (Ib., p. 280)

781. Persoanele care nu pot să trăiască fără operă, concerte şi serate, bărbaţii care nu simt nevoia să se ducă zilnic la club şi femeile care nu sunt fericite decât dacă trebuie să recurgă cel puţin o dată pe săptămână la ţinuta de gală, n-au decât să-şi bage ideea aceasta în cap. (Ib., p. 282)

782. Aici e un fel de purgatoriu, unde orice om care vrea să guste fericirea unui examen sau a unui doctorat, trebuie să stea câtva timp, până să fie admis să se bucure de acea plăcere divină. (Ib., p. 302)

783. Dar acum totul pare să fi reintrat pe vechiul făgaş şi, dacă e foarte probabil că am ieşit din normal, e sigur că am revenit, că suntem iarăşi acasă. (Ib., p. 370)

784. Nu ştiu cum să te fac să pricepi ce avem de aşteptat în el, ce înseamnă talentul lui, ce îl face să stea la înălţimea inaccesibilă, la care a ajuns şi absolut singur, absolut prin sine. (Ib., p. 407)

785. Nu-ţi aminteşti, dragul meu prieten, că acum treizeci de ani toţi călătorii din salon păreau să fi făcut între ei legământ să te necăjească zi de zi cu tânguirea lor ipocrită, că e de prevăzut că drumul de fier n-are să rămână veşnic necunoscut în Olanda şi că la un moment dat are să-ţi bage în pământ respectabila dumitale meserie? (Ib., p. 478)

786. Acum eu ştiu c-au să mă înjunghie, căci au înţeles că-mi eşti drag, ş-au să priceapă de ce-ai scăpat, dar de-acum înainte nu-mi pasă. (M. Sadoveanu, *Hanu Ancuţei*, p. 44)

787. — Asta este, zic eu iar, şi să ştii că el cunoaşte că şi dumneata trebuie să fi apucat tot pe acest drum; şi a luat cu sine tărie, de care trebuie să te temi, că eşti numai unul singur. (Id, p. 54)

788. Dar eu râd, căci mi-am adus aminte de un prieten, carele mi-a spus că, dac-oi trece pe la Hanu-Ancuţei, să beau o oală de vin, să beau două, pân' ce-oi vedea tulbure şi să nu spun la nimeni ce i s-a-ntâmplat lui într-o vreme, pe locurile acestea. (Ib., p. 61)

789. — Cinstite comise, a zis el cu tărie, şi dumneata jupâne Dămiene, dacă v-oi spune că numai Domnul Dumnezeu şi cartea pe care o ai în taşcă mă luminează întru toate câte le spun, atunci mirarea domniilor voastre faţă de mine trebuie să fie mai mică. (Ib., p. 72)

790. Atuncea am socotit că mi-a venit vremea să mă ridic şi mai sus cu puterile mele şi, precum au făcut alţi negustori bătrâni, m-am hotărât şi eu să mă

Scanned with OKEN Scanner

duc la Lipsca, fiindcă am cugetat că dobânda negustorilor nemți mai bine s-o dobândesc eu. (Ib., p. 73)

791. Nu se poate să lichidezi datorii grele, să păstrezi și bani proaspeți și să nu abandonezi nimic, sub cuvânt că amintirile de familie ar fi neprețuite și peisagiile locurilor inviolabile. (Ib., p. 203)

792. Fie un om cât de barbar, fie cât de crunt, fie în stare să ucidă cu nepăsare o poporime întreagă de motani, destul e ca să întâlnească în cale-i o copilă cu primăvara pe frunte, pentru ca sufletul lui să se îmblânzească, pentru ca asprimea caracterului său să dispară. (V. Alecsandri, *Proză*, p. 247)

793. Când te-i hotărî să-mi acorzi grația pe care ți-o cer, îi trece Manșa și vei veni la Londra, iar eu voi merge în toate zilele la Misshoward ca să cercetez dacă ai sosit și să-ți aduc coroana de ducesă. (Id., p. 423)

794. Nu trecu însă mult timp, și el apăru în curte, căci auzise de întoarcerea mea; dorul de mine îl făcu să înfrunte asprimea pedepsei ce o merita, dar am avut nespusă mulțămire să-l scap și să-l reintegrez iarăși în postul său de pitar al casei. (Ib., p. 452)

795. Nu știu, cât mă privește, ce-mi rezervă destinul și cum are să fie viitorul, dar ce știu bine este că, zicând acuma adio țării mele, simt o dulce mângâiere să gândesc la tine, îngerul meu, și să-ți trimit în aceste rânduri tot ce este mai gingaș, mai nobil, mai iubitor în inima mea. (Ib., p. 515)

796. Află, scumpul meu amic, că dacă m-am ferit de amorul meu în timpul cât te găseai aproape de mine, a fost pentru că simțeam cât de puternic domnea el în sufletul meu și pentru că nu mă credeam în stare să rezist îndemnurilor lui; dar de când te-ai depărtat, de când al tău adio a deșteptat în sânu-mi durerea despărțirii, simt că am nevoie de toată dragostea ta pentru ca să mă susție în cruda singurătate la care m-ai părăsit. (Ib., p. 516)

797. Fiindcă Reglementul Organic al Moldovei este temelia pe care stă așezată constituția noastră și fiindcă Mihail Sturza, Domnul, a călcat la prilejuri de interes personal articolele acestui Reglement, precum se dovedește prin chipurile întrebuințate de el la formarea Camerelor de deputați (...) Obștia, vroind să pună sfârșit unor asemenea urmări vătămătoare drepturilor poporului, cere: „Sfântă păzire a Reglementului în tot cuprinsul său și fără nici o răstălmăcire." (Ib., p. 538)

798. Fiindcă prin sistemul lui Mihail Sturza, corumperea s-au întins în toată țara, au pătruns în toate și au ajuns la gradul cel mai primejdios pentru viitorul Moldovei, precum se dovedește prin nerușinatele vânzări a hotărârelor judecătorești și a măsurilor administrative (...), precum se dovedește prin obiceiul mituirei, care în vreme de 14 ani au prins mai adâncă rădăcină în țară decât în vremea domniei fanarioților (...), Obștia, spre a stăvili întinderea unui râu ca acela care degradează caracterul nației și îl acoperă de rușine în fața lumei, cere „Săcarea corumperii prin pravili înadins făcute și a ambuzurilor ce izvorăsc din acea corumpere". (Ib., p. 540)

799. În loc să-mi vină eliberarea din serviciul militar, ca să pot pleca la Cernăuți, unde la mijlocul lui Iunie au să încapă ședințele senatului universitar și ale facultății, mi-a venit ordinul să mă mut la Caransebeș, ca să iau comanda cadrului unei baterii. (Sextil Pușcariu, *Memorii*, p. 288)

Scanned with OKEN Scanner

800. Ea luptă ca să-şi menţină forma de stat care a întărit-o şi despre care e convinsă că e cea mai potrivită cu firea poporului său de muncitori harnici, ce de bunăvoie se supun unui absolutism în guvernare şi nu le cade greu să renunţe la o libertate individuală pe care o cred dezastruoasă în organismul unui stat. (Id., p. 297)

801. Să ştii că ziua n-ai pierdut-o în zadar, ci, ceas de muncă înşirându-se după ceas de muncă, ţi-ai agonisit dreptul la odihna ce are să te renască şi să te facă capabil de muncă nouă, să ai conştiinţa că nici un telefon nu-ţi va tulbura somnul şi porunca nici unui superior nu te poate scorni din culcuşul cald ca să te trimită prin noapte şi întuneric, prin frig şi primejdii în faţa necunoscutului (...), iată bunătăţi de care a trebuit să fii lipsit patru ani de zile pentru ca să le poţi preţui. (Ib., p. 308)

802. Acum se pare că unul a slăbit într-atât încât, simţindu-se sfârşit de puteri, nu mai are altă ţintă decât să se apere deznădăjduit. (Ib., p. 314)

803. Omul, când e singur, chiar dacă concepe gânduri mari şi nouă, chiar dacă are darul să le împărtăşească altora, este uneori speriat de ele şi va trece prin momente de cumplite îndoieli. (Ib., p. 329)

804. Din cauza asta, când răzmeriţa se domoleşte şi (...) lumea începe iar să-şi dea seama de valoarea prieteniei adevărate şi a înţelepciunii ce se poate exprima fără tirade oratorice, aceiaşi oameni care s-au închinat idolului ce îi vrăjise îl părăsesc, îi descopăr dintr-odată inconsecvenţe şi păcate, aruncă cu pietre asupra lui sau îi aplică cea mai grea pedeapsă: îl uită. (Ib., p. 331)

805. Mi-ar fi căzut greu să mor tocmai acum, când a venit în sfârşit primăvara şi pentru noi românii şi ne vedem visul cu ochii şi mi-ar fi greu să rămân cu o meteahnă din această boală tocmai acum când vremea iar începe să fie prea scurtă şi cele două mâni prea slabe pentru toate câte ai vrea să le lucrezi. (Ib., p. 332)

806. Ministrul preşedinte, generalul Coandă, un bătrân frumos, o figură de marchiz din romane, mi-a spus că el nu-i politician şi punându-i chestiunea care e forma pe care Bucovina trebuie s-o păstreze până la Unirea definitivă, m-a sfătuit binevoitor să iau contact cu Ionel Brătianu, la care m-a şi anunţat imediat. (Ib., p. 339)

807. Înainte de a pleca, Brătianu mi-a spus că nu mai e cazul să mergem pe la miniştrii străini, căci el a vorbit cu aceşti reprezentanţi ai aliaţilor şi avizul lor e de asemenea că trebuie să declarăm cât mai iute Unirea necondiţionată cu Ţara-mamă. (Ib., p. 343)

808. Gândul acesta mă face mai ales să continuu, pe cât se poate, cu ziarul meu, deşi, mărturisesc, nu e nimic mai greu, decât să ştii care anume fapte şi amănunte din cele pe care le trăieşti sunt vrednice de reţinut. (Ib., p. 349—350)

809. Cred că cel mai frumos gest pe care-l poate face un „glasist" e să arate că n-a luptat ca să ajungă la un post râvnit de atâta lume şi deci trebuie să dovedim asta printr-un exemplu: cel ce refuză de a fi ministru şi persistă de a rămâne directorul unei foi dovedeşte că a lucrat numai pentru o idee şi a rămas la postul său de gazetar, pentru care s-a hotărât de la început, fiindcă şi-a dat seama că acolo poate face ispravă. (Ib., p. 362)

Scanned with OKEN Scanner

810. Tocmai gândul că la organizația Universității putem scurta colbul ce s-a depus cu timpul pe întocmirile învechite, că putem deschide larg ferestrele ca să străbată aerul proaspăt pe care e atât de greu să-l aduci într-o instituție conservatoare cu vechi tradiții, tocmai libertatea de a arunca la vechituri de ceea ce în practica universitară te-ai împiedicat mereu şi de a crea o legiuire adecvată împrejurărilor specifice în care ne găsim, era ceea ce mă ispitea. (Ib., p. 319)

811. Desigur că numai o parte mică din aceşti studenți a urmat o vocație firească, cât s-a hotărât pentru studiul ce avea să-l urmeze, pe cât majoritatea a avut în vedere cariera mai sigură şi mai rentabilă ce li se deschidea după terminarea Facultății de drept sau medicină, căci lipsa de medici şi de magistrați în noul stat român excludea concurenții pentru absolvenții acestor facultăți. (Ib., p. 422)

812. Dacă ar ajunge numai să deschizi colecția de amintiri, cum ai făcut cu mapa de documente, şi să lipeşti pietricică cu pietricică ca să întruchipezi un mozaic, aş încerca să povestesc despre un bun prieten din copilărie, pe care l-am întâlnit în Sibiu în ipostaza de membru al Consiliului Dirigent. (Ib., p. 436)

813. Ştii ce penibile sunt întâlnirile astea, când nu ştii ce să vorbeşti ca să nu te dai de gol că nu ştii cine îți stă în față. (Ib., p. 440)

814. La urmă tot va trebui să iscălim tratatul; dar se va şti că am protestat şi dacă pilda noastră o vor urma şi alte state dezmeticite şi încurajate prin ținuta noastră, precum sunt sârbii care nici ei n-au iscălit şi, pe cât se pare, şi cehoslovacii, care părăsesc Parisul, vom putea, poate, chiar să înfrângem mândria celor mari! (Ib., p. 455)

815. Cum transportul e atât de greu în ziua de azi, m-am hotărât să nu plec de aici decât când voi fi sigur că mobila mi-e bine împachetată şi a plecat sub pază militară. (Ib., p. 458)

816. De n-aş avea respectul cel mare pentru el şi de n-aş şti că toate acestea le fac dintr-un prisos de energie, i-aş fi spus părerea aşa cum trebuia să i-o spun orişicui, căci în definitiv şi el şi Borcea, după ce au avut lipsa de tact să scoale din somn un om bolnav, erau în vorbele lor nemăsurați şi ofensatori. (Ib., p. 474)

817. Am şi eu o scrisoare de la Xenopol, cu scrisul acela pe care nu-l pot descifra, în care îmi cere cu insistență să întrebuințez pentru *Dicționar* volumele Ririei, încât mi-era penibil când ştiam că am să-l întâlnesc la Academie şi nu-i puteam da răspunsul ce-l aştepta de la mine. (Ib., p. 477)

818. Adevărat că bunul mers suferă de aceste schimbări repezi de ministere, că pasiunea luptelor de partide orbeşte pe unii, dar eu nu văd aceste urmări imediate pe care le simți azi, ci văd tendința mare ce stăpâneşte pe toți să fie folositori țării şi de aceea mă bucur, ştiind că ea nu se poate pierde fără de folos. (Ib., p. 479)

819. Dacă, în loc să transcriu paginile pline de actualitate ale ziarului, mă abat tocmai în acest caz de la obiceiul meu este pentru că despre Gherea am mai vorbit o dată în memoriile mele, prezentându-l în mijlocul familiei sale, unde se simțea atât de bine. (Ib., p. 481)

Scanned with OKEN Scanner

820. Şi după ce se făcea rânduială în țară se putea socoti altfel şi cu turcii, care nu încetaseră să-i arate mereu, în toate felurile, că fără ei n-ar fi fost niciodată în stare să se apropie de domnie. (Mihail Diaconescu, *Adevărul retoricului Lucaci*, p. 87)

821. Boierii trebuia să înțeleagă însă de la început că chiar dacă i se împotrivesc, el, domnul țării, are cu cine să-şi ducă treburile la bun sfârşit. (Id., p. 91)

822. Cu toate că femeia frumoasă din fața lui părea să-l privească mai stăruitor ca oricând până atunci, lui nu-i trecea în clipa aceea prin minte decât că tocmai acest gând, rostit însă cu alte cuvinte, îl mărturisise el însuşi episcopului de la Roma cu câteva zile în urmă când îi spusese că oamenii sunt din fire aplecați să nu țină seama de învățături şi nici de legiuiri. (Ib., p. 102)

823. Şi cu toate că avea unele temeiuri să creadă că e din nou urmărit, nu era în stare să-şi mâne calul decât la pas, de parcă ar fi mers la plimbare, nu la drum lung şi greu pe care trebuia să umble harnic. (Ib., p. 105)

824. Numai după ce se încredințase că le pierduse cu desăvârşire urma, izbutise să se gândească iar la întâlnirea lui cu fratele Ilarion, la starea de fugar în care se găsea şi la casa părăsită de la Costeşti unde, după cât se vedea, n-avea încotro, trebuia să se ducă. (Ib., p. 108)

825. E adevărat, îngădui rectorul, chiar dacă au nevoie să fie apărați şi jură atât de fierbinte pe ceea ce spun ele, oamenii urăsc legiuirile. (Ib., p. 130)

826. Totul părea că se isprăveşte cu bine şi domnul voia chiar să facă semn celor ce cântau să înceapă iar, când, pe neaşteptate, în fața perechii domneşti se ivi şi bărbatul acela înalt şi puternic cu numele de Anastase, despre care aflase că e negustător. (Ib., p. 153)

827. — Cred, rosti el încet, şi din nou încercă să se stăpânească ca să fie în stare să judece şi să spună aşezat ceea ce gândea, că va trebui să-l lăsăm pe fiecare să facă aşa cum crede de cuviință. (Ib., p. 169)

828. Era încredințat că trebuie să treacă neapărat la măsuri aspre şi cuprinzătoare care să arate îndestul de desluşit că mânăstirea are iarăşi cap şi stăpân, şi că el, noul egumen, înțelege să-şi facă datoria până la capăt. (Ib., p. 173)

829. Când li se îngădui să intre la el, să îngenuncheze şi să-i sărute mâna, cei trei monahi de la Putna îl găsiră schimbat la față, stăpânit de o anume neliniște uşor de văzut în felul cum se purta şi, mai ales, în glasul scăzut, umbrit de îndoială, cu care le vorbea. (Ib., p. 220)

830. Vreau să spun, îl lămuri mitropolitul, la fel de pornit, că primejdia de moarte pe care a adus-o din nou Iancu Sasu cu oamenii lui nu poate fi înlăturată de unul sau de altul din cuvioşii monahi care ici şi colo se apucă, precum la Putna, să-l batjocorească în biserică pe domnul şi stăpânul țării. (Ib., p. 224 — 224)

831. Şi de veți fi descoperiți cu ceva, cu toate că nu văd cum, fiindcă în afară de noi nimeni nu ştie ceea ce am vorbit acum, va trebui să vă întăriți cu puterea de a răzbi prin multe încercări. (Ib., p.225)

832. Fără să-şi dea seama că nu ştie deloc să se prefacă, jupân Ieremia se înclină repezit de parcă podeaua plină de covoare scumpe pe care trebuia să calce i-ar fi ars deodată tălpile. (Ib., p. 233)

Scanned with OKEN Scanner

833. Că era urmărit pas cu pas de o groază de inşi fără încetare şi fără cruţare ştia de mult timp, dar ceea ce nu ştia era de unde veneau aceşti duşmani, căci nu totdeauna era încredinţat că sunt, într-adevăr, oamenii lui Iancu Vodă. (Ib., p. 235)

834. Fireşte că dacă s-ar fi înţeles cu pater Antonius (...) să-i dea oşti să apuce scaunul Moldovei, lucrul cel mai greu de dobândit rămânea cum se va înţelege mai târziu cu turcii. (Ib., p. 238)

835. — La întâlnirea de data trecută, deschise vorba jupân Balica, am fost întrebaţi dacă suntem gata să dăm scutirile cerute şi pentru răsculaţii care se trag de pe moşiile noastre; am împuternicirea să vă spun, rosti el liniştit, că şi această dorinţă vă poate fi îndeplinită. (Ib., p. 259)

836. După ce înghiţi pe nerăsuflate două ulcele de vin, se lăsă, cât era de înalt, de-a lungul laviţei pe care şedea, ca şi cum n-ar mai fi fost în stare să se ţină nici măcar drept. (Ib., p. 290)

837. În afară de asta, cu îngăduinţa domniilor voastre, îi învăţă el pe boieri ameninţând la rândul său, mi-aş îngădui să vă dau şi eu un sfat: nu cred că e bine să se ştie în lume că aţi lovit a doua oară într-o sfântă mânăstire. (Ib., p. 319)

838. Sau nădăjduiau unii de la Costeşti, fără să se sinchisească prea mult de cele ce se iscaseră, n-avea cum să se petreacă ceva primejdios pentru că neguţătorii aceia erau într-adevăr oameni paşnici care n-aveau altă grijă mai mare decât să umple putinile lor. (Ib., p. 358)

839. Şi cu toate că de peste tot pe unde încercaseră să prindă măcar un fir folositor aceşti oameni primiseră numai ridicări din umeri şi multe păreri de rău, în loc să înceteze, jupâneasa Iuliana se făcea parcă mai îndărătnică în nădejdile ei. (Ib., p. 359)

840. Şi acum încă, de câte ori Mihai Vardaru trebuia să ia o hotărâre în viaţă şi trecea printr-o criză a sufletului, se întreba, ca ultimă instanţă a conştiinţei, dacă fapta ori gândul lui ar fi sau nu aprobate de fostul dascăl. (Cezar Petrescu, *Întunecare II,* p. 19)

841. L-a sărutat şi pe tata Pleşea, care a venit cu linguriţa cu care amesteca în cafea, să bea şi el un pahar de vin şi să se lase sărutat pe tâmpla cărunţă, fiindcă Ghenea e pupăcios la chef şi nu se cuvine să-i fie stricat gustul unui om la petrecere. (Id., p. 39)

842. E adevărat că Toderiţă e singurul dintre copii care cu siguranţă că n-a cerut niciodată nimic de acasă; deşi cel mai mic, a fost bursier la liceu şi e bursier la şcoala lui de inginerie — mă mir cum a putut să scoată acte de pauperitate când aveam moşie în judeţ! — dar aceste lucruri foarte frumoase nu-l îndreptăţesc să se amestece cu atâta brutalitate în viaţa altora. (Ib., p. 81)

843. — Fiindcă ţi s-a părut de la distanţă, Luminiţo, că acolo ar putea fi o viaţă idilică, fără nimic care să învenineze, dar dacă ne-am fi oprit şi dacă am cerceta de aproape, ai vedea că şi viaţa acelora, ca a tuturor, e roasă de nemulţumiri mediocre, că îşi blesteamă soarta, că râvnesc altceva. (Ib., p.117)

844. Când Radu îi ceru iertare că prea târziu s-a gândit la dânşii, fiindcă multe mâhniri l-au silit să se oprească mai întâi la necazurile lui, Anica socoti că poate şi-a pierdut slujba. (Ib., p. 204)

Scanned with OKEN Scanner

845. Nadia, după ce ascultase tot timpul cu ochii numai la Petruş, se întreba de ce nu-l poate iubi pe el, care înţelege atâtea şi pune atâta pasiune în toate; pe el care o iubeşte cu o atât de tăcută deznădejde; şi de ce se simte irezistibil atrasă de Matei Sărăţeanu, care, deşi e mai frumos şi puternic, e atât de plat în gândire? (Ib., p. 271)

846. Te rog să faci o socoteală cu mama mea, ca să se vadă ce sumă să dispun să i se plătească anticipat anual, ca să nu fie nevoie să se lipsească de casa pe care o ocupă în prezent şi ca să-şi procure tot ce are nevoie; şi nu numai atât, dar chiar să-şi împlinească orice dorinţe. (Ioan Ianegic, *Paganini*, p. 510)

847. O dată i se pare că acest ideal este întruchipat într-o tânără englezoaică, dar când află că nu se poate căsători cu ea, fiindcă este evreică, iar religia catolică nu autoriza o asemenea căsătorie, scrie plin de tristeţe. „Am suspinat şi aproape am vărsat lacrimi." (Id., p. 56)

848. „Dacă mi-ar fi îngăduit să-ţi spun în ce fel se exprimă publicul care mă onorează, ar trebui să ajung la ceea ce s-a scris prea măgulitor în ziare... dar mă mărginesc să-ţi spun că mă găsesc entuziasmat de sufragiile tuturor, la unison, în cel mai măgulitor grad la care aş putea aspira." (Ib., p. 71)

849. „E contrariu firii mele să cânt compoziţiile altora; nu pentru că nu pot să citesc tot ce mi se pune sub ochi, ci fiindcă vreau să accentuez particularităţile mele proprii, o dorinţă pentru care nu trebuie să fiu blamat căci se pare că este şi dorinţa majorităţii ascultătorilor mei." (Ib., p.72)

850. Paganini îl opreşte şi aflând că încearcă astfel să câştige ceva bani, pe care să-i ducă mamei sale, îi ia vioara şi începe să cânte. (Ib., p. 73)

851. Dacă îţi restabileşti sănătatea pe care ţi-o doresc, trebuie să faci numaidecât călătoria la Paris, pentru a surprinde şi doborî pe toţi acei instrumentişti care nu cred că poate să existe un Paganini. (Ib., p. 75)

852. Luptând cu bolile, care-l sileau prea adeseori să rămână inactiv zile şi chiar săptămâni întregi, cu drumurile noroioase sau troienite (...), mergea mereu înainte spre un scop precis: să arunce o punte între finitul vieţii şi timpul infinit, să învingă printr-o glorie nepieritoare moartea pe care o simţea cum se apropie tot mai grăbită şi necruţătoare. (Ib., p. 91)

853. Prima învăţătură, şi totodată fundamentală, a fost aceea că un artist, oricât ar fi de sensibil, oricât de bogate impresii ar acumula, nu poate să le redea într-o formă artistică desăvârşită dacă nu posedă o tehnică perfecţionată până la limitele extreme. (Ib., p. 99)

854. Liszt ca şi alţi contemporani au căutat să-şi explice arta lui Paganini studiindu-i compoziţiile, poate chiar au fost ispitiţi să creadă, aşa cum afirmau unii, că ar exista un secret paganinian, în care ar sta închisă, ca într-o scoică, vraja sa răscolitoare.

855. Cum iese din casă, este obiectul celei mai vii curiozităţi: trecătorii se adună în jurul său, se ţin după el, îi vorbesc, iar el tace fiindcă nu înţelege englezeşte; îl pipăie, îl ciupesc ca să se convingă că nu este o stafie sau o întrupare a satanei precum se vorbeşte... (Ib., p. 108)

856. În public se limita aproape numai să interpreteze compoziţii proprii, dar în particular, fiindcă avea permanent vioara sa Guarneri în mână, se aşeza

Scanned with OKEN Scanner

şi făcea să emane din ea fragmente din operele celor mai buni maeştri şi dădea nişte interpretări de aşa mare originalitate unor pasaje auzite, încât nu păreau să mai fi fost cântate de alţii. (Ib., p. 109)

857. Îl vedeam în orele sale de odihnă, când lepăda rezerva bănuitoare care apărea în purtarea sa atunci când se găsea în mijlocul unor persoane străine pe care şi le închipuia gata să scoată de la el tot ce era posibil. (Ib., p. 109)

858. S-a dus oboseala, melancolia, chiar dacă îl sâcâia boala şi trebuie să ia medicamente, chiar dacă, spre liniştea sa, îl bate gândul să-şi facă testamentul. (Ib., p. 130)

859. Dar în mediul de intrigi şi de interese meschine al nobililor de la curte, nu era suficient să prezinte un proiect grandios, convins că va reuşi să formeze o orchestră care să fie prima din lume, ci trebuia să fie susţinut şi apărat contra interesaţilor intriganţi şi răuvoitori. (Ib., p. 131)

860. „În general nu-mi pare bine şi detest să văd că multe persoane avide şi lipsite de bani, care au văzut în patrimoniul lui Paganini un mijloc de a specula, îl înconjoară, îi fac proiecte, îl încântă cu câştiguri strălucitoare, indiferent apoi la ce rezultat s-ar ajunge, numai să fi făcut, pe cheltuiala patrimoniului său, profituri bune." (Ib., p. 135)

861. Unui ziarist de la *Journal de Paris*, care a venit să-i ia un interviu, Paganini i-a explicat că a făcut acest gest ca să ajute pe un tânăr de geniu, a cărui forţă şi curaj s-ar fi sfărâmat în lupta înverşunată pe care trebuia s-o susţină în fiecare zi cu mediocritatea geloasă şi ignoranţa indiferentă, dar s-a gândit şi la sine: „mai târziu când mi se vor contesta titlurile de onoare ce aş putea avea la gloria muzicală, nu va fi unul dintre meritele mici de a fi ştiut cel dintâi să recunosc un om de geniu şi să-l fi arătat admiraţiei tuturor". (Ib., p. 141)

862. Mâna, de mărime normală, avea degete lungi şi subţiri; artistul o extindea atât de mult încât putea să cuprindă un interval de trei octave, iar falangelor mâinii stângi, care apasă coardele, le dădea o mişcare de flexiune extraordinară, încât le aducea cu uşurinţă, precizie şi viteză, în sens lateral flexiunii lor obişnuite, fără ca mâna să-şi părăsească locul. (Ib., p. 166)

863. Mulţi dintr-aceia care admit că posedă perfecţiunea tehnică instrumentală – scria Guhr – încearcă să nege sau cel puţin să-i conteste meritul pentru ceea ce în mod esenţial constituie un mare artist şi ca atare noblеţea. (Ib., p. 179)

864. Se spunea că nu ştie să pună în valoare ideea poetică a compoziţiei, că rareori reuşeşte să exprime sentimentele înălţătoare şi frumoase, şi i se imputa că, în loc să folosească tehnica drept mijloc, o întrebuinţează numai spre a uimi, a surprinde fără să atingă inima. (Ib., p. 179)

865. Paganini n-a făcut decât să găsească modalitatea să le execute la vioară, ceea ce n-a fost deloc uşor, de vreme ce violoniştii ceilalţi nu-şi puteau imagina cum procedează marele artist. (Ib., p. 189)

866. Când lucrările lui Paganini vor fi studiate în totalitatea lor, după ce se va fi publicat întreg materialul existent în manuscrise, chipul compozitorului va apărea într-o strălucire pe care prea puţini nu vor putea s-o vadă şi desigur că nici nu i se vor mai contesta titlurile de onoare la gloria muzicală, la care

Scanned with OKEN Scanner

cu atâta melancolie se gândea în zilele când sfârşitul timpuriu al vieţii sale îi apărea inevitabil. (Ib., p. 210)

867. Dacă vede lupul şi vede că nu mai găseşte nimic, îşi pune în gând una: aşează cele două capete cu dinţii rânjiţi în fereşti, de ţi se părea că râdeau; pe urmă unge toţi pereţii cu sânge, ca să facă şi mai mult în ciuda caprei, ş-apoi iese şi-şi caută de drum. (Ion Creangă, *Poveşti,* p. 21)

868. Se vede lucru că nici tu nu eşti de împărat, nici împărăţia pentru tine; şi decât să încurci numai aşa lumea, mai bine e să şezi deoparte, cum zici, căci mila Domnului: lac de-ar fi, broaşte sunt destule. (Id., p. 101)

869. Şi cum ajung în pădure, sapă o groapă adâncă de un stat de om, lângă un izvor, unde în fiecare zi, pe la amiază, venea cerbul de bea apă, apoi se culca acolo pe loc şi dormea cât un bei, până ce asfinţea soarele. (Ib., p. 125)

870. Desigur că norii care s-au strâns pe cer şi furtuna ce s-a dezlănţuit n-au fost cauzate de durerile ce le simţeam în articulaţii, precum ar fi logic să presupunem din cauza conjuncţiei **căci**, echivalentă cu **fiindcă**. (Sextil Puşcariu, *Memorii,* p. 486)

871. Poate fiindcă s-a nimerit să fiu în capitală în luna mai, când soarele străluceşte pe acel cer neîntrecut de frumos pe care Grigorescu a ştiut să-l coboare pe pânzele sale, când în Cişmigiu trandafirii plini îmbobocesc boschetele, fără să aplece pe pământ crengile tinere sub povara lor, când cutreierând străzile întortocheate îţi răsare la fiecare pas, ca o surpriză, o casă zidită cu dragoste în mijlocul unei grădini pline de verdeaţă, când până şi mormintele prietenilor dispăruţi te întâmpină cu flori şi verdeaţă, sub care somnul trebuie să fie lin... (Ib., p. 490)

872. Dacă în sufletul lor ar fi dragostea adâncă, atunci ei ar vedea că ceea ce li se pare lipsă de seriozitate este firea deschisă şi atât de simpatică a omului care ştie să se bucure de frumuseţile vieţii, să guste o glumă spirituală şi să ierte o greşeală. (Ib., p. 492)

873. Luxul exagerat e regretabil, dar el e în firea noastră, şi dacă un străin a putut să zică despre ţara noastră că are cele mai frumoase femei şi că orice româncă calcă asemenea unei împărătese, este pentru că, spre a fi frumoasă, femeia trebuie să se îmbrace bine. (Ib., p. 492)

874. N-a fost greu să observ că discursul meu a făcut impresie celor care ştiu ce va să zică lupta lăuntrică ce o poartă un om de ştiinţă care caută căile metodice şi răspunsul la atâtea probleme, şi celor care aşteptau cu drept cuvânt ca acuma să se găsească cineva care cu autoritatea sa de om de ştiinţă să spulbere părerea greşită că limba noastră ar fi între limbile surori inferioară ca romanitate. (Ib., p. 504)

875. Iorga însă nu-l vrea şi ne-a făcut nişte scene atât de grele, încât dacă n-am avea faţă de el admiraţia neţărmurită care trebuie să ierte tot, trebuia s-o rupem cu el. (Ib., p. 525)

876. Fiind un om căruia nu-i trebuie prieteni, ci numai admiratori fără rezerve, el e în stare să umilească şi să jignească pe puţinii oameni care-i sunt absolut devotaţi, îndată ce nu-i admit toate părerile. (Ib., p. 527)

877. Uneori însă, în fundul sacului se zbate păstrăvul de argint; atunci e voia bună la pescar, care-l prinde şi-l aruncă pe mal, şi la cei care-l întovă-

Scanned with OKEN Scanner

răşim pe ţărmuri, care fugim după el să-l prindem – cu greu, căci păstrăvul se zbate pe uscat cu putere şi lunecă când vrei să-l prinzi. (Ib., p. 529)

878. Iar când nerăbdătorii dădeau zor şi scepticii se îndoiau că vom izbuti, cel care gândise gândul în toate amănuntele, îl purtase cu sine pretutindeni şi nu-l scăpase din vedere nici un moment, renunţând la tot ce credea că-l complică în mod inutil, avu şi răbdarea să-l lase să se coacă fără precipitare. (Ib., p. 536)

879. Mă obişnuisem să caut să fac pe oameni încrezători în puterile lor, hotărându-i să se specializeze în direcţii nouă: fie că îi sfătuiam să facă studii de bibliografie, fie că le făceam rost să vadă cum se făceau în alte ţări atlasele lingvistice, fie că îi îndemnam să se dedice studiului literaturii vechi din Transilvania, şi le publicam imediat cercetările lor în aceste domenii încă prea puţin bătătorite la noi. (Ib., p. 546)

880. Spre deosebire de congrese, care ţin două-trei zile şi în care nu ajungi să cunoşti decât în mod fugitiv o infimă parte a participanţilor, adunările Ligii, care ţin o lună, îţi dau prilejul să te întâlneşti zilnic de câteva ori cu delegaţii celorlalte state, să vorbeşti cu ei (...), să legi chiar prietenii care continuă şi după despărţire. (Ib., p. 570)

881. A trebuit să treacă mii de ani până ce popoarele şi-au creat mai întâi o justiţie, învoindu-se de bună voie să se supună legilor ce şi-au creat, alte secole au trecut până ce şi-au întocmit o poliţie care să-i apere de răufăcători şi casa, iar copiilor minori să se poată susţine şi după moartea tatălui. (Ib., p. 611)

882. Noi am încercat să-i spunem că demisia la Academie nu există decât atunci când ţi-o dai şi din viaţă, că fiecare avem dreptul să votăm cum ne place şi că dacă am pleca toţi de câte ori nu se alege candidatul ce-l propunem, s-ar goli Academia. (Ib., p. 634)

883. „Ascultă, Iorga, înainte de a-mi spune ce ai să-mi spui, vreau eu să-ţi spun că regele tău îţi mulţumeşte din inimă pentru marile servicii ce ai adus ţării în străinătate." (Ib., p. 644)

884. Dar trebuie s-o fac stând la dineuri cu oameni cu care vorbeşti câte-n lună şi în stele, evitând să atingi chestiunea principală, despre care n-ai voie să spui ce simţi, sau să stai neactiv şi să laşi să se dezvolte lucrurile aşa cum le pun la cale cei câţiva mari care se pândesc unul pe altul ca pisica cu câinele. (Ib., p. 664)

885. Dar văzând că asemenea oameni înainte de toate sunt vanitoşi, l-am luat din partea în care ştiam că e mai sensibil şi, în loc să mă apuc să-l contrazic, mă făceam că cer sfaturi de la el asupra politicii pe care trebuie s-o avem noi cu minorităţile. (Ib., p. 672)

886. Eu sunt mai ales mulţumit că mi s-a dat astfel ocazia să deschid şi eu gura, căci în chestiunile economice şi financiare n-am ce spune, iar ca să vorbesc generalităţi şi să fac complimente la raporturi, cum fac cei mai mulţi, nu mă lasă inima. (Ib., p. 681)

887. Ceea ce e îmbucurător este că toată lumea vrea să găsească soluţia şi să se creeze din ce în ce o tot mai puternică atmosferă de dezarmare morală, care singură poate garanta pacea viitoare. (Ib., p. 693)

Scanned with OKEN Scanner

888. Dar e greu să nu primeşti această ofertă mărinimoasă, mai ales când ea singură te poate scăpa din încurcătura financiară în care te găseşti. (Ib., p. 703)

889. Cei mai îndărătnici sunt englezii, care regretă că nu le-a venit lor în minte să facă acest dar şi acum caută sau să-l zădărnicească sau cel puţin să-şi ia toate măsurile necesare, ca să aibă o siguranţă cât mai mare asupra felului cum se vor cheltui fondurile. (Ib., p. 767)

890. Poteca-i bună şi nu trebuie să te uiţi mereu unde calci, încât poţi să laşi ochii să privească necontenit panorama fermecătoare ce se întinde înaintea ochilor tăi de la Strunga până la Guţanu. (Ib., p. 767)

891. Când a murit regele Ferdinand, am avut cu toţii în suflet o durere adâncă, o durere firească pentru părintele iubitor şi cuminte care ne-a lăsat; astăzi avem sentimentul unei nenorociri: s-a dus cel care singur în ţară era în stare s-o ducă pe drumul sigur în valurile frământate în care ne-au aruncat stările de după război. (Ib., p. 792)

892. Şi nu ştiau că aceasta e arta de a guverna: să-ţi apropii pe toţi, să-i faci să creadă că sunt singurii în care te încrezi şi apoi să alegi pe cei care îţi inspiră adevărata încredere. (Ib., p. 790)

893. Pornii deci fără de răgaz şi simţii, după ce mersei puţină cale, cum şoptea cineva în mine, cu răutăcioasă plăcere, că bucuria izbânzii viitoare va fi cu atât mai zdrobitoare cu cât drumul până la ea va fi mai lung şi va porni mai de jos. (Gib I. Mihăescu, *Nuvele*, p. 93)

894. Nu spunea nimic domul perceptor, dar cu siguranţă că-n necontenita mişcare a buzelor vinete, răsfrânte, mi-a şoptit sudălmi groaznice şi când şi-a luat, întrerupt din lucru, ochii de pe coloanele de cifre, şi tot timpul cât m-a ascultat, fără să-mi răspundă un cuvânt, şi mai pe urmă, când, după ce mi-a cercetat hârtiile, m-a dat cu un semn pe mâna subşefului; să mă „plaseze". (Id., p. 95)

895. Dacă văzură şi văzură că este peste poate să-l oprească din drum, tată-său şi mumă-sa îi dădură bani de cheltuială şi haine de primeneală şi îl lăsară să meargă unde l-o trage pe el aţa; iară dânsul îşi luă câinii fătaţi de căţeaua ce mâncase din rămăşiţele ce căzuseră din masa împărătească şi plecă. (Petre Ispirescu, *Basme*, p. 209)

896. După ce întoarse câteva foi, o mână îi căzu moleşit şi greu pe tomul de alături şi începu să plângă ca un copil; lacrimile îi picurau una după alta, repede cum cade o ploaie caldă, pe foile cărţii, până când, nemaivăzând, desigur, rândurile, se sculă de la masă, oftă adânc cum oftase şi noaptea trecută, şi îngână cu ochii în sus, ca şi cum ar fi fost o femeie care se roagă la icoană. (B. Şt. Delavrancea, *Sultănica*, p. 104)

897. Deoarece d-ta nu ne vorbeşti de persoana celui care a dispărut, vei înţelege că nici eu nu pot să vorbesc de persoana celui care vine să-l înlocuiască, şi nu-mi vei lua în nume de rău dacă trec îndată să discutăm părerile pe care le aduci înaintea noastră cu atâta hotărâre, aş putea zice cu atâta curaj, şi, trebuie să zic în orice caz, sub o formă literară aşa ademenitoare. (Titu Maiorescu, *Critice*, p. 800)

898. Şi parc-o văd cum sta bunica, plângând în colţu-i de năframă,

Scanned with OKEN Scanner

Când dascălul din sat şi popa deodată ne-au venit în casă,
Şi cum roşisem de ruşine când popa m-a chemat la masă
Şi mi-a vorbit de-nvăţătură şi m-a cinstit c-un ban de-aramă! (Octavian Goga, *Opere I*, p. 118)

899. Dacă cineva îţi indică un punct pe o carte poştală ilustrată şi îţi spune că exact acolo un om a fost spânzurat, nu vei putea, oricât te-ai forţa, să realizezi tragedia. (Miron Scorobete, *Meduza*, p. 157)

900. Nu eram prea convinsă, cred că dorea pur şi simplu să se plimbe într-un Rolls-Royce, şi cum eu simţeam această nevoie de prezenţa cuiva, de-o prezenţă nevinovată, i-am spus să urce. (Chiril Tricolici, *Rolls-Royce*, p. 160)

901. După-masă, când ne-am reîntâlnit la stadion, l-am surprins cercetându-mă cu atenţie, voia să vadă, pesemne, dacă a avut rost să insiste pentru participarea mea la acest joc, dacă nu cumva ravagiile nopţii de nuntă se pot citi pe chipul meu, dacă-mi pierdusem condiţia fizică, dacă eram în formă. (Mircea Marian, *Poveste de dragoste cu Andra Cantuniari*, p. 97)

902. Întrebarea mea n-a fost premeditată şi nu speram să-i provoc la mărturisiri, dar se pare că aşa a fost înţeleasă, dacă ar fi fost să mă iau după reacţiile generate. (Ioan Iancu, Martin Schnellbach, *Nori şi stele*, p. 71)

903. Când n-ai voie să vorbeşti decât cu tine însuţi, îţi pare că ai rămas singur pe lume, că nu eşti decât semnul de întrebare al celui care ai fost sau că trăieşti într-o lume de surdo-muţi, cu care nu poţi comunica nici prin semne. (I. Minulescu, *Corigent la limba română*, p. 72)

904. Dar dacă n-aş fi fost cu mare băgare de seamă, dezvăluirea acestei intenţii putea să mă coste foarte scump, pentru că, în vreme ce spuneam cele de mai sus, copilul pampei îşi apucase lasoul să-l arunce şi, decât să fie dus ... pe lună, se gândea, se vede, că era mai bine să mă remorcheze el pe mine până acasă la dumnealui, târându-mă în pupa poneiului său sălbatic, peste câmpia Uruguayului. (Joshua Slocum, *Navigând singur în jurul lumii*, p. 75)

905. — Am fost amândoi de părere că dacă el s-ar fi dovedit să fie ce mi-ai spus, şi ar putea privi cu ochi buni un vânător şi o călăuză, eu aş renunţa în parte la viaţa mea de peregrinări şi aş încerca să mă civilizez, luându-mi o soţie şi având şi copii. (Fenimore Cooper, *Călăuza*, p. 127)

906. Era firesc să aibă aspect cadaveric; era firesc să arate morocănoasă şi să nu zâmbească niciodată; era firesc să ocolească emoţiile, ca să-şi câştige şi să-şi păstreze stăpânirea de sine. (Charlotte Brontë, *Shirley*, p. 189)

907. Nu se pricepu nici să refuze cu demnitate avansul, ca unul a cărui mândrie fusese de curând rănită, nici să-i întâmpine cu francheţe, ca un om bucuros să uite şi să ierte; pedeapsa primită nu trezise în el nici un simţământ de ruşine, şi deci n-avea cum să trăiască această senzaţie în faţa celui care i-o administrase; nu era suficient de viguros să treacă prosteşte mai departe, luând o înfăţişare rigidă şi mânioasă. (Id., p. 307)

908. Mila îmi clocotea în piept şi mă simţeam că sunt vinovat, cu toate că mă sileam să mă conving pe mine însumi că ar fi o crimă să ţin lângă casă un dulău care mâine-poimâine poate să fie o primejdie pentru tot satul şi, în primul rând, pentru casa ce-l adăposteşte. (Liviu Rebreanu, *Golanii*,, p. 285)

Scanned with OKEN Scanner

909. Când cel de-al paisprezecelea ostaş din compania de vânători pe care o comanda în munţii Tatrei căzuse ochit de schiorul german solitar cu arma cu lunetă într-o după-amiază senină de iarnă geroasă, el se gândise ce era de făcut şi ajunsese la concluzia că singurul mod de a-i veni de hac trăgătorului de elită care domina valea în care ei fuseseră opriţi de tirul lui era să întreprindă un lucru la care celălalt nu s-ar fi aşteptat. (Constantin Ţoiu, *Însoţitorul,* p. 317)

910. E ceea ce am încercat să fac în cele câteva zile cât am mai rămas acolo, timp în care m-am ferit îndeobşte să mai vizitez muzee, monumente şi colecţii de piatră. (Radu Tudoran, *Oglinda retrovizoare,* p. 239)

911. Nu-i spusesem că n-aveam ce mânca, şi nici că voiam să mi se dea ceva fără să fac nimic, ca acei scriitori care veniseră la el şi fugiseră, la care făcea aluzie, şi care îl puseră la grea dificultate faţă de acel Manuilă, pe lângă care el insista. (Marin Preda, *Viaţa ca o pradă,* p. 269)

912. În orice ocazie, când vei simţi că-ţi dă inima ghes să faci vreun bine, când bunătatea cu care te-ai născut îţi va cere ceva pentru cei amărâţi, grăbeşte-te să-i dai ascultare. (Vauvernagues, *Maxime şi reflecţii,* p. 143)

913. Moore se sluji de prilejul ivit ca să le invite pe amândouă fetiţele să-i facă o vizită a doua zi, promiţându-le totodată că, de vreme ce dimineaţa avea să se ducă până la oraşul vecin, are să le cumpere fiecăreia câte un cadou, fără să le spună deocamdată ce anume, fiindcă trebuia să vină ele şi să vadă. (Charlotte Brontë, *Shirley,* p. 166)

914. Alteori, îşi spunea că dacă Elena ar fi trăit, s-ar fi putut întâmpla ca ei să nu se mai vadă, ca drumurile lor să se despartă şi dragostea lor arzătoare să fie pentru amândoi numai o amintire duioasă. (Tudor Şoimaru, *Cântece şi flăcări,* p. 288)

915. Când era să-mi iau rămas bun de la dânsul, el a început să-mi facă imputări pline de amărăciune că profit de ocaziune ca să-l părăsesc în nişte împrejurări atât de grele pentru el. (Ion Popescu, *Amintiri despre Eminescu,* p. 139)

916. Să năvălim în casă ar fi însemnat să trezim o armată de slugi, să-ncingem o bătălie în toată legea, să înfruntăm poate o poteră întreagă. (Panait Cerna, *Prezentarea haiducilor. Domniţa din Snagov,* p. 84)

917. În aşa măsură şi-a dat el seama că suntem predestinaţi unul altuia, că poate şi dincolo de voinţa noastră eu şi Peristena ne aparţineam, încât nu i-a mai rămas altceva de făcut decât să se resemneze, decât să accepte inevitabilul, să se supună unei voinţe care ne depăşea şi pe noi doi: pe mine şi pe Peristena. (Theodor Constantin, *Doamna cu voaletă din Balt Orient Expres,* p. 160)

918. Căci omul care nădăjduieşte îşi deschide inima şi se-aruncă şi pe-o stană de piatră ca s-o încălzească cu sângele său, dar, dacă se pomeneşte scuipat în obraz, e-n stare să-l calce-n picioare pe mişel pentru că nu cu oameni răi trebuie alcătuită lumea asta, ci cu oameni buni. (Panait Istrati, *Prezentarea haiducilor. Domniţa din Snagov,* p. 211)

919. Dacă ar fi să stai undeva ascuns, problema s-ar simplifica, însă aşa cum se prezintă lucrurile, dacă accepţi, vei activa şi în altă parte. (Ioan Iancu, Martin Schnellbach, *Nori şi stele,* p. 55)

Scanned with OKEN Scanner

920. În sfârşit, pătura care ascundea prima intrare se ridică încet şi apăru vânătorul, pe al cărui chip începea să se citească neliniştea în faţa unui mister care părea să-l ameninţe cu un pericol necunoscut, împotriva căruia chiar priceperea, curajul şi experienţa sa păreau să fie neputincioase. (Fenimore Cooper, *Ultimul mohican,* p. 69)

921. Dacă aţi asculta într-o seară tonul energic şi fermecător al lui Paganini şi armonia puternică a lui Beethoven, în scurt timp aţi putea să admiraţi pentru două ore, două din cele mai colosale genii pe care le-a produs pământul, să priviţi uimiţi în operele lor şi să pătrundeţi în abundenta lor armonie clasică. (Ioan Ianegic, *Paganini,* p. 71)

922. Mai stătură puţin de vorbă şi cu toate că nici unul din ei nu tresări, nu ridicară vocea, nu fluierară a mirare, era neîndoios că doctorul Livesey îi pusese în curent cu cele spuse de mine, căci nu trecu mult şi-l auzii pe căpitan poruncindu-i lui Job Anderson să dea ţignal ca să se adune oamenii pe punte. (Robert Louis Stevenson, *Comoara din insulă,* p. 23)

923. În sfârşit, după ce pericolul trece, tovarăşul de drum care urmărise din copac totul, fără să intervină, fără să sară în ajutorul prietenului său, îl întrebă batjocoritor pe acesta ce i-a spus ursul la ureche. (Limba şi literatura română, nr. 4/80, p. 18)

924. Îşi închipuia că înţelept este să facă toţi la fel şi se minuna de încăpăţânarea fără rost a unora să nu ţină socoteală de o cumineţenie care stă scrisă şi în cărţi. (Cezar Petrescu, *Apostol,* p. 81)

925. Desigur că un suflet românesc va face o operă românească, orice subiect şi-ar alege, chiar din viaţa străină căci va privi viaţa străină printr-o prismă românească, dar desigur că opera va fi mai românească, mai interesantă şi pentru noi şi pentru străini, când concepţia şi sentimentul unui scriitor se vor manifesta cu ocazia vieţii româneşti, când arta românească îşi va îmbrăca concepţiile, când viaţa românească va fi stârnit sentimentele şi concepţiile, când îi vor fi izvorât în suflet scriitorului sentimente şi concepţii relative la viaţa românească — când şi concepţia şi reprezentarea vor fi româneşti. (* * * Predarea limbii şi literaturii române, p. 89)

926. Dar mai înainte, vezi, trebuie să dea ocol casei de trei ori, gardului de trei ori şi după aia, obosit, să se odihnească iar pe streaşină şi să se uite încă o dată înapoi în locurile pe care le va părăsi şi să plângă puţin şi, după ce ia puteri din apa de pe fereastră, pleacă la drum lung, şi se duce, şi se duce, şi se tot duce până la capătul pământului şi de-acolo şi mai departe, unde uită tot ce-a vorbit şi a mâncat şi că s-a bucurat şi a plâns. (Dan Tărchilă, *Mireasa lumii,* p. 41 — 42)

927. Educaţia asta nefiind de natură să-l pregătească pentru negoţ — după cum, de asemenea, se poate ca înclinaţiile lui fireşti să-l fi împins către preocupări mercantile — atunci când năruirea perspectivelor de moştenire îi arătase că este nevoie să-şi croiască singur un drum în viaţă, alesese foarte trudnica şi foarte modesta carieră de profesor; fusese pedagog într-o şcoală, şi se spune că pe urmă trecuse preceptor într-o familie. (Charlotte Brontë, *Shirley,* p. 66)

Scanned with OKEN Scanner

928. Probabil că un om mai puțin stăpân pe sine decât el ar fi dat chiar în clipa aceea lovitura la care se gândise la început, dar el știa că în spatele lui, în dreptul cataractei, se aflau o mulțime de indieni și era un războinic prea încercat și priceput ca să stârnească o primejdie care cu siguranță că ar fi fost inutilă. (Fenimore Cooper, *Călăuza,* p. 84)

929. — Domnule, ultimele dumneavoastră cuvinte erau o acuzare împotriva mea; și ați fost, deopotrivă, drept și nedrept; ați fost drept pentru că într-adevăr eu am fost unealta de care s-a slujit ca să vă piardă pe toți; și n-ați fost drept, pentru că n-am știut că mergeți la pieire; eu însămi, așa cum mă vedeți, am scăpat printr-o întâmplare; poate pentru că mama mea a uitat de mine; dar de cum am auzit că sunteți în primejdie, mi-am adus aminte de datoria mea. (Alexandre Dumas, *Regina Margot,* p. 123)

930. — Da, e adevărat ce spune noră-mea și stofele sunt tare slabe în ziua de azi că le speli o dată, de două ori și se fac zdreanță, însă când eram eu tânără, îmi aduc aminte că purtam haina bunicii care era încă în stare bună, până ce m-am măritat și mi-a trebuit ceva nou, dar numai așa de fală, căci haina era încă destul de bună și iată-mă acum îmbrăcată în cel de-al doilea lințoliu și cât p-aci să-l îmbrac pe al treilea atât sunt de proaste și de slabe țesăturile din ziua de azi. (Pearl S. Buck, *Mama,* p. 37)

931. De îndată ce acesta din urmă avu lumină, cercetă cu luare aminte întăritura, ca să se convingă că nu se ascunde nimeni înăuntru, urcând pe rând la fiecare etaj, după ce avea grijă de fiecare dată să se asigure că nu lasă vreun dușman în spatele său. (Fenimore Cooper, *Călăuza,* p. 279)

932. Cuvintele, cu care îmi spui că dacă ai fi fost mama mea ai fi știut să mă aperi de multe necazuri, m-au mișcat până la lacrimi, și înțelegeam de mult că un asemenea simțământ mă leagă de scumpa mea Mamițica. (Al. Săndulescu, *Duiliu Zamfirescu, Scrisori inedite,* p. 20)

933. Deși provincia, pentru mine, e un simbol, dar cred că te-am înțeles în sensul în care e nepotrivit să las să vegeteze, nefinisate, anumite calități înnăscute, cu care tu, în iubirea ta față de mine, presupui că aș fi înzestrat. (Nicolae Breban, *Bunavestire,* p. 136)

934. El trebuia să fie un loc al manifestărilor artistice originale, să devină un mesager al culturii, să contribuie la însușirea ideilor de progres intelectual și moral și, în sfârșit, ceea ce ne interesează în primul rând, să îndeplinească rolul unei forțe active de cultivare a limbii naționale. („Limbă și literatură", nr. 1/81, p. 25)

935. S-a recurs la această măsură, întrucât pregătirile pentru arestarea conducerii rețelei nu erau terminate, pentru că nu se cunoștea adevăratul șef și complicii ce-l adăposteau în mânăstire, pentru că nu se cunoștea dacă cei care poartă sutană sunt sau nu complici. (Ioan Iancu, Martin Schnellbach, *Nori și stele,* p. 416)

936. De-abia și-l amintea, dar se pare că și-l amintea ca pe un om chipeș și voios, iar băiatului îi era dor de el deoarece în ultima vreme nu-și mai iubea mama atât de mult căci părea să fie mereu furioasă pe el și nu voia nicicum să-l înțeleagă și îi era dor de taică-su. (Pearl S. Buck, *Mama,* p. 104)

Scanned with OKEN Scanner

937. Dacă e vorba să-ți dau un sfat în situația asta atât de delicată, ți-aș propune să te refugiezi în luntrea, care, după cum poți să-ți dai seama, se află în punctul cel mai favorabil pentru o retragere, pe canalul din față, de colo, unde în două-trei minute vei fi ascunsă de insulele din jur. (Fenimore Cooper, *Călăuza*, p. 330)

938. Sunt de acord; dar cred că chiar de-ai putea, n-ai vrea s-o iei cu tine, sergent, așa că cel mai bun lucru e să faci despărțirea cât mai ușoară. (Id., p. 390)

939. Se legase de noi și cred că-i împărtășeam la rândul nostru afecțiunea, dar acel preceptor, al cărui nume l-am uitat, nu reușea să împace ideea sa despre învățătură cu ceea ce pretindea tatăl meu că trebuia să ne învețe. (Yves Berger, *Călătorie în Virginia*, p. 23 – 24)

940. Dar cum toate se prefac, se înnădesc sau se dreg, iată că într-o bună zi veni și ispravnicilor o poruncă, precum că, de acum încolo, cumpăna dreptății se va lua din mâinile zapciilor și se va da oamenilor giuruiți de stăpânire, la judecători cu anume învățătură pentru aceasta, în târgurile de reședință a districtelor. (Emil Gârleanu, *Nucul lui Odobac*, p. 357)

941. Dezbrăcă haina și-o agață lângă ușă, în așa fel, încât oricine ar fi trecut pe culoar să deducă, după epoleți, că înăuntru se află un ofițer.(Ioan Iancu, Martin Schnellbach, *Nori și stele*, p. 44)

942. E necesar să avem mari posibilități ale minții și ale inimii ca să prețuim sinceritatea când ne răneşte, sau s-o folosim fără să jignească; puțini oameni sunt destul de înzestrați ca să suporte adevărul și să-l spună. (Vauvernagues, *Maxime și reflecții*, p. 40)

943. Îi stătea mereu pe limbă să poruncească șoferului îndrăgostit de iuțeală să meargă mai cu băgare de seamă, dar parcă-i era ruşine să arate că i-e frică. (Liviu Rebreanu, *Golanii*, p. 149)

944. – Bine, atunci, dacă vă voi tulbura vreodată cu vorbăria mea, vă rog să-mi spuneți pe loc și vă asigur că nu voi fi deloc jignit, pentru că eu știu să mă bucur de tovărășia celor pe care... de tovărășia prietenilor mei, fie că tac, fie că discută. (Anne Brontë, *Necunoscuta de la Windfell Hall, I*, p. 86)

945. Cea dintâi dintre plăceri, aceea care le cuprinde pe toate celelalte, e amenințată de asemenea primejdii, încât e cu neputință să nu reflectezi la cele mai mărunte acțiuni cărora le poate da naștere și să nu calculezi toate consecințele lor. (Honore De Balzac, *Medicul de țară*, p. 198)

946. Dacă nu vorbea și nu-și impunea prezența, nu-și arăta preferința pentru cutare lucru (...) însemna că nu are nici preferințe și nici antipatii, și deci n-avea rost să te interesezi de gusturile ei. (Charlotte Brontë, *Shirley*, p. 54)

947. Odată, cum eram la țară, mi se spuse că a murit în sat un medic trimis de administrație ca să vaccineze copiii din sat și că trăsese în gazdă la primar. (Ion Roman, *Umoriști de altădată*, p. 24)

948. – Pari să fii foarte veselă că mi-o dai; nu-ți înțeleg chiar pe de-a-ntregul veselia, fiindcă nu știu cu ce muncă ți-ai pus în gând s-o înlocuiești pe cea pe care ai părăsit-o. (Charlotte Brontë, *Jane Eyre*, p. 499)

949. Sărind într-o seară în ajutorul prietenului său, pe care un dușman voia să-l omoare, a tras spada, încercând să-i despartă; dar întâmplarea a făcut ca

Scanned with OKEN Scanner

acel prieten, apărându-se, să-şi ucidă adversarul; iar el, deşi nu-l lovise, s-a văzut nevoit să fugă, fiindcă fusese martor la omor şi, la rândul lui, trăsese spada. (* * * Povestitori francezi din Renaştere, p. 291)

950. Realitatea e aceea, groaznică, pe care o ştiu, de care sunt convins şi eu şi toţi ceilalţi, iar visul e acesta, că am fost la Vasile Petre şi el trăieşte, că stau acum cu tine aici şi vorbesc cu tine, că mâncăm prune, că aşteptăm un camion pe care îl şi aud venind spre carieră. (Miron Scorobete, *Meduza,* p. 170)

951. Plouă cu floricele calde, tare îi mai este foame, şi totuşi nu se poate hotărî să întindă palmele, să strângă în ele atâtea floricele câte i-ar fi deajuns să se sature. (Theodor Constantin, *Johny Boambă,* p. 6)

952. Într-o ţară în care mai toată pătura cultă nu citeşte nimic româneşte, în care conversaţia, după ce fusese (...) grecească, este astăzi franţuzească, unde puţinii scriitori şi artişti erau şi sunt ignoraţi, unde frumuseţile limbii româneşti sunt enigme nedezlegate, o încercare de reacţiune în sensul năzuinţei noastre se impunea. (Dumitru Micu, *Literatura română la începutul secolului XX,* p. 339)

953. Am sunat la uşa ei chiar cu acest sentiment de înstrăinare, aveam senzaţia că sunam la uşa unei necunoscute şi nu m-ar fi mirat dacă mi-ar fi deschis şi mi-ar fi spus pur şi simplu să plec şi să n-o mai caut niciodată. (Marin Preda, *Viaţa ca o pradă,* p. 350)

954. Ştiam bine că dacă ar fi izbutit să rânduiască aceste litere în toate felurile posibile, ar fi ajuns până la urmă să descifreze criptograma. (Jules Verne, *O călătorie spre centrul pământului,* p. 27)

955. Cărticica aceasta nu mi-ar fi făcut însă nici o impresie, deoarece nu-mi plac controversele şi prefer totdeauna să aflu ce anume gândeşte un om, decât să aflu de la altcineva ce ar fi trebuit el să gândească. (J.W. Goethe, *Opere, II,* p. 234)

956. Prinzându-i asupra faptei, mama lor căutase, faţă de Levin, să-i facă a înţelege câtă trudă îi costă pe cei mari lucrurile pe care ei le distrug... şi că, dacă ei au să spargă ceştile, n-au să mai aibă din ce bea ceai; iar dacă au să verse laptele, n-au să aibă ce mânca şi au să moară de foame. (Lev Tolstoi, *Anna Karenina,* p. 194)

957. Dar cum, pe de altă parte, nu le place să se păcătuiască împotriva limbii lor, ei au felul lor propriu de a repeta într-o altă formă ceea ce au auzit şi astfel să-l confirme pe vorbitor cu politeţe şi făcându-l pe acel care ştie să observe să-şi dea seama în ce chip va trebui să se exprime de aici înainte. (J.W. Goethe, *Opere, II,* p. 37)

958. — Voiam să spun că, dacă astă-seară aveţi cumva vreo întâlnire, aţi face bine s-o amânaţi pentru mâine, dat fiind că străzile Parisului sunt primejdioase, iar dacă întâlnirea aceasta, prin cine ştie ce întâmplare, ar fi să aibă loc prin împrejurimile Bastiliei, aţi face foarte bine să ocoliţi palatul Tournelles, unde se află un intrând ce poate folosi de ascunzătoare câtorva oameni. (Alexandre Dumas, *Doamna de Monsoreau, I,* p. 22)

959. Ştia bine că doisprezece ani nu e puţin, pentru el însemnează douăsprezece vieţi, ştia de asemenea că va găsi multe lucruri schimbate, pentru că lumea se schimbă odată cu vremea, se gândise chiar cum vor arăta unii pe care

Scanned with OKEN Scanner

îi lăsase tineri de tot, aproape copii, ba îi trecuse prin minte să-ncerce să-i ghicească după chip, când îi va chema la curte, dar la faptul atât de ciudat că sala tronului îi va părea mai mică decât altădată, nu. (Dan Tărchilă, *Mireasa lumii*, p. 7)

960. — Te asigur că cei care trebuie să ştie cât eşti de dotat, au fost de acord cu iniţierea ta, fiindcă din verificările făcute, chiar dacă acum eşti modest, reiese că eşti un patriot. (Ioan Iancu, Martin Schnellbach, *Nori şi stele*, p. 31 — 32)

961. Era limpede că nu mai trebuia să întârzii pe această latitudine, şi mă bucuram că drumurile mele duceau spre sud, aveam toate şansele să mai prind din urmă puţină vară. (Radu Tudoran, *Acea fată frumoasă*, p. 227)

962. Am insistat mai lung asupra acestui episod din viaţa lui Eminescu, pentru că a fost întâia oară când l-am văzut în societatea de dame şi am observat cât de drăguţ ştia să se poarte cu ele, şi apoi fiindcă mi-a rămas impresia că acest înger cu păr blond i-a servit adesea ca model în poeziile sale. (Ion Popescu, *Amintiri despre Eminescu*, p. 192 — 193).

963. Contele socoti că e de prisos să-şi irosească timpul pândind nişte oameni care, avertizaţi, ştiau la ce se pot aştepta şi care, speriaţi, desigur, de ivirea sa neaşteptată din ajun, puseseră capăt întâlnirilor sau îşi aleseseră alt loc. (Alexandru Dumas, *Doamna de Monsoreau*, II, p. 17)

964. Voi rămâne, fiindcă, de te-ar vedea cineva aici, ar spune, în cazul când prietenii tăi ar fi învingători, că le-ai forţat victoria prin farmece, iar, în cazul când ar fi învinşi, că le-ai purtat noroc. (Id. p. 219)

965. În ceea ce priveşte ce se petrecea acolo nu era nimic anormal, fiindcă niciodată nu-ţi însuşeşti mai sigur o idee anume decât când încerci s-o aperi, şi cele mai încăpăţânate dintre părerile noastre se pot clasifica printre cele ce se nasc din discuţii în care dăm impresia că suntem în căutarea adevărului, în timp ce, în realitate, nu facem decât să întărim o idee preconcepută. (Fenimore Cooper, *Călăuza*, p. 209)

966. Omul care dăduse dovadă de gânduri atât de duşmănoase părea că înţelege ce vrea să spună celălalt şi se lăsa convins să renunţe la planul său. (Id. *Preria, I*, p. 9)

967. Vasul cu pânze despre care am vorbit la început se comportă admirabil, şi nu şovăi să spun că oricare dintre noi, prevăzând cum va fi vremea după modul în care se prezenta acum, ar fi preferat să se afle pe puntea acelui vas, decât să rămână pe a lui. (Alexandre Dumas — tatăl, *Memoriile lui Garibaldi*, p. 35)

968. Oricât de simplă era camera, păru să-l mulţumească pe domnul care, după ce îşi scoase şi îţi atârnă în cuier redingota şi pălăria ude, trase în dreptul căminului unul din scaunele acelea cu aspect reumatic şi aproape că îşi vârî genunchii printre barele de fier din faţa focului. (Charlotte Brontë, *Shirley*, p. 22)

969. E vorba de ceea ce numim îndeobşte o criptogramă, spuse el, al cărei înţeles este ascuns sub nişte litere încurcate într-adins şi care, dacă sunt aşezate cum trebuie, formează o frază care nu mai are nici un secret. (Jules Verne, *O călătorie spre centrul pământului*, p. 16)

Scanned with OKEN Scanner

970. Ştia de asemenea că deşi voia să se însoare şi deşi această fată drăguţă ar fi fost o soţie minunată, nu s-ar fi putut căsători cu dânsa, chiar dacă n-ar fi fost îndrăgostit de Kitty, după cum n-ar fi fost în stare să se înalţe la cer. (Lev N. Tolstoi, *Anna Karenina, II,* p. 136).

971. Când era vorba de învăţătură, îi cerea mult şi era neiertător, căci băiatul trebuia să fie în curând în stare să-şi ia o slujbă, ca să-şi ajute familia. (Edmondo De Amicis, *Cuore,* p. 26)

972. — Vorbeşte, domnule, căci înţeleg că vrei să-ţi justifici faţă de mine declaraţiile ciudate pe care mi le-ai făcut şi încăpăţânarea dumitale de a chinui o femeie de vârsta mea, care nu doreşte decât să-şi mărite fata şi apoi... să moară liniştită. (Honore De Balzac, *Verişoara Bette*, p. 20)

973. „Şi acum, după ce s-a scris atât de mult despre o viaţă dezordonată ce ar fi dus-o Eminescu, de viţii comise în tinereţe şi că boala, de care a fost cuprins în urmă, ar fi fost o urmare a viţiilor sale, mă întreb: pututu-s-a schimba oare Eminescu atât de mult după ce a părăsit în vara anului 1872 Viena şi unde s-a schimbat dacă într-adevăr s-a produs o schimbare atât de mare în felul său de a trăi?" (Ion Popescu, *Amintiri despre Eminescu,* p. 193)

974. Cu cât îl studiam mai atent, cu atât ne încredinţam de acest adevăr simplu, că, prin structură şi temperament, pictorul nu era făcut să migălească, nu era înzestrat cu acea răbdătoare tenacitate sensibilă care, într-o operă de creaţie, împiedică insistenţele şi revenirile să ucidă prospeţimea impulsului iniţial. (Radu Bogdan, *Reverii lucide,* p. 249)

975. — Da, dar că bănuieşte cine ar fi putut să scrie o asemenea mârşăvie, o să-mi spună, îi place cum cânt, simt o mare certitudine să fiu amabilă cu el, pentru că asta înseamnă, de fapt, să fiu amabilă cu mine. (Chiril Tricolici, *Rolls-Royce,I* p. 175)

976. Nevastă-mea, pe care nu o cunoşti încă, îmi impune să-ţi comunic ştirea aceasta fără întârziere, fiindcă i se pare că dumneata trebuie să fii o persoană foarte dulce. (Al. Săndulescu, *Duiliu Zamfirescu, scrisori inedite,* p. 208)

977. Aş fi vrut să-i spun mai multe atunci, dar deşi ştiam că vream, nu aveam gândurile limpezi, nu izbuteam să mă exprim. (Camil Petrescu, *Patul lui Procust,* p. 225)

978. Ar fi trebuit să-i pună faţă-n faţă şi să le arate amândurora cine sunt, fiindcă ei poate că nu se cunoşteau, nu ştiau ce zace în ei. (D.R. Popescu, *Vara oltenilor,* p. 76)

979. Ei sunt cuminţii...
Eu sunt nebun...
Dar cum eu sunt ce-am fost mereu
Poate că cel cuminte-s eu
Deşi de câte ori le-o spun,
Eu, pentru Ei... sunt tot nebun. („Limbă şi literatură", nr. 1/83, p. 17, I. Minulescu, *Cântecul nebunului*)

980. Ei sunt negustori, şi negustorul ştie că se află muşterii, pe care trebuie să-i ademeneşti cu creditul, şi alţii la care nu trebuie să le dai pe datorie nici

Scanned with OKEN Scanner

atâtica, măcar de-ar veni să te roage în genunchi. (Cezar Petrescu, *Apostol*, p. 186)

981. Soldatul se întoarse şi, după ce împreună coborâm câteva scări mici şi întortocheate, dădui prin întuneric în faţa unei uşi aşa de mici, încât a trebuit să mă îndoi pe jumătate ca să pot intra înăuntru. (N. Dunăreanu, *Oameni şi fapte*, p. 104)

982. – Doamnă, începu el, am cunoscut pe domnişoara Vera într-o împrejurare pe care v-a povestit-o poate şi m-am încredinţat după o relativă scurtă prietenie că înţelegerea între noi este atât de perfectă încât o căsătorie merită s-o păstreze mai departe. (G. Călinescu, *Cartea nunţii*, p. 156)

983. Dacă e v-o fericire pentru care vă invidiez într-adevăr, apoi e aceea că puteţi să găsiţi în ocupaţiuni literare mulţumirea aceea pe care realitatea nu e în stare a v-o da, la mine e cu totul dimpotrivă; într-un pustiu să fiu şi nu mi-aş putea regăsi liniştea. (Ion Popescu, *Amintiri despre Eminescu*, p. 74)

984. Urmarea este că mulţi vorbitori de astăzi, nefiind în stare să distingă părţile componente ale expresiei, nu iau în serios scrierea cu doi **e** şi pronunţă **cea ce**, având în vedere că sunt familiarizaţi cu femininul **cea** al articolului. („Limba şi literatura română", nr. 2/80, p. 5)

985. În sfârşit, gândeam, eram angajat de astă dată în mod sigur, căci nu era nici o îndoială, că Geo Dumitrescu i-a prevenit pe şefii acestui ziar că nu cunosc meseria de corector şi dacă totuşi mă angajează înseamnă că se va ţine seama de acest lucru şi că trebuie întâi să fiu învăţat. (Marin Preda, *Viaţa ca o pradă*, p. 282)

986. Îmi era atât de silă de drumul care mă aştepta ca şi de discuţia care va urma, încât îmi venea să mă spânzur. (Mircea Marian, *Poveste de dragoste cu Andra Cantuniari*, p. 117)

987. De când fusese trecut la mitraliere, David fusese strămutat într-un regiment unguresc, unde se simţea foarte stingher, fiindcă el vorbea prost ungureşte şi nu se prea înţelegea cu soldaţii, care, de altfel, erau mai blânzi, aveau copii acasă şi veşnic se văetau şi se jeluiau de oboseală şi de dor. (Liviu Rebreanu, *Golanii*, p. 216)

988. „În orice ţară ar fi fost să ajung, de orice forme ale vieţii aş fi fost înconjurat, gândul (...) s-a întors de fiecare dată în Dobrogea." („Limba şi literatura română", nr. 3/83, p. 7)

989. Este cunoscut faptul că în sec. al XVI-lea românii din Transilvania, de confesiune răsăriteană, au fost supuşi unor presiuni din partea protestanţilor saşi şi unguri, care urmăreau să-i determine să-şi părăsească credinţa strămoşească şi să adere la ideile Reformei. (Id. nr. 2/80, p. 121)

990. Deajuns lucru ca să tulbure sufletele năimiţilor, care, cu tot numărul lor mare, nu erau decât nişte lefegii nevrednici, ce n-aveau de gând să-şi pună la bătaie pielea înfruntând oameni în afara legii, ştiuţi că luptă amarnic pentru libertatea lor şi că, oricum, îşi vând scump viaţa. (Panait Istrati, *Chira Chiralina. Moş Anghel*, p. 291)

991. Chiar dacă nu suntem de acord cu ideologia romancierului, cu idealizarea boierimii şi a ţărănimii în problema baciului Micu, trebuie să re-

Scanned with OKEN Scanner

cunoaştem că eroii săi trăiesc şi că scriitorul izbuteşte mai ales să pătrundă în intimitatea lor sufletească. („Limba şi literatura română", nr. 2/83, p. 33)

992. Dacă vrem, aşadar, să ştim în ce măsură am înţeles o scriere artistică, suntem nevoiţi să ne-ntrebăm mai întâi la ce treaptă ne aflăm. (Id., nr. 1/78, p. 27)

993. Şi pentru că a venit vorba de romane, fiecare personaj din parodia lui Caragiale îşi are propriul său „roman", pe care şi-l povesteşte cu o voluptate specifică neînţeleşilor, cărora nu le displace să fie compătimiţi. (Ib. nr. 3/82, p. 343)

994. Mă îndoiesc puţin — scrie el — de onestitatea acelor rafinaţi, care vor să facă din artă un joc subtil, menit să înşele, şi de care se lasă înşelat artistul însuşi. (C.D. Papastate, *Traian Demetrescu,* p. 169)

995. „Am băgat de seamă, explică Anton Pann, că unele cântări în melodia papadică şi stihirarică veniau foarte lungi şi eram silit să le scurtez şi să le tai deodată din locuri nepotrivite, unde melodia trebuia să rămână atârnată şi ciuntită fără gust." (Constantin Mateescu, *Drumurile lui Anton Pann,* p. 49)

996. Se vede că aşteptam de la el ceea ce numai anii de pe urmă ar fi putut să scoată dintr-însul; pentru că eram mai tânăr, el îmi părea să fie cu mult mai în vârstă decât era într-adevăr. (Ion Popescu, *Amintiri despre Eminescu,* p. 62)

997. Pe drum, camioanele se încrucişau cu automobilele, automobilele cu vagonetele, vagonetele cu motocicletele, motocicletele cu bicicletele, bicicletele cu trotinetele plodurilor de patru-cinci ani. (Cezar Petrescu, *Aurul negru,* p. 324)

998. Aş fi vrut să-i spun mai multe atunci, dar, deşi ştiam că vreau, nu aveam gândurile limpezi, nu izbuteam să mă exprim. (Camil Petrescu, *Patul lui Procust,* p. 225)

999. Dacă singur nu-ţi păstrezi, clipită de clipită, rangul şi laşi pe altul să-ţi treacă înainte, apoi lucrul acesta se află numaidecât, că lumea-i mică, şi toţi cei din urma ta cred că a sosit timpul să-ţi treacă şi ei înainte. (D. Zamfirescu, *Viaţa la ţară,* p. 30)

1000. Să contempli grandioasa geometrie a oraşului îţi dă un vârtej care îţi taie respiraţia când parcă te simţi rătăcit, pierdut — spre a dobândi apoi, treptat, ca la ieşirea dintr-o trapă, conştiinţa certă că te afli într-un punct mic de pe glob, prin ceea ce spiritul francez a ştiut şi ştie să înfăptuiască, să păstreze. (Margareta Sterian, *Evocări de călătorie,* p. 21)

Scanned with OKEN Scanner

PARTEA a II-a

A. PROPOZIȚII

1. Din când în când se auzea doar zăngănitul ascuțit al instrumentelor metalice. (Tadeusz Dolega – Mostowicz, *Vraciul, Profesorul Wilozur*, p. 12)

2. În mâna dreaptă a profesorului lanțetele și chiuretele licăreau în mișcări scurte și peste măsură de sigure. (Id., p. 12)

3. Vântul de la miazănoapte smulgea de pe crengile copacilor și ultimele frunze pretimpuriu îngălbenite. (Ib., p. 24)

4. Până în ziua acelui accident mortal, bunicul își întreținea soția bătrână și nepoata din lecțiile de limbi străine date în diferite case. (Ib., p. 26)

5. El însă nu avea atunci nimic în afară de câteva valize într-o garsonieră, de niște dulapuri cu cărți de specialitate și un salariu modest de conferențiar. (Ib., p. 27)

6. Cunoștințele uriașe, talentul înnăscut, caracterul neșovăitor și munca, o muncă îndârjită, furibundă au dat roade. (Ib., p. 27)

7. De o parte și de alta, ici și colo printre garduri, licărea luminița câte unei lămpi cu petrol. (Ib., p. 35)

8. În schimb, paznicii parcului au recunoscut-o imediat, după fotografia arătată, pe doamna întâlnindu-se în fiecare zi cu un tânăr blond și firav, îmbrăcat într-un costum destul de uzat. (Ib., p. 43)

9. În timpul unei percheziții de rutină, întreprinsă de unul dintre samsarii localnici, printre numeroasele lucruri provenite din furt sau din jaf, au fost găsite un palton, o haină și o vestă neobișnuit de mari. (Ib., p. 44)

10. Potrivit acestei concepții, comisarul a îndrumat ancheta spre căutarea Beatei. (Ib., p. 44)

11. În zilele următoare a fost cercetată albia fluviului pe o distanță de câțiva kilometri, dar fără rezultat. (Ib., p. 45)

12. Mă înaintam chiar ca o mașină printre toate acele minuni, oprindu-mă câteodată spăriet în fața unor trupuri de oameni lungite goale pe marginea

Scanned with OKEN Scanner

drumului şi mânjite cu glod din cap până-n picioare. (V. Alecsandri, *Proză*, p. 183)

13. — Iată, domnule, o lume nouă, vrednică de a deştepta închipuirea d-tale de artist. (Id., p. 184)

14. Câţiva arbori, câţiva butuci de vie, câteva malduri de stuh verde, precum şi văpselele caselor consulare completează acest tablou învestit cu diferite culori. (Ib., p.237)

15. Fără înfăptuirea acestei opere, şi împroprietărirea ţăranilor, şi eliberarea Transilvaniei deveneau fără sens: simple acte administrative. (Dumitru Micu, *Literatura română la începutul secolului XX*, p. 70)

16. În fiecare familie se găseau faţă-n faţă obiceiurile trecutului cu ideile civilizaţiei moderne. (V. Alecsandri, *Proză*, p. 316)

17. Printre acei apostoli ajunşi de-abia în primăvara vieţii lor, N. Bălcescu era unul dintre cei mai convinşi, dintre cei mai înfocaţi, dintre cei mai cu abnegare. (Id., p. 317)

18. O inspirare dumnezeiască îndemnase pe părinţii noştri a-şi trimite copiii în străinătate, la universităţile de la München, Heidelberg şi Paris, spre a dobândi învăţături folositoare ţării lor. (Ib., p. 318)

19. Timpul însă, relaţiile sociale din zi în zi mai strânse, comunitatea de aspiraţii către acelaşi viitor şi înrâurirea amicală exercitată de Costachi Negre asupra inimei tinerilor făcură a se stinge dintre aceştia rivalitatea manifestată de unii contra altora. (Ib., p. 321)

20. A găsi în acea ţară o limbă cultă şi avută, pentru a-şi exprima ideile şi simţirile, este un avantagiu imens pentru acei chemaţi a culege lauri pe câmpul înflorit al literaturii. (Ib., p. 327)

21. Cerul sătul de a privi neghiobiile oamenilor, îşi pune vălul nopţii pe ochi. (Ib., p. 426)

22. Era un fior, o chemare şi o tânguire înălţată peste ziduri şi peste oameni, dincolo de geana luminoasă, plutind peste oraş, sus, în noaptea albastră, dincolo de văzduhuri, spre cer. (Cezar Petrescu, *Întunecare I*, p. 82)

23. Un picolo, cu gâtul sufocat de gulerul tare şi prea înalt, distribui cu dexteritate farfurioarele şi tacâmurile de desert. (Id., p. 8)

24. Acum, fostul lor coleg aşa de drag de odinioară, Dan Şcheianu, nemişcat, cu bărbia în piept şi cu părul ud, lipit de fruntea osoasă, aspira otrava albă de pe vârful unghiei. (Ib., p. 35)

25. Umbra copacilor, priveliştea lacului somnoros, scârţâitul nisipului sub paşi îi dădeau întotdeauna odihnă. (Ib., p. 66)

26. O fantezie, uneori îndestul de plină de duh, a scos la întâmplare, dintr-un lexicon, întru botez, cuvinte amestecate ca într-un poem dadaist. (Ib., p. 71)

27. De pe obrazul lui Dumitraşcu Racliş masca de jovialitate căzu, lăsând numai înfăţişarea unei mari oboseli. (Ib., p. 102)

28. Tanti Laura îşi admira nepotul dezgheţat mai repede şi mai desăvârşit decât cutezaseră toate aşteptările ei. (Ib., p. 125)

29. Dar sub cerul acesta clement, fără ploaia şi vânturile echinoxului, ceva înfricoşător şi hain strângea inima oamenilor, ca o pasăre gâtuită. (Ib., p. 131)

Scanned with OKEN Scanner

30. Motivul ideologiei sămănătoriste este opoziția față de transformări — atât pe plan social, cât și în artă. (Ion Gheție, *Introducere în studiul limbii române literare*, p. 87)

31. Radu Comșa se trezea urlând de dincolo de moarte nevinovatele plăceri și tabieturi ale ofițerului necunoscut. (Cezar Petrescu, *Întunecare I*, p. 318)

32. Astfel soldatul Ion, prin voința doamnei Sofi și cu aprobarea celui mai pașnic și omenesc colonel de pe frontul armatei a II-a, a fost trimis la trupă, direct de compania lui din tranșee. (Cezar Petrescu, *Întunecare II*, p. 34)

33. Iar în flancul stâng al armatei întâi, spre Limpejoara, Mărăști și Mănăstirea, se pregătea o luptă grea. (Id., p. 38)

34. Răsuflările urcușului se amestecă întrerupte cu sunetul bidoanelor atinse și ciocnirea armelor. (Ib., p. 42)

35. De sub o camionetă sanitară, fără o roată, lăsată într-o rână, un mecanic vârât cu fața în sus, numai cu picioarele afară, cerea răstit o piesă ajutorului îngenunchiat pe o foaie de cort. (Ib., p. 53)

36. Alexandru Vardaru putea înfrunta orice în viață, în afară de vederea unui păianjen. (Ib., p. 109)

37. Luminița se ghemui liniștită, dar emoționată uneori, într-un colț al mașinii, subțire și fără contur, ca o manta aruncată la întâmplare. (Ib., p. 123)

38. În privirea aruncată o clipă spre Onisifor Sachelarie, rătăcind cu gândurile aiurea, nu se află nici o prietenie, domnul cu lavalieră continuând a surâde răsucindu-și vârful bărbii. (Ib., p. 134)

39. Omul cu pălăria fără nici o formă și fără nici o culoare răsucea fără nici un entuziasm manivela, măcinând sacadat notele ca grăunțele de cafea în râșnița cu melodii. (Ib., p. 149)

40. Pentru a scăpa de obsesia acestor însoțitori la drum, apăsătoare ca visurile rele de altădată, își înfipse cu îndărătnicire privirea în depărtările tăcute, împânzite de ploaie. (Ib., p. 171)

41. Cu ochii lărgiți la acest întuneric, fostul orfan al văduvei lui Mihai Comșa, în același pat de odinioară, înăbușit de mirosul cald al lânei, se frământă schimbând planuri. (Ib., p. 205)

42. Peste un răstimp îi auzi pașii, numai trei, foșnetul rochiei de stambă nouă, pârâitul scaunului de nuiele și pe urmă fâșâit de nuiele. (Liviu Rebreanu, *Adam și Eva*, p. 12)

43. În urechile bolnavului glasul Ilenei se împleti deodată cu al lui Aleman într-un amestec supărător. (Id., p. 25)

44. Împrejur, în nesfârșit, pâlpâiau raze albe, palide din altă lume, ca niște ispite născătoare de amintiri ale unei existențe divine. (Ib., p. 26)

45. Înaintea colibei, la marginea pârâului, bătrânul cu barba albă până-n brâu se închina, cu ochii pierduți în lumina soarelui, nemișcat ca un stâlp de piatră. (Ib., p. 29)

46. În ciuda acestui început optimist, Țuculescu trece curând printr-o lungă perioadă de îndoială de sine. (Radu Bogdan, *Reverii lucide*, p. 13)

47. Cântecul răsuna în văzduhul înserat, tremurând și unduind până în depărtări ca o chemare fierbinte. (Liviu Rebreanu, *Adam și Eva*, p. 218)

Scanned with OKEN Scanner

48. Chemarea îi picura în suflet o fericire nemărginită, o merinde pentru o cale necunoscută şi nesfârşit de lungă. (Ib., p. 254)

49. Numai câte doi supravegheau pe dinăuntru ziua şi numai câte un ceas, pe prizonierii legaţi doi câte doi, cu lanţuri de gât. (Id., p. 116)

50. Oamenii sunt bucuroşi să cumpere mai departe tablouri reuşite, însemnând, pe lângă culoare, şi altceva de preţ. (Marin Preda, *Marele singuratic,* p. 145)

51. Aşteptarea dincolo de timp era străbătută mereu de o rază caldă din infinit, aducătoare de îndemnuri. (Liviu Rebreanu, *Adam şi Eva,* p. 89)

52. Ca şi la marele său înaintaş, poezia naturii şi a dragostei reprezintă şi la Coşbuc latura cea mai întinsă a întregii opere. (Constantin Marinescu, *Coşbuc. Macedonski. Arghezi. Blaga* (texte comentate), p. 5)

53. Fata Dochiei întruneşte, într-adevăr, toate acele minunate însuşiri de frumuseţe fizică şi interioară, de hărnicie şi puritate sufletească, feciorelnică, a eroinei ideale. (Id., p. 24)

54. Un prim semn caracteristic este aplecarea vizibilă, stăruitoare spre cochetărie, din bucuria de a atrage atenţia, din nevoia mai mult instinctivă de a plăcea. (Ib., p. 33)

55. Pentru sufletul poetului mai ales, retrăirea clipelor fericite de dragoste reprezintă o necesitate absolută, pentru a-i păstra sufletul tânăr, sensibilitatea neatinsă de vitriolul timpului. (Ib., p. 86)

56. Nota distinctă a acestui poem printre celelalte nopţi macedonskiene ar fi, la prima vedere, factura ei peisagistică. (Ib., p. 95)

57. Un prim criteriu — sugestie şi dinspre parnasieni, dar mai cu seamă dinspre simbolişti — este indiscutabil acela al valorii muzicale diferite a sunetelor şi în special a vocalelor. (Ib., p. 101)

58. Aşadar, faţă de certitudinea existenţei divine, atitudinea personală, cea mai caracteristică a lui Arghezi, nu e nici afirmaţia nici negaţia, ci căutarea, aspiraţia frenetică spre certitudinea existenţei lui Dumnezeu sau a neexistenţei, zbuciumul necontenit între a îngenunchia smerit în faţa strălucirii neasemuite, şi a sfărâma idolul unei amăgiri deşarte... (Ib., p. 151)

59. În afară de contribuţia sa în domeniul criticii literare, el şi-a expus părerea în controversatele, pe atunci, probleme ale limbii şi scrierii, în domeniul filozofiei, al istoriei etc. (Titu Maiorescu, *Critice,* p. V)

60. Preferinţa pentru clasicism s-a manifestat la Maiorescu îndeosebi în domeniul poeziei. (Id., p. LVIII)

61. Aşadar Maiorescu vede salvarea nu din reîntoarcerea la forme (instituţii) anterioare, ci din transformarea lor în expresii reale, adică din ridicarea realităţii, a fondului la forme. (Ib., p. LVIII)

62. Fraza nefiind decât exprimarea unei idei, înţelesul şi puterea fiecărui cuvânt din ea se îndreptează numai după cuprinsul tuturor noţiunilor din gândire. (Ib., p. 31)

63. În toată cercetarea noastră critică asupra poeziei române se află citate 44 exemple de poezii rele, autorii lor nefiind numiţi în text. (Ib., p. 65)

64. Vera se convinse în curând că interesul pentru starea ei mergea până la insinuaţii uşor incomode. (G. Călinescu, *Cartea nunţii,* p. 264)

Scanned with OKEN Scanner

65. Neologismele au ajuns a fi o adevărată îmbolnăvire literară la noi. (Titu Maiorescu, *Critice*, p. 140)

66. O pictură fantastică este altceva decât o scriere fantastică. (Radu Bogdan, *Reverii lucide*, p. 230)

67. Cauza acestei nepotriviri este cunoscută – imposibilitatea fiziologică de a substitui reprezentărilor unui sens reprezentările altui sens. (Titu Maiorescu, *Critice*, p. 247)

68. Peste puțin timp o parte din dascălii Academiei domneşti de la mănăstirea Putna erau risipiți în trapeza cea mică, zugrăvită cu îngeri, foindu-se nerăbdători în rasele lor scumpe, nepurtate pe drumuri de țară, prin praf şi noroaie. (Mihai Diaconescu, *Adevărul retorului Lucaci*, p. 12)

69. Călători fără întrerupere pe drumeaguri ferite, apucând peste dealuri, afundându-se pe poteci ştiute de mai înainte, prea puțin umblate. (Id., p. 29)

70. Frate-său Simion, marele postelnic, celălalt frate, episcopul Gheorghe de la Rădăuți şi cumnatul lor, marele hatman Melentie Balica, veneau în urmă la o depărtare potrivită. (Ib., p. 53)

71. A doua zi, spre dimineață, patruzeci şi trei de care mari ferecate, pline de avere domnească, trase de câte două perechi de cai şi înconjurate de cinci sute de călăreți cu sânețe, săbii şi pistoale, başca de tunuri, erau gata de plecare din Suceava spre miazăzi. (Ib., p. 61)

72. Grija şi neputința de a alege o hotărâre potrivită se prefăceau acum într-o lâncezeală călâie, anevoie de învins. (Ib., p. 64)

73. Spre coada şirului uriaş trecură mai departe ieniceri înalți, înaintând pe jos într-o neorânduială nemaipomenită, alte zeci de căruțe pline de boccealâc ostăşesc, nişte alcătuiri de arnăuți cu straie negre şi căciuli de oaie, o mare mulțime de cerchezi. (Ib., p. 80)

74. În urma lui, la o depărtare potrivită, venea, cu privirile plecate, jupân Bartolomeo Brutti, un bărbat ca la patruzeci de ani, înalt şi foarte puternic, negricios la față. (Ib., p. 216)

75. Spre uimirea Măriei sale, în dietă, ştirea despre dorința Movileştilor de a lucra în înțelegere cu el nu trezi însă decât în parte bunăvoința aşteptată. (Ib., p. 331)

76. Al doilea concediu, pe la sfârşitul lui ianuarie 1916, scurt, numai de 5 zile, s-a datorat unei întâmplări fericite. (Sextil Puşcariu, *Memorii*, p. 57)

77. Întâia ghiulea o văzui explodând aproape, câteva zile după sosire. (Id., p. 68)

78. Cel mai stăpânitor simț în război e lenea. (Ib., p. 80)

79. Chiar față de scriitori am o ținută adesea schimbată. (Ib., p. 85)

80. Cele mai originale şi fecunde gânduri se pierd adesea în studii greu de urmărit şi în stufoase culegeri de exemple. (Ib., p. 159)

81. Pe la Sibiu, spiritele românilor erau în general mai înălțate ca aiurea. (Ib., p.168)

82. În aceeaşi vară, am făcut o plimbare pe Măgura cea cu priveliştea desfătată şi cu covoarele-i de flori multicolore. (Ib., p. 172)

83. Spre norocul lor, luna tocmai ieşea dintr-un pâlc de nori, turtindu-şi pe pământ lumina-i palidă. (Frany Storch, *Umbre încătuşate*, p. 283)

Scanned with OKEN Scanner

84. Am intrat astfel în bătrâna clădire neprietenească, cu o curte îngustă şi prăfoasă, într-o clasă a VI-a, mică şi tristă, la capătul unui culoar... (N. Iorga, *O viaţă de om aşa cum a fost,* p. 96)

85. Matematicile le preda, ceremonios, în hainele cele mai îngrijite, cu gulerul cel mai înalt şi totdeauna proaspăt, trăgându-şi manşetele, în momentul scrierii la tablă, Lucescu. (Id., p. 100)

86. În sala de la dreapta intrării, profesorii se adunau în comisiune, măcar trei, pentru ascultarea noastră la sfârşit de an... (Ib., p. 147)

87. Umblase mult prin oraş, pe un timp de februarie sec, fără zăpadă, cu străzi acoperite de praf subţire, aruncat de un vând besmetic în ochii trecătorilor. (Romulus Diaconescu, *Migraţii fără sezon,* p. 5)

88. Pe lângă darul de a povesti, de a surprinde în banalul vieţii câtimea de frumos, Virgil Suţianu avea un stil de a se face plăcut. (Id., p. 141)

89. Şedinţa a fost foarte închisă, dezbaterile conducând spre luarea unei decizii drastice: scoaterea fotoreporterului din redacţie. (Ib., p. 157)

90. După timbrul vocii – mai scăzut, mai lenevit de oboseala efortului – Vasile Petran nu mai avea prea mult de vorbit... (Ib., p. 162)

91. Afară, pe lângă terasamente, muncitorii se propteau în casmale, într-un tacit semn de salut la trecerea trenului. (Ib., p. 180)

92. Sunt nişte mistreţi aduşi de Ocolul Silvic într-o pădure din apropiere. (Ib., p. 181)

93. La masa notarului nu mai rămaseră decât cei doi universitari. (Ion Agârbiceanu, *Arhanghelii,* p. 152)

94. Însă, odată cu **Cocostârcul albastru** şi cu dimineţile acelea de primăvară, magică, poezia scrisului lui Mihai Sadoveanu ne-a devenit evidentă. (*Manuscriptum*, p. 3)

95. Astfel, pe lângă deprimarea simţită de toţi cei din jurul „Arhanghelilor" pentru pierderea gangului celui vechi, se adăuga şi nesiguranţa pentru viitorul galeriei celei noua. (Ion Agârbiceanu, *Arhanghelii,* p. 355)

96. Autor al unei vaste opere, reflectând o mare diversitate de preocupări în domeniul criticii şi istoriei literare, al romanului, esteticii, sociologiei şi publicisticii, Lovinescu reprezintă o etapă însemnată în evoluţia criticii şi a vieţii literare româneşti... (Ileana Vrancea, *E. Lovinescu,* p. 5)

97. O dată cu încetarea colaborării la **Convorbiri literare**, şi în special după moartea lui Maiorescu, ruptura se produce în mod deschis, spectaculos aproape, prin afirmarea răspicată în repetate rânduri a poziţiei lui Lovinescu faţă de Gherea-Maiorescu. (Id., p. 31)

98. Cele trei volume ale **Istoriei civilizaţiei române moderne,** apărute între anii 1924 – 1926 – operă de diletant după propria apreciere a autorului – urmăresc evoluţia societăţii româneşti, începând cu perioada premergătoare revoluţiei paşoptiste, contribuind cu fazele dezvoltării ei şi sfârşind cu resurecţia forţelor reacţionare şi ciocnirile produse în rezolvarea problemei agrare... (Ib., p. 38)

99. În această replică se concentrează, de fapt, esenţa atitudinii generale a criticului în problema tradiţiei şi a inovaţiei. (Ib., p. 112)

Scanned with OKEN Scanner

100. Către sfârşitul carierei şi-a orânduit la malul Şomuzului, lângă iazul Botoşanilor, o fermă ş-o livadă de toată lauda. (M. Sadoveanu, *Nada florilor. Anii de ucenicie. Cele mai vechi amintiri*, p. 155)

101. Mă vedeam liber în peisajul Moldovei. (Id., p. 192)

102. Din această lume minunată, întorcându-mă într-un rând cu mama, m-am oprit într-un popas, la un izvor. (Ib., p. 229)

103. Mă întorceam pe cărăruia de la marginea şanţului, pe lângă podeţele de dinaintea căsuţelor. (Ib., p. 236)

104. Pe podina de scânduri s-au arătat alţi doi tovarăşi, tot aşa de colorat îmbrăcaţi, purtând trâmbiţi lungi şi sunând spre a se face tăcere. (Ib., p. 240)

105. În copilăria mea, la vârsta de cinci ani, am avut vecin pe acest copil becisnic, odraslă unică a unei perechi de venetici sosiţi din lume. (Ib., p. 254)

106. Ţigara a rămas numai o dorinţă fugarnică, fără urmări, ca şi fulgerul albastru al unei libelule. (Ib., p. 404)

107. Dar, cu toate afinităţile lui pariziene şi cu toată nostalgica lui dragoste pentru pâclele argintii ale Senei, Pallady era profund român... (Radu Bogdan, *Reverii lucide*, p. 13)

108. Un singur pericol pândeşte de obicei pictura foarte rafinată, mai ales pictura foarte rafinată ca materie: anemierea, desubstanţializarea, efeminarea. (Ib., p. 95)

109. Prompt, cu informaţia la zi, nu-i scăpa nici o revistă, nici un ton deosebit. (Ib., p. 107)

110. Or, a nu te putea constitui înseamnă a nu cunoaşte fericirea. (Ib., p. 108)

111. Căci intimismul picturii lui Matisse, voinţa lui de decorativ, de bucurie vizuală iscată din ritmuri şi culoare, din senzuale arabescuri ale liniei şi din voluptoase incantaţii ale galbenului, roşului sau verdelui, rămân strâns împletite cu rigorile spiritului, cu exigenţa lui înaltă şi severă. (Ib., p. 116)

112. Opera creşte în felul ei, plecând de la legi generale, universale. (Ib., p. 124)

113. Fără îndoială, în anumite aspecte ale ei, opera acestui artist exprimă o condiţie a tragicului. (Ib., p. 127)

114. Un punct de vedere comun ar fi preferabil. (Adrian Costa, *Noaptea capcanelor*, p. 130)

115. — Iar ultimul mesaj recepţionat chiar în noaptea asta, în timpul raidului aerian, cere agenturii identificarea unui teren potrivit pentru o operaţie de desant aerian. (Id., p. 130)

116. În marginea bălţii, cârduri de bâtlani, ca nişte străjeri, dădeau semnalul fugii la apropierea lui. (N. Dunăreanu, *Oameni şi fapte*, p. 38)

117. Închizând ochii, milioane de scântei de toate culorile începură a pişca întunericul. (Adrian Costa, *Noaptea capcanelor*, p. 136)

118. Topa îşi înghiţi vorba. (Id., p. 138)

119. Ceremonia s-a desfăşurat îndelung şi solemnă, cu paradă, armată, becuri ceruite, în prezenţa principelui moştenitor şi a înalţilor dregători din toate partidele, cu multe coroane şi cuvântări. (Cezar Petrescu, *Apostol*, p. 298)

Scanned with OKEN Scanner

120. Această impresie o crea în primul rând aerul răcoros, păstrat la adăpostul zidurilor groase şi al draperiilor veşnic închise. (Adrian Costa, *Noaptea capcanelor*, p. 147)

121. Descompunerea întregului în părţi, cunoaşterea rolului fiecărei părţi în cadrul ansamblului, sesizarea legăturilor dintre părţi, surprinderea raportului cu mediul înconjurător duc, pe parcursul observaţiei, la dezvoltarea spiritului de observaţie, a gândirii şi posibilităţilor de exprimare a elevilor, toate acestea intrând în scopul general urmărit prin compoziţiile şcolare. (Constantin Parfene, *Compoziţiile în şcoală*, p. 64)

122. Exerciţiul constă în concentrarea atenţiei elevilor asupra unor aspecte ale fiinţei, obiectului, fenomenului, evenimentului observat şi în găsirea de către ei a cuvintelor designând aspectele respective. (Id., p. 65)

123. Primul şi al doilea sistem de semnalizare se află în interacţiune. (Ib., p. 61)

124. Cu toate acestea, unele elemente comune există. (Ib., p. 91)

125. Prima lectură trebuie făcută în şoaptă, pentru a înţelege articulaţiile esenţiale ale gândirii poetice şi, implicit, a ajunge la o primă intuiţie reflectată a intuiţiei spontane a poetului. (Ib., p. 92)

126. Plăcerii provocate de armonia lecturii sonore i se alătură aceea a surprizelor aduse de spontaneitatea şi neobişnuitul asociaţiilor, descoperite pe parcursul revenirii la text. (Ib., p. 97)

127. Plecând de la scene, întâmplări, evenimente, întâlnite în operele citite, elevii pot fi antrenaţi în povestirea orală sau scrisă a unor întâmplări trăite sau văzute de ei. (Ib., p. 115)

128. În afara acestui aspect, memorizarea conştientă (nu mecanică) ne introduce în aşa-zisele „taine" ale „producerii" textelor, în felul specific, particular, mai precis, individual de a construi semnificaţia, prin folosirea limbii de către scriitori. (Ib., p. 117)

129. Atunci, ca printr-un efect magic, ca printr-o maşinărie de teatru, totul se schimbă în câteva ore. (N. Georgescu, *A doua viaţă a lui Eminescu*, p. 126)

130. La 24 ianuarie 1886 a fost, aşadar, o mare manifestaţie pentru unirea tuturor românilor. (Id., p. 69)

131. Ridicarea ţării la rangul de regat însemna intrare în concernul puterilor europene, discuţie de la egal la egal cu ele, independenţă deplină şi „plenipotenţă". (Ib., p. 74)

132. Abia după această dată se va dezvolta reţeaua noastră de ambasade şi consulate în marile capitale ale lumii. (Ib., p. 74)

133. La un moment dat surprindem, şi noi, anumite legături formale între poezii, în şirul curgerii lor de la nr. 1 la nr. 61. (Ib., p. 108)

134. — Nu ţi-e urât la ţară? îl întrebă ea. (Lev Tolstoi, *Anna Karenina, I*, p. 47)

135. — Vai de mine! (Ib., p. 55)

136. La aceste cuvinte, faţa lui Levin se lumină de un zâmbet atât de apropiat de lacrimile înduioşării. (Id., p. 57)

Scanned with OKEN Scanner

137. Se bucurase de succese mai mari decât celelalte două surori, întrecând toate aşteptările prinţesei-mame. (Ib., p. 64)

138. Apariţia lui Levin la începutul iernii, desele lui vizite şi dragostea-i vădită pentru Kitty au fost momentul primelor discuţii serioase dintre părinţii lui Kitty despre viitorul ei, precum şi motivul certei dintre prinţ şi prinţesă. (Ib., p. 64)

139. Şi pe faţa ei chinuită se zugrăvi fără voie mai mult mirarea decât bucuria. (Ib., p. 98)

140. Ochii i se aprinseră din nou de gelozie. (Ib., p. 101)

141. În loc de dragoste şi de duioşie pentru dânsul, n-am decât ură. (Ib., p. 101)

142. Un ciudat sentiment de plăcere şi, în acelaşi timp, de teamă îi înfioră inima. (Ib., p. 110)

143. Buclele dese ale părului blond păreau naturale pe capul ei mic. (Ib., p. 112)

144. Exista într-însul multă vanitate şi o anumită pornire în felul lui de a reda multe lucruri. (G.K. Chesterton, *Charles Dickens,* p. 40)

145. Ficţiune înseamnă lucruri obişnuite văzute de oameni neobişnuiţi. (Ib., p. 73 – 74)

146. Dar asta-i o popularitate într-un sens mult mai redus, nu numai în cantitate, ci şi în calitate. (Ib., p. 84)

147. Prin însuşi încremenirea lor, cei doi ticăloşi par mai răi decât nişte criminali obişnuiţi. (Ib., p. 92)

148. Dar, din păcate, nu-i sensibilitatea de vină ci specializarea, adică lipsa de sensibilitate faţă de toate celelalte. (Ib., p. 102)

149. Cartea lui serioasă despre America n-a fost decât o petardă, poate chiar o petardă umedă. (Ib., p. 117)

150. Ar fi greu de găsit un exemplu mai bun în sprijinul acestei idei decât marea acţiune întreprinsă de Dickens în apărarea Crăciunului. (Ib., p. 126)

151. El a creat aceste povestiri la gura sobei ca pe nişte mici giuvaeruri cu slabe scânteiri roşietice, dintr-o necesitate artistică, chiar în inima unei veri veşnice. (Ib., p. 129)

152. În afară de asta înjghebară încet şi cu multă grijă adevărata psihologie a asupririi. (Ib., p.154)

153. Nenumărate fapte biografice, opera lui însăşi ni-l arată ieşind în întâmpinarea oamenilor, a dragostei, a prieteniei. (Augustin Z. N. Pop, *Mărturii... Eminescu. Veronica Micle,* p. 11)

154. Ipoteştiul rămâne leagănul cunoaşterii şi al bogatei împărtăşiri a poetului din zestrea sufletească a ţărănimii, poezia şi limba populară. (Id., p. 14)

155. La Ipoteşti îşi trăia anii copilăriei fata morarului de la Cucorăni, Ileana. (Ib., p. 15)

156. Toate acestea se concretizează şi în redactările de cursuri lăsate în manuscris. (Ib., p. 22)

157. Eminescu studiază ca student, de mai bine de doi ani şi jumătate, cursurile Facultăţii de Filozofie, la Viena. (Ib., p. 31)

Scanned with OKEN Scanner

158. Oamenii au ieşit din ea vlăguiţi, dar căliţi, într-un anume fel. (Nicolae Băbălău, *Amurgul se lăsase în zori*, p. 23)

159. Experienţa mea în presă se rezumă doar la cea de colaborator al ziarului uzinal, de corespondent şi apoi practicant, pe timpul studenţiei, la un ziar judeţean. (Ib., p. 195)

160. O bună bucată de vreme Amarelu şi-a petrecut-o prin sate, luând contact, zi de zi, cu activitatea obştei agricole, îndeosebi. (Ib., p. 198)

161. Dimineaţa, o dată cu pachetelul cu mâncare, Doru îşi lua şi cărţile. (Ib., p. 121)

162. Spusele directorului liceului seral, rostite odată, la o întâlnire cu conducerea uzinei, sunau încă ameninţător în conştiinţa elevilor muncitori. (Ib., p. 121)

163. Ziua de 15 ianuarie va fi totdeauna asociată pe calendarul inimilor româneşti de aniversarea naşterii lui Eminescu în Botoşani, la mijlocul veacului trecut. (Augustin Z.N. Pop, *Pe urmele lui Mihai Eminescu*, p. 7)

164. Din această vârstă, Eminescu este martorul luptei dintre răzeşi şi mica boierime de ţară, îndârjit proces social de concurenţă economică şi de încălcare. (Id., p. 38)

165. Cu excepţia câtorva spectacole de diletanţi şi a câtorva trupe de turneu slab organizate, pe scenele ardelene jucaseră până atunci doar trupe străine. (Ib., p. 86)

166. Asemenea articole chemând la responsabilitate au găsit în opinia publică largi ecouri. (Ib., p. 254)

167. După criză, Eminescu nu şi-a mai văzut niciodată conceptele literare, corespondenţa, cărţile. (Ib., p. 272)

168. Dincolo de nuanţările sensibilităţii, cititorul de-atunci, de astăzi şi din viitor reţine în finalul strofelor adoraţia pentru cel povârnit în abis: Icoană de iubire la care mă-nchin eu. (Ib., p. 273)

169. În vederea ieşirii din spital, pe 1 ianuarie 1885, prietenii îi transportară lucrurile într-o odăiţă a imobilului Lepădatu de pe str. Lăpuşneanu. (Ib., p. 287)

170. Ca şi ea, toţi ai ei primesc evenimentul cu o posibilă revoltă. (Romain Rolland, *Inimă vrăjită*, II, p. 7)

171. Le-ar fi mai uşor a discuta pe latineşte, decât a se descurca, în afara graniţelor ţării, în limba engleză sau germană. (Id., p. 11)

172. De mai bine de cincisprezece ani e prinsă în întregime de o luptă mai apropiată, lupta pentru pâine, şi de una mai arzătoare, lupta cu sine însăşi. (Ib., p. 19)

173. În felul acesta, conştiinţele creştine se simt liniştite, familia Bernardin declarându-se mulţumită de papă şi de păstorii lui. (Ib., p. 29)

174. Caii erau ţesălaţi de mai mare dragul. (N.V. Gogol, *Suflete moarte*, p. 57)

175. Eu pun la bătaie toţi morţii şi pe deasupra flaşneta. (Id., p. 79)

176. Totuşi, în ciuda gâlcevei, musafirul şi stăpânul casei luară cina împreună, pe masă nemaiaflându-se nici o sticlă cu denumiri ciudate. (Ib., p. 80)

Scanned with OKEN Scanner

177. Timp de aproape cinci minute, câteştrei tăcură, în liniştita încăpere auzindu-se brebeneacul ciugulind grăunţe de pe fundul de scândură al coliviei. (Ib., p. 93)

178. Ici şi colo, desişurile de verdeaţă, scăldate în soare, se depărtau unele de altele, lăsând loc între ele unor goluri căscate cu nişte guri întunecoase, în întregime acoperite de umbră. (Ib., p. 110)

179. La răspântia căilor singuratice... o colibă, dusă pe jumătate în pământ, stă locului neclintită. (Barbu Delavrancea, *Sultănica,* p. 21)

180. Într-o goană nebună, pe deşelate, bătând gonacii cu iataganele, un polc de călăreţi s-arată în capul Măgurii. (Id., p. 41)

181. Îmi plăceau basmele, zisele din bătrâni şi mai ales întâmplările apucate de neamul meu. (Ib., p. 56)

182. Atacând repede coarda subţire cu o migală de sunete ascuţite, trecu printr-o gamă pripită de cea din urmă coardă. (Ib., p. 67)

183. Dunărea curgea liniştit, clipocind în cheiul de piatră, legănând uşor bărcile cu motor înşirate la mal, desfăcându-se în ochiuri rotitoare de cristal, în umbra macaralelor gigantice. (Petre Luscalov, *Ostrovul lupilor,* p. 5)

184. Cât despre istorie, dulapurile de cărţi ale lui Gh. Eminovici îşi găsiseră un nou cititor. (G. Călinescu, *Viaţa lui Mihai Eminescu,* p. 56)

185. În privinţa înscrierii la Universitate se ridică o problemă rămasă insolubilă până acum din lipsă de documente. (Id., p. 123)

186. În afară de aceasta, Eminescu mai făcea în vremea din urmă însemnări filologice extinse, ca de pildă asupra pronunţării sunetelor limbii spaniole. (Ib., p. 125)

187. Locurile de întâlnire ale studenţilor erau, firește, în afară de Universitate şi propriile locuinţe, restaurantele şi cafenelele. (Ib., p. 137)

188. Eminescu arată în toate împrejurările, pentru aspectele şi formele vieţii politice naţionale, un interes de adevărat om politic. (Ib., p. 155)

189. În această prelucrare a conceptului am prelucrat intelectul meu însumi după conceptul herbartian, până la zdrenţuire. (Ib., p. 178)

190. Spiritul absolut al lui Eminescu se trădează şi aici, ca şi în pregătirea doctoratului, ca şi la bibliotecă. (Ib., p. 187)

191. Pogor, în schimb, era un om jovial şi lipsit de orice pedanterie, ba chiar de jenă, gata de a da o întorsătură bufonă chestiunii celei mai grave, de a bombarda pe musafiri cu perne şi a se întinde cu picioarele pe canapele. (Ib., p. 213)

192. Evoluţia unui oraş sub diversitatea aspectelor lui edilitare şi urbanistice urmează evoluţia societăţii în general. (George Potra, *Din Bucureştii de altădată,* p. 9)

193. Legăturile de familie, mai ales cele dintre soţ şi soţie, nu se înnoadă însă cu lanţuri de aur, ci cu lucruri mult mai mici şi mai neînsemnate. (Id., p. 17)

194. În legătură cu alimentarea bucureştenilor cu apă, în această vreme, scriitorul şi revoluţionarul „paşoptist" Ion Ghica, în scrierile sale ne-a lăsat câteva însemnări interesante. (Ib., p. 137)

195. Din cauza diferitelor calamităţi din trecut... o bună parte din vechile documente au fost distruse. (Ib., p. 140)

Scanned with OKEN Scanner

196. Ambele băi, prin forța împrejurărilor, având nevoie de o apă curgătoare, au fost așezate pe malurile râului Dâmbovița, pe malul drept. (Ib., p. 144)

197. Cu venirea lui Cuza Vodă la domnie, problema înfrumusețării orașului se pune din nou și deci și dărâmarea băii de la Domnița Bălașa. (Ib., p. 152)

198. O dată cu vremea invitațiilor, apăruse și la Moși o inovație. (Ib., p. 157)

199. Grădina Episcopiei, prin aranjamentul ei modern terminat în 1872, și prin îmbunătățirile neîncetate, a costat 250.000 până în 1900. (Ib., p. 240)

200. Fanfarele acestea ocazionale erau foarte des întâlnite în mai toate mahalalele orașului, ele fiind chemate la înmormântări, nunți și diferite petreceri. (Ib., p. 230)

201. De aici, sau din altă parte, pornea masivul grup de muncitori, purtând în frunte steagul cu emblema societății brodată în fir de aur și argint pe tricolorul de mătase. (Ib., p. 250)

202. Dintre grădinile de altădată, existente și astăzi, amintim „Cișmigiul", o adevărată bijuterie a Capitalei. (Ib., p. 253)

203. După tradiție, în casele construite de Ienache Văcărescu și-au trăit copilăria cei patru feciori și cele patru fete ale bogatului și nefericitului boier și cumnat cu Constantin Brâncoveanu. (Ib., p. 319)

204. În vremea aceea Ienăchiță Văcărescu se bucura de mare trecere... fiind privit ca cel mai mare boier al țării, cel mai învățat, cel mai **gură de aur** și unul din cei mai bogați, în afară poate de Brâncoveanu și de Dudescu. (Ib., p. 327)

205. Și tot în legătură cu felul de viață al lui Ienăchiță Văcărescu mai amintim mărturia contemporană a episcopului Grigore al Argeșului. (Ib., p. 328)

206. În îmbelșugata sa locuință, Ienăchiță Văcărescu se înconjurase „cu o rafinare adevărat orientală de toate mulțumirile spirituale, de toate desfătările simțurilor." (Ib., p. 328)

207. Cei doi frați rămași, — dintre care unul căsătorit și celălalt încă nevârstnic, — din cauza unor cheltuieli prea mari, făcute din bani de împrumut, se găsesc într-o grea situație materială. (Ib., p. 330)

208. În primăvara anului 1821, de frica revoluției, cei mai mulți boieri fugiseră din București. (Ib., p. 331)

209. Constantin Brâncoveanu, pe lângă neîntrecutele sale calități politice, a fost și un foarte bun gospodar și priceput om de afaceri. (Ib., p. 343)

210. Prin însușirile sale naturale și prin ascuțita sa abilitate diplomatică, el a adus servicii Rusiei și Turciei. (Ib., p. 354)

211. În 1846, la împărțirea premiilor, în afară de părinții elevilor, de „mulțime de boieri și dame de întâiul clas" și de numeroase alte persoane, au asistat: Marele ban Barbu Știrbei, domnitorul de mai târziu și marele clucer Petrache Poenaru. (Ib., p. 371)

212. Prin vorbe de duh, neobișnuite altor negustători ambulanți, el atrăgea spre tabăra lui și pe trecătorii gură-cască și pe ceilalți cumpărători. (Ib., p. 415)

213. Cu mai bine de cincizeci de ani în urmă, am cunoscut un anticar foarte bătrân — Pohl — cu firma „Casă de încredere întemeiată în 1859"... (Ib., p. 440)

Scanned with OKEN Scanner

214. Colonizarea s-a efectuat treptat dar sistematic, îndeajuns de intens, procesul începând îndată după războaiele purtate de împăratul Traian împotriva regelui Decebal, sfârşite în anul 106, cu victoria categorică a celui dintâi. (Ion Rotaru, *ABC-ul BAC-ului pentru limba şi literatura românească cu UN VADEMECUM pentru candidaţii la examenele în facultăţile cu profil filologic*, p. 9)

215. Proza folclorică este reprezentată prin basme sau poveşti — compuneri epice cu mult element miraculos, culese şi acestea tot la mijlocul secolului trecut, în principal prin grija lui Petre Ispirescu. (Id., p. 13)

216. La relativ mică distanţă în timp după activitatea de tipărirea primelor cărţi religioase de către diaconul Coresi, la Braşov, apare *Palia de la Orăştie* (1852), operă a fiului diaconului Coresi, Şerban Coresi, cuprinzând primele două cărţi ale *Vechiului Testament*. (Ib., p. 18)

217. Cu variaţii considerabile, faţă de fenomenul transilvan, iluminismul s-a manifestat şi dincoace de munţi, în Muntenia şi Moldova de la sfârşitul domniilor fanariote şi după revoluţia lui T. Vladimirescu, până pe la 1840. (Ib., p. 30)

218. Rolul lui Titu Maiorescu în dezvoltarea culturii şi literaturii româneşti în cea de a doua jumătate a secolului al XIX-lea, în epoca Junimii şi a marilor clasici, a fost imens, cu consecinţe benefice şi în epoca interbelică, până chiar în zilele noastre. (Ib., p. 41)

219. Nuvelistul Caragiale excelează prin acuitatea analizei psihologice, redată întotdeauna prin comportamentul personajelor. (Ib., p. 57)

220. Opera poetică a lui Macedonski se situează la hotarele romantismului cu parnasianismul, judecând mai ales după perfecţiunea unora dintre *Rondeluri*. (Ib., p. 60)

221. Activitatea lui, atât cea teoretică cât şi cea practică, a prezidat naşterea simbolismului românesc, mişcare cu efecte hotărâtoare în dezvoltarea poeziei din prima jumătate a secolului al XX-lea. (Ib., p. 61)

222. Universul poetic al lui Coşbuc este cel ţărănesc, în strânsă legătură cu viaţa satului (...) şi miturile populare, legate de traiul rural străvechi, de botez, de nuntă, de moarte, mai ales de dragoste. (Ib., p. 63)

223. Cumva asemănător lui Creangă, Coşbuc proiectează lumea satului năsăudean în basm şi legendă. (Ib., p. 64)

224. În secolul al XIX-lea, poezia a atins culmile ei cele mai înalte, în limba română, graţie lui Mihai Eminescu. (Ib., p. 79)

225. Dramaturgia a rămas neîntrecută până astăzi, datorită marelui Caragiale. (Ib., p. 80)

226. Transpunerea în ficţiune românească, la Rebreanu, constă în a potenţa datele realităţii în vederea creării unei tensiuni dramatice absolut necesară realizării tipicului şi... senzaţionalului. (Ib., p. 81)

227. *Ultima noapte de dragoste şi întâia noapte de război* este cel mai frumos roman al lui Camil Petrescu, scris cu o mare naturaleţe şi degajare juvenilă. (Ib., p. 86)

228. Diferitele capitole, constând în notaţii jurnaliere, ori din amintiri şi informaţii indirecte, se amestecă în cea mai mare dezordine. (Ib., p. 91)

Scanned with OKEN Scanner

229. Spiritul cel mai cuprinzător dacă nu şi cel mai profund, din prima jumătate a secolului XX românesc, este G. Călinescu. (Ib., p. 95)

230. *Enigma Otiliei* este romanul prin excelenţă balzacian, la mijloc fiind echilibrul perfect al compoziţiei din episoadele narative dispuse ritmic, şi savant calculate ca întindere epică şi ca forţă de cuprindere a mediului studiat. (Ib., p. 96)

231. Descoperit lirismului european de către romantismul german, bine cunoscut poetului M. Eminescu, oniricul s-a dovedit în curând a fi un teren deosebit de fecund în implicaţii estetice. (Sanda Radian, Venera Dogaru, *Sinteze de istorie a literaturii române*, p. 9)

232. Desele incursiuni vânătoreşti şi pescăreşti aduc în poveştile lui Sadovenau meleaguri deosebit de variate şi puţin cunoscute. (Id., p. 14)

233. Natura se prezintă de foarte multe ori în luxurianţa ei, cu miile de păsări de diferite soiuri, transmiţând bucuria de a trăi, vitalitatea şi încântând ochiul şi auzul. (Ib., p. 16)

234. Scriitorul evocă acest moment important economico-social în dezvoltarea vieţii citadine, trecerea de la rural la urban, în condiţiile specifice ale Ardealului, cu o deosebită culoare locală şi istorică, cu un realism viguros. (Ib., p. 18)

235. În romanele şi nuvelele despre viaţa târgurilor se remarcă pregnant fondul liric cu valori simbolice ale prozei sadoveniene. (Ib., p. 19)

236. Locul de naştere al fabulei este Orientul, cele mai vechi motive fiind atribuite unui autor indian, cunoscut sub numele de Bidpay sau sub cel arab de Pilpay. (Ib., p. 40)

237. Ea va atesta vitalitatea scriitorului, capacitatea de a fi auzit în sine cu relativ puţin înainte de sfârşitul neaşteptat al carierei sale, cel dintâi murmurul unui cântec nou. (* * * *Timpul n-a mai avut răbdare, Radu Petrescu*, p. 348)

238. După Revoluţia de la 1848, datorită unei mai mari libertăţi a presei, a teatrului şi a altor forme artistice, se dezvoltă diverse specii ale satirei directe, menţionând ca preponderente comedia şi pamfletul. (Ib., p. 44)

239. Poezia epistolară este o specie a genului epic, de obicei o schiţă sub formă de scrisoare redactată într-un stil direct. (Ib., p. 46)

240. Cea mai importantă realizare a prozei epistolare trebuie considerată ciclul „Negru pe alb" de Constantin Negruzzi, compus din 30 de scrisori adresate unui prieten imaginar. (Ib., p. 46)

241. Scrisorile lui Ghica schiţează portretul multor oameni de cultură ai vremii, ajutând astfel la cunoaşterea personalităţii lor. (Ib., p. 48)

242. Prima nuvelă izbutită din literatura noastră este *Alexandru Lăpuşneanu*, de Costache Negruzzi, publicată în *Dacia literară*, în 1840. (Ib., p. 50)

243. Meditaţia asupra soartei poetului privită aici cu umor devine din ce în ce mai amară în postume. (Ib., p. 56)

244. În literaturile franceză şi engleză, romanul apare din primele decenii ale secolului al XIX-lea, datorită maturizării mai rapide a literaturii culte. (Ib., p. 63)

Scanned with OKEN Scanner

245. La început, *Junimea* se manifestă printr-o serie de prelegeri culturale ţinute de un număr de intelectuali tineri ieşeni. (Ib., p. 69)

246. Primele discuţii sunt consacrate problemei ortografiei în momentul trecerii de la alfabetul cirilic la cel latin, Maiorescu punând în dezbaterea membrilor societăţii primul capitol din studiul „Despre scrierea limbii române", tipărit apoi în tipografie proprie. (Ib., p. 70)

247. Datorită ideilor promovate şi susţinute cu strălucit spirit de logician şi polemist de către Maiorescu, Junimea a stârnit riposte vehemente. (Ib., p. 71)

248. Tema principală a liricii cu caracter filozofic este atitudinea faţă de divinitate. (Ib., p. 82)

249. Din punct de vedere programatic, această orientare specifică literaturii noastre se cristalizează în revista „Dacia literară" (1840) (Ib., p. 94)

250. În jurul personalităţii lui Macedonski a existat întotdeauna o mare diversitate de opinii atât datorită operei poetului, cât şi firii sale. (Ib., p. 98)

251. Atitudinea mesianică este în poezia lui Goga o trăsătură fundamentală a operei sale, o expresie specifică a durerii şi protestului său, izvorâte din suferinţa seculară a ţăranilor ardeleni. (Ib., p. 103)

252. Pe lângă istoriile literare ale lui Lovinescu (...), precum şi numeroase studii pe autori, apar în ediţii ştiinţifice cu ample prezentări şi cuprinzător aparat critic, oferind posibilitatea unei aprofundări a operei sub toate aspectele. (Ib., p. 117)

253. Cu toate contingenţele între comediile lui Alecsandri şi Caragiale, discernem în mod firesc numeroase deosebiri. (Ib., p. 123)

254. Auzind aceste mărturisiri, Pintea-şi încreţi sprâncenele. (Ion Slavici, *Nuvele*, p. 171)

255. În cele din urmă, el plecă spre Moara cu noroc, iuţindu-şi din ce în ce pasul. (Id., p. 187)

256. Înalt, lat în umeri, cu ochiul limpede şi cu faţa nemişcată, Ghiţă se opri în mijlocul lumii. (Ib., p. 199)

257. Lică privea cu mulţumire la obrajii ei aprinşi, la ochii ei plini de văpaie sălbatică, la buzele ei desfăcute ca şi caisa răscoaptă şi la trupul ei înalt, mlădios şi fraged. (Ib., p. 223)

258. Iar Iorgovan se ştia stăpân în casă. (Ib., p. 260)

259. Busuioc îşi încuia, ca în toate sările, uşile de la casă, mai înainte de a se culca. (Ib., p. 261)

260. Şimina se făcu acum şi ea roşie. (Ib., p. 268)

261. În drumul Aradului, la mijlocul pustiei Tövisegyház, este o fântână largă şi adâncă, cu două cumpene, două jgheaburi lungi, unul aşezat pe picioare, pentru vite, altul pus jos pentru ei, şi două găleţi, una în fântână, iar cealaltă atârnată-n aer, clătinându-se mereu şi scârţâind din când în când sub bătaia vântului. (Ib., p. 300)

262. Seara, mai-nainte de a fi adormit, ea stete mult timp trează şi dusă cu gândul în trecut şi în viitor. (Ib., p. 305)

263. Indiferent de intenţia autorului, poezia „E mult de-atunci" de Ştefan O. Iosif, nu propagă obiectiv cultul pentru orânduirile sociale din trecut. (Dumitru Micu, *Literatura română la începutul secolului XX*, p. 91)

Scanned with OKEN Scanner

264. O vede pe Simina scoţându-şi cu vârful degetelor cele câteva fire de păr din faţă, uitându-se drept în ochii lui... (Ion Slavici, *Nuvele*, p. 321)

265. Cale de câteva ceasuri, ea se ducea dusă şi ştergând din când în când câte o lacrimă. (Ib., p. 324)

266. Şi, totuşi, simţeam, alăturea de fericire, ceva dureros, ca un fel de sentiment insuficienţa fiinţei mele pentru evenimentul acesta nemaipomenit. (G. Ibrăileanu, *Adela*, p. 208)

267. În ultimul deceniu, au luat naştere, cu o rapiditate de necrezut, întreprinderi grandioase, apărând ca din aer averi de milioane. (Alexei Tolstoi, *Calvarul I*, p. 3)

268. Tânăra fată nu mai vedea acum nimic altceva, decât această faţă, aproape respingător de frumoasă. (Id., p. 8)

269. Peste câteva ore ea se vedea oprindu-se în faţa unei porţi... şi intrând într-o curte lungă, răcoroasă de prea multe zorele, întinse până peste streaşinile carbonizate ale casei. (M. Preda, *Marele singuratic*, p. 12)

270. Se aşează în faţa lui, într-o coastă, picior peste picior, cu cotul întins pe faţa de masă, şi sprijinindu-şi bărbia în mână. (Alexei Tolstoi, *Calvarul, I*)

271. Într-un colţ, pe un şevalet, se vedea un tablou mic neisprăvit — o fată tânără cu ghirlandă albă de flori pe cap şi cu ochi atât de mari, umplându-i jumătate din faţă. (Id., p. 82)

272. Roşie de ciudă, îşi întoarse capul brusc, în faţa ei aflându-se Teleghin, cu mâna sprijinită de un stâlp, neîndrăznind nici a se apropia, nici a începe vorba, nici a se îndepărta. (Ib., p. 85)

273. Treceau pe lângă un mal deluros, vărgat de fâşii de grâu de un verde lucios, fâşii de secară verzi-albăstrui şi de hrişcă în floare, de un roz palid. (Ib., p. 87)

274. Dincolo de câmpia unduioasă, întunecată, acoperită de lanuri lungi de grâne, de tufişuri de aluni sau de grupuri de mesteceni, fiind totdeauna, în amurg, purpurii şi nemişcaţi. (Ib., p. 208)

275. Peste umerii lui Sitaru atârna un jug de lemn, fixat sub piele de bou tăbăcită, având incizate contururile a doi oameni adăpându-şi caii din găleţile sprijinite pe genunchi. (Fănuş Neagu, *Scaunul singurătăţii*, p. 207)

276. Cu cozile adunate pe creştet, cu zâmbetul ostenit şi ochii largi întorşi spre lumea dinăuntru, mama întruchipa suferinţa din nimic... plăcându-i mult rolul ăsta. (Id., p. 243)

277. La marginea dinspre Dunăre şi bălţi se vede crescând setea de risipire, delirul orientului, aventura fertilă, cavalcada nisipurilor, crima rafinată. (Ib., p. 248)

278. Drumul din bălţile Brăilei până la Slănic-Prahova — două zile şi două nopţi — e ca o labă de urs: plin de teamă înţeleaptă. (Id. p. 256)

279. Vântul în creştere, aruncând pumni de nisip în dafini, vlăstarele gloriei, îmi zdrelea obrazul. (Ib., p. 269)

280. — O sută de brazde cu mărgăritar şi încă o sută de brazde cu toporaşi să-mi aşterni pe cale, Saltava. (Ib., p. 278)

281. Dar acum plutea nesperiată spre imensele tăceri ale morţii, topindu-se parcă într-un somn lung, inconsistent, strecurat prin zădărnicie. (Ib., p. 299)

Scanned with OKEN Scanner

282. Toamna s-a petrecut pe deasupra bălților ca un corb vânăt, cu nuanțe când albăstrii, când pronunțat roșii, asemeni fructelor otrăvite din adâncul mlaștinilor. (Ib., p. 341)

283. Cel mai mult impresiona trecerea, într-o sanie trasă de doi cai negri, a lui Miron Dulceanu, pe drumul, de el însuși croit în gheața Dunării. (Ib., p. 346)

284. Trecea în josul fluviului imediat după prânz, vârât într-o șubă călduroasă și trântit pe-un maldăr de fân, urmat de șapte câini lungi, sprinteni, lătrând în joacă, hârjonindu-se, însă nedespărțindu-se de sanie... (Ib., p. 346)

285. Această stare, îngemănând mirajul cu prăbușirea în cloaca nopților fără de sfârșit, ținu până în ajunul Crăciunului. (Ib., p. 348)

286. Apoi, noaptea întreagă, ca un corb întrupându-se din nesfârșit, din vuietul smuls cochiliei de scoică și împingându-mă în apele zgârcindu-mi cârceii piciorului. (Ib., p. 354)

287. Din fața casei lui Hagiu pleca spre oraș calea Plevnei, pe stânga cu umbră firavă de roșcovi sălbatici, prin mijloc cu tramvaiul cu cai, galben și minuscul ca o jucărioară, pe dreapta cu stivele de scânduri, atelierele și coșul uriaș de cărămidă de la fabrica de mobile Lessel, cu Manutanța și cărămizile, una lângă alta, până în strada Francmazonă. (Gheorghe Mihail Zamfirescu, *Maidanul cu dragoste*, p. 32)

288. Plutea peste tot decorul acesta de muncă și încovoieri, în arșița verii, un nor de praf, ca o apăsare. (Id., p. 33)

289. Târziu, în zorile tulburi, lăptoase, murdare de toată oboseala lăsată pe pleoape ca un văl, din atelierul incendiat rămâneau numai zidurile afumate, cu geamurile sparte și ferestrele smulse din loc, cu acoperișul tot prăbușit peste mașinile inundate, răsucind în jurul lor curele arse. (Ib., p. 65)

290. Pe maidanul cu basculă era o baltă cu reflexe de oțel, în lumina becurilor legănându-se aprinse, în fiecare înserare, la barieră. (Ib., p. 91)

291. Redevenisem, după cei patru ani de școală, desculții orașului și prizonierii încăperilor, ca niște carcere, din lunile de toamnă friguroasă și de iarnă lungă și viforoasă. (Ib., p. 112)

292. După întâmplarea cu nevasta și portarul de la gară, Gore plecase de acasă, buimac, clătinându-se pe lângă ziduri și hotărât a nu se mai întoarce. (Ib., p. 299)

293. Sfârșitul secolului al XIX-lea marchează stingerea ultimelor ecouri renascentiste, manifestate până după anii 1870 prin exaltarea limbilor clasice și prin interpretarea proceselor de modificare a limbilor ca semn de decădere. (Florea Șuretu, *Influența ortografiei asupra pronunțării românești*, p. 36)

294. De fapt, secolul al XIX-lea are aspectul unui conglomerat de curente lingvistice: naturalism, școala neogramatică, școala psihologică, școala sociologică. (Id., p. 37)

295. Evoluția generală a concepțiilor despre originea limbii, despre mecanismul ei de funcționare, despre dezvoltarea elementelor ei componente, înregistrează începutul unei preocupări din ce în ce mai insistente pentru actul reproducerii limbii în scris. (Ib., p. 39)

Scanned with OKEN Scanner

296. Problema originii scrierii a rămas din secolul al XIX-lea şi până astăzi o problemă deschisă. (Ib., p. 41)

297. În Franța, preocuparea pentru descifrarea raporturilor dintre scriere şi limbaj, conjugată cu dorința de a răspunde unor necesități practice imediate, izvorâte din contactul cu un număr din ce în ce mai mare de limbi orientale, se manifestă prin instituirea premiului **Volney**... (Ib., p. 43)

298. „Orice limbă ca şi orice altă ființă reală, constă din două elemente esențiale: materia şi forma..." (Ib., p. 54)

299. După definirea alfabetului şi a principiului scrierii, Maiorescu trece la găsirea celei mai convenabile modalități de adaptare a alfabetului latin la necesitățile de exprimare a **formei limbii române.** (Ib., p. 55)

300. Interesante sunt în această privință cele spuse de Lambrior cu privire la nenumăraţii raisonneurs din filologia românească. (Ib., p. 57)

B. F R A Z E

301. Cum şi ce fel se cunoscuseră şi se daseră în dragoste căpitanul cu femeia arnăutului, nu ți-oi putea spune... dar ştiu că în toate serile, când asfințea soarele, stăpânul meu îşi încăleca murgul şi se ducea de se-ntâlnea cu dânsa la o cumătră a ei ce şedea în marginea târgului (V. Alecsandri, *Proză*, p. 13)

302. — Domnule, nu am onor să fiu compatriotul dumitale, şi totodată nu pot să te duc la tractir, după cum doreşti, pentru că nu s-au ridicat niciunul pân-acum la Balta-Albă; dar dacă vrei să găzduieşti într-o casă țărănească, ca toată lumea, pot să te slujesc. (Id., p. 179)

303. Atunci îmi pare că mă prefac într-o nouă ființă, că toate puterile-mi sufleteşti se măresc şi că mă aflu în adevăratul element al naturii mele. (Ib., p. 205)

304. De nu mi s-ar fi întâmplat toate aceste catastrofe, poate că nu aş fi agiuns căpitan la vaporul ce comand şi n-aş avea acum plăcerea să vă umplu paharele cu mâna mea. (Ib., p. 223)

305. Fie un om cât de barbar, să fie cât de crunt, să fie în stare să ucidă cu nepăsare o poporâme întreagă de motani, destul e ca să întâlnească în cale-i o copilă cu primăvara pe frunte, pentru ca sufletul lui să se îmblânzească, pentru ca asprimea caracterului său să dispară! (Ib., p. 247)

306. Prințul C. se urcă în clopotniță şi auzi în depărtare un vuiet de împuşcături care părea că se tot apropie de schit; el ordonă unui călăreț ca să se re-

Scanned with OKEN Scanner

peadă spre Hangu şi să aducă ştiri despre cele ce se petreceau acolo. (Ib., p. 410)

307. L-am găsit într-o stare ce nu mai permitea vreo speranţă de vindecare; dar fie că el nu vroia să întunece bucuria de a ne revedea, fie că poate îşi făcea iluzii de curaj şi mi-a vorbit necontenit de planurile sale cât priveşte viitorul. (Ib., p. 435)

308. Oamenii care sunt în stare să-şi scape patria de sub asuprire au început să-şi aducă aminte că sunt români, şi mai ales tinerimea Moldovei, care varsă lacrimi de sânge în preajma suferinţelor obşteşti, a simţit că este însufleţită de o falnică nădejde. (Ib., p. 356)

309. Ceea ce cunoaştem este că înarmarea vagabonzilor de către ocârmuire a deşteptat grija poporaţiei întregi a capitalei; că duhurile au început să fiarbă cu ură; că boierii au început a se gândi serios la soarta ce aştepta pe toţi; că mulţi din cei mai însemnaţi amploaiaţi, precum ministrul dreptăţii, ministrul trebilor streine, prezidentul divanului domnesc, prezidentul divanului apelativ, mai mulţi judecători şi câţiva deputaţi şi-au dat îndată demisiile din posturi (...); şi în sfârşit că deosebite mici adunări au început să se întrunească cu gândul să găsească chipurile legale de pază pentru fiecare lăcuitor. (Ib., p. 538)

310. Acum, d-nule Conte, adăugii, după toate bunătăţile ce aţi avut pentru noi, îmi ieu libertatea de a vă adresa o întrebare foarte serioasă şi de mare importanţă pentru Principate, la care vă rog să-mi răspundeţi categoric: bine sau rău am face dacă am proclama noi înşine Unirea definitivă a Moldovei şi a Valahiei, după ce am ales un singur Domn pentru ele? (Ib., p. 559)

311. Prin mănuşa subţire de cauciuc îi simţea fiecare tresărire, fiecare gâlgâit, oricât de neînsemnat ar fi fost el, când valvulele refuzau să-i mai dea ascultare, dar cu degetele amorţite le silea să-i mai dea ascultare. (Tadeusz Dolgea – Mostowicz, *Vraciul. Profesorul Wilczur Rafal,* p. 12)

312. Dimineaţa, când a plecat de acasă, intenţionat nu lăsase să se vadă că ţine minte data de astăzi: a opta aniversare a căsătoriei lor, dar Beta ştia că el nu uită. (Id., p. 13)

313. Poate că sufletul lui regreta că şeful renunţase atât de neaşteptat la ambiţiile de om de ştiinţă, că se mulţumise să rămână un belfer universitar şi să facă bani, dar din cauza asta nu-l putea preţui mai puţin. (Ib., p. 14)

314. Îi plăcea ca bărbat, pentru că era într-adevăr ispititor (...), pentru că era un excelent chirurg şi chiar profesorul îi încredinţa cele mai dificile operaţii şi-l susţinuse să devină conferenţiar, dar ea îl considera un carierist calculat, care urmăreşte un mariaj convenabil. (Ib., p. 15)

315. Fireşte că asta nu stăvilea şuvoiul de bârfe care circulau printre cunoscuţi şi necunoscuţi, dar cum nu erau întreţinute de ştiri noi, treptat au început să se stingă. (Ib., p. 42)

316. Toate zilele seamănă una cu alta şi lui i se părea că aşa va fi mereu până când i se întâmplă un lucru care schimbă totul, iar pentru familia lui Prokop Mielnik avea să fie un mare eveniment. (Ib., p. 75)

317. Oamenii căscau larg gurile şi îşi dădeau coate, pentru că nimănui nu-i venea să creadă ce spuneau femeile, că argatul lui Prokop Mielnic, Antoni

Scanned with OKEN Scanner

Kosiba, care a venit de pe meleaguri îndepărtate, l-a vindecat ca prin minune pe Wasil. (Ib., p. 87)

318. Ignacy, cinstit cum era, se vede că nu-şi dădea seama de ceea ce spune şi cu cine vorbeşte, ori poate că o făcea anume ca să-l necăjească pe doctor, care mereu uita de bacşiş, i-a povestit totul deschis. (Ib., p. 93)

319. Ziceau că pe cine atinge el cu mâna, îl însănătoşeşte, chiar de-ar fi pe moarte, că şi-a vândut sufletul diavolului, alţii spuneau că i-a dat puteri Maica Domnului de la Ostra Brama, ziceau că lecuieşte pe gratis, că ştie şi ierburi, care-i deajuns să le bei ca să-l iubeşti pe cel ce ţi le-a dat. (Ib., p. 100)

320. Ar cârti împotriva conştiinţei lui dacă ar regreta că le-a oferit lor acea puţină fericire pe care şi-a dorit-o pentru el, că a adăugat la marea lor comoară un dar atât de nevoiaş; nu, nu regreta, dar îi era sufletul greu, cum trebuie să-i fie oricui, care nu mai aşteaptă nimic, nu mai speră nimic, nu mai doreşte nimic. (Ib., p. 287)

321. Radu Comşa se întrebă încă o dată în ziua aceea ce legătură misterioasă şi subterană poate să fie între toţi necunoscuţii aceştia, ca să primească o hotărâre luată în numele lor şi să-i vrea împlinirea până la eroica lepădare de sine. (Camil Petrescu, *Întunecare, I,* p. 57)

322. Dacă-i dai omului ordin, se duce, evident că se duce şi, dacă-i dai ordin să strige, strigă şi ura, chiuie, merge la moarte, aşa cum a mers neam de neamul lui!... (Id., p. 57)

323. Zoe vru să spună că, într-adevăr, sora lui Sofron nu e spălătoreasă, e nevasta unui amploiat de mişcare, ceea ce înseamnă, desigur, în lumea de hamali de unde a pornit neamul Vesbienilor, că este un titlu de noblețe. (Ib., p. 98)

324. Îi venea să plângă după destinderea nervoasă care-i risipise temerile de până acum, şi era indignată de indiferența cu care Pol Vardaru trimitea salutări ca dintr-o manevră. (Ib., p. 128)

325. Îl iubea desigur, fiindcă era singurul ei fecior, ce învăţase carte de capul lui, nu-i adusese nici o mâhnire, şi departe, cum era el, în oraşul pe care dânsa nici în închipuire nu putea să-l întrezărească, îşi trăia o viaţă pomenită de toţi drept pildă, cu nespusă minunare şi înflăcărare. (Ib., p. 265)

326. Oricum i-ar crede întorşi de la bâlci, dacă n-ar fi uniformele şi dacă nu s-ar înşira numai bărbaţi în toată puterea; dacă nu s-ar scurge toţi într-acolo, spre capătul şoselei unde e linia misterioasă, ca marginea lumii unde pândesc stihiile pe hărţile vechi. (Ib., p. 282)

327. Se aflau cu toţii acum numai foarte încântaţi că pot oferi unui camarad nou o ţuică şi o zacuscă, bunuri mai preţuite, care nu se găsesc la nimeni din alte companii, fiindcă nu toate companiile au un tata Pleşea să poarte grijă de acestea şi fiindcă trei sferturi din ofiţerii regimentului, din altă urzeală şi altă croială, nici nu erau primiţi în tovărăşia lor. (Ib., p. 295)

328. În ajunul anului 1914, el era nefericit fără să ştie exact de ce, cum ai nelinişte în ajunul unei boli, când organismul este minat în interior, dar boala încă n-a izbucnit. (Ib., p. 309)

329. Astfel soldatul Omir, cu nevasta, copiii şi casă rămasă la inamic; avea şi el ca şi căpitanul Pleşea, ca şi locotenentul Ghenea, cum aveau toţi de aici,

Scanned with OKEN Scanner

întruparea unui ideal personal şi egoist despre pace: să-i ducă nevătămată, prin toate cumpenele, suvenirul lui de război, Erato, femeia de piatră albă, naufragiată din cine ştie ce salon de amatori ai artelor, ori din cine ştie ce bibliotecă de pasionat al mitologiei. (Ib., p. 319)

330. Îşi aducea aminte foarte clar cum a surâs, cu o superioritate îngâmfată, când a auzit-o întâia oară cum vorbea. Dar nu se putea dumeri unde a auzit-o şi cine a auzit-o. (Liviu Rebreanu, *Adam şi Eva,* p. 13)

331. Portarul, fecior de ţăran şi el, care era foarte mândru de haina călugărească pe care o purta, clătină grav din cap, tăcu un răstimp ca un înţelept, apoi zise că s-au dus vremurile când oricine se putea călugări de azi pe mâine, că lui nu-i vine să creadă că abatele va primi pe Hans în mănăstire. (Id., p. 158)

332. Michel Boeheim începu povestea de la Adam: că Dumnezeu i-a dăruit cincisprezece copii, că viaţa e grea, că multe păcate s-au abătut pe oamenii sărmani, că a venit vremea să ne gândim şi la cele sufleteşti mai cu nădejde. (Ib., p. 159)

333. Noi carte nu ştim, că nu-i de noi cartea, dar semnele sfârşitului se arată şi orbilor: războaiele nu mai contenesc, molimele şi blestemăţiile se lăfăiesc alături de foamete şi sărăcie, om pe om se năpusteşte mai cumplit cum se spune că ar fi fost pe vremea păgânilor. (Ib., p. 160)

334. În câteva luni merse atât de departe că, în loc să prefere pe bolnavii nobili şi bogaţi, care sunt floarea pacienţilor, cum zicea Flavigny, umbla să vindece pe calicii din cartierele mărginaşe. (Ib., p. 193)

335. Cu a doua nevastă a avut două fetiţe şi totuşi a alungat-o acum un an, din senin, încât mulţi spuneau că trebuie să se fi cam smintit, mai ales când se află că se însoară a treia oară cu o servitoare; indignată, fosta nevastă ameninţa pe unde putea că îl va pune sub interdicţie, ca să nu irosească moştenirea copilelor. (Ib., p. 222)

336. Îi era chiar ruşine că a venit cu asemenea obiecţiuni ridicole, când ar fi putut să respingă temelia construcţiei fantastice pe care un filozof ca el nici n-ar trebui să-şi piardă vremea s-o asculte. (Ib., p. 236)

337. Geana de lumină i se aprinse iar în ochi şi limba pendulei coborî încet, trecu greoi în dreapta, ca şi când ar fi vrut să-i demonstreze că într-adevăr timpul nu s-a oprit în loc. (Ib., p. 253)

338. Îi era frică tare că va fi ucis în cele din urmă şi se plângea lui Gungunum că ar fi mai bucuros să stea o viaţă întreagă în curtea porcilor, decât să moară, să ajungă pradă duhurilor rele din arallu şi să se hrănească numai cu noroi şi ţărână. (Ib., p. 117)

339. Iar de nu l-ar primi înţeleptul să trăiască mereu în poiana sfântă, el e în stare să se ascundă în singurătatea codrului, să se hrănească numai cu iarba musta ca porcii, şi totuşi să aştepte ivirea fecioarei cereşti Apsara care-i va aduce mântuirea cea mare. (Ib., p. 33)

340. Acum îţi pot spune, fiindcă nu-mi mai este ruşine, dar află: după ce s-au sfârşit toate, m-am ascuns şi am plâns. (Cezar Petrescu, *Întunecare, II,* p. 24)

341. Ţi se pare, uite, continuă el, crezi că ar fi foarte simplu să explici ceva unui prieten, să-i spui ce ai pe suflet. (Id., p. 30)

Scanned with OKEN Scanner

342. Mai târziu, Radu Comşa avea să-şi spună întotdeauna că dacă mintea nu i s-a clătinat atunci, cum s-a temut, a fost numai fiindcă în clipa aceea au irupt brusc toate tunurile de la spate şi toţi soldaţii au sărit în picioare. (Ib., p. 44)

343. Numai el singur are să ştie, în această lume, că ochii aceia au putut să fie altfel, spăimântători de cum pot să fie altfel, aceiaşi ochi care au râs, au privit şi cu atâta sete se pregăteau să se bucure de minunea de a putea să trăiască. (Ib., p. 61)

344. Îţi aminteşti că acum un an când nimic nu mă îndreptăţise să cred că o să-l cunosc vreodată îţi scrisesem că l-am văzut la braţul lui Radu Comşa pe Calea Victoriei? (Ib., p. 80)

345. Când a sosit în permisia lui de câteva zile şi a aflat de la maman, în loc să vină şi să mă îmbrăţişeze, cum mă aşteptam, s-a arătat foarte rezervat. (Ib., p. 80)

346. A adăugat siguranţa că această căsătorie n-are să se mai facă şi că e natural să sfârşească astfel. (Ib., p. 104)

347. Am început să-mi pierd răbdarea şi l-am rugat să ajungă la chestiunea care l-a adus la mine, fiindcă îmi închipuiam că n-a venit să-mi ţină o conferinţă. (Ib., p. 104)

348. — Aţi auzit că era vorba să treacă la noi? vorbi omul pipernicit şi zgribulit, care tot timpul istorisirii se muncise să-şi facă loc pe scăunelul trăsurii. (Ib., p. 170)

349. Toţi spuneau că după ce s-o face pace, are să fie odihnă pentru toţi şi tihnă să se bucure de bunurile pământeşti şi să caute şi de cele ale sufletului. (Ib., p. 258)

350. La drept vorbind dacă opera lui Eminescu ridicase nemăsurat exigenţa criticii — şi în definitiv nici nu putea să fie o acţiune mai salubră ca aceasta, existenţa cu care este cântărit Coşbuc o conjunctură deosebit de favorabilă, din moment ce noul poet răsărit dinspre Sibiu apărea ca o consolare, ca un nesperat balsam, care înfiripând nădejdea reconfortantă a unei noi stele a versului românesc făcea ca golul imens lăsat de prăbuşirea „Luceafărului" să pară mai suportabil. (Constantin Marinescu, *Coşbuc, Macedonski, Arghezi, Blaga (texte comentate)*, p. 8)

351. Mai că-ţi vine să afirmi că ceea ce este basmul pentru Creangă este idila pentru Coşbuc, că ceea ce este basmul lui Creangă, faţă de basmul folcloric, este idila lui Coşbuc faţă de doina de dragoste a creatorului anonim, că exact ca în cazul lui Creangă, nici Coşbuc nu ar fi urcat atât de sus şi nu ar fi ajuns atât de aproape inimii noastre dacă nu ar fi pornit şi nu s-ar fi ţinut în continuare pe făgaşul care izvora din inima neamului său. (Id., p. 21)

352. Le-ar fi conceput, de la început, poetul ca părţi implicite, strict necesare, ale unui întreg armonios articulat, astfel că, pe măsură ce creaţia lui se amplifica, mereu alte idile completau (...) cele mai diverse momente, etape sau trepte ale „acţiunii" romanului său, ar fi uşor de presupus şi încă mai uşor de demonstrat, dar altceva ne preocupă acum, căci mai important pentru noi nu e ceea ce a intenţionat, ci ceea ce a izbutit el să realizeze. (Ib., p. 23)

Scanned with OKEN Scanner

353. Dar tânărul, şi numai al lui Coşbuc, oriunde, oricum şi oricât ar munci, pune el, în tot ce face, o fantezie, un patos, o clocotitoare bucurie, sufletul lui zburdă, cântă muncind şi munceşte... iubind, pentru că puterile lui sunt intacte şi pentru că gândurile lui sunt mereu şi mereu altundeva. (Ib., p. 26)

354. Cu o melodie sprinţară fermecătoare, de-ţi vine să crezi că versurile au fost confecţionate ad-hoc pentru melodie şi nu aceasta a crescut din versuri, armonizată şi pentru cor, de mult devenită o romanţă de o mare popularitate, şi intrată aproape în circuitul oral-anonim, mă tem ca nu cumva, încercând s-o discutăm numai ca operă literară cu un loc precis în romanul ţărănesc, să nu sfărmăm vraja învăluitoare cu care idila-romanţă ne înseninează sufletul ori de câte ori o ascultăm, dar o facem totuşi, pentru că, în angrenajul pe care îl proiectăm „La oglindă" este, credem, o piesă importantă pe care am putea s-o considerăm ca intriga acţiunii. (Ib., p. 32)

355. Pe cât este posibil să descifrezi sensurile implicate într-un text poetic de valoare ridicată, să presupunem şi noi că aici ceva nu e în regulă, că unele expresii şi imagini, pe care ne-am permis să le subliniem, trimit la aspecte neîntâlnite până acum în „roman"... (Ib., p. 72)

356. Nu ştim în ce mod cert — ziceam mai sus — dacă poetul a creat totul după un plan în amănunţime prestabilit şi nici nu este foarte important să căutăm un răspuns; aşa cum important era, nu să stabilim câte, ce fel de sugestii şi de unde le-a luat, ci numai ceea ce a izbutit să facă din acestea, la fel şi pe această latură a problemei, nu ne interesează atât de mult să stabilim dacă a avut un plan riguros din capul locului, ci a avut mai mult proporţie şi valoarea operei pe care a obţinut-o. (Ib., p. 79)

357. Căci dacă am face aşa o rememorare mai veche sau mai recentă, cam acesta este destinul scriitorului român, definit plastic, zguduitor mai târziu, şi de unul dintre personajele lui Camil Petrescu: Fie că se sinucid sau nu, mizeria e mai totdeauna cauza adevărată a morţii poeţilor români... cam toţi evoluează între spital şi ospiciu..." (Ib., p. 109)

358. Că Maiorescu nu putea, în vremea şi în locul în care a trăit, să rămână imun la romantism e limpede; rămâne numai de stabilit cât de puternică a fost această influenţă şi în ce puncte anume s-a executat. (Eugen Lovinescu, *Critice*, p. XXIX)

359. Era absolut firesc ca asupra lui Maiorescu să se fi exercitat o presiune a romantismului; ceea ce e ciudat e cât de puţin a fost resimţită acea pasiune, fie în proporţiile ei, fie, mai ales, în lipsa sa de profunzime, fiindcă romantismul rămâne la suprafaţă (Lovinescu spune „s-a altoit"), nu devine factor valoric activ, iar ideile sale sunt, imediat ce pătrund în „structura clasică", înconjurate, limitate, uneori chiar transformate până la a fi de nerecunoscut. (Ib., p. XXXII)

360. După descrierea esteticii lui Maiorescu, după ce am constatat care sunt elementele ei constitutive, după ce am văzut că nu ne aflăm în faţa unui bloc de marmură (...) putem să trecem la discutarea câtorva probleme dificile, fiindcă sunt controversate. (Ib., p. XXXIII)

361. Un alt fapt ciudat, mai ales pentru un logician, este şi acesta: Maiorescu pornise de la afirmaţia că „frumosul cuprinde idei manifestate în mate-

Scanned with OKEN Scanner

ria sensibilă" şi demonstra liniştit care sunt condiţiile materiale sensibile, când deodată trece la o condamnare a politicului în poezie. (Ib., p. XXXVII)

362. Asemenea exemple de germanisme credem că sunt de natură să deştepte în toţi criticii o dreaptă nelinişte asupra soartei finale a unei limbi astfel maltratate; şi acest simţimânt s-ar pronunţa încă mult mai tare dacă toţi cetitorii ar fi făcut ceea ce trebuie să facem noi, dacă ar fi cetit timp de patru luni cu luare-aminte mai toate foile române din Austria. (Ib., p. 23)

363. În cazul al doilea, însă, întrebarea este mai grea: dacă într-adevăr jurnaliştii citaţi vor să-şi justifice germanismele, atunci impresia ridiculă ce ne-o produce stilul d-lor nu este îndestul ca să-i îndreptăm, ci noi trebuie să scoatem toată cauza din sfera simţimântului instinctiv despre ceea ce este şi nu este limbă română şi să o ridicăm la înălţimea unei argumentări teoretice din principii. (Ib., p. 23 – 24)

364. Un început de cultură, în orice ram al ei s-ar întâmpla, trebuie să cuprindă întâi ceva ce nu a fost până atunci în viaţa publică a unui popor, dar al doilea, totodată ceva ce poate să servească de fundament pentru o clădire şi urmare mai departe. (Ib., p. 70)

365. Dacă o foaie literară nu este în stare să scrie după gramatică, dacă se declară incapabilă să aibă ortografie şi stil bun, atunci de unde a luat curajul să se mai prezinte pe arena publicităţii? (Ib., p. 78)

366. Nu ar fi însă natural când publicul român ar continua să-i încurajeze crezând că astfel încurajează literatura; şi, pe de altă parte, ar înceta să fie indiferent îndată ce am privi la înrâurirea ce poate s-o aibă asupra tinerimii noastre. (Ib., p. 106)

367. Bărbaţii pe care din copilărie eram obişnuiţi să-i admirăm în fruntea mişcării noastre naţionale, în loc să fi venit, în experienţa şi maturitatea ce o aveau, să lumineze şi să modereze cu bunăvoinţă aspirările cele nouă, par să fi privit viaţa publică a poporului român ca o stăpânire exclusivă a lor, şi astfel, uitându-şi demnitatea vârstei, au început să se poarte contră-ne în modul dovedit mai sus prin atâtea exemple neplăcute. (Ib., p. 131)

368. Că la noi sunt prea multe forme nefixate, aceasta o recunoaştem; că o asemenea stare a limbei e bine să se schimbe şi că se va schimba, şi aceasta ne pare sigur. (Ib., p. 138)

369. – Au, n-au, cuconii boiereşti sunt în primejdie, adăugă fratele Augustin. (Mihail Diaconescu, *Adevărul retorului Lucaci,* p. 8)

370. Poate că oştenii lui Iancu Vodă, se întoarse retorul către cuviosul Augustin, vor numai să prade mănăstirea. (Id., p. 8)

371. Şi pentru că nu era în stare să se hotărască într-un fel sau altul, tot încerca să se încredinţeze că măcar primejdia nu e atât de mare pe cât auzea. (Ib., p. 8)

372. Totuşi retorul se duse şi mai apăsă o dată pe mânerul de fier ca şi cum ar fi dorit să se încredinţeze sigur că uşa s-a încuiat bine şi nimeni din afară nu poate auzi ceea ce spunea el. (Ib., p. 10)

373. Dacă ameninţarea cu năvala oştenilor se adevereşte, începu starеţul să judece cu glas tare, nouă nu ne rămâne decât să fugim sau să ne ascundem. (Ib., p. 11)

Scanned with OKEN Scanner

374. Fără să-l lase să mai spună ceva, retorul îl luă de braţ şi-l sili să-l urmeze la fugă pe scările de taină care duceau către beciuri. (Ib., p. 23)

375. Şi aşa cum ştiu ce înseamnă binefacerile Măriei tale pentru noi, tot aşa cunoaştem la câte rele ne putem aştepta de la acest Iancu Sasu, blestemat să-i fie numele în veci! se închină el iar, dacă va pune mâna pe scaun! (Ib., p. 49)

376. Când îşi dădu seama că l-a omorât, se opri şi privi în jurul său fără să înţeleagă prea bine tot ce-i cădea sub ochi. (Ib., p. 62)

377. Bău cu lăcomie câteva ulcele de vin tare, de Cotnari, din acela care arde când i se dă foc, şi numai după ce simţi că-l străbate prin măruntaie până în stomac, ca un fior dulce, binefăcător, începu să vadă şi să audă limpede ceea ce se petrecea în jurul său. (Ib., p. 209)

378. De altfel, o scriere care are nevoie să dea lectorului astfel de îndrumări nu se recomandă bine, căci cel care citeşte o carte trebuie să ajungă singur la convingerile despre ea la care ar dori autorul. (Sextil Puşcariu, *Memorii*, p. 34)

379. Să-mi înveţi ceva frumos la pian pe când voi veni, căci am să-l fac pe răsfăţatul şi tu ai să-mi cânţi de câte ori oi cere; mi-e tare dor de o muzică frumoasă, aşa cum ştie Pisa să cânte. (Id., p. 48)

380. Siguranţa că va avea curajul să-şi pună capăt zilelor, în loc să-l nefericească, l-a făcut să trăiască anul acela din plin, să guste viaţa ceas după ceas, clipă după clipă, în deplină conştiinţă. (Ib., p. 49)

381. Cred că în fiecare luptător cele două sentimente, cel al vitejiei şi cel al dorului de casă, sunt cele mai puternice, ele se schimbă, prevalând când unul când altul, după mediul în care eşti, după cum eşti sănătos sau bolnav, după cum e vremea frumoasă sau urâtă etc., etc. (Ib., p. 82)

382. Cum am trăit noi de la 10 ani încoace, aproape numai amândoi, aşa ne-am obişnuit să ne confundăm sufleteşte, să ne comunicăm orice grijă şi orice bucurie, încât acum ne cade greu, cum suntem singuri, să le ducem toate, să le închidem în noi, fără să avem putinţa să ne sprijinim reciproc. (Ib., p. 83)

383. Până m-am culcat s-a făcut 1,30, căci am mai trimis câte o telegramă la toţi aceia care mă scoală noaptea cu telegramele lor, deşi n-au nici o urgenţă, ca să vadă ce bine e când te scormoneşte din somn. (Ib., p. 100)

384. Acum l-am recitit cu mai multă pricepere, mai întâi am gustat mai bine frumuseţile limbii, apoi m-am bucurat călătorind cu eroii romanului pe străzi cunoscute mie de-ale Parisului şi Florenţei, pe ale căror frumuseţi autorul ştie să le aprecieze cu gust atât de subtil, în sfârşit pentru că de atunci încoace am mai citit multe de A. France şi m-am obişnuit cu felul lui de a scrie, care la început îţi pare straniu. (Ib., p. 101 — 102)

385. Spunea ce de invidiat suntem noi aici, care avem adăpost contra ploii şi vântului, ne culcăm şi ne sculăm când ne place şi cu toate astea suntem în război. (Ib., p. 103)

386. Am umblat şi pe la Braşov, ca să văd de tata, rămas singur, şi am bătut drumurile pe la Cluj unde câţiva unguri cinstiţi şi cumsecade îşi dădeau toată silinţa ca să le înlesnească situaţia şi să le scoată cu faţa curată, învăţându-mă ce să spună la instrucţie. (Ib., p. 168)

387. În ce putem, în ce facem e atâta care vine din ce ne înconjoară. (N. Iorga, *O viaţă de om aşa cum a fost*, p. 5)

Scanned with OKEN Scanner

374. Fără să-l lase să mai spună ceva, retorul îl luă de braţ şi-l sili să-l urmeze la fugă pe scările de taină care duceau către beciuri. (Ib., p. 23)

375. Şi aşa cum ştiu ce înseamnă binefacerile Măriei tale pentru noi, tot aşa cunoaştem la câte rele ne putem aştepta de la acest Iancu Sasu, blestemat să-i fie numele în veci! se închină el iar, dacă va pune mâna pe scaun! (Ib., p. 49)

376. Când îşi dădu seama că l-a omorât, se opri şi privi în jurul său fără să înţeleagă prea bine tot ce-i cădea sub ochi. (Ib., p. 62)

377. Bău cu lăcomie câteva ulcele de vin tare, de Cotnari, din acela care arde când i se dă foc, şi numai după ce simţi că-l străbate prin măruntaie până în stomac, ca un fior dulce, binefăcător, începu să vadă şi să audă limpede ceea ce se petrecea în jurul său. (Ib., p. 209)

378. De altfel, o scriere care are nevoie să dea lectorului astfel de îndrumări nu se recomandă bine, căci cel care citeşte o carte trebuie să ajungă singur la convingerile despre ea la care ar dori autorul. (Sextil Puşcariu, *Memorii*, p. 34)

379. Să-mi înveţi ceva frumos la pian pe când voi veni, căci am să-l fac pe răsfăţatul şi tu ai să-mi cânţi de câte ori oi cere; mi-e tare dor de o muzică frumoasă, aşa cum ştie Pisa să cânte. (Id., p. 48)

380. Siguranţa că va avea curajul să-şi pună capăt zilelor, în loc să-l nefericească, l-a făcut să trăiască anul acela din plin, să guste viaţa ceas după ceas, clipă după clipă, în deplină conştiinţă. (Ib., p. 49)

381. Cred că în fiecare luptător cele două sentimente, cel al vitejiei şi cel al dorului de casă, sunt cele mai puternice, ele se schimbă, prevalând când unul când altul, după mediul în care eşti, după cum eşti sănătos sau bolnav, după cum e vremea frumoasă sau urâtă etc., etc. (Ib., p. 82)

382. Cum am trăit noi de la 10 ani încoace, aproape numai amândoi, aşa ne-am obişnuit să ne confundăm sufleteşte, să ne comunicăm orice grijă şi orice bucurie, încât acum ne cade greu, cum suntem singuri, să le ducem toate, să le închidem în noi, fără să avem putinţa să ne sprijinim reciproc. (Ib., p. 83)

383. Până m-am culcat s-a făcut 1,30, căci am mai trimis câte o telegramă la toţi aceia care mă scoală noaptea cu telegramele lor, deşi n-au nici o urgenţă, ca să vadă ce bine e când te scormoneşte din somn. (Ib., p. 100)

384. Acum l-am recitit cu mai multă pricepere, mai întâi am gustat mai bine frumuseţile limbii, apoi m-am bucurat călătorind cu eroii romanului pe străzi cunoscute mie de-ale Parisului şi Florenţei, pe ale căror frumuseţi autorul ştie să le aprecieze cu gust atât de subtil, în sfârşit pentru că de atunci încoace am mai citit multe de A. France şi m-am obişnuit cu felul lui de a scrie, care la început îţi pare straniu. (Ib., p. 101 – 102)

385. Spunea ce de invidiat suntem noi aici, care avem adăpost contra ploii şi vântului, ne culcăm şi ne sculăm când ne place şi cu toate astea suntem în război. (Ib., p. 103)

386. Am umblat şi pe la Braşov, ca să văd de tata, rămas singur, şi am bătut drumurile pe la Cluj unde câţiva unguri cinstiţi şi cumsecade îşi dădeau toată silinţa ca să le înlesnească situaţia şi să le scoată cu faţa curată, învăţându-mă ce să spună la instrucţie. (Ib., p. 168)

387. În ce putem, în ce facem e atâta care vine din ce ne înconjoară. (N. Iorga, *O viaţă de om aşa cum a fost*, p. 5)

Scanned with OKEN Scanner

388. Când pentru întâia oară fui „scos la tablă" ca să fac primul exercițiu public, în acel domeniu al matematicilor, în care m-am simțit ca într-o încăpere goală, din care să se fi scos tot aerul și obiectele să-și fi pierdut toate contururile și toate colorile, cum legam între ele zecurile unei lungi defilări de cifre, o vorbă aspră de pe acea catedră a comandamentelor mă opri în loc. (Id., p. 35)

389. Să creadă cineva că se poate ca în doi ani, în numai doi ani, alături cu atâtea materii atât de diferite, să-ți însușești limba în care rațiunea umană cea mai rafinată a introdus cele mai mari și mai frumoase complicații de care e capabilă, este una din cele mai cumplite rătăciri ale pedagogiei oficiale. (Ib., p. 82)

390. Bătrân desigur era și profesorul de filozofie, Giurgea, dar mai bătrân era filozofia prietenosului avocat, care se suia pe catedră așa cum venise de acasă, încheiat, descheiat și spunea ceva așa de părinteşte încât nu ne simțeam la școală, ci acasă la noi, cu o rudă în halat, de la care nu ascultam și nu învățam nimic. (Ib., p. 87)

391. Străin și necunoscut, incapabil, ca totdeauna, să mă recomand de la întâia încercare, pe care nu se putea să n-o strice o timiditate a cărei vădire atâta vreme n-am putut s-o ascund, deci pradă oricărei întrebări imperioase (...) oricărei atitudini în care aș fi putu gâci neprietenie ori dispreț, am răspuns cum a dat Dumnezeu (...)(Ib., p. 95 – 96)

392. Ea are marele avantaj că îngăduie elevului să se coboare până-n fundul sufletului său, să culeagă de acolo ce e mai adevărat și mai bun, să-și învedereze apoi și prin formă bogăția de nunațe, delicatețea de percepții, putința să creeze prin cuvinte. (Ib., p. 129)

393. Dar pentru tot ce privește instituțiile, era o carte minunată, pe care numai lipsa unei reeditări ținute în curent a scos-o din raza atenției tineretului, superbul Manual al celui care a strâns mai multă știință, de atâtea feluri, în capul său, Solomon Reinach – și băiețașul de la Iași ar fi nebunit, pur și simplu, dacă i s-ar fi spus că acel om de formidabilă învățătură va fi cândva colegul său și că el însuși se va învrednici de prietenia și chiar de colaborarea lui. (Ib., p. 149)

394. Cred că, deși numele lui Brunetière, căruia nu-i păsa de „psihologie" și care se indigna de ușoara plutire nehotărâtă în domeniul ideilor (...) îmi este cunoscut, n-am ajuns decât după acest an de Universitate ieșeană la opera care pretindea să instaleze sistemul, exclusiv al urmăririi genurilor literare, ființe abstracte, dar însuflețite, capabile prin ele însele de o dezvoltare organică și, când m-am înfundat în străbaterea volumelor lui, stilul de lecție stenografiată, morga de cadră, incapacitatea să dea figuri și să însuflețească forma m-au dezgustat răpede, în ciuda mulților lui admiratori de factură normaliană. (Ib., p. 151)

395. Grupam amintirile lor proaspete și care trebuiau să fie trainice în jurul unor noțiuni generale care mi se păreau că domină simțirea vremii. (Ib., p. 152)

396. Am cercetat la început mai mulți profesori, dar am rămas pe urmă numai la patru-cinci, iar, ceva mai târziu, trebuie s-o spun, eu singur subiec-

Scanned with OKEN Scanner

tul tezei mele, care mi-a cerut doi ani de muncă şi mi-a lăsat o preţioasă disciplină pentru toată viaţa. (Ib., p. 189)

397. Atunci era însă, întrecând pe toţi prin cea mai absolută şi mai rece rezervă până într-atâta încât ni se părea că voit nu ne recunoaşte pe stradă, un profesor care, înainte de toate, deşi declarase că nu-şi recunoaşte nici o aptitudine didactică, nici un talent să comunice ştiinţa sa — s-a retras peste puţin din învăţământ, ca să treacă la conducerea, pe mulţi ani de zile, a Arhivelor Statului — căuta să-şi formeze elevii şi altfel decât prin lucrările scrise de la Haute Études, şi să-i introducă în publicitate. (Ib., p. 192)

398. Pentru teza mea trebuie să fac şi un drum în Italia, cu bieţii mei trei sute de lei smulşi de la Ministerul de Instrucţie, acum încredinţat unui tânăr avocat, cu care era să am multe legături şi de multe feluri, Take Ionescu şi care ni se părea nouă că s-a cam grăbit. (Ib., p. 197)

399. Iarăşi lipsei mele complete de călăuzire i se datoreşte faptul că n-am găsit cu cale să ascult un singur ceas la profesorii care trebuia să mă examineze şi cărora această lipsă de atenţie nu putea să le placă prea mult. (Ib., p. 210)

400. Mai-mai să ne oprim acolo, căci prea mă luase repede, cum obişnuia când nu-i venise încă marea înţelepciune a vârstei, energicul conducător de fapt al Academiei. (Ib., p. 273).

401. Regret numai că lupta, şi nu din vina mea, ci din a cui mi-a aruncat în faţă insulte pe care niciodată nu le-am putut primi cu calmul cui a moştenit alt sânge, a ajuns acolo unde n-am crezut că s-ar putea coborî. (Ib., p. 283)

402. Ceea ce nu s-a mai putut publica deci acolo — şi vechea mea patimă de ziarist se trezise, ca să nu se mai istovească niciodată — a putut să treacă, graţie lui Rubin, neînregimentat în vreun partid şi destul de inteligent ca să-şi dea seama că asemenea convingeri sunt drepte şi că ele trezesc tot mai mult opinia publică, fie şi numai din cauza persoanelor care erau în joc, la l'Indépendence. (Ib., p. 293)

403. Lui Liviu Cartianu îi cam displăcu tonul maliţios pe care bucureşteanul îl arbora în discuţia cu Traian Uda şi, într-un fel, era bucuros că asistase doar la acest schimb de înţepături, deşi îi veniseră şi lui vreo câteva pe limbă. (Romulus Diaconescu, *Migraţii fără sezon,* p. 14)

404. „Da, ai dreptate, mi-a dat telefon chiar la prima oră şi un colaborator de la Institutul nostru pedagogic, care scrie uneori pentru noi cronica literară şi mi-a zis că introducerea aia este o aberaţie." (Id., p. 16)

405. Ştiţi bine că n-am timp să văd totul, că sunt chemat la fel de fel de şedinţe, că trebuie să merg în tren. (Ib., p. 17)

406. — Eu îţi spun toate astea că te văd tânăr şi trebuie să ţii cont de anumite lucruri, acum când ai tot timpul în faţă! mormăi Botină, aşezând cu migală nişte dosare pe colţul biroului, aruncând apoi în coş nişte resturi de hârtie. (Ib., p. 26)

407. — Da, dar dacă nu te mişti în nişte medii lustruite, nu poţi să progresezi; trebuie să porţi o discuţie intelectuală, să schimbi zilnic păreri cu oameni lustruiţi. (Ib., p. 29)

Scanned with OKEN Scanner

408. Liviu terminase un seminar arid şi plictisitor, ceva de lingvistică, unul din acele obiecte pe care trebuia să le studieze cu îndărătnicia cu care cineva bolnav, fără poftă de nimic, este îndemnat cu încăpățânare să mănânce, fără să fie convins că asta i-ar face bine. (Ib., p. 33)

409. Mi-a spus că lucrează prin nu ştiu ce minister, se ocupă cu publicitate, apoi a început să-mi îndruge că este singur, duce lipsa unui dialog cu cineva, mă rog, eu am priceput unde bate şi atunci l-am întrebat dacă mai ştie ceva despre tine; el, surprins că eu nu mai aveam nici o ştire, mi-a spus că lucrezi la un ziar regional. (Ib., p. 38)

410. Un astfel de raționament rapid şi sec, îl descumpăni; nu se aştepta la acest ultimatum, pe care îl înțelegea şi ar fi voit să şi-l apropie altfel, pe o cale mai îndelungată, fiindcă el însuşi credea că nu a sosit momentul. (Ib., p. 42)

411. — Dar să vedeți ce-am pățit, continuă insul, într-un debit de transmisie sportivă, directorul nu voia să mă primească şi îndruga verzi şi uscate: că nu ştie ce are, că trebuie să convoace o şedință. (Ib., p. 46)

412. Tu du-te şi repetă lecția pe care ți-am dat-o, îi spuse acesta, ştii bine că săptămâna viitoare te verific şi nu fac nici un rabat; fii atentă la pronunție... (Ib., p. 56)

413. Aş fi vrut să revin asupra cazului, aveam toate motivele, dar am zis că e mult mai potrivit să plec din oraş. (Ib., p. 63)

414. Sergiu îi întinse un pachet de țigări, tânărul nu ştia ce să facă, să ia sau să refuze, dar noua cunoştință repeta într-una: „te rog, te rog" şi până la urmă smulse o țigară din pachet. (Ib., p. 67)

415. Figura lui Pavel se concentra treptat, omul pricepuse că e ceva serios şi grav, cu consecințe previzibile; era convins că trebuie să acționeze, să facă ceva, dar nu ştia încotro s-o apuce şi de unde să înceapă. (Ib., p. 88)

416. Liviu nu mai insistă, nu voia să pătrundă cu forța într-un domeniu prea delicat; în fond cine-i da dreptul să scormonească sufletul unui om, mult mai în vârstă, pe care-l cunoscuse de puțin timp şi nici măcar nu avea convingerea că-i câştigase cât de cât încrederea? (Ib., p. 134)

417. Ştiu că puțin vă pasă şi că nici lui Tom nu-i pasă că v-au dat afară, zise ea, dar Boyd vrea să studieze şi, după ce l-ați silit să părăsească universitatea din Virginia, pe aceea din Alabama, şi din Carolina de Sud, a trebuit să plece acum şi din cea din Georgia. (Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului*, I, p. 7)

418. E un cal superb, Scarlett, trebuie să-i spui tatălui tău să vie să-l vadă îndată ce va putea ... pe drum l-a şi muşcat pe grăjdar şi a călcat în picioare doi dintre negrii mamei, care se duseseră să-l ia de la gară. (Ib., p. 9)

419. De obicei Scarlett îi silea s-o roage, îi amâna, refuza să le răspundă, râdea când făceau pe supărații, se îmbufna când se necăjeau de-a binelea. (Ib., p. 14)

420. Încurcă întotdeauna aşa de tare ițele, încât mama nu izbuteşte să le descurce, şi atunci se dă bătută şi îl roagă să-şi cruțe vocea pentru ziua când va fi avocat. (Ib., p. 17)

Scanned with OKEN Scanner

421. Singurul lucru care mă sperie e că într-o bună zi o să vă îmbătați şi o să deveniți geloşi unul pe altul din cauza şmecherei ăsteia mici (...) şi veți sfârşi prin a vă ucide unul pe altul. (Ib., p. 19)

422. Aveau rareori mai mult de patru catâri şi, dat fiind că acest număr abia le ajungea, n-ar fi fost în măsură să dispună de ei în timp de război, chiar dacă ar fi convenit trupei, ceea ce nu era niciodată cazul. (Ib., p. 25)

423. În timpul cât stătuseră la universitate suferiseră din cauză că nu mai cunoşteau plăcerile instrucției militare şi puțin le păsa dacă-şi întrerupeau studiile, numai să fie lăsați să galopeze, să urle şi să tragă cu puşca în tovărăşia prietenilor lor. (Ib., p. 26)

424. Dar ascultă-mă, negru idiot şi obraznic, dacă o să-ți dai aere cu negrii lui Wynder şi dacă-i laşi să înțeleagă că noi nu mâncăm decât pui fripți şi şuncă, în timp ce ei nu au altceva decât iepure şi oposum, te... te voi spune mamei. (Ib., p. 27)

425. M-am săturat să-i tot aud vorbind de război şi n-aş mai fi putut să-i ascult şi în timpul cinei, mai ales că tata le-a şi cântat în strună şi ar fi început să strige contra domnului Lincoln. (Ib., p. 29)

426. Când va reveni, Mammy va reîncepe să-i facă morală pentru lipsa ei de ospitalitate şi Scarlett simți că nu va putea să îndure o discuție pe o chestiune atât de măruntă, când ei i se frângea inima de durere. (Ib., p. 30)

427. Îl urmări în minte cum cobora dealul până la apele domoale ale râului Flint, cum trecea prin valea mlăştinoasă şi apoi urca un alt deal spre Doisprezece Stejari, unde stătea Ashley. (Ib., p. 32)

428. Noapte după noapte, când Scarlet se ducea să se culce, după ce stătuse lângă el în umbra varandei, se zvârcolea în pat ceasuri întregi şi se mângâia numai la gândul că-i va cere mâna la vizita următoare. (Ib., p. 33 — 34)

429. Scarlett ştia că tatăl ei se grăbea să-şi îndrepte ținuta ca să apară în fața soției sale ca un domn ce revine liniştit acasă după ce a făcut o vizită unui vecin. (Ib., p. 37)

430. Nu-şi dădea seama că toți cei care-l întâlneau descopereau bunătatea inimii lui după cinci minute; şi amorul său propriu ar fi fost rănit dacă ar fi ştiut-o, fiindcă îi plăcea să creadă că, atunci când dădea ordine urlând cât îl ținea gura, toți tremurau şi-i dădeau ascultare. (Ib., p. 38)

431. Dacă Gerald o surprindea sărind un gard în loc să facă o jumătate de milă ca să găsească o poartă, sau dacă o găsea pe verandă la o oră nepotrivită alături de un adorator, o certa el, dar nu spunea nimic lui Ellen sau lui Mammy. (Ib., p. 39)

432. E greu, căci Scarlett nu era câtuşi de puțin abilă şi Gerald îi semăna atât de mult, încât reuşea întotdeauna să-i ghicească subterfugiile transparente, după cum şi ea i le ghicea pe ale lui. (Ib., p. 40)

433. Nădăjduise totuşi că ceva o va fi reținut pe Melanie Hamilton la Atlanta de unde n-ar fi trebuit să plece şi, văzând că însuşi tatăl ei aprecia caracterul blând şi liniştit al Melaniei, care părea să fie atât de deosebit de al ei, se hotărî să dea cărțile pe față. (Ib., p. 41)

434. Dacă nu i-aş ajuta pe golanii de Slattery-i cu lucruri pentru care în altă parte ar trebui să plătească, zise Gerald, ce clocotea de furie, ar fi mai dispuşi

Scanned with OKEN Scanner

să-mi vândă acrii lor nenorociți de pământ mlăștinos și așa comitatul ar scăpa de ei. (Ib., p. 49)

435. Dimpotrivă, statura lui făcu din Gerald ceea ce era, căci învățase de timpuriu că oamenii mici trebuie să fie îndrăzneți ca să răzbată printre cei înalți. (Ib., p. 54 – 55)

436. Deși avea mare respect pentru oamenii mai culți ca el, niciodată nu și-a dat seama de neștiința sa; apoi la ce i-ar fi slujit toate aceste lucruri într-o țară nouă, unde irlandezii cei mai inculți făcuseră mari averi, în țara unde nu i se cerea unui bărbat decât să fie vrednic și să nu-și precupețească munca? (Ib., p. 55)

437. Cu toate că, mai târziu, fostul proprietar al lui Pork se oferi să răscumpere servitorul plătind îndoitul valorii sale, Gerald refuză cu încăpățânare, căci stăpânirea primului său sclav, care era „un admirabil servitor, cel mai bun de pe coastă", însemna și primul pas spre realizarea dorinței sale cele mai scumpe: Gerald voia să stăpânească sclavi și să fie moșier. (Ib., p. 57)

438. Cu lăcomia aprigă a unui irlandez care fusese silit să se mulțumească să fie arendaș pe pământul pe care familia sa îl stăpânise odinioară, voia să-și vadă întinderile verzi ale moșiei desfășurându-se în fața ochilor săi și, mânat de această dorință, urmări fără preget să-și aibă casa lui, plantația lui, sclavii și caii lui, care să fie cu totul și cu totul ai lui. (Ib., p. 57 – 58)

439. Noi n-avem noroc de aur, răspundea clericul zâmbind, în vreme ce nu-și putea lua ochii de la pulberea fină, care gâdilă într-un mod atât de plăcut pe oricine o privește. (Ion Agârbiceanu, *Arhanghelii,* p. 50)

440. Acum vedea pentru prima oară litera măruntă a Elenuței, și deodată-i veni un gând ciudat: îi părea că lui niciodată nu-i va scrie fetița asta, care spunea vorbe așa de plăcute surioarelor lui. (Id., p. 51)

441. Pe cât ai fost tu de sincer, pe-atât vreau să fiu și eu, fiindcă sunt curioasă să știu dacă și-au făcut examenul riguros cel dintâi în anul acesta. (Ib., p. 69)

442. Mireasma amețitoare a fânului, până-l usucă, până-l vede în ogradă, îi pătrunde așa de mult ființa, încât îi pare că în claia de fân este și o bună parte din el. (Ib., p. 75)

443. Cum se răzimau cu brațul pe umărul dansatorului, cum își înclinau capul ca într-o dulce nevinovăție, cum se lăsau a oboseală pe lavițe, cum așteptau să fie cerute la dans, prin închinăciuni, semănau mai mult a domnișoare îmbrăcate în costum național decât cu fete de la țară. (Ib., p. 87)

444. Mai mult însă credea că-i sub demnitatea lui să încerce să se apropie de Iosif Rodean, dar în sufletul lui de artist, mândru și plin de majestate, îi părea chiar că îi cânta numai din milă notarului, îi cânta fiindcă-i plătea bine. (Ib., p. 90 – 91)

445. Nici prin gând nu-i trecu să se țină umilit că trebuie să rămână în îmbulzeala aceea ca să asculte cântarea. (Ib., p. 128)

446. De când rămase văduvă Dochița, prietenele bune se grăbeau să-i aducă tot mai multe vești, și Salvina începu să devină tot mai palidă, să se usuce pe picioare. (Ib., p. 134)

Scanned with OKEN Scanner

447. Îl vedea pe bărbat mereu nemişcat la locul lui, înţepenit parcă de scaun; vedea că n-are nici o voie de petrecere, că vinul chiar îl bea cu mânie: ca şi când ar avea în faţa lui un duşman, aşa privea păhărelul. (Ib., p. 136)

448. Avea aici străji, ca şi la „Arhanghelii", dar nu era noapte ca el să nu se strecoare încet prin curte, să nu tragă cu urechea, precum nu era noapte care să nu-l apuce cu puşca încărcată. (Ib., p. 168)

449. Copiii începură să vină, grijile şi năcazurile se înmulţiră, şi ea părea că nici nu-şi mai aduce aminte, când vreo prietenă îi şoptea de tânărul după care împuşcase notarul. (Ib., p. 173)

450. Ino Negru mai înţelese că din căsătoria asta va avea şi el un folos: e mult să fii rudă cu notarul din sat, mai ales cu Iosif Rodean, care în vroirea pedepselor era neîndurat. (Ib., p. 173)

451. Deşi căpătase o zestre aşa de mare — Iosif Rodean, pe vremea aceea, avea încă datorii de plată, locuia în casele socrului său, şi cruţa banii cu patimă —, Maria îşi formase caracterul abia după ce se măritase, şi nimerind un om cumsecade, ea trăia în linişte şi mulţumită, bucuroasă de lumea nouă în care intrase. (Ib., p. 188)

452. Notarul avea un singur gând: să le adune zestre cât mai mare, iar mama lor nu prea îndrăznea să facă observări „domnişoarelor", cum se întâmplă de obicei cu toate mamele ţărance care au copii domni şi care nu-s înzestrate cu o inteligenţă deosebită. (Ib., p. 188)

453. Adevărat că despre asta se plângea uneori şi notarul, dar el o făcea mai mult cu scopul să taie gustul prietenilor de-a se dori societari la „Arhanghelii"; apoi, oricât şi-ar fi cunoscut cheltuielile enorme, el nu le lua în seamă, fiindcă vedea viitorul tot mai strălucit îndată ce vor nimeri vâna de aur şi în gangul nou. (Ib., p. 191)

454. Se gândise atunci că, dacă îi va vorbi vreodată despre asemenea lucruri, va şti să-l umilească şi să-l facă să-i simtă puterea, simţind o răutăcioasă plăcere. (Margaret Mitchell, II, *Pe aripile vântului*, p. 393)

455. Scarlett ştia că oraşul fierbe, dar nu-şi dădea seama cât de puternică era animozitatea generală, până ce doamna Merriwether, îndemnată de cercul ei parohial, nu se hotărî să-i vorbească, spre binele ei. (Id., p. 404)

456. Întrucât scumpa ta mamă nu mai este în viaţă, iar domnişoara Pitty, cum nu-i măritată, n-are autoritatea să... în fine, să-ţi vorbească despre un asemenea lucru, simt că e de datoria mea, dragă Scarlett, s-o fac. (Ib., p. 404)

457. Ştii, Scarlett, eşti pentru mine un motiv de permanentă încântare, cum reuşeşti să placi oameni pe care n-ar trebui să-i bagi în seamă şi să faci lucruri pe care n-ar trebui să le faci niciodată. (Ib., p. 415)

458. Îmi aduc aminte că Mammy a mea spunea că, atunci când va merge în cer, ar vrea să aibă un jupon de tafta, care să şadă atât de ţeapăn şi să foşnească atât de tare, încât Dumnezeu să creadă că e făcut din aripi de îngeri. (Ib., p. 416)

459. Scarlett se silea din răsputeri să fie calmă, fiindcă era ultima ei seară la New Orleans, şi voia să savureze din plin langusta ce-i fusese servită, dar privirile şui o jenau. (Ib., p. 421 — 422)

Scanned with OKEN Scanner

460. Dar doctorul Meade nu-şi schimbase părerea în privinţa asta şi, deşi era gata să-şi rişte viaţa ca să mai aibă un copil, Ashley nici nu voia să audă. (Ib., p. 456)

461. Ar trebui să-i sileşti să muncească mai mult, iar Johnnie mi-a sus că, de câte ori un chiulangiu vrea să scape de lucru, îţi spune că e bolnav şi tu îi dai o zi de odihnă. (Ib., p. 467)

462. Când ajunse acasă şi dădu drumul trăsurii, o parte din bucuria care o cuprinsese după cuvintele lui Ashley începu să pălească, în faţa problemei de a anunţa lui Rhett că dorea să aibă camera ei de culcare şi de a-l face să înţeleagă tot ce implica această dorinţă. (Ib., p. 468)

463. Acum du-te de-ţi cheltuieşte dolarul şi să-i snopeşti în bătaie pe cei ce ţi-or spune că n-am făcut războiul. (Ib., p. 475)

464. Nu vreau să ajung să fie silită să se mărite cu un yankeu sau cu un străin, fiindcă n-ar fi acceptată ca noră de nici una din familiile bune din Sud... numai fiindcă mama ei a fost nesăbuită şi tatăl ei un ticălos. (Ib., p. 475 – 476)

465. Când mai avea chef să meargă la Belle Walting, se ducea numai noaptea şi pe furiş, aşa cum făceau şi alţi cetăţeni cumsecade, în loc să-şi lase calul legat la uşa din faţă câte o după-amiază întreagă, parcă înadins ca să arate că se află acolo. (Ib., p. 481)

466. Aş fi preferat să fiu la infanterie, zise el făcându-se că nu înţelege aluzia, dar când s-a aflat că fusesem la West Point... deşi e drept că n-am terminat academia, din cauza unei pozne copilăreşti. (Ib., p. 483)

467. Doamnă Elsing, zise el grav, vă rog să mă credeţi când vă spun că sunt mai mândru de serviciile pe care le-am adus confederaţiei decât de tot ce am făcut sau de tot ce voi face în viaţa mea. (Ib., p. 483)

468. Să ştii, Dolly, că-mi vine să cred că... ei, da, că îi e ruşine de Scarlett, dar e prea bine crescut ca s-o spună. (Ib., p. 484)

469. Ce anume făcea el acolo, n-ar fi putut-o spune nici chiar directorilor băncii care-l priveau uimiţi; dar avea prea multe acţiuni ca să poată obiecta cineva împotriva prezenţei lui acolo. (Ib., p. 485)

470. Mi-a spus că, din proprie experienţă, ştie că ori de câte ori o femeie organizează o petrecere de felul acesta, de obicei nimereşte exact în seara când soţul ei s-a hotărât să cureţe şi să lustruiască toate armele din casă. (Ib., p. 498)

471. Nu vedea ce ar putea să facă el ca să schimbe lucrurile, dar simţea că trebuia totuşi să facă ceva. (Ib., p. 540)

472. Terenul pe care se afla ea era prea nesigur şi, înainte ca să înţeleagă în ce raporturi era cu aceşti doi bărbaţi, nu avea poftă să înceapă cearta. (Ib., p. 564)

473. Dacă mai adăugăm şi părerile unora dintre scriitorii care au frecventat cenaclul „Zburătorul" şi au deci temeiuri să adauge cercetării criticilor şi istoricilor literari autoritatea mărturiei directe, înregistrăm, de pildă, şi aprecierea unuia dintre poeţii „lansaţi" de mentorul „Zburătorului" şi aflăm că Lovinescu, „dacă ar fi avut scepticismul gânditorului – poate ar fi preferat şi câteva idei sănătoase". (Ileana Vrancea, *E. Lovinescu*, p. 12)

Scanned with OKEN Scanner

474. Ceea ce trebuie să reținem, — scrie el — e că în afară de elementul rațional (...), în poezie mai e și un element irațional, ce transformă o asociație logică de cuvinte într-un vers emoțional, prin descărcarea unui fluid irezistibil, care ar constitui „poezia pură"; după cum mai reținem, în general, lupta legitimă și necesară să diferențiem poezia și expresia poetică de proză și de expresia logică, de intelectualism. (Ib., p. 136)

475. Datoria criticilor e să nu rămână în formele literare vechi, moștenite, învățate, să se arate receptivi față de curente și îndrăzneli, pe care nu trebuie să le respingă principial, ci să le capteze viabilul lor ca să-l valorifice. (Ib., p. 150)

476. Către această tendință converg, după cum am văzut, opiniile directoare ale criticului, și nu este necesar, pentru a lărgi demonstrația, să încercăm, așa cum observa, pe drept cuvânt, Pompiliu Constantinescu, „să confirmăm sau să infirmăm doza de valorificare a fiecărui poet analizat de Eugen Lovinescu; am degenera astfel într-o practică de spițerie critică amenințătoare." (Ib., p. 171)

477. „De obicei însă nu-l lăsam să stea și era destul să bat în perete pentru ca să-și stingă lumânarea ori să-l întreb, când mă întorceam acasă, dacă și-a luat ori nu masa pentru ca să se ducă și să și-o ia." (Ion Popescu, *Amintiri despre Eminescu,* p. 138)

478. „Timpurile cele mai critice în istorie — mărturisea Blaga... — sunt acelea care înțeleg și simt insuficiența idealelor, năzuințelor și simbolurilor lor, dar nu sunt în stare să-și creeze altele în schimb." (Ileana Vrancea, *E. Lovinescu,* p. 179)

479. Cel care exprimase cu o rară forță artistică retragerea într-o lume indefinită încetase să mai publice poezie și, totuși, gestica, armura, tot ceea ce era „coajă" și însemn exterior în arta sa era căutat și arborat cu predilecție de o întreagă categorie de versificatori; dacă pe planul creației artistice nu puteau să realizeze decât pastișa, dacă pe planul formației intelectuale erau departe de complexitatea gândirii barbiene, din punct de vedere al stării de spirit sociale, psihologice față de realitatea satirică, vibrau, în consonanță cu atmosfera și mediul unde refugiul în ireal și mândria însingurării apăreau drept soluție în fața unei lumi a cărei dinamică le rămânea străină. (Id., p. 187 — 188)

480. Ne întrebăm atunci dacă nu este nefericită împrejurarea că mișcarea contemporană a literaturii noastre pare să se desfășoare într-o astfel de zodie, când forțele ei tinere ar fi fost orientate cu mai mult folos pentru izbânda lor cea mai înaltă, către o creație nu numai grațioasă și spontană, dar viguroasă și adâncă, făcută nu numai pentru diletanți, dar pentru toate categoriile de oameni care caută în literatură un ecou la întrebările și neliniștile care sunt ale rațiunii. (Ib., p. 188)

481. „Trebuie să adaug că am mai citit 50 de pagini din volumul II și încep să cred că romanul se pornește din nou cu aceeași stagnare provocată dintr-o prolixitate imensă, care devine iarăși vizibilă; elogiul meu maxim merge la cele 150 pagini finale din volumul I, atât de puternice și aeriene, unde defectele (limba, stilul) nu sunt vizibile." (Ib., p. 228)

Scanned with OKEN Scanner

482. Esențialul e că eşti bine şi mai esențial când voi afla că transcrii la roman. (Ib., p. 229)

483. În acelaşi timp, constatări lucide îl conduceau la convingerea că „realitatea este negreşit mai complexă şi genurile se găsesc în cele mai multe cazuri implicate în variații numeroase"; şi totuşi, în ciuda recunoaşterii faptului că „această metodă nu e fără greş şi, intrată pe mâini fantastice sau nedibace, poate să ducă la rezultate catastrofale". (Ib., p. 236)

484. Oricare ar fi asemănările dintre aceste două curente, nota esențială ce le diferențiază e aşezată în timp; pe când sămănătorismul e paseist, fie că se inspiră din trecutul istoric, fie că se mistuie în regretul formelor revolute, al claselor sociale dispărute – deşi reacționar în fond, în formă, însă (...) poporanismul e, dacă nu revoluționar, cel puțin futurist, adică se pune în planul unei viitoare forme. (Ib., p. 243)

485. Din aceleaşi tăceri expresive, punctate de gesturi domoale, mi s-a confirmat vechea convingere că, intrând în domeniul publicisticii, tot ce se scrie despre dânsul nu-l preocupă; numai faptul de a-i fi închinat câteva rânduri într-o scrisoare merită, aşadar, o atenție, deşi n-am putut să înțeleg până la urmă dacă mi-a citit volumul sau dacă ştia măcar de existența lui. (Ib., p. 252)

486. Bătrânul acesta, pe care cu toții l-am văzut ducându-şi trupul masiv, adumbrit sub o pălărie uriaşă, pe sub teii Copoului, n-a fost contemporanul nostru, ci un homerid din Ciclade; nu a fost un poet liric al naturii româneşti, ca d. Sadoveanu, de pildă, ci un aed din faptul lumii, o transfigurare universală, când toate fenomenele naturii se prezentau în expresia concretă a unor forțe cereşti, când umanul era amestecat indisolubil cu divinul, când totul era mit. (Ib., p. 270)

487. În mijlocul scriitorilor sau al celor care veneau pur şi simplu **să asculte** cum se citeşte şi cum se discută literatură, criticul a învățat o viață întreagă să se simtă „deținătorul unui oficiu public", cum spunea Tudor Vianu. (Ib., p. 278)

488. Cât am stat şi-am chibzuit cum să fac ca să mă apropii de vreun dos ce m-ar fi putut adăposti vederii, rațele au ieşit pe luciu, evoluând grațios. (M. Sadoveanu, *Nada florilor, Anii de ucenicie. Cele mai vechi povestiri.* p. 29 – 30)

489. În ce mă priveşte, deşi venisem de la Folticeni prin stup de reguli şi excepții, la Iaşi domnul Burlă n-a mai avut nici puterea nici voia bună să facă să crească în mine plămada aceasta a cărții sale. (Id., p. 51)

490. Eram de părere că datoria mea cea dintâi nu era să urmăresc pe agresor, cu mai mult sau mai puțin sorț de izbândă, ci să sar în ajutorul fratelui meu ca să-l salvez de la înec. (Ib., p. 54)

491. Îndrăznesc să spun că băieții s-au bucurat când a venit un răspuns de pe un țărm fericit că profesorul nostru nu se mai întoarce şi că a găsit acolo sfârşit tristeții sale. (Ib., p. 60)

492. Numele meu de familie îi era cunoscut; din convorbirea scurtă pe care am avut-o în prealabil am înțeles că domnia sa cunoaşte pe tatăl meu, coleg al său de breaslă (căci domnul Bădărău era avocat celebru al Iaşilor; dat fiind şi felul său să-şi ia toate măsurile ca să nu greşească din punct de vedere

Scanned with OKEN Scanner

pedagogic, profesorul a procedat delicat cu presupusul său vinovat, invitându-l să urce la tabelă şi să scrie cu creta câteva versuri din dicteul cu pricina. (Ib., p. 61)

493. Domnul Bădărău m-a oprit şi mi-a pus câteva întrebări asupra profesorului meu de gimnaziu şi mi-a ascultat lămuririle cu un fel de prietenie, care m-a făcut să uit jignirea din primul moment. (Ib., p. 61)

494. Domnul Rake Vasiliu s-a văzut nevoit, spre a-şi menține autoritatea, să se întoarcă o clipă în fața elevilor clasei I şi să le țină o alocuțiune potrivită din care se vedea în primul rând că nu e lipsit de mărinimie. (Ib., p. 66)

495. Şi am văzut mai târziu că nu m-am înşelat — când m-a acceptat în chipul cel mai jovial în clubul pe care îl frecventa şi m-a bătut pe umăr cu simpatie, amintindu-mi că suntem vechi cunoştinți. (Ib., p. 67)

496. Apoi eu se cuvine să încredințez mai întâi prietinul meu, pe care îl cinstesc, că băutura ce-i închin nu-i otrăvită; şi mai ales că n-are în ea „fapt". (Ib., p. 77)

497. Dacă cineva a avut curiozitatea să cunoască ce este şi s-a ostenit să cetească cele două coloane, a putut să vadă că nu e nici o potrivire. (Ib., p. 137)

498. Stoenescu o primeşte politicos; e încredințat de mai înainte că are de-a face cu un element de valoare şi, pentru ca să îndeplinească formele, îi cere să recite ceva. (Ib., p. 138)

499. Faceți bine şi vă deşertați pungile de galbini aici în palmă la noi; că de unde nu, vă răpunem capetele! (Ib., p. 247)

500. Prietinul meu era bine încredințat nu că am uitat de legământul nostru, dar că-mi va fi cu neputință să înfrâng opreliştea tatei, de care mă tânguisem. (Ib., p. 249)

501. — Măi domnule! măi răule! îl mustrase domnul Trandafir; când te-oi mai prinde că strici lucrul şcolii, să ştii că-ți iau custura şi trimet pe Matei (monitorul clasei) s-o zvârle în Siret; iar pe tine te anin într-un cui de cheutoarea minteanului. (Ib., p. 263 — 264)

502. Am fost unul dintre cei cărora le-a permis să-i ghicească tandrețea, pe care i-a lăsat să destrame, în sinea lor, mitul infugibilei sale bruscheți, menit să-l apere de inoportuni. (Radu Bogdan, *Reverii lucide*, p. 12)

503. În ceea ce am de spus, sentimentul meu nu este tributar nici vanității, nici efemerului; dacă vorbesc numai la persoana întâi e numai pentru că Pallady e undeva aici, lângă mine, foarte aproape, şi aceasta nu doar fiindcă mi-l resuscită memoria, ci tocmai pentru că tablourile sale întreține un dialog fără moarte. (Ib., p. 12)

504. Şi iată că după un sfert de veac de când superba **Natură moartă cu raci, flori şi fructe** (pânză pe care artistul a îndrăgit-o destul de mult) a părăsit sufrageria potentatului în a cărui casă tronase, ca să-şi ocupe locul de drept, în cel mai de seamă muzeu al Republicii, ne oprim cu un fel de smerenie în fața ei, copleşiți de discreta confruntare dintre linie, culoare şi ritm, care vine să amintească valorile spiritului în fantastica întrupare la care materia a fost supusă de pictor. (Ib., p. 12)

Scanned with OKEN Scanner

505. „Până la 50 de ani — îmi mărturisea Pallady cu puțin înainte de a închide ochii pentru totdeauna — pictura a fost aceea care m-a stăpânit pe mine; după ce am împlinit 50 de ani, am izbutit s-o supun, și de atunci am fost eu acela care am stăpânit-o pe ea." (Ib., p. 16)

506. Dar e suficient să constați consecvența calitativă pe care o aminteam înainte, ca să-ți dai seama că altceva decât un simplu progres profesional, oricât de înalt l-am considera, intervine aici. (Ib., p. 17)

507. Ceea ce ne uimește și ne copleșește de admirație în fața creației lui Pallady, cel trecut de 50 de ani, este felul în care el depășește contradicția dintre artistul care simte și învățatul care știe, corectura științei neîmpietând vreodată asupra prospețimii simțirii. (Ib., p. 19)

508. Dar, cu toate afinitățile lui pariziene și cu toată nostalgica lui dragoste pentru pâclele argintii ale Senei, Pallady era profund român și cine urmărește evoluția artistului (...) constată că rafinamentul său coloristic, precum și marele său instinct compozițional (...) își au o obârșie foarte îndepărtată în timp, perfect încadrabilă în tradiția și a marilor freschiști, și a marilor cărturari, și a marilor poeți care au creat în eterna cetate a lui Ștefan. (Ib., p. 13)

509. E suficient să te uiți la tablouri ca **Bătaia de flori de la Nisa, Măgărușii, Carnaval la Nisa, Parisul de altădată** (...), ca să-ți dai seama că așa stau lucrurile, că aici se ascunde elementul care o individualizează pe pictoriță. (Ib., p. 47)

510. Indiscutabil că timpul are aici un cuvânt hotărâtor și cred că nu va trece mult până și-l va rosti. (Ib., p. 58)

511. Cu probitatea lui desăvârșită, Țuculescu nu ezitase o singură clipă să recunoască valabilitatea unor metode de cercetare critică pe care până atunci le ignorase, și să se recuze tot atât de brutal pe cât mă recuzase. (Ib., p. 77)

512. Avea conștiința că ajunsese la un liman, dar că e numai la un început de drum, și-ar fi voit să-l străbată cu întreg entuziasmul convingerii și încrederii care-l însuflețea. (Ib., p. 78)

513. Ceea ce ne interesează este să constatăm că acolo unde faptul a fost împlinit, unde folclorul a fost invocat nu atât pentru valorile sale de ornament, cât pentru ceea ce ornamentul poate include în planul trăirii în profunzime, acolo Lena Constante a dat liricii și stilisticii populare, reinterpretându-le plastic, un înțeles în plus, un aspect inedit. (Ib., p. 82)

514. Nu importă cu ce material lucrezi, importă ce izbuteși să sugerezi cu ele; tot astfel nu importă cum îți armonizezi coloritul, ci ce obții cu această armonie, ce sentiment trezești, ce cunoașteri provoci. (Ib., p. 100 — 101)

515. Operația din urmă e cerebrală, de o rece luciditate, și totuși rezultatele ei se răsfrâng cu succes pe planul sensibilului; pentru că nasc în noi asociații neașteptate, care converg în direcția a ceea ce pictorul a voit să ne facă să intuim. (Ib., p. 101)

516. Dar acum, aici, își pierduse tocmai ceea ce îl făcea să mestece mai ușor pâinea asta — siguranța de sine, care, după cum se înfățișează celor din jur, se numește, uneori, curaj sau vitejie, alteori nesocotință, ba chiar smintea-lă, oricum, simțământul omului care calcă apăsat și știe de ce calcă. (Adrian Costa, *Noaptea capcanelor*, p. 7)

Scanned with OKEN Scanner

517. Numai că, în clipa în care apăsase talpa de lemn a bocancului pe covorul moale — şi numai Dumnezeu ştia că se străduise să calce cât mai uşor! — se prefăcuse într-un alt om, omul care nu ştia încotro s-apuce. (Id., p. 7)

518. Apoi ştia că celor mai mulţi dintre superiori — deşi, în serviciile Abwehr-ului, genul milităros nu era foarte agreat — le plăcea să vadă că un subaltern e în stare să încremenească reglementar cât mai mult timp. (Ib., p. 27)

519. Treaba lui era să strângă farfuriile cu resturi de mâncare, căldările cu sticle goale, să aducă şerveţele ori pahare, iar dacă vreun client îi adresa cuvântul, putea, liniştit, să-şi îndoaie spinarea; era obligat s-o facă. (Ib., p. 27)

520. Se mirase puţin când, în ajun, Schattenberg, şeful lui, îl chemase să-i spună că a doua zi, dimineaţă, urma să ducă la poştă lista de adrese cerută. (Ib., p. 28 — 29)

521. La terminarea programului de lucru, când holul poştei era evacuat şi porţile grele de la stradă încuiate, uşierul, care se oferise să ţină locul intendentului, controlă — aşa cum cereau dispoziţiile date de diriginte — dacă sertarele de la birourile funcţionarilor erau încuiate. (Ib., p. 30)

522. Fii atent, unchiule, le spui aşa: azi a venit iarăşi neamţul şi a cerut să fie trimis un tehnician pentru verificarea instalaţiei la adresa de la poziţia 14 de pe listă şi să fie om de încredere, că e o secţie secretă. (Ib., p. 37)

523. Uşierul îşi lăsă capul pe braţ, iar braţul, pe spătarul băncii, ca şi când ar fi vrut să aţipească, în timp ce, cu gesturile cele mai fireşti, bătrânelul îşi puse ziarul pe genunchi, scoase un ceas de buzunar mare cât o pătlăgică, legat cu lanţ gros argintiu de o gaică a pantalonului, şi-l privi îndelung. (Ib., p. 37)

524. În fiecare noapte era de lucru berechet cu spurcăciunile care erau aduse acolo ca să stea de vorbă cu camarazii, aşa, cum se zice, prieteneşte, o noapte, o zi, încă o noapte şi, dacă era nevoie, încă o zi şi încă o noapte, până dădeau semnătură că renunţă la prăvălie sau la fabrică sau, mă rog, la ce aveau. (Ib., p. 42)

525. Dumneata nu eşti de la poştă şi te rog — sper că ai reţinut, deocamdată te rog — să ne spui exact în ce scop ai fost trimis aici şi de cine. (Ib., p. 46)

526. — Păi, nu ştiu, că de câte ori sunt eu acolo şi nu-i convine să aud ce discută, ori trece în fund, ori vorbeşte pe englezeşte. (Ib., p. 59)

527. Deşi n-ar fi vrut ca unitatea lor, comandată de Ziegler, să-şi adjudece singură o eventuală reuşită, fără să recurgă la ajutorul altora (...), mereu se ridica aceeaşi problemă: nu puteau folosi un dispozitiv prea numeros fără să atragă atenţia aliaţilor români. (Ib., p. 64)

528. Aşa ceva i-ar fi jignit, le-ar fi lezat — vedeţi dumneavoastră! — suveranitatea şi nu era bine tocmai acum, când frontul urma, fără nici o îndoială, să ajungă chiar la ei acasă. (Ib., p. 64)

529. Dar dacă urmăreai mişcarea mai atent — şi Klaus o făcea foarte conştiincios — îţi dădeai seama că nu toţi cei care intrau ori ieşeau puteau fi consideraţi cumpărători. (Ib., p. 65)

530. — Bine, nu vă întreb nimic, nici unde trebuie să merg, nici de ce, probabil că n-o să-mi spuneţi. (Ib., p. 74)

Scanned with OKEN Scanner

531. În treacăt fie spus, ar trebui să vă gândiți că am posibilitatea, chiar așa cum mă aflu, în mâinile dumneavoastră, să le avertizez, pentru că, oricum, e preferabil să am de-aface cu serviciul secret român decât cu o organizație germană. (Ib., p. 85)

532. I-am luat un interogatoriu preliminar și, bineînțeles, l-am determinat să recunoască, iar acum urmează să trecem la fondul chestiunii (Ib., p. 90)

533. Wellany se foi în fotoliu, își spuse că ar fi bine să se scoale în picioare, să ia poziția de drepți, dar renunță și făcu o încercare desperată să explice situația.

534. Chiar dacă cineva ar fi ascultat convorbirea dintre cei doi ofițeri – și poate că o și asculta –, nu ar fi putut să simtă gestul prietenesc cu care maiorul își purta oaspetele prin încăpere și nici felul cum îi strângea semnificativ brațul. (Ib., p. 22)

535. Când se apucase să aștearnă totul pe hârtie, Ziegler avea două scopuri: să-și pună ordine în idei și să-și dea seama ce ar putea raporta la centru. (Ib., p. 112)

536. Cei doi ofițeri pe care-i lega o simplă recomandare făcută discret, și unuia și celuilalt, se simțeau că sunt uniți, dar nu avuseseră încă prilejul să-și vorbească decât în birourile comandantului, ceea ce nu le îngăduia să-și dezvăluie gândurile, simțămintele, modul în care cântăreau situația. (Ib., p. 129)

537. Bineînțeles că avea dreptate când spunea că îndărătul unei mărturisiri se pot ascunde fapte necunoscute, care trebuie descoperite, dar mintea lui întunecată nu vedea decât fiare înroșite în foc, unghii smulse și alte asemenea procedee, pe care era gata să le folosească așa, pentru orice eventualitate. (Ib., p. 150)

538. Ceea ce doresc să subliniez este că mi se pare nejustificat ca, pentru a pune la cale nu știu ce acte de sabotaj și a furniza informații despre mișcări de trupe și așa mai departe, să fie trimiși trei ofițeri superiori. (Ib., p. 152)

539. Se știe că memoria nu este întotdeauna un prieten fidel; poate că e posibil să ne trădeze tocmai când avem mai mare nevoie de ea. (Constantin Parfene, *Compozițiile în școală*, p. 75)

540. De aceea, alegerea subiectului pentru o compoziție este un moment căruia trebuie să i se acorde întreaga atenție, fie că este vorba despre o persoană oarecare (...), fie că este vorba de rolul jucat de profesor în dirijarea opțiunilor elevilor, fie că este vorba, în fine, de situația opțională în care se află elevii, în circumstanțele diferitelor examene, acțiuni curente de evaluare sau ale efectuării unei teme simple. (Id., p. 131)

541. Analiza subiectului este operația intelectuală prin care ne propunem să înțelegem bine ceea ce solicită felul în care este formulat. (Ib., p. 132)

542. Este știut că fiecare disciplină operează cu o serie de termeni tehnici ce-i sunt specifici, termeni care nu au sensuri precise; se întâmplă însă ca același termen să fie utilizat de mai multe discipline, dar cu înțelesuri relativ modificate. (Ib., p.133)

Scanned with OKEN Scanner

543. Pentru a observa cu adevărat nu e suficient să vezi, trebuie să priveşti şi să examinezi atent, de asemenea nu doar să auzi, ci să asculţi şi să interpretezi. (Ib., p. 61)

544. Mi-e greu să vorbesc astfel despre cineva care nu mai este şi a fost şi fratele meu, însă de m-ar auzi acum că mint ar râde de mine: Tibi era un băiat care ţinea la gândurile lui şi nu şi le schimba aşa de uşor. (Ib., p. 103)

545. Ce e mort rămâne aşa cum este şi nici o împăcare nu poate să-i dea o altă înfăţişare în afara aceleia pe care a avut-o în viaţă. (Ib., p. 103)

546. Sunt sigur că el le-a dat să bea pălincă (...) şi ei au trăit beţi în ultimele zile cât au fost cu el şi li s-apărut că pot trăi şi în afara lumii, ceea ce este o eroare fatală şi i-a dus până acolo că viaţa lor a fost o eroare. (Ib., p. 102)

547. Măria ta, îţi spun eu cum scapi de el, cum să-l învingi: apără pământul ăsta vechi de la miază-noapte de Dunăre, că aici e o gură de rai unde se păstrează vie înţelepciunea şi ştiinţa oamenilor de demult. (Ib., p. 109)

548. Lectorii noştri îşi aduc aminte că n-am incriminat pe nimeni din aceia care au fost cu noi când erau la putere şi ne-au părăsit îndată ce-am pierdut puterea, dar, din momentul ce suntem atacaţi, suntem în drept să răspundem, dacă nu altfel, dar restabilind adevărul. (N. Georgescu, *A doua viaţă a lui M. Eminescu*, p. 130)

549. Dacă voia cu orice preţ să găsească alegeri pe care să le poată compara cu alegerile d-lui Brătianu, trebuia să se scoboare în istorie până la alegerile de sub căimăcămia lui Vogorides. (Id., p. 131)

550. Pornind, însă, de la premisa că Faust avea dreptate, şi diavolul se ascunde în amănunte, trebuia să căutăm maşinaţiunile acolo unde le bănuiam. (Ib., p. 111)

551. De obicei, pentru ca schema să fie cât mai clară, se urmăreşte cu insistenţă factologia, se inventează acolo unde lipseşte; candida decenţă a medicilor români, care vorbesc, într-un act medical atât de sec, de „vocea cântătoare a bolnavului veşnic distrat" ne va da o măsură a acestei ruperi dintre corp şi suflet cu care opera medicina la sfârşitul secolului trecut (Ib., p. 15)

552. Culmea este alta însă: când Al. Lahovari va deveni ministru de externe şi va afla de acest tratat secret, îl va accepta fără mari probleme. (Ib., p. 29)

553. Întrebarea de ce n-a fost Eminescu înştiinţat de brusca orientare politică a ţării spre Puterile Centrale, ori de ce n-a fost avertizat cel puţin să fie mai prudent (pentru că „semnale" în acest sens veneau insistent de la Viena: se ştie, că P.P. Carp îi scria lui Titu Maiorescu, printre altele: „Şi mai potoliţi-l pe Eminescu!") — se pune în termeni încă mai insistenţi când privim destinul operei poetului. (Ib., p. 33)

554. Ar fi trebuit să se arate jignit, să tăgăduiască, să se scuze, să ceară iertare, să rămână chiar nepăsător — orice ar fi fost mai potrivit decât ceea ce făcuse el. (Lev Tolstoi, *Anna Karenina*, p. 5)

555. Deşi acum, ca şi alte dăţi, Daria Alexandrovna îşi spunea că trebuie să sfârşească odată cu situaţia asta, că trebuie să ia măsuri pentru a-l pedepsi, a-l face de râs, să se răzbune pe dânsul măcar pentru o părticică din durerea ce-i pricinuise, deşi nu înceta să-şi spună că îl va părăsi, totuşi simţea că acest lucru era cu neputinţă. (Id., p. 17)

Scanned with OKEN Scanner

556. Dacă până atunci Stepan Arkadici fusese în stare să-şi păstreze liniştea când se gândea la soţia sa, să spere că lucrurile se vor „drege", cum spunea Matvei, ba chiar să-şi citească în tihnă ziarul şi să-şi bea cafeaua — acum, când îi văzu faţa chinuită şi îndurerată, când auzi sunetul glasului ei deznădăjduit şi resemnat în faţa soartei, i se tăie răsuflarea, simţi un nod în gât şi ochii i se umplură de lacrimi. (Ib., p. 18)

557. Daria Alexandrovna îşi lăsă privirea în pământ şi asculta să audă ce are să-i spună, implorându-l parcă să-i zdruncine convingerea, s-o înduplece. (Ib., p. 18)

558. Levin roşi deodată, dar nu cum roşesc oamenii maturi — uşor, fără să-şi dea seama ei înşişi — ci aşa cum roşesc adolescenţii care se simt că sunt ridicoli din pricina sfielii lor şi de aceea se ruşinează şi roşesc încă mai mult, aproape până la lacrimi. (Ib., p. 30)

559. Sunt foarte măgulit, contesă, că mi-aţi reţinut cuvintele, răspunse Levin, care izbuti să-şi recapete stăpânirea de sine şi să-şi reia de îndată obişnuita-i atitudine zeflemitoare faţă de contesa Nordstone. (Ib., p. 73)

560. Dacă ar fi putut auzi discuţia dintre părinţii lui Kitty în seara aceea, dacă ar fi fost în stare să judece lucrurile din punctul de vedere al familiei şi ar fi aflat că Kitty ar fi nenorocită dacă nu s-ar însura cu ea, el ar fi rămas uimit şi nu i-ar fi venit să creadă. (Ib., p. 84)

561. Alteori o înciuda faptul că va trebui să vorbească despre umilinţa sa cu ea, sora lui, şi va trebui să asculte argumentele-i ticluite dinainte, ca s-o liniştească şi s-o mângâie. (Ib., p. 97)

562. Aceştia, fie că simţiseră iubirea mamei lor pentru mătuşa aceasta, fie că ei înşişi căzuseră sub farmecul său deosebit, destul e că începuseră încă înainte de masă — mai întâi cei doi mai mari, iar după dânşii şi cei mici, cum se întâmplă adesea cu copiii — să se ţină lipcă de noua lor mătuşă, fără să-i dea o clipă de răgaz. (Ib., p. 105)

563. Născociră chiar un fel de joc: fiecare încerca să se apropie cât mai mult de ea, s-o atingă, să-i cuprindă mâna mică, să i-o sărute, să se joace cu inelul ei, sau măcar să pună degetul pe faldurile rochiei sale. (Ib., p. 105)

564. Cunosc ceaţa asta albăstruie asemenea celei ce acoperă munţii Elveţiei, ceaţă ce învăluie vârsta fericită, când copilăria se apropie de sfârşit... şi se străvede prin acel văl orizontal nemăsurat de bucurie şi de fericire, spre care se deschide un drum ce se îngustează din ce în ce mai mult... când porneşte vesel, şi totuşi cu oarecare teamă, pe această cale lungă, deşi ea îţi pare plină de lumină şi negrăit de frumoasă. (Ib., p. 107)

565. Creştinismul spune că orice om dacă vrea poate să fie un sfânt; democraţia, că orice om poate să fie un cetăţean, dacă vrea. (G.K. Chesterton, *Charles Dickens*, p. 27)

566. Ca să marchezi deosebirea, nu-i de-ajuns să spui că Browning se afla pe scara socială cu mult mai sus ca Dickens; mai trebuie să menţionăm că Browning aparţine acelei categorii a burgheziei care, din punct de vedere social, tinde să se ridice, pe când familia Dickens făcea parte din cealaltă, ce are tendinţa să coboare. (Id., p. 34)

Scanned with OKEN Scanner

567. Tatăl găsea că-i mai amuzant să fie spectator decât profesor; în loc să-i ofere plăceri intelectuale le aştepta el de la copil, chiar de pe când mai purta încă rochiţă. (Ib., p. 35)

568. Trebuie să ne amintim (cum am mai spus) că exista o anumită atmosferă în ţinutul în care trăia şi de-a lungul marilor drumuri pe care a călătorit, ce se potrivea şi chiar îi stimula plăcerea pentru această veche literatură picarescă. (Ib., p. 37)

569. Clipa cea mai grea a vieţii sale n-a fost nici când îndura grosolăniile de la fabrică şi nici când umbla chinuit de foame pe străzi, ci a simţit-o atunci când s-a dus s-o vadă pe sora lui, Fanny, primind un premiu la Academia regală de muzică. (Ib., p. 42)

570. Băiatul acesta ce căzuse jos istovit de muncă, ce rămânea flămând de patru, cinci ori pe săptămână, căruia îi erau veşnic crunt rănite sentimentele cele mai bune şi cele mai rele, era un om căruia două generaţii de critici trăiţi în huzur i-au reproşat că viziunea lui despre viaţă este prea roză ca să fie reală. (Ib., p. 44)

571. Dar când cei care flmânzesc şi suferă se fac auziţi o clipă, optimismul pe care-l arată ei este un optimism ieftin; sunt prea săraci ca să-şi îngăduie unul scump. (Ib., p. 45)

572. Fraza nu explică îndeajuns situaţia, căci ceea ce simţea el nu era nenorocul ce-l lovea tot mai îndârjit, ci faptul că era prins într-un dezastru sigur şi bine stabilit, ca inevitabila apropiere a amurgului ori a întunericului. (Ib., p. 52)

573. Cel care citeşte un roman de Dickens ar dori ca el să nu se mai isprăvească niciodată; oamenii citesc istorisirile lui Dickens de câte şase ori tocmai pentru că le ştiu atât de bine, pe când cel care-l citeşte pe Le Queuy de şase ori o face pentru că-l poate uita de şase ori. (Ib., p. 84)

574. La reîntoarcere, preşedintele a înmânat grefierului să citească hotărârea prin care, se constată, aprobator, că „cercetarea procesului au urmat regulat şi trebuie a se continua, lăsând dreptul oricăror martori a mai aduce ştiinţele ce vor mai avea asupra faptei." (Augustin Z. N. Pop, *Mărturii... Eminescu. Veronica Micle,* p. 26)

575. Cine-l întâlnea şi-l privea atunci pe Eminescu încerca sentimentul admiraţiei, pe care-l trăim şi noi astăzi înaintea fotografiei — portret executată (...) când junele moldovean călătorea cu părinţii... (Id., p. 32)

576. Dacă s-ar putea să trăiesc la Iaşi, să lucrez fără să ştie nimeni, mi-ar părea şi mai bine. (Ib., p. 40)

577. De nu vei găsi o ocupaţie pentru mine, fă-te ca şi cum n-ai fi primit scrisoarea mea, scrie-mi de altele şi eu voi tăcea. (Ib., p. 40)

578. Cum biblioteca centrală depindea de rectorat, firesc rămânea ca din acest moment cunoştinţa dintre poet şi Veronica Micle să evolueze pe treapta familiarităţii şi prieteniei, înlesnite de oficiile subierarhiei care-l puneau pe Eminescu în contact nemijlocit cu Ştefan Micle... (Ib., p. 42)

579. Între alte noutăţi despre mine, îţi voi spune că am fost invitată la balul Clubului, dar, închipuie-ţi, draga mea, că dacă ar fi să iau parte, ar trebui să fac o cheltuială de cel puţin 40 de galbeni... (Ib., p. 4)

Scanned with OKEN Scanner

580. Trăind într-o poziție sigură și respectată, te vezi astăzi, prin acea sigură lovire, expusă unor schimbări neașteptate, pe care nu le prevezi, pe care o natură sfioasă de femee, precum e a ta, nici nu le poate prevedea și dacă liniștea unui liman al vieții e adevărata fericire, tu, cel puțin, de n-ai fost fericită, ai avut o lipsă de suferințe, întrucât aceste se nasc din suferințele vieții. (Ib., p. 88)

581. Tu știi prea bine că nici să te amăgesc nu voi, nici îmi pare bine de pierderea ce ai suferit-o, și Dumnezeu știe de n-aș muri ca s-o fac nefăcută. (Ib., p. 89)

582. Nici nu știu de ce ești parte întregitoare a tuturor gândurilor mele, nici mă pricep s-o știu, căci nu mi-ar folosi la nimic, dar este o legătură cu tine neexplicabilă; de ce nu între viața ta și a mea, dar desigur între a mea și tot ceea ce te atinge pe tine, între a mea și răsuflarea ta pe pământ. (Ib., p. 88)

583. Văzându-te, am știut că tu ești singura ființă din lume, care în mod fatal, fără să vrea ea, fără ca eu să voiesc, are să determineze întreaga mea viață. (Ib., p. 89)

584. Tu știi dar bine că nu voiesc fericire și deși tu ești în stare a-mi da — și numai mie — mult mai mult decât ai tu însăți, tu care în zâmbete neînsemnate pentru altul pe mine mă îndumnezeiești, totuși am renunțat de mult la toate și fii cu toată fericirea, care pentru mine e una cu persoana ta; eu aș putea să mor, nedorind alt nimic decât liniștea ta. (Ib., p. 89)

585. Este o nebunie ceea ce-ți mărturisesc; dar ești al meu câtă vreme voi trăi și zadarnic nădăjduiesc că printre lacrimi te voi șterge din sufletul meu — căci mereu te regăsesc. (Ib., p. 98)

586. Dacă ai fi drept și dac-ai avea cu adevărat inimă, ți-ar fi milă — de care am atâta trebuință — ca să-mi răspunzi un cuvânt în privința asta, pentru că, într-adevăr, aș vrea să cunosc dacă te-am insultat cu ceva, dacă ți-am făcut vreo nenorocire oricât de mică, aș vrea să știu adevărata pricină care a provocat tăcerea ta de-aproape trei săptămâni. (Ib., p. 99)

587. De altfel, poate-aș fi așteptat până acum, fără ca să-ți scriu ceva, dacă Harieta n-ar fi venit la mine și nu m-ar fi îmboldit să-ți scriu o scrisoare încărcată de răutăți. (Ib., p. 99)

588. Eminescule, iartă-mă, te rog, de sfâșierea pe care știu că o să ți-o pricinuiesc, dar aceea pe care ți-ai ales-o drept tovarășă de viață nu merită această cinste... n-o merită. (Ib., p. 105)

589. Membrii Societății Junimea, care se amestecau totdeauna în viața intimă a fiecărui dintre ei nu l-au lăsat pe Eminescu să se însoare cu mama, sub cuvânt că „nu va mai plânge așa frumos", după cum s-a exprimat însuși Maiorescu. (Ib., p. 111)

590. Chiar dacă Veronica se ademenise spre alte dimineți ale vieții, cum au zvonit convorbiriștii, ea revenea acum, regretând plecarea, iar solitudinea poetei în interstițiul rupturii relațiilor cu Eminescu prilejuiește declarații în patru poeme ce văd lumina în 1881. (Ib., p. 115)

591. Mă temeam să nu vă fi supărat francheța mea spuindu-vă sincer..., însă la ce v-aș spune lucruri pe care nu le simt, eu sunt o excentrică, îmi place să mi se spuie sincer, mai ales într-o lucrare literară, adevărul și numai ade-

Scanned with OKEN Scanner

vărul; de aceea îmi pare bine că nu ați luat în nume de rău mărturisirea mea. (Ib., p. 117)

592. Nu lua această mărturisire în nume de rău, însă în Bucureşti e acea fiinţă, care-mi poate da şi moarte şi viaţă, şi pe care cu tot dorul ce aş avea să o văd, mi (-i) groază, mă tem de mine însămi, e vorba de Eminescu, pe care aş vrea să-l uit şi nu pot în Iaşi; ce va fi când s-ar întâmpla să-l văd — nici eu nu ştiu. (Ib., p. 119)

593. Domnului îi voi scrie să-mi trimită scrisorile prin poştă, îi voi spune că e superflu (u) de a mi le remite personal şi presupune-mi, te rog, atâta tact de femeie, să ştie cum să-l pună în respect când întâmplător ar veni fără veste la mine. (Ib., p. 124)

594. „Veronica a iubit pe Eminescu, altminteri nu s-ar putea explica cum după moartea lui Şt. Micle a refuzat să se mărite cu persoane a căror situaţie materială şi socială ar fi tentat pe orice femeie afară de Veronica, care s-a exprimat într-o scrisoare că preferă să fie metresa lui Eminescu decât nevasta unui prinţ." (Ib., p. 124)

595. Fii convins de-acest adevăr, scumpul meu, şi dacă încredinţarea că eşti iubit de mine ar putea să fie de-ajuns fericirii tale, sprijine-te pe ea şi împodobeşte-mă cu întreagă bogăţia fanteziei tale şi a imaginaţiei tale şi scrie versuri cu toată căldura sufletului tău. (Ib., p. 126)

596. Dar ele nu iubesc, ele nu ştiu iubi, adevărata dragoste este atât de rară, atât de dureroasă, atât de suavă, atât de crudă, încât e preferabil să n-o cunoşti; şi cu toate acestea, mă socotesc atât de fericită că te iubesc cu această dragoste care ucide şi care mântuie, care pedepseşte şi care iartă, c-aş dori să nu se mai sfârşească niciodată. (Ib., p. 126 — 127)

597. Nu tăgăduiesc că făgăduindu-ţi lucruri ce nu le-am ţinut, pentru că n-am fost în stare să le ţin, n-am comis cel mai mare păcat faţă de singura fiinţă în lume care neiubită de nimeni şi antipatică tuturor muritorilor, mi-a dăruit o rază de fericire. (Ib., p. 128)

598. Şi dacă ei nu vor avea ce să dea la copii de mâncare, nu vor avea nici orăşenii, pentru că, gândeau ei, cu mintea de ţăran ascuţită, şi pâinea şi mămăliga şi ceapa şi carnea şi laptele şi legumele şi fructele câte sunt şi câte are trebuinţă omul să se hrănească, aici, la ţară, se fac. (Nicolae Băbălău, *Amurgul se lăsase în zori*, p. 6)

599. Tudor privea pe geamul din tinda casei cum Lena strângea la piept făptura aceea de om şi cum mângâierile ei parcă se topeau într-un descântec rostit numai de privirea ei obosită şi înlăcrimată cu care învăluise pruncul. (Ib., p. 19)

600. Eu scriu aici pe act, uite, Amarelu T. Doru, poate o fi copil însemnat, cu stea în frunte, mai ştii, dar n-am să uit că mi-ai adus un afront cu vorba ta cam răstită, a zis notarul ironic şi înciudat că Tudor Amarelu, un ţăran, acum intrat în rândul bărbaţilor, are curaj să „comenteze" cu el, stâlpul primăriei. (Ib., p. 22)

601. Mult timp stătea numai acolo, parcă într-o priveghere de taină, aşteptând-o să se întoarcă, să se joace cu el, să-i dea să mănânce, să-l mângâie, să-l sărute, cum numai o mamă îşi poate alinta şi iubi copilul. (Ib., p. 31)

Scanned with OKEN Scanner

602. Am văzut — şi acest lucru m-a bucurat ca pe orice român ce a fost chemat să-şi apere ţărişoara lui — camarazi de arme care, cu bună ştiinţă, s-au dus în faţa duşmanului, care n-au vrut să dea o palmă de pământ din pământul patriei mumă. (Ib., p. 37)

603. Eu n-am fost învăţat, că şcoală pe timpul meu, cât negru sub unghie, dar am învăţat câte ceva d-ale vieţii, am citit multişor; şi-apoi războaiele mi-au fost cele mai vii şi dureroase lecţii de viaţă, de care n-aş dori să mai aibă parte nimeni pe lume. (Ib., p. 36)

604. „Să ţii de coarnele plugului, să râneşti la vite, să prăşeşti porumbu, să faci lemne la pădure, să-ţi coseşti fânul, nu-ţi trebuie cine ştie ce carte." (Ib., p. 42)

605. Mă fraţilor, voi, sau o parte din voi, aţi vrea, dacă înţeleg eu bine, ca odraselele voastre să nu înveţe multă carte, să rămână ca şi voi, motivând asta că nici voi, la vremea voastră, n-aţi învăţat decât oleacă de carte, dacă aţi făcut-o şi pe aia, şi uite că trăiţi binişor, vă duceţi zilele. (Ib., p. 47)

606. Când ieşi Anica în tindă şi-l văzu la poartă pe Viorel Borda, o apucă mânia şi îi zise scurt: „Nu-i acastă Tudor, dom' profesor, îi plecat până la Podineşti, să facă un împrumut la bancă şi vine desară târziu." (Ib., p. 54)

607. „Lasă, omule, că te văd eu cum te descurci cu toate, îţi găsişi să-l dai pe blegul ăsta la şcoală; carte, cheltuială ne lipseşte nouă acu, fire-aţi ai dracului amândoi cu gărgăunii ce vă umblă stup prin cap", zicea ea, când tare, când în gând, prin casă în timp ce-i scotea şi arunca jos pe podeaua din pământ a odăii de la şosea lucrurile noi ale copilului, făcute tot de Lena cu aproape zece ani în urmă, pe care copilul nu le-a îmbrăcat decât o dată, când l-a trimis Tudor la biserică, într-o duminică, să ducă o prescure şi cinci colaci popii şi să aprindă cinci lumânări pe care să le dea Lenii de pomană. (Ib., p. 55)

608. Doru crezu că-l va da de exemplu în faţa tuturor copiilor din şcoală pentru silinţa de care dădea dovadă, pentru că, deşi a venit mai târziu la şcoală, a luat numai note de zece (...) cu excepţia limbii ruse unde „încasase" un opt; pentru faptul că era un copil potolit, retras, care, aşa cum îi ziceau toţi dascălii — „e prototipul elevului model, croit pentru panoul de onoare al şcolii." (Ib., p. 59)

609. „Auzi 'mneata, dacă laşi pe omul ăsta — şi arătă cu capul spre Tudor — fără ajutor şi nu îi plăteşti bou, uite ca el, ca dobitocu ăsta mort în mijlocul şuşălii ajungi." (Ib., p. 72)

610. Mulţumit de modul cum dădea răspunsurile, Alexandru Dobre vru să încerce perspicacitatea lui Amarelu şi ţinu cu tot dinadinsul să audă ce crede despre partid un flăcău de nouăsprezece ani, a cărui biografie interesantă, puţin comună, o ascultase. (Ib., p. 113)

611. Noi am pretins ca cel mai în vârstă să lucreze cot la cot cu noi, să realizeze aceeaşi normă fizică, deşi dânşii au retribuţie dublă faţă de-a noastră şi ca atare ar trebui să muncească în funcţie de banii primiţi. (Ib., p. 131)

612. Asta este aşa de sigur, încât nici trebuie să mai aştepţi, de aceea ar fi bine să te adresezi la Junime unde e posibil ca să ai mai multă trecere. (Augustin Z.N. Pop, *Pe urmele lui Mihai Eminescu*, p. 145)

Scanned with OKEN Scanner

613. Cum cu ceea ce primea de la „Junimea" şi cu ce nu-i sosea din familie nu putea duce traiul, Eminescu se angajează translator şi secretar pe lângă Teodor Rosetti, primul agent diplomatic al României în capitala Sfântului Imperiu, numit la 13 mai 1872. (Ib., p. 151)

614. Dacă ţi-aş fi scris asta D-tale, ai fi zis, după cum obicinuieşti, că umblu cu minciuni, că umblu să te-nşel ş.a., dar n-am vrut să mă expun la asemenea laude şi de aceea am tăcut. (Ib., p. 151 – 152)

615. Urma să se pregătească la trei obiecte universitare şi, rugând să i se pună la dispoziţie ajutoare din ţară, se obliga să le ramburseze „când mă voi vedea ajuns cu titlul meu academic." (Ib., p. 154)

616. Dar dacă Eminescu nu aduce în ţară diploma împăturită în buzunar, fapt ce-l contraria până la nemulţumire pe Titu Maiorescu, dobândise în schimb o sinteză de cultură europeană, cu care nu puteau concura licenţiaţii şi doctorii vremii. (Ib., p. 162)

617. „Sunt momente în viaţa mea, iubita mea prietenă, când simţi că se petrece ceva în suflet; dar al meu încă nu e în stare să-şi dea seama precis de toate câte încearcă şi le simte, o stare care se poate traduce în modul care urmează: sunt lucruri care se înţeleg, dar nu se spun, în care inima simte în aşa chip, încât nu găseşti cuvinte care să explice acest sentiment care nu e altceva decât o năzuinţă vagă." (Ib., p. 187)

618. Cum imprimarea dicţionarului depăşea posibilităţile lui Vasile Gramen Pop să plătească, nu-i rămase decât ca-n 1873 să tiprească jumătate din lucrare, partea I, urmând ca în 1876 să apară şi partea a II-a. (Ib., p. 191)

619. Fiindu-mi teamă că de lene şi de frică de cheltuială mare şi ruină nu veţi merge nici unul la poştă, ca să cumpăraţi mărcuţă (vedea-v-aş la Mărcuţa), vă trimet una de 15 bani ca să-mi scrieţi o scrisoare: tu, Ronetti Roman, s-o scrii, că eşti mai priceput, şi tu, Caraieli să pui degetul... în loc de iscălitură şi să se spuie acolo în scrisoare cum vă mai merge, cum stă ţara, lumea şi politica, despre iubitul meu Rosetachi alias Berlicoco să-mi scrieţi dacă tot mai e mare şi tare în satul lui Cremene şi alte chiţibuşuri asemenea. (Ib., p. 204)

620. Oricare ar fi această cauză, trebuie să ne pară rău la toţi că ea n-a existat, deoarece nimic nu ne-a rămas de la Eminescu pentru teatru. (Ib., p. 270)

621. Ceea ce aş dori să ştiu de la tine este dacă lada şi cărţile mele sunt în oarecare siguranţă şi dacă pot spera să le revăd. (Ib., p. 279)

622. Mi-aduc în adevăr aminte c-am venit cu tine în tren, dar încolo nu mai ştiu nimic decât că am stat închis şi am suferit nu numai de halucinaţii, ci şi mai mult încă de foame. (Ib., p. 280)

623. Acum trebuie să mai ştii că volumul de poezii, ce, după îndemnul meu, ţi l-a publicat Socec în Decembrie anul trecut, a avut cel mai neaşteptat succes, aşa încât Socec stă încă uimit. (Ib., p. 282 – 283)

624. Îi vine să plângă pentru tot ce părăseşte şi pentru tot ce-i va ieşi în cale, dar se teme să nu fie ridicol, dispreţuit, dacă lasă să i se vadă slăbiciunea. (Romain Rolland, *Inimă vrăjită, II*, p. 14 – 15)

625. Dacă cei pe care i-a însărcinat să gândească în locul lui, călăuzele, îl duc la război, înseamnă că trebuie să se ducă. (Id., p. 17)

Scanned with OKEN Scanner

626. Pe măsură ce treceau zilele, lunile, neliniştea creştea; avea puţin de lucru, prea mult răgaz să gândească şi simţea în jurul ei duhul sălbatec care punea stăpânire pe toate făpturile — de la cele mai grosolane până la cele mai fermecătoare. (Ib., p. 33)

627. Cât ai fi de urât, cât ai fi de josnic, fii adevărat; mai bine-i să te urăsc decât să te dispreţuiesc. (Ib., p. 40)

628. Şi dacă sunt mai simţitori înseamnă că trebuie să fie făcuţi să sufere; n-ar fi cuminte să arăţi că ţii mai mult la ei; ar plăti-o scump. (Ib., p. 50)

629. Urmarea cea mai sigură era că puţinele spirite care încercaseră până atunci cu tărie să se elibereze se întorceau pe banca galerei şi vâsleau cu spinarea încovoiată sub loviturile de băţ. (Ib., p. 63)

630. Aşa făcuse în timpul zvârcolirilor de mii de ani ale pământului în prefacere, în vreme ce speciile care nu erau în stare să se renege, să se încovoaie, ca să-şi croiască drum, piereau. (Ib., p. 93)

631. Toate Rosturile de viaţă ale celorlalţi, toate pricinile pentru care ei voiau să trăiască, să creadă şi să vrea să creadă, să lupte şi să vrea să învingă, se desprinseseră de trupul ei ca o haină veche, aşa cum se desprind de pe un arbore frunzele din vara trecută. (Ib., p. 94)

632. S-ar părea că burghezii din provincie, după ce au petrecut luni îndelungate pe moşiile lor, în casele lor de la ţară, când se întorc la oraş, caută să se închidă în aşa fel încât natura nu-i mai poate afla. (Ib., p. 101)

633. Când izbucneşte focul în jurul casei tale şi nu te simţi în stare să scapi totul, laşi pradă o parte focului, părăseşti tot ce trebuie să ardă, sfarmi punţile şi te adăposteşti în turnul unde sunt închise lucrurile cele mai preţioase. (Ib., p. 114)

634. Era un om de vreo patruzeci de ani, care-şi rădea barba; purta redingotă şi ducea, pesemne, o viaţă foarte liniştită, căci faţa-i grasă, culoarea gălbuie a pielii şi ochii-i mici vădeau că ştie prea bine ce e o perină şi o saltea de puf şi se vedea cât de colo că-şi croise drumul în viaţă, ca şi toţi vechilii de pe moşiile boiereşti (...). (N.V. Gogol, *Suflete moarte,* p. 31)

635. Pe chipul lui se ivi o expresie de încordare care îl făcu să se roşească, silindu-se să exprime ceva ce nu se prea poate spune cu vorba. (Ib., p. 32)

636. În cele din urmă, Manilov îşi ridică luleaua de pe jos, fără să-şi ia privirile de la faţa lui Cicikov, căutând să vadă dacă nu cumva desluşeşte vreun zâmbet pe buzele lui şi dacă nu cumva glumise, dar nu se vedea nimic de felul acesta; dimpotrivă, chipul lui părea că este mai grav ca de obicei. (Ib., p. 32)

637. Cu toate că felul lui era atât de grav, puţin i-a lipsit să nu facă o săritură, ca ţapul, ceea ce, după cum se ştie, nu se întâmplă decât în cele mai mari accese de bucurie. (Ib., p. 34)

638. La noi e altceva, avem înţelepţi care vorbesc cu un moşier cu totul altfel, dacă are în subordine două sute de suflete, decât acela care stăpâneşte trei sute; cu cel care are trei sute de suflete, ei vorbesc, iarăşi, cu totul altfel decât cu cel care stăpâneşte cinci sute; iar cu cel care are cinci sute de suflete vorbesc, de asemenea, altfel decât cu cel care stăpâneşte opt suflete. (Ib., p. 47)

Scanned with OKEN Scanner

639. Vizitiul, morocănos tot drumul, plesnea mereu din bici şi nu le ţinea cailor nici un discurs de poveţe, deşi bălţatul ar mai fi vrut să audă câte o îndrumare, pentru că, în asemenea împrejurări, limbutul vizitiu ţinea hăţurile moi, iar biciul se plimba deasupra cailor numai aşa, în dorul lelei. (Ib., p. 57)

640. Cicikov îl recunoscu pe omul, cu care mâncase la procuror şi care, în câteva minute, se împrietenise cu el într-atât, încât începuse să-l tutuiască, deşi el, în ceea ce-l priveşte, nu-i dăduse prilej pentru atâta intimitate. (Ib., p. 61)

641. Dar trebuia să-ţi spun, hatmane Grigore Gogolea, ca un hoţ vechi şi cinstit care mă aflu, că, după câte am văzut eu cu echiul meu cel bun, aici, la Timiş, sunt alţi hoţi tot aşa de vredenici. (M. Sadoveanu, *Fraţii Jderi,* p. 149)

642. Fusesem întrerupt de E. Racoviţă, care a venit la mine să-mi spună frumosul său plan de lucru, şi n-am ajuns să însemnez până la sfârşit evenimentele din urmă, între care nu se poate să nu amintesc cu câteva vorbe despre moartea lui Vlahuţă. (Sextil Puşcariu, *Memorii,* p. 466)

643. Şi-a dat seama că sunt lipsuri, ştie că nimic nu se înfăptuieşte niciodată în ierarhia administrativă, dacă nu e cineva să forţeze uşile. (Cezar Petrescu, *Întunecare I,* p. 62)

644. Şi, când i-am întins demisia, pe care (...) nu cuteza să mi-o ceară, a prins să mă întrebe prietenos cât aş fi câştigat la comisioane, cum s-ar putea pune suma la loc, şi dacă aş vrea să-i cataloghez colecţiile. (N. Iorga, *O viaţă de om aşa cum a fost,* p. 291)

645. În câteva minute ar fi intrat în vorbă, desigur, şi s-ar fi împrietenit, deoarece, începutul se făcuse şi amândoi îşi arătaseră aproape în acelaşi timp mulţumirea că ploaia din ajun a bătătorit praful de pe şosea, şi că acum e răcoare şi e plăcut să călătoreşti. (N.V. Gogol, *Suflete moarte,* p. 61)

646. Dar lucrul cel mai ciudat, ce nu se poate întâmpla decât în Rusia, era că el se întâlnea din nou cu prietenii care-l scărmănaseră şi — cum se spune — nici el, nici ceilalţi nu suflau vreo vorbă despre ce s-a petrecut, ca şi cum între ei nu s-ar fi întâmplat nimic. (Ib., p. 68)

647. Cu cât te împrieteneai mai mult cu el, cu atât ţi-o făcea mai boacănă: răspândea o minciună pe seama ta, dar un aşa soi de minciună, încât era greu să născoceşti alta mai năstruşnică: îţi strica o căsătorie sau o afacere şi, totuşi, nu socotea că ţi-e duşman. (Ib., p. 69)

648. Probabil că bucătarul se călăuzea mai mult după inspiraţie şi punea în mâncare tot ce-i venea la îndemână: dacă pe aproape era piper, punea piper; dacă era varză, trântea varză, sau lapte, şuncă, mazăre; vorba ceea: pune, trânteşte orice, numai să iasă ceva cald; cât despre gust, o să iasă şi un gust oarecare. (Ib., p. 73)

649. Pe deasupra, acum, ai în puterea ta ţăranii: trăieşte bine cu ei şi nu-i nedreptăţi, fireşte, pentru că sunt oamenii tăi şi, altfel, tot ţie ţi-ar fi rău, iar atunci ai fi avut funcţionari, pe care i-ai fi scuturat mereu, ştiind doar că nu-ţi sunt iobagi, sau ai fi jefuit visteria statului! (Ib., p. 103)

650. Nu era deschisă decât poarta cea mare, pentru că tocmai intrase un ţăran cu o căruţă încărcată, acoperită cu rogojini, care venise parcă-ntr-adins

Scanned with OKEN Scanner

să mai însuflețească puțin locul acesta mort; altfel și poarta aceea ar fi fost încuiată, căci de unul din belciuge atârna un lacăt greu. (Ib., p. 111)

651. De aceea, din prevedere și, în același timp, din dorința să-l pună puțin la încercare, el zise că n-ar fi rău ca actul de vânzare-cumpărare să se fi încheiat mai repede, pentru că nu poți să fii sigur de om: azi trăiește, dar mâine, Dumnezeu știe ce se mai întâmplă. (Ib., p. 123)

652. – Nu mai pot, grăi bătrâna, nu mai pot să-mi târăsc zilele, când mă uit la tine și nu știu pe ce mâini o să cazi. (Barbu Delavrancea, *Sultănica,* p. 6)

653. Că d-o supunea frământarea, d-o muia dorul și sângele de-i năvălea în clocot la cap, să trântea cu fața la pământ și săruta florile, până ce o piroteală plăcută o făcea nici s-adoarmă, nici trează să fie. (Id., p. 9)

654. Se potoli și făcu semn ca toți să plece; își sărută părinteşte copilele și opri lângă dânsul pe sora lui ceea mai mare, care era și cea mai înțeleaptă, și-i zise încet, că zidurile de-ar fi auzit, nu l-ar fi auzit (...). (Ib., p. 33)

655. Noaptea, târziu, sora împăratului își făcu o cruce, își făcu două, își făcu trei și, cum învârti cheia de aramă în broasca beciului de la răsărit, o vijelie îi amuți auzul, apoi locul pe care sta i se afundă până la glezne, până la brâu, până la gât, iar de-i trecu dincolo de creștet, o văpaie, ce lumina fără să arză, îi învălui obrajii. (Ib., p. 34)

656. Și spune-i că l-a ajuns zilele, că dacă stema îl apasă așa de greu, nici nu se măreşte, nici nu se micșorează, ci-l apasă așa cum atârnă și el de greu pe perina de pe scaunul împărăției. (Ib., p. 36)

657. Când împăratul auzi cuvântul înțelepciunii, puse de răscoli domnia în cruciș și în curmeziș, doar d-o afla pe cel ce ar dori mai mult ca fitecine, cât, cu dorul și cu cântecul, să poleiască cosițele unei domnițe d-a sale și să se vrednicească de scaunul împărăției. (Ib., p. 36)

658. – Grăbește, Irină, să-i duci ceva găteje, nițică mămăligă și ceva fiertură; să le aprinzi focul cum îi ști, să le pui masa, c-or fi flămânzit; și e mai mare păcatul să știi pe femeie cu copilașul ăla pocâltit și degerat la o zi așa de mare! (Ib., p. 46)

659. Și el, care înghițea în sec de foame, nu-i venea să spuie drept – deși era abia în șase ani – căci simțea pe mă-sa bolnavă greu, și tot zadarnic ar fi fost s-o mâhnească și el cu foamea lui. (Ib., p. 47)

660. Ar trebui să uitați tot ce ați învățat din cărți, să nu mai fie văzut nimic pe pământ, și acum, primul glas pentru voi să vă fie al meu, prima față să vă fie a mea, cea dintâi idee de viață să v-o pot da eu. (Ib., p. 54)

661. Așa mă gonea poștii întregi și, când simțeam cum și-a înfipt ghearele în spinarea mea, deodată sângele îmi îngheța în vine, pământul se despica în două și mă cufundam într-o prăpastie. (Ib., p. 58)

662. Încremenisem gândindu-mă că dacă cineva mi-a trimis acea veste în vis, acel cineva trebuie să fie undeva, și, de mă voi grăbi, voi întâlni pe sor-mea. (Ib., p. 63)

663. Când întâlnesc un chip ciudat, pentru întâiași dată, ori pe ce uliță m-aș duce, până seara, trebuie să-l întâlnesc a doua oară, iar când oi râde într-o zi, e cu neputință, în aceeași zi, să nu râd a doua oară, deși foarte rar mi se întâmplă să râd. (Ib., p. 64)

Scanned with OKEN Scanner

664. Odată mi s-a spus de un domn cu dinți frumoși că are dinți falși; de altul, că înșeală la cărți; de nu știu cine, că se însoară a treia oară; de un ministru, că se îmbată, și de un avocat, că face testamente muribunzilor așa ca să le moștenească întreaga avere. (Ib., p. 64)

665. — De, cumetrița mea, fitecine își spală rufele în albia ei, și, d-a fi floare, d-a fi cărbune, pe umerii lui își poartă cămașa. (Ib., p. 73)

666. Și când se încurcă, se fac foc bătrânii troițeni; ba își mușcă degetele la numărătoare, căci iată cum au apucat ei să numere minunile: ridică amândouă mânele în dreptul ochilor, ți le vâră sub nas cu degetele răsfirate, apoi la fiecare laudă zice „una la mână" și moaie câte un deget în gură. (Ib., p. 82)

667. E destul să te gândești ce poți face cu banii, ca să și guști bucuria lucrului pe care nu l-ai cumpărat. (Ib., p. 87)

668. Gândul că ar putea să-l jefuiască cineva îl face să sară din pat. (Ib., p. 90)

669. De trei ori l-am văzut și de trei ori mi s-a părut că văz o mașină perfectă, alcătuită în chip de om, a cărui mișcare dinlăuntru ar fi taina vreunui mecanic de geniu, care ar fi voit să-și bată joc de oameni și de Dumnezeu: pe oameni să-i înșele și pe Dumnezeu să-l imite. (Ib., p. 97)

670. Vecinul meu se plimbă în lungul odăii până la miezul nopții, apoi îl auzii cum încerca să pună zăvorul încet-încet, și către unu-două din noapte ofta așa de lung ca și cum ar fi scăpat din mâinile cuiva care s-ar fi încercat să-l năbușească. (Ib., p. 101)

671. Dacă, din contră, ochii lui se măresc și se micșorează; dacă se strâng nervos în pleoape și se desfac repede până la frunte; dacă clipesc fără ordine și dacă mânia, ca și bucuria lui i se aprind în inimile lor, e deajuns ca să te încredințezi că această viață care îi scapără în priviri pornește dintr-un foc de viață, mai ales în lumea noastră șireată și proastă, lustruită și ignorantă până la sălbăticie. (Ib., p. 108)

672. — Domnule, îmi zise el, după ce cercetă cu de-amănuntul pe bolnavă, ca și cum i-ar fi făcut o adevărată disecție cu ochii, încă un caz de boală care mă face din nou să cred că medicina, cu cât se apropie mai mult de o știință pozitivă, cu cât vrea mai mult să pipăie, să vadă, să guste și să audă organismul omului, cu cât vrea să se închidă în anatomie și fiziologie, cu atât câștigă și pierde deopotrivă de mult. (Ib., p. 124)

673. Copiii sufereau pe tăcute și, de ce sufereau mai mult, mai mult doreau să se vadă, să-și vorbească și să-și verse focul. (Ib., p. 78)

674. Aceasta le-a îngăduit să-și organizeze gospodării proprii, să-și lărgească aceste gospodării și să-și asigure o viață care nu-i obliga să se supună comunității și să-și piardă libertatea și independența. (George Potra, *Din Bucureștii de altădată*, p. 13)

675. Constantin mărturisește în acest document că bătrânul postelnic tot n-avea încredere în el: „aceşti bani ce au venit din partea mea, nevrând ca să-i dea în mâna mea, temându-se ca să nu-i prăpădesc, să-mi rămâie copiii săraci ca să nu am cu ce căsători copilele ce am, i-au sigurifsit în mâna dumnealui chiar Sârbu, băcan, cumnatu-mieu, cu această legătură că nicidecum bani în mâna mea să nu-mi dea, decât să găsească dumnealui chiar Sârbu vreo

Scanned with OKEN Scanner

casă să-mi cumpere, ca să fie în locul casei de zestre ce am vândut-o, a soției mele." (Id., p. 18)

676. În această vreme, cu toate că chiriașii fuseseră evacuați, baia n-a fost dărâmată, deoarece, la 15 mai 1858, mitropolitul Nifon adresează lui Alexandru Dim. Ghica (...) o cerere din care arată că mitropolia ar păgubi foarte mult dacă i s-ar lua locul amintit și i s-ar dărâma baia care nu este în proastă stare, cum va putea verifica chiar arhitectul orașului. (Ib., p. 152)

677. În primăvara următoare, deși sub ocupație turcească și încă din aprilie, cârmuirea țării înștiințează în toate județele prin ispravnici că târgul se ține în acest an și că armata turcească nu împiedică cu nimic pe cei care au produse de vânzare. (Ib., p. 163)

678. Astfel că, în câteva minute, întreg acoperișul casei era cuprins de flăcări și acesta cu atât mai mult cu cât atunci bătea un vânt destul de puternic care ajută ca focul să se întindă cu o repeziciune uimitoare și să distrugă în cel mai scurt timp casa bieților oameni. (Ib., p. 183)

679. Să vezi cum crește apa în matcă, cum se umflă valurile și trec peste maluri, cum apele tulburi și înspumate umplu curțile, depășesc prispele și pătrund în case, cum zăvoiul urcă peste ferestre și cum în fața prăpădului nu-ți rămâne altă alternativă decât să fugi, cu ce-ai apucat pe tine, negreșit că nu sunt lucruri care să nu-ți înfrângă cumpătul și să-ți încurce judecata. (Ib., p. 196)

680. În asemenea momente care se succed vertiginos, pe negândite, fără să-ți dea răgaz ca să-ți strângi măcar lucrurile mai de preț, câteodată nici fuga nu mai e cu putință și atunci singura salvare a sinistraților nu este decât să se urce în podul sau pe acoperișul casei și să aștepte acolo ajutorul altora.. (Ib., p. 196)

681. Aș fi preferat mai degrabă ca tot ce cheltuia așa, să cheltuiască mai bine schimbându-și înfățișarea și hainele, dar nu știu de ce, niciodată nu m-a ascultat și continuă să mă facă să privesc în jurul meu, de câte ori mă oprea pe stradă. (Camil Petrescu, *Patul lui Procust,*, p. 30)

682. Este adevărat că lucrările prevăzute în lege au început imediat, însă ele vor avea un ritm greoi, cu amânări și delăsări, și se vor reduce, la început, numai la lucrări superficiale și de aspect, fără să se atace din plin ceea ce era urgent și necesar. (George Potra, *Din Bucureștii de altădată,* p. 311 – 312)

683. În ceea ce privește țările românești, ciuma e cunoscută numai din secolul al XV-lea; aceasta nu înseamnă că ea n-a bântuit și mai înainte ținuturile noastre, dar din secolul al XVI-lea, din nenorocire, ea începe să fie bine cunoscută în țara noastră și, în secolul următor când se auzea despre ciumă, populația orășenească fugea îngrozită înspre munți, mai înspăimântată ca de năvălirea tătarilor sau a turcilor. (Id., p. 213)

684. Se iau fel de fel de măsuri să se stăvilească ciuma: se orânduiește pentru fiecare mahala un epistat al ciumei, care să dea de veste pentru fiecare caz în parte (cei care nu-și fac datoria se pedepsesc cu 200 lovituri la tălpi și surghiun la Snagov); preoții sunt obligați să umble din casă în casă și să denunțe pe bolnavi; să se dezinfecteze casele, persoanele și ulițele; femeile cioclilor să fie duse afară din București, popii și protopopii care tăinuiesc boala

Scanned with OKEN Scanner

să fie tunşi, să li se ia darul şi să fie trimişi în judecata departamentului puşcăriei. (Ib., p. 216)

685. După câteva clipe de ezitare, Ştefănescu neputând să se ducă acasă în acea sară şi nici să treacă prin centrul oraşului, mai ales că afară era un viscol puternic, puse banii primiţi pe masă „îşi luă macferlanul de pe canapea şi ieşi ca o bombă din cafenea, într-un zgomot infernal de hohote de râs şi în zăngănitul veseliei care se afla pe toate mesele." (Ib., p. 229)

686. După cum am văzut mai sus, iniţiativa să transforme acest teren insalubru într-o grădină publică, frumoasă a avut-o domnitorul Gheorghe Bibescu, dar acesta n-a putut s-o desăvârşească din cauza evenimentelor politice care au dus la obligaţia să abdice. (Ib., p. 254)

687. Acest lacheu, dacă nu era în faţă, se aşeza în spatele echipajului pe un scăunel înalt, având rolul să sară imediat din locul unde se afla şi să deschidă portiera caleştii, după care era obligat s-o închidă şi să ridice scara, la pornire. (Ib., p. 283)

688. Dacă în cuprinsul acelei plângeri Pann şi-a permis un neadevăr şi a spus că era căsătorit cu ea, acest fapt l-a făcut fiindcă ştia că nu-l controlează nimeni. (Ib., p. 377)

689. Se spune că atunci când vor fi chemaţi de bolnavii din alt judeţ, în special de proprietari, se pot duce, dar să nu facă tocmeală înainte, ci să se mulţumească „cu plata ce îi va face bolnavul după starea şi puterea sa; iar în aceste cazuri mergerea şi întoarcerea doftorului să fie cu trăsura şi cheltuiala bolnavului care îl va chema". (Ib., p. 393)

690. Nu putem spune dă afacerile nu i-au mers, că nu făcea vânzare bună şi că n-a avut bani; dar, cum îi lua, repede-i cheltuia; economii nu putea să facă, fiindcă avusese şi el „norocul", ca şi tatăl său, să întreţină o familie numeroasă de vreo zece guri care cereau mâncare şi îmbrăcăminte. (Ib., p. 415)

691. Mi-aduc aminte, cu plăcere, că mulţi din aceşti negustători mă îndrăgiseră şi-mi făceau preţuri relativ convenabile, iar când pentru o carte sau mai multe, pe care doream să le cumpăr, nu aveam bani îndeajuns, atunci îmi reduceau preţul la cât aveam, bineînţeles dacă diferenţa nu era prea mare. (Ib., p. 447)

692. Bineînţeles că de pe urma acestui cusur al lui nu profita decât clientul, care, ca să nu pară că acceptă preţul cerut (aproape de pomană), se mai tocmea puţin, dacă nu cu succes, cel puţin de formă, grăbindu-se în acelaşi timp să scoată banii şi să plătească, ca nu cumva să se răzgândească negustorul. (Ib., p. 457)

693. Dacă ne-am afla pe lună şi am vedea pământul interpunându-se, n-am cunoaşte cauza eclipsei; desigur că percepem să fie o eclipsă în acel moment, dar n-am înţeles cauza ei deoarece senzaţia n-are drept obiect universalul. (Ath. Joja. *Studii de logică*, p. 14)

694. Dimpotrivă, dacă este adevărat să spunem că acest lucru poate să se întâmple, că în mod nedeterminat el poate să fie, nimic nu-l împiedică să nu ajungă cândva la existenţă. (Id., p. 91)

Scanned with OKEN Scanner

695. Este adevărat că, angajat în acțiune, omul a făurit o unealtă care să-i poată servi în viață, care să poată să-i ocrotească viața și să-l facă să privească viitorul. (Ib., p. 109)

696. Astfel, imaginea pe care ne-o dă inteligența este necesarmente trunchiată și deformată, deoarece nu face decât să decupeze instantanee, luări de vederi, în realul, care este durată pură și continuitate. (Ib., p. 108)

697. „Tu nu ești alb pentru că noi credem cu adevărat că ești alb, ci pentru că ești realmente alb, iar dacă afirmăm aceasta, suntem pe calea adevărului. (Ib., p. 113)

698. Iar în ceea ce privește scopurile lui Aristotel, trebuie să spunem că, oricare i-ar fi fost intenția, ele nu trebuie să fie luate în considerație ca adevăruri. (Ib., p. 170)

699. Deoarece, atunci când vrem să explicăm vreo dificultate cu ajutorul unei noțiuni care nu-i aparține, nu putem să nu ne înșelăm, ca și atunci când vrem una dintre aceste noțiuni primitive printr-o alta; căci, fiind primitive, fiecare din ele nu poate fi înțeleasă decât prin ea însăși. (Ib., p. 186)

700. Deși această propoziție nu pare să ne învețe nici un precept nou, totuși ea conține principalul secret al metodei și nu există o propoziție mai utilă în tot acest tratat: într-adevăr, ea ne previne că toate lucrurile pot fi ordonate în anumite serii (...) astfel încât, de câte ori se ivește vreo dificultate, noi să putem observa imediat dacă este util să trecem în revistă câteva propoziții înaintea celorlalte, pe care anume și în ce ordine s-o trecem. (Ib., p. 189)

701. Este adevărat, ne avertizează Leibniz, nu trebuie să ne imaginăm că s-ar putea citi în suflet aceste legi eterne ale rațiunii ca într-o carte deschisă, așa cum se citește edictul preotului pe **albumul său**, dar este suficient că le putem descoperi în noi prin puterea atenției care este solicitată de simțuri. (Ib., p. 203)

702. O notă muzicală nu înseamnă muzică, dar mai multe note, armonios îmbinate, pot să formeze o muzică, o melodie; tot așa un fapt — trecerea Rubiconului de către Cezar sau a lui Ion fără țară printr-un loc anumit — nu înseamnă istorie, dar legarea a mai multor fapte semnificative între ele și subsumarea lor într-o serie, care și ea poate fi subsumată, finalmente, unui sistem socio-economic, constituie istorie. (Ib., p. 216)

703. El se află întotdeauna în stare de contemplație, privește, ascultă, se concentrează, în timp ce cosmosul curge împrejuru-i, revelându-i-se: „Pământul departe într-un punct s-a contrage/ Căci lumi de departe în puncte se schimb/ Dispar a pământului viziune vage/ A stelelor țară curată se trage/ Alergă, trăiește a aștrilor timp." (Sanda Radian, Venera Dogaru, *Sinteze de istoria literaturii române*, p. 10)

704. Spre deosebire de Odobescu și Hogaș, care se resimt integrați pentru o clipă în peisajul înconjurător, dar în mod evident sunt citadini, exteriori naturii unde vin să se refugieze pentru scurte răgazuri, la Sadoveanu există sensul profund al comuniunii omului cu natura atât în ce privește pe povestitor, cât și pe eroii săi. (Id., p. 14)

705. Natura e primitoare chiar când omul e nevoit să muncească din greu pentru existența zilnică, iar dulceața, blândețea priveliștilor sunt învăluitoare

Scanned with OKEN Scanner

şi de cele mai multe ori apare de o frumuseţe incredibilă, atingând sublimul şi feericul. (Ib., p. 15)

706. Părea că oamenii aceia ascultă ceea ce ştiu, dar nu ştiu bine, şi-i sorbeau vorbele cu atâta sete, încât părea că ar voi să-i scoată sufletul, ca mai uşor să culeagă din el învăţătura. (Ioan Slavici, *Nuvele*, p. 10)

707. Nici n-a trecut anul, până ce toţi oamenii din sat erau batjocoriţi; n-a mai rămas de cine să-şi bată joc, căci de la o vreme şi cei batjocoriţi începeau să râdă. (Id., p. 12)

708. Îi plăcea să cânte, să citească evanghelia, să înveţe creştinii, să mângâie şi să dea ajutor sufletesc celor rătăciţi. (Ib., p. 14)

709. Chiar şi acela pe care toată lumea îl ştie de bun şi are ceasurile lui de răutate, şi nu avem decât să-l atingem unde-l doare pentru ca să-l facem mai dârz decât alţii. (Ib., p. 33)

710. După aceste, plecară de-a lungul foişorului, iară Safta începu să le spuie care, când şi cum şi în ce chip s-a întâmplat ce s-a întâmplat. (Ib., p. 45)

711. Seara, toată lumea ştia cum s-au petrecut lucrurile, ce a zis Mihu, ce-a zis Safta, ce-au zis Mitrea şi Simion şi în ce chip Marta a stat înaintea lor şi a zis că are să fie cum vrea Mihu, stăpânul casei, fiindcă astfel se cuvine să răspundă o fată de casă bună. (Ib., p. 47)

712. Îi era crescută Marta la suflet, şi acum, când se gândea că veselia casei lui se depărtează, nimic nu-i priia, nimic nu-i era pe plac, nimeni nu ştia să-i vorbească după dorinţă. (Ib., p. 48)

713. Şi iarăşi chipul lui Miron se arăta în sufletul ei; îl vedea înaintea ei atât de viu, încât parcă razele soarelui ar cădea asupra lui şi l-a lumina, şi atât se simţea de uşurată când se pierdea în gândurile despre dânsul, atât de bine se simţea când şi-l închipuia în apropiere, şezând lângă dânsa, vorbindu-i în graiul lui ademenitor şi limpede (...).(Ib., p. 49)

714. Era ajunul zilei în care trebuia să se logodească cu junele ce-i fusese ales din copilărie, junele pe care obişnuise a-l privi ca pe viitorul ei soţ, junele care-i era drag şi care o avea în drag; cu cât însă ziua se apropia de cădere, cu atât mai viu i se ivea într-însa dorinţa de a face să se amâne această logodnă. (Ib., p. 49)

715. Când se stârneşte apoi viforul şi copacii se încovoaie, crapă şi ies din rădăcini, când puhoiul năpădeşte, atunci privesc înspre dealul ăsta, îl caut în ceaţă şi, când îl văd, mi se sfâşie inima, dar îl caut, ca să mi-o sfâşie. (Ib., p. 51)

716. Nu mai putea să-şi dea seama dacă a adormit ori dacă a stat treaz toată noaptea, ci şedea cuprins de oboseală, asemenea unui om care a trecut printr-un şir de zguduiri şi nu-şi mai este stăpân pe o singură cugetare hotărâtă. (Ib., p. 52)

717. Marta îl aşteaptă la marginea pădurii şi, cum îl vede că vine, pământul îi arde sub picioare, iară când el este aproape, ea se dă un pas îndărăt, îşi pleacă trupul, îşi acoperă faţa cu amândouă mâinile şi începe să plângă. (Ib., p. 77)

718. Căci dascălul nostru era un om neobosit, şi fiindcă Budulea peste săptămână mergea la lucru, el zicea mereu: „Măi Budulea, nu mai purta şi copilul

Scanned with OKEN Scanner

cu tine; pune-i o bucată de pâine în traistă şi trimite-l la şcoală, ca să-mi bat şi eu capul cu dânsul." (Ib., p. 81)

719. Pentru aceea nici Mili nu voia s-o poarte altul de mână ori s-o ţie în braţe şi plângea când el se depărta de dânsa; câteodată numai când Huţu voia să se joace de-a mingea cu ceilalţi băieţi, mi-o lăsa mie, iară eu vorbeam cu ea, o purtam de mână, o ţineam în braţe şi eram foarte fericit. (Ib., p. 83)

720. Şi fiindcă Huţu era acum atât de cuminte, el nici nu mai avea pentru ce să umble la şcoală, ci trebuia să meargă la lucru, căci popă n-avea să iasă din el; destul că ştie să scrie, să facă socoteală pe hârtie, să citească în toate cărţile, ba chiar să şi cânte în strană. (Ib., p. 85)

721. Însă în cele din urmă tot trebuia să meargă la el, ca să-i mulţumească pentru învăţătura lui Huţu şi să-i spună că, iacă, Huţu a crescut mare, ştie mai mult decât toţi băieţii din sat şi trebuie să meargă la lucru. (Ib., p. 86)

722. Pentru că să vezi d-ta: dascălul trebuie să ştie tot şi, dacă nu ştie, trebuie să înveţe, fiindcă sunt cărţi în care stau toate aceste, şi eu aş învăţa copiii aşa cum stă în cărţi, adecă mai bine de cum se obişnuieşte la prostimea noastră de astăzi. (Ib., p. 86)

723. Dascălul e cel mai mare lucru în sat, cel mai mare lucru în ţară, pentru că el învaţă pe copii cum să vorbească, cum să se poarte, cum să înţeleagă lucrurile şi cum să lucreze ca să-şi câştige pânea cea de toate zilele, şi dacă dascălul e prost şi nu-i învaţă bine, toate merg rău în ţară. (Ib., p. 87)

724. Îi venea deci cam greu să se tălmăcească cu d-nul Wondracek, un om care nici nu ştia româneşte, ci vorbea de-ţi venea să fugi mâncând pământ. (Ib., p. 91)

725. Căci, după cum ştia Budulea, nu erau atunci pe lume decât şase limbi, fiindcă franţuzeasca era un fel de nemţească, rusească un fel de sârbească, iar turceasca un fel de limbă păgânească pe care puteai s-o înţelegi în latineşte, căci, după cum spunea dascălul Clăiţă, şi latinească era o limbă păgânească. (Ib., p. 99)

726. Dascălul Clăiţă zicea că Huţu are să stea patru ani la şcoală, şi era foarte vesel că poate să mai stea de vorbă cu dascălul din Strântea, care, deşi om tânăr, ştia foarte multă carte şi spunea că Cornelia e mama celor trei Grahi, iar Ventura este mama lui Coriolan, ceea ce-i plăcea lui Clăiţă, deoarece amândouă erau fetele lui şi nu ştiuse pân-atunci pentru ce naşul li-a dat aceste nume. (Ib., p. 107)

727. Îmi părea bine că lui Huţu nu-i pare rău, deşi eram oarecum dezamăgit, căci mă aşteptam la mai mult, şi fiindcă vedeam în faţa lui un fel de tulburare, care mă făcea să cred că mâne ori poimâne Huţu va vorbi cu totul altfel. (Ib., p. 114)

728. Ori din care parte ar veni, drumeţul se bucură când o zăreşte din culmea dealului pleşuv, căci, venind despre locurile rele, ea îl vesteşte că a scăpat norocos, iară mergând spre ele, la moară poate să găsească ori să aştepte alţi drumeţi, ca să nu plece singur mai departe. (Ib., p. 131)

729. Şi fiindcă nu-i neguţătorie fără de pagubă, iară păstorii sunt oameni săraci, trebuie să fie cineva care să răspundă de paguba care se face în turmă:

Scanned with OKEN Scanner

acest cineva este „sămădăul", porcar şi el, dar om cu stare, care poate să plătească grăsunii pierduţi ori pe cei furaţi. (Ib., p. 134)

730. Şi dacă lumea zicea că locurile de lângă Moara cu noroc sunt rele, n-ai fi avut decât să-l întrebi pe vreunul dintre sămădăi, şi el ţi-ar fi putut spune pentru ce nu sunt bune şi cine le primejduieşte; dar sămădăul e, mai presus de toate, om tăcut, şi dacă îl întrebi asemenea lucruri, el răspunde: „Nu ştiu, n-am văzut, am atâtea şi atâtea turme în răspunderea mea şi nu mă pot strica cu oamenii." (Ib., p. 134)

731. Ghiţă uitase de mult că au lătrat o dată câinii, când Lică sosi la cârciumă şi-l deşteptă cu câteva ghionturi din somn pe Laie, care dormea pe laiţa de sub cerdac, ca să-l trimită după stăpânul lui. (Ib., p. 145)

732. Du-te, Laie, urmă ea; ia-o pe vale în sus, în dosul răchitelor, până la crâng, şi dacă-i întâlni pe părintele, să-i spui că venim mai târziu, fiindcă a venit Lică Sămădăul, cu alţi doi oameni, şi trebuie să mai stăm cu dânşii; să ne mai aştepte, şi ne aştepţi şi tu. (Ib., p. 145)

733. Acum înţelegea şi Ghiţă gândul nevestei, îl înţelegea şi parcă nu-i venea să plece, parcă-i venea să zică: „Ano! greşeşti când crezi că trebuie să te temi de Lică". (Ib., p. 145)

734. Câinii au pentru oameni un lătrat anume şi trebuie să înţelegi limba lor; pentru ca să te foloseşti de ei, fiindcă mai ales atunci când ar trebui să sară, ei nici nu latră decât o dată, de două ori. (Ib., p. 146)

735. În scris n-am nevoie să-ţi dau, fiindcă nu poate să-ţi fie de nici un folos: dacă trăiesc şi-mi merg trebile bine, am să plătesc cu prisos, iară dacă mor fără de vreme ori dacă-mi merge rău, tot n-ai de unde să iei. (Ib., p. 146)

736. Gândeşte-te că tu m-ai făcut să nu mai am multe de pierdut şi bagă de seamă să nu mai perd şi cele ce am! (Ib., p. 148)

737. Altfel în această odaie îşi petrecea cârciumarul ziua, cu nevasta şi cu copiii, fiindcă odaia în care se culca el era în altă parte, cu intrarea prin bucătărie şi cu ferestrele la deal, câtă vreme aici ferestrele erau spre drum, încât, şezând la masă, putea să vadă cu o privire şi cârciuma, şi drumul, şi locul de dinaintea cârciumei. (Ib., p. 153)

738. Ploua, şi le spunea oamenilor că avusese dreptate când zicea că are să se schimbe vremea şi că tot era mai bine dacă pleca ieri, pentru că nu era silit să umble pe ploaie. (Ib., p. 160)

739. Feciorul trase iar cu ochiul, drept semn că acum va şti să o pună şi aceasta la cale, apoi ei rămaseră tăcuţi faţă-n faţă, privind ţintă unul la altul, ca şi când fiecare ar avea să-i spună celuilalt ceva, dar stă pe gânduri şi nu află vorba potrivită ori nu cutează să se dea fără şovăire pe faţă. (Ib., p. 166)

740. Nerăbdătoare cum era, ea dete poruncă să prindă caii, căci nu voia să rămâie peste noapte la cârciumă, şi să-i aducă neîntârziat, ca să n-o apuce noaptea pe drum. (Ib., p. 167)

741. Feciorul şi vizitiul începură să facă gură că nu pot pleca pe astfel de vreme, că omoară caii, că e greu pentru dânşii, că drumul e rău; însă hotărârea ei era nestrămutată. (Ib., p. 167)

742. Dac-ar fi fost un om mai cu inima deschisă, el i-ar fi vorbit lui Pintea fără şovăire şi l-ar fi rugat să potrivească lucrurile pe cât era cu putinţă aşa ca

Scanned with OKEN Scanner

să nu iasă la iveală daraverile sale cu Lică; simţea însă că s-ar strica cu Pintea, care-l ura din toată inima pe Lică, dacă i-ar vorbi acum despre aceasta. (Ib., p. 169)

743. Dacă s-ar fi simţit nevinovat, el s-ar fi mângâiat cu gândul că, mai curând sau mai târziu, i se va dovedi nevinovăţia şi vor rămâne de ruşine toţi aceia care-l cârtesc acum şi se ivesc la portiţe, ca să-l vadă în strâmtoarea lui; această mângâiere însă el o pierduse de mult. (Ib., p. 170)

744. Îi părea rău lui Ghiţă că grăieşte aceste cuvinte şi, chiar atunci când le rostea, se mustra pentru ele, căci ştia că-l vor umplea pe comisar de mânie; însă el nu se putea stăpâni, trebuia să dea odată pe faţă gândurile pe care le purtase atâta vreme în inima sa, trebuia mai ales acum, când era de faţă şi Pintea, pe care nu voia să-l mai lase în nedumerire. (Ib., p. 174)

745. Socoteala cu Busuioc era făcută: n-avea decât să pună caii la câteva căruţe, să plece la păduri ca să-şi aducă oameni, şi apoi ar fi vrut el să ştie care-i acela, un om din Curtici, care ar îndrăzni să facă gură. (Ib., p. 237)

746. S-a căznit cât s-a căznit, a şi adormit de la o vreme, dar îndată ce l-a răpus somnul, el a şi pornit la drum, iar în vis căile sunt scurte şi, pornit o dată, nu se mai opri decât unde-l ducea gândul lui. (Ib., p. 249)

747. Dac-ar fi să cauţi cu de-amănunt, nu prea îi şedea bine popii puşca, dar dacă i-ar fi trecut cuiva prin minte să-l oprească de la vânătoare, el şi-ar fi ras barba şi ar fi făcut ca Iorgovan. (Ib., p. 274)

748. Iorgovan ar fi voit să spuie că şi-a uitat puşca necurăţită, că nu-i prea ştie rândul, că trebuie să rămâie la secerători, dar cu popa Furtună multă vorbă nu se putea face: ori te lua cu sila, or te lăsa în mijlocul drumului. (Ib., p. 278)

749. Satul întreg, mic şi mare, toţi îl ştiau ca şi când le-ar fi fost om din casă, toţi simţeau că în viaţa lor nu-l vor uita, că singur el fusese în felul lui şi le plăcea tuturor să vorbească de dânsul, de mila pe care atât de adeseori a deşteptat-o în sufletele lor şi de hazul ce şi-au făcut cu el. (Ib., p. 287)

750. Îl văzuse pe popa dându-se din căruţă, o văzuse pe Vica scoasă oarecum din ale ei, îl văzuse pe Busuioc de tot muiat cum era şi pe Iorgovan cum se întorcea cu ochii în pământ de la grajd, vedea întreagă această casă învrăjbită şi nu putea să se mişte din loc, nici să înţeleagă încăpăţânarea tătâne-său. (Ib., p. 298)

751. Ştia el ce voieşte, însă nu era încă dumirit şi ar fi voit să se gândească, căci una era să-şi facă el lucrurile în capul lui cel sec, şi alta să steie faţă-n faţă cu Simina: uitându-se la ea, el nu mai cuteza să aibă gândul cu care venise, şi lacrămile începură a curge peste obrajii lui rumeniţi de vânt şi de arşiţa soarelui. (Ib., p. 313)

752. N-ar fi avut decât să ceară, şi ştia că Busuioc îi dedea bucuros orişicât, dar tot îi părea rău. (Ib., p. 337)

753. Şofron se aruncă din o săritură în car, îl apucă de inimă, între roatele dinapoi, îl ridică şi-l suci, încât ceilalţi n-aveau decât să-l cârmească din proţap pentru ca să-l întoarcă spre poartă. (Ib., p. 265)

754. Lui Ivan Ilici îi era tare milă de dânsa, o respecta, dar ca să se îndrăgostească îi fu imposibil, deşi uneori, după conversaţiile avute cu dânsa, stătea

Scanned with OKEN Scanner

seara culcat pe divan spunându-şi că e un om egoist, fără inimă rău. (Alexei Tolstoi, *Calvarul,* p. 41)

755. — Dar principalul e că nici mie nu-mi sunt de folos; e ca şi cum cineva s-ar fi hotărât să mănânce numai morcovi cruzi şi ar socoti că faptul acesta îl ridică cu mult deasupra celorlalţi oameni. (Id, p. 48)

756. Farmecul acestui om nu consta nici în felul lui să-şi expună gândurile şi nici în devotamentul lui nemărginit pentru cauză, ci în patosul cu care transforma ideile, de care era însufleţită fiecare mişcare a lui, în viaţa reală şi în convorbirile lui nocturne cu Proudhon, apoi în bărbăţia cu care se arunca în văpaia luptei, şi chiar în gestul romantic cu care a corectat tirul tunurilor revoluţionarilor austrieci, fără să ştie cu cine şi pentru ce se bat. (Ib., p. 75)

757. Săptămâna trecută au fost aduse şaizeci de strunguri să le încerce şi rezultatul a fost că oamenii nu mai câştigă cum câştigau mai înainte şi că trebuie să lucreze şi ore suplimentare. (Ib., p. 95)

758. Fetei îi era milă de el, dar ce-ar fi putut să facă; nu voia să-l lase să se apropie de ea, căci atunci, ceea ce trebuie să se întâmple la sfârşitul drumului ar şi fi început. (Ib., p. 153)

759. Tot atunci sosi raportul comandantului bateriei grele, care anunţa că avea puţine obuze, că un tun a fost scos din uz şi că îi era cu neputinţă să răspundă la uraganul de foc al inamicului. (Ib., p. 199)

760. — Excelenţă, v-am raportat de atâtea ori că e riscant să avem poziţii înaintate pe malul drept; în acest loc de trecere avem riscuri, prăpădim două, trei şi patru batalioane şi chiar dacă vom reuşi să recucerim conacul, va fi extrem de greu să-l menţinem. (Ib., p. 200)

761. Ţinea pesemne dascălul Enache să dovedească boierilor din jilţurile înalte, că limba românească e tot atât de frumoasă, iar cuvintele-i tot atât de bogate în sensuri — dacă nu cumva chiar mai bogate decât cele greceşti, pe care dumnealor le buchisiseră în tinereţe iar acum la bătrâneţe se făleau cu ele prin saloanele Eşilor şi la curtea lui vodă Moruzi. (Tudor Şoimaru, *Cântece şi flăcări,* p. 6)

762. În preajma sa boierii se buluciseră şi grăbeau, după ranguri, să-i sărute mâna, să laude cele văzute şi auzite şi să-şi ceară iertăciune pentru vorbele de hulă şi mânie rostite cu ani în urmă când se aflase că mitropolitul voieşte să facă seminar acolo unde sălăşluiau în rugă şi smerenie maicile moldovene. (Id., p. 6)

763. Merseseră atât de departe boierii, că la o sărbătoare împărătească, după slujba liturghiei, înfruntaseră pe mitropolit că îşi trădează cinul boieresc din care se trăgea dându-se de partea norodului; că miluieşte numai pre cei de jos şi în nevoie; că ajută cu pungi de bani şi cu burse pe fiii preoţilor zdrenţăroşi de ţară. (Ib., p. 7)

764. Îi venea să strige sub arsura necuviinţei, că nu boierii apărau fiinţa Moldovei când pălălaia războiului şi a mizeriei se întindea pe tot cuprinsul ţării, ci dumnealor huzureau atunci prin cetăţile leşeşti ori rătăceau pe malul Bosforului. (Ib., p. 8)

765. Rupeau cămăşile de pe ei ca să li se vadă trupul costeliv, sfrijit, îmbătrânit de muncă grea, de bătaie şi de nemâncare; strigau cu puţinul glas ce le

Scanned with OKEN Scanner

mai rămăsese că s-au săturat de viața asta amară și că mai bine își lasă țara și trec peste hotare decât să se stingă așa, cu zile, pe moșia boierului. (Ib., p. 19)

766. Prefăcându-se că vrea să știe cât mai multe, Veniamin căuta de fapt să ocolească ori măcar să întârzie întrebarea de care se temea el și căreia urma să-i facă față. (Ib., p. 22)

767. Țiu totuși să știi care îmi este gândul: dacă nu vor să dea țăranilor câte o bucată de loc din moșiile lor unde, pururea, fără strămutare să se hrănească, apoi să facă măcar după rânduiala nemților, să le dea în arendă cu vade de ani sau cu zile de plată. (Ib., p. 25)

768. Își spunea mereu, când se trezea, dimineața, încă în patul său domnesc, că zilele trec una după alta fără să semene între ele și că de multe ori ceasurile sunt mai pline de necazuri, decât poate să cuprindă un an întreg. (Ib., p. 73)

769. Cătând acum către focul din sobă, clucerul Dinu își spuse că pe-o astfel de vreme e bine să stai și la taclale cu un prieten, să te întrebe el și tu să-i răspunzi, ori el să răspundă și tu să întrebi și nici oamenii nu mai sunt asemenea; iar tot ce-a fost până ieri sortit veșniciei, azi este la pământ ori uitat ca și cum n-ar fi fost. (Ib., p. 120)

770. — Mă bate pe mine gândul cu ce necaz ai venit pe la Vidra și să știi că de se-ntâmplă să nu-ți fie necazul mai mare decât mă ține pe mine chimirul, nici un bai să nu ai, Costandie. (Ib., p. 129)

771. „M-aș fi putut tocmi eu și Ionică, băietul cel mare, să ducem cherestea pentru boierul Asanache până la schela Galaților, dar vezi, bade Vasile, numai ce aud numele boierului cesta, că parcă simt în coșul pieptului o sfârșeală mare, iar în gât mi se pune ca un os de pește. (Ib., p. 129)

772. Uneori îi vine să-și ia drumul de pe valea Șușiței, să lase toate baltă, ori pe seama lui ginere-său, și își blestemă ziua când i-a călcat piciorul pentru întâia dată pe valea aceasta păcătoasă. (Ib., p. 175)

773. E-adevărat că fiind eu pe atunci în mare lipsă, s-a dovedit căminarul Enache cu înțelegere pentru starea mea cea nemernică și am căpătat de la el câțiva galbeni, mi-am încropit cele nevoi, da' numai ce-au văzut oamenii din sat că am ieșit din calicie, s-au sumețit împotriva mea strigând că le-am vândut drepturile pentru o strachină cu linte. (Ib., p. 181)

774. O săptămână la Ranchipur, unde va fi ceva mai răcoare decât la Bombay, unde totul avea să fie aranjat dinainte telegrafic, astfel încât să nu sufere nici un fel de întârziere, apoi îmbarcarea pe un vapor până la Genova, după care va urma o croazieră la zece zile sau două săptămâni pe Mediterana pe care o va face la bordul propriului său iaht, dacă bineînțeles nu va trebui să se înapoieze din nou la Londra din cauza complicațiilor create de dumping-ul petrolului sovietic ce i-ar fi răsturnat toate planurile. (Louis Bromfield, *Vin ploile*, p. 58)

775. O întreprinsese nu fiindcă își închipuia că orașul sau monumentul profetului erau sfinte, ci fiindcă știa că mormântul era un simbol care cimenta islamul ca un singur tot din Maroc până la Macassae și că atunci când va sosi ziua cea mare, islamul va avea nevoie de acest simbol, va avea nevoie de conștiința fraternității musulmanilor. (Id., p. 79)

Scanned with OKEN Scanner

776. Dacă ar fi încercat să-şi explice toate acestea, n-ar fi reuşit, pentru că în timpul crizelor îi era cu neputinţă să mai judece. (Ib., p. 108)

777. Lordul Heston nu-şi aminti; de altfel nu-şi amintea decât de cei care i-ar fi putut fi de folos, ori de pe urma cărora ar fi putut să câştige ceva; un grup mic care se restrângea an de an până când ajunsese să nu mai cuprindă decât o mână de bancheri, familia regală, un număr ceva mai mic de politicieni fără scrupule şi doi sau trei indivizi mai puternici decât el, pe care îi respecta fiindcă aveau averi mai mari decât ale lui. (Ib., p. 135)

778. Dacă vrei să iubeşti şi în acelaşi timp să faci ca iubirea să dureze, trebuie să fii puţin drogat de ceva care probabil nu există în realitate, altfel nu-ţi rămâne decât să te droghezi din obişnuinţă sau în mod deliberat, încercând să te autohipnotizezi, ca să fii la înălţimea unei nopţi ca aceasta (...).(Ib., p. 137)

779. Era tăcut ca de obicei, iar Rasome nu-i puse nici o întrebare, gândindu-se că e mai bine să nu dea proporţii incidentului din ajun în speranţa că nu-i va acorda importanţă şi va crede că toate europencele se comportă ca Fern Simon. (Ib., p. 203)

780. Ochii lui tulburi, de un albastru palid, se întredeschiseră, dar nu făceau decât să privească în spaţiu, dincolo de ea, fără să se concentreze. (Ib., p. 205)

781. Miss Dirks era probabil cufundată în gânduri în vreme ce îşi târa picioarele prin ploaie, fiindcă în clipa când opri prin preajma ei şi o strigă, bătrâna domnişoară tresări şi-l privi aproape fără să-l recunoască, de parcă ar fi venit de foarte departe. (Ib., p. 211)

782. Era absurd, îşi spuse ea, să se tulbure atât de mult la gândul că avea să facă vizită unui bărbat atât de tânăr încât putea să fie băiatul ei, şi încercă să se elibereze de acest sentiment, dar, în ciuda argumentelor ei, se simţea exact aşa cum fusese la şaptesprezece ani, palidă, timidă, lipsită de graţie, fiica unui negustor de pânzeturi dintr-un sat, tolerată să pătrundă în parcul castelului cu prilejul bazarului anual şi al expoziţiei horticole. (Ib., p. 219)

783. M-am întrebat dacă nu mi-aţi putea recomanda dumneavoastră pe cineva care să-i fie un fel de curator, să se ocupă de banii ei, să vegheze să nu fie înşelată. (Ib., p. 223)

784. – Sunt sigur că nu este cazul să vă temeţi în ceea ce priveşte sănătatea dumneavoastră, zise el; sunt sigur că toate se vor îndrepta, dacă vă veţi adresa Maiorului. (Ib., p. 224)

785. Cât priveşte edificiul, acesta nu întârziase să ajungă un fel de han în care cine voia intra şi ieşea, aşa că în cele din urmă îşi câştiga o notorietate atât de spectaculară, încât dusese la rechemarea Rezidentului însuşi. (Ib., p. 267)

786. Mi s-a întâmplat să o văd uitând că are o minte luminată, că a înfiinţat un liceu pentru fete şi că a făcut să se voteze o lege care îngăduie femeilor hinduse să divorţeze. (Ib., p. 174)

787. Aşa se întâmplase şi în noaptea aceea la palat când săvârşiseră un act care avea semnificaţia unui sfidător exhibiţionism, fiind conştienţi că, orice ar fi făcut şi oricum ar fi făcut, lumea va continua să îi accepte pentru că amândoi erau fermecători şi fiindcă cei mai mulţi oameni erau vanitoşi şi meschini. (Ib., p. 277)

Scanned with OKEN Scanner

788. Dar, o dată cu fiecare val de revenire la conştienţă, mintea lui se limpezea tot mai mult şi, cum valurile acestea aveau o existenţă din ce în ce mai lungă, reuşi în cele din urmă să înţeleagă, după vâlvătaia răspândită de oraşul în flăcări, că se afla într-o situaţie stranie, într-o cameră devastată, bizară, că apa ce-i biciuia obrazul izvora nu dintr-o ţeavă spartă, ci se prăvălea din văzduhul îmbâcsit de nori care reflectau lumina vâlvătăii de pe pământul de dedesubtul lui. (Ib., p. 322)

789. În sfârşit, cu puţin înainte de miezul nopţii, efectul morfinei dispăru cu totul, limpezindu-i cu desăvârşire mintea, dar lăsându-l pradă unor dureri care-l făceau să-şi înfigă unghiile în carne, ca şi când ar fi încercat s-o sfâşie în speranţa că va putea găsi puţină alinare şi că va putea evada astfel din teribila agonie. (Ib., p. 322)

790. Când apele se închiseră deasupra capului său, Mr. Jobnekar continua să-şi strângă în braţe copiii de parcă ar fi vrut să-i reconforteze, să-i liniştească în vreme ce gândurile lui îl străfulgerară pentru ultima oară: „Nu trebuie să mor! Mai am atâtea de făcut!“ (Ib., p. 325)

791. Inspirase multora încredere, iar compania lui era foarte căutată, cu atât mai mult cu cât acest om părea că este lipsit de orice prejudecăţi în ceea ce priveşte rasa, credinţa sau culoarea pielii. (Ib., p. 326)

792. Vorbea cu simplitate, ca şi când nu ar fi urmărit spectacolul morţii unui mare oraş, ci ar fi asistat la un film: dar sunetul propriului său glas îl izbi oarecum neplăcut, de parcă ar fi fost de prost-gust să vorbească în asemenea momente. (Ib., p. 333)

793. Venise în India dornică să i se întâmple ceva remarcabil care să pară că ar fi aşteptat-o anume, şi acum, în vreme ce stătea pe balcon, îşi dădea seama că i se întâmplase ceva îngrozitor, asemenea unei răzbunări a soartei, ceva care depăşea imaginaţia cea mai fecundă; nu murise, dar n-ar fi fost exclus să piară peste câteva zile, ore sau chiar minute. (Ib., p. 334)

794. Femeia care se aflase în ea în ziua aceea posomorâtă, când s-au revăzut la palatul de vară, ar fi fost capabilă să-i rănească sensibilitatea lui umană care, după cât începuse ea să înţeleagă, juca un rol atât de important în viaţa indienilor. (Ib., p. 512)

795. — Să nu credeţi că sunt un om complicat, ca atâţia alţii, rosti el; relaţiile umane sunt însă adeseori bizare, iar mie îmi place să le limpezesc. (Ib., p. 513)

796. „Dacă avem un pic de noroc, mâine la prânz suntem la porţile Constantinopolului“, îşi zise olteanul, cu gândul la oraşul ce îl tulburase adânc de câte ori avusese ocazia să-l vadă şi să-l admire, în drumurile sale negustoreşti. (Alexandru Predescu, *Iarba fiarelor*, p. 17)

797. Nu vă miraţi, fraţilor, de astă faptă creştinească; până să îmbrac rasa călugărească, am haiducit prin munţii Macedoniei împotriva păgânilor care ne-au ars satul şi ne-au prăpădit ce aveam mai drag pe lume. (Id., p. 26)

798. Deşi umbla zvonul că Jianu a murit în puşcărie dintr-o rană căpătată în ultima luptă cu poterele, gloata nu credea — aşa cum, în adâncul sufletului ei tulburat, nu-i venea să creadă că o asemenea fiinţă poate muri, fără să stingă

Scanned with OKEN Scanner

o dată cu ea nădejdea unei dreptăţi, pe care şi Dumnezeu părea s-o fi uitat. (Ib., p. 115)

799. — Mie mi-l sucise de mult, omule, fiindcă nu mi-a fost greu să-mi recunosc nevasta, deşi nu mai purta ciupag şi bariş ca atunci când fugise cu neisprăvitu de frate-meu, dar îi stăruia pe buze acelaşi zâmbet cu care mă fermecase pe vremuri. (Ib., p. 150)

800. Am iertat atunci aiastă fiinţă ce-mi întorsese viaţa pe dos, plecând ca hoţii, pe întuneric, de teamă să nu mă fure vreo sălbăticiune şi să mă întorc la dânsa, ştiind că acolo aş fi rămas câte zile oi mai avea. (Ib., p. 152)

801. Dacă nu plec de-aici în trei zile, nu-mi voi mai realiza călătoria în Italia, nu că m-ar reţine vreo aventură galantă, dar încep să am la îndemână cinci sau şase loji în care sunt primit ca şi cum aş fi cunoscut de zece ani. (Stendhal, *Roma. Neapole. Florenţa,* p. 23)

802. E un om foarte instruit şi bănuiesc să fie de spirit; cred că nu e nobil din naştere, ceea ce îl obligă să nu ia puterea în glumă. (Ib., p. 49)

803. Mărturisesc că nu sunt prea sigur de toate detaliile; nu le voi cunoaşte perfect decât dacă voi fi aici peste trei luni, la întoarcerea lui M.P...., care a plecat în Elveţia ca să-şi conducă personal copiii la pensionul Fellenberg, dar fondul este adevărat. (Ib., p. 57 — 58)

804. Cu cât vrea să le vegheze pe toate, cu atât mai mult se încurcă, şi merită să-i vezi disperarea la cea mai măruntă scăpare. (Ib., p. 90)

805. Îl sfătuisem mai demult să ceară un concediu lung, pentru că îl încercase o astenie, dar el îmi răspunsese că numai munca, preocuparea continuă îi ajută să uite ceva despre care nu-mi vorbise însă niciodată. (Eugen Barbu, *Martiriul sfântului Sebastian,* p. 35)

806. Ceea ce trebuie să spun este că eu asistasem cel mai de-aproape la toate întâmplările, deşi multe amănunte îmi scăpaseră, pentru că N. este un om foarte tăcut şi ar fi murit mai bine decât să vorbească despre unele lucruri. (Ib., p. 37)

807. O observasem multă vreme şi cred că existau momente când devenea atrăgătoare, chiar părul ei fără luciu (...) strălucea uneori în lumina unor lumânări de biserică, pentru că avea culoarea mierii îmbătrânite şi tremurarea flăcărilor îi dedea acea vitalitate de care ducea lipsă. (Ib., p. 45)

808. Lucrătorul de la fabrica de oglinzi a încercat să ne facă să râdem, dar a renunţat repede şi ne-am oprit cu toţii privirile pe harfele subţiri ale mestecenilor, care zburau în urma noastră. (Ib., p. 55)

809. Lopata din mâini avea greutatea unei tone, şi nici pâinea uscată pe care o mesteca între fălci tot timpul, pentru ca undeva să aibă conştiinţa că trupul există, că energia pe care o risipea este reacumulată, nu-i mai putea opri valul de oboseală ucigaşă care-l învingea puţin câte puţin. (Ib., p. 58)

810. Pentru al doilea nu trebuia decât să trimiţi autocamionul ca să-i aducă pe urmele trenului regimentar, în mijlocul acelor oameni fericiţi ajunşi de-acum la destinaţie, unde puteai să găseşti un grajd în care să dormi măcar un ceas de răgaz, al tău, un ceas de scufundare în somn, care este cel mai dulce lucru pentru un soldat. (Ib., p. 63)

Scanned with OKEN Scanner

811. Glasul îi era plin de amenințări; bău iar, cu o sete caraghioasă şi ghicră toți că se va îmbăta şi că sunt pierduți, pentru că îi va trimite pe rând, doi câte doi, să ia canistra, şi vor fi uciși prosteşte. (Ib., p. 75)

812. Se spetiseră să iasă din sărăcie şi, să nu fi fost războiul, poate că ar fi scăpat de toate angaralele. (Ib., p. 85)

813. Faptul că n-a înhățat nimic, că nu i-au făcut ăia casă, bătând fiecare cui printr-un ochi de creştin, dovedeşte că trebuie să fi fost al dracului de slută. (Fănuş Neagu, *Scaunul singurătății*,, p. 11)

814. Domnule Saltava, când spun că nu-nțeleg înseamnă pur şi simplu că nu înțeleg şi că nu vreau să jumulesc gâşte sălbatice ca să le iau fulgii în batistă. (Id., p. 19)

815. Cu timpul ajungi să te scuturi şi să te lepezi de ea, libertatea e un nisip aspru care curăță cocleala, şi atunci ți-e silă şi ți-e ruşine c-ai stat cu harponul înfipt în spinare, dar la început, când intri în casă şi eşti tot un captiv, harponul ăla are inimă şi gheare şi-l simți ca pe un frate geamăn care nu s-a dezvoltat firesc ca să se nască o dată cu tine şi a rămas ca un monstru pipernicit în plămânii tăi. (Ib., p. 83)

816. El, care se cutremura în fața publicității, care numea ziarele flagelul epocii noastre, care înfiera publicarea postumă a scrisorilor ca pe un abuz, care şi-a sacrificat, după cum spunea Rossini, toți sorții de succes la Paris din cauză că avea oroare să facă vizite, omul care în domeniul de la Sant'Agata era inaccesibil, tocmai el să nu se fi împotrivit când era vorba să figureze ca erou principal al unui roman? (Franz Werfel, *Verdi, romanul operei*, p. 13)

817. Se zice că vrea să suprime pauzele la teatru, dar gândiți-vă puțin, signor Maestro, că trebuie să asculți trei, patru sau cinci acte, unul după altul, să stai locului liniştit, să nu te scoli, să nu scoți o vorbă, nici măcar să nu-ți sufli nasul, până se termină o întreagă operă de balet. (Ib., p. 20)

818. Domnul Filippi, care putea chiar să se laude că posedă unele scrisori, e drept uşor ironice, de la Giuseppe Verdi, făcea parte din acei muzicologi care nu se disting prin talentul literar sau muzical, ci numai prin felul iscusit în care ştiu să țină pas cu timpurile, evoluează uşor de la o tendință la alta, speculează cu pricepere valorile bursei modernisme, dobândesc o autoritate din ce în ce mai mare şi, după ce şi-au plătit tributul de autoînjosire şi obrăznicie, iau loc pe un tron înconjurat de respectul tuturor. (Ib., p. 21)

819. Şi, dacă îi era aproape imposibil să-şi învingă oroarea să se destăinuiască, încerca un sentiment tot atât de delicat cât îşi deschidea altul sufletul față de el. (Ib., p. 31)

820. În ceea ce mă priveşte, rămân la punctul de vedere că nu trebuie să considerăm o porțiune a vieții social-economice ca un lucru de sine stătător; proverbul spune că, dacă vrei să înțelegi sensul arătătorului de la ceasornic, trebuie să te uiți la mecanismul său. (Ib., p. 41)

821. — Eu nu ştiu dacă am judecata cea mai justă, căci e mult timp de când n-am mai realizat unul din acele lucruri care se numesc opere de artă; ca agronom, ca agricultor dacă vreți, ştiu că tot ce creşte acolo pe câmp nu creşte desigur pentru sine însuşi, ci devine, în cele din urmă, hrană. (Ib., p. 41)

Scanned with OKEN Scanner

822. Verdi, transformat într-un sloi de gheață, ca și când cel care îl întrebase ar fi fost prea neînsemnat ca să merite un răspuns, se adresă, ca să se justifice, unei persoane care nu era prezentă în cameră. (Ib., p. 42)

823. Cuvintele acestea, cât de încet și de liniștit au fost pronunțate, erau pline de o asemenea siguranță, erau într-o atât de mare măsură o chintesență a unor lupte și controverse, îndoieli și victorii, încât, ca și când ar fi fost cuvintele unui stăpânitor, au provocat surprinderea, lăsând impresia că sunt prea mărețe pentru camera aceea modestă. (Ib., p. 42)

824. Dar cu cât se apăra mai mult, cu atât mai puțin izbutea să scape de destinul lui; simțea încet și din ce în ce mai lămurit că de fapt el însuși cântă, că el însuși este acest rege, prins în laț și încătușat de polca lui repede, din a cărei urzeală muzicală respingătoare nu va mai putea să se libereze niciodată. (Ib., p. 61)

825. Cu inima strânsă ca un băiat timid care patrulează la un colț de stradă ca să poată să se bucure o clipă de apariția adoratei ce va trece, încet, prin fața lui, așa traversa Italo de o mie de ori piața, iar dacă norocul îi surâdea și Wagner trecea spre cafenea, pierdut în gânduri și vorbind agitat cu el însuși, Italo îl urma din depărtare și intra după câteva minute, ca din întâmplare, se făcea că nu știe nimic, recunoștea subit pe maestru... și se strecura spre masa lui care nu era prea departe. (Ib., p. 65)

826. Lui Giuseppe Verdi nu i se întâmplase prea des în viață să facă un lucru care să nu fie supus, în prealabil, unei examinări atente, și, fiindcă era obișnuit să-și supună existența unei voințe severe și implacabile, el putuse să observe că, în zilele care au urmat înapoierii lui la Genova, în ciuda acestei voințe, creștea din ce în ce mai mult dorința nestăpânită să fie în Veneția. (Ib., p. 73)

827. De două ori a încercat acel domn, poate numai ca să dea aparența, cred, că sunt în raporturi de egalitate, să ia cuvântul ca să răspundă, dar vorba i s-a tăiat, încă din prima jumătate a frazei, căci Wagner a continuat să peroreze. (Ib., p. 77)

828. Iată cursul acțiunii: intră regele Lear și bufonul; Lear cheamă zeii și natura să-l răzbune împotriva fiicelor lui blestemate; vine credinciosul Kent, își găsește stăpânul care când era rege îl izgonise pe nedrept și vrea să-l convingă să-și găsească un adăpost sigur în noaptea aceasta de groază; bufonul își face glumele și-și pronunță sentințele lui pline de amărăciune (...); Lear, sleit de puteri, se prăbușește și adoarme, gângăvind cuvinte neînțelese; ceilalți trei îl duc pe lavița de lemn și-l acoperă fără să scoată un cuvânt. (Ib., p. 83)

829. Spre deosebire de ceea ce se întâmpla cu toți artiștii proveniți din școlile de artă și din literatură, originalitatea era un lucru pe care Verdi trebuia să-l obțină prin luptă, nu pentru că nu avea inspirații originale, ci pentru că, ținând seama de realitatea misiunii sale, el nu putea să le accepte fără nici o rezervă. (Ib., p. 84)

830. Dacă Gritti purta seara la teatru un frac ca al tuturor celorlalți, costumul lui exprima în cursul zilei acea grijă calculată a nuanțării, care trebuia să arate tuturor că nici prin minte nu-i trece să fie un contemporan și că, dintr-o

Scanned with OKEN Scanner

mărinimie cu totul deosebită, consimte, prea grațios, să schimbe noblețea zilelor de glorie cu acest prezent mic burghez. (Ib., p. 91)

831. Chiar dacă toate atributele care făceau din el o creatură omenească se stinseseră de mult, dacă orice urmă de sevă se uscase de mult, mai existau două idei fixe — vârsta și opera — care stăpânindu-i eul, nu îngăduiau niciodată să-și facă loc plictiseala, dezgustul, nostalgia diabolică a morții. (Ib., p. 91)

832. Cu cât e mai modest un talent, cu atât mai repede se obișnuiește artistul să se gospodărească, să se organizeze, să folosească până la epuizare toate resursele și să-și concentreze toate puterile în slabul său focar. (Ib., p. 98)

833. — Să scriu ca să le dau dreptate, ca să le dovedesc, clar și precis, că eu nu mai sunt cel care am fost sau poate n-am fost niciodată; există în lume rectificări care retrogradează și acestea sunt cele mai înspăimântătoare! (Ib., p. 125)

834. Cuprins de remușcări, l-a căutat chiar în aceeași seară pe senator și l-a asigurat că nu-și explică de ce i-a spus acele cuvinte răutăcioase și mușcătoare, care l-au indignat și pe el, nu mai puțin pe cel ofensat. (Ib., p. 127 — 128)

835. Dacă s-ar găsi un nebun ca Gritti, care să-și ia singur sarcina să reconstituie analele întregii producții italiene de opere din secolul XIX, și dacă nebunul acesta ar fi înzestrat cu o putere supranaturală de cercetător, Vicenzo Sassaroli ar figura în analele de mai sus ca autor al unei opere reprezentate o singură dată, cu un insucces total; că acest muzician a mai compus o operă **buffa, Santa Lucia,** apoi un **Tantum ergo** și o **mesă** pentru cor cu orchestră mare, cântată o singură dată, că era pianist, organist, contrapunctist, jurnalist și pamfletist; nu poți să ceri nici măcar unui nebun eminescian să cunoască toate acestea. (Ib., p. 135)

836. Dacă domnul Verdi a realizat, după cum se spune, cu opera sa **Aida** fuzionarea școlii germane și italiene (ceea ce e foarte discutabil), atunci trebuie să adaug că el nu este, doamne ferește, primul căruia să-i fi reușit aceasta. (Ib., p. 137)

837. Maestrul ezită o clipă înainte să răspundă, fiindcă știa dintr-o lungă experiență, cât de dureros e să te împovărezi cu soarta altora. (Ib., p. 190)

838. Colegii mei m-ar ucide, desigur, dacă ar auzi ce vă spun acum: nu e exclus să existe stări de excitație ale organismului care sunt provocate de stări psihice; la el s-ar părea că întregul proces al vieții, ca și când ar fi cuprins de nerăbdare, s-ar desfășura la o temperatură de ardere mai înaltă. (Ib., p. 196)

839. Abia de mai putea să priceapă că a scris cândva, că a făcut din note armonii și ritmuri care acum, seară după seară, jucau și se avântau prin sălile teatrelor în care publicul își ținea răsuflarea. (Ib., p. 206)

840. Era cât p-aci să-i spună de-a dreptul maestrului rugămintea Margheritei și a lui Italo și în felul acesta să recunoască pe față că își călcase jurământul să țină secretă prezența lui Verdi. (Ib., p. 258)

841. Acest om energic, care avea oroarea gesturilor, care nu se cunoștea pe sine însuși, s-a apropiat, s-a înclinat adânc spre mâinile Biancăi, ca și când i-ar fi rușine să-și arate fața și, cu o voce înecată în cadența agitată a hohotelor de plâns, a început să spună cuvinte pe care nu le cântărea, care păreau că vin dintr-o conștiință străină. (Ib., p. 265)

Scanned with OKEN Scanner

842. Suferinţele şi pasiunile se treziseră subit în trupul acesta fosilizat, care nu părea totuşi să trăiască decât prin faptul că urmările vieţii îl părăsiseră de mult, dar întrucât acum viaţa se trezise perfidă cu toată puterea, ea voia să folosească ocazia ca să evadeze din această maşină minunat închipuită, care o ţinea captivă împotriva tuturor regulilor. (Ib., p. 267)

843. E atât de blondă, încât pare să fie căruntă; e trasă la faţă (...); îşi soarbe copilul din ochi, din ochii ei foarte albaştri, de tot pierduţi, în care se pare că licăresc luminiţe cât un vârf de ac, dar nespus de calde. (Romain Rolland, *Jean Christophe*, p. 7)

844. Un băiat ca el — pot să spun fără să te jignesc — crescut cum se cuvine, muzicant de talent, un adevărat artist, putea s-o nimerească mai bine decât cu tine, care nu aveai nimic, care făceai parte din altă lume şi nici nu cunoşteai muzica. (Id., p. 10)

845. El nu ştia nici ce este, nici până unde poate să ajungă; îi părea că este uriaşă, de parcă n-ar fi trebuit niciodată să ia sfârşit. (Ib., p. 13)

846. Nu-şi închipuia deloc că s-ar putea să întâmpine fel de fel de piedici, care se ivesc la tot pasul; şi, mai ales, nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că părinţii săi n-ar fi de-a-ntregul stăpâni pe soarta lor. (Ib., p. 35)

847. Băgă de seamă că lui Christophe îi era greu să alerge, pentru că hainele îi erau strâmte, şi-i veni năstruşnica idee să-l pună să sară obstacole. (Ib., p. 37)

848. Şi, ca să-l copleşească şi mai grozav, Louisa, care fusese chemată, apăru şi ea; în loc să-i ia apărarea, începu să-l plesnească, mai înainte să ştie despre ce este vorba. (Ib., p. 39)

849. De fapt, nu ştia prea bine de ce plânge, dar trebuia să plângă; şi, după primul val de lacrimi, mai plânse încă, pentru că voia să plângă, cu un soi de furie, ca să se chinuiască pe sine, ca şi cum i-ar fi pedepsit astfel pe ceilalţi, o dată cu el. (Ib., p. 39)

850. Dar nu voia să se dea bătut să ierte nimic, şi se prefăcu că doarme ca să nu fie nevoit s-o sărute. (Ib., p. 40)

851. Nu îndrăznea să-l întrebe pe Christophe dacă e adevărat; căci, dacă era aşa, ce ar fi putut să facă? (Ib., p. 43)

852. Dar, ca să plece, trebuia să treacă prin faţa tatălui său; şi fiul tremura la gândul că o să-i vadă din nou privirea; credea că are să moară. (Ib., p. 45)

853. La câtva timp după aceea, la şcoală, unde Christophe îşi petrecea vremea privind muştele din tavan şi dându-le brânci colegilor, ca să-i facă să cadă din bancă, profesorul, care-l luase la ochi pentru că niciodată nu avea astâmpăr, pentru că râdea necontenit şi nu învăţa niciodată nimic, îi zvârli lui Christophe, într-o zi când acesta se prăbuşise el însuşi din bancă, o aluzie supărătoare la adresa unui anumit personaj, foarte cunoscut, pe ale cărui strălucite urme băiatul avea desigur să păşească. (Ib., p. 46 — 47)

854. Pentru că nu se grăbea să o asculte, cerându-i explicaţii, ea i le smulse din mână, fără să-i răspundă, şi le puse pe un raft unde nu putea să ajungă. (Ib., p. 52)

Scanned with OKEN Scanner

855. Nu-i plăcea tot ce se cânta, dar nimic nu-l plictisea şi nu încerca niciodată să-şi spună vreo părere, căci credea că e prea mic ca să se priceapă cât de cât. (Ib., p. 60)

856. Mai înainte de a şti să scrie ca lumea, se căzni să mâzgălească note muzicale pe câte un petic de hârtie, pe care-l smulgea din caietele de socoteli ale gospodăriei, dar osteneala pe care şi-o dădea ca să se ştie ce gândeşte şi ca să-şi fixeze ideile în scris îl făceau să nu se mai gândească la nimic decât la vrerea de a gândi ceva. (Ib., p. 84)

857. Acum, când Otto simţea puterea pe care o avea asupra lui, era ispitit să se folosească de ea; îi ştia rana sângerândă şi avea o sete nepotolită să pună degetul pe ea. (Ib., p. 157)

858. Chiar dacă existau doi-trei, sub ochii cărora să cadă aceste rânduri, şi care să simpatizeze cu el, aceştia nu i-o vor spune niciodată; ei rămâneau zăvorâţi în tăcerea lor şi, după cum nu votau, tot astfel se abţineau să ia poziţie în artă; nu citeau cărţi care i-ar fi şocat, nu se duceau la teatru, pentru că-i dezgusta; dar, în schimb lăsau pe duşmanii lor să voteze şi deci să aleagă pe cei care le erau vrăjmaşi, să facă un succes scandalos şi o reclamă zgomotoasă operelor şi ideilor unei minorităţi neruşinate. (Ib., II, p. 73)

859. Dar era un făcut ca lucrurile să se întâmple aşa, căci pe lumea aceasta sunt prea mulţi oameni care se amestecă în treburile altora, ca să le încurce. (Ib., p. 87)

860. Cel mai greu însă nu era să-i faci să treacă la fapte, ci să-i faci să acţioneze împreună şi nu puteai nici în ruptul capului să-i facă să înţeleagă lucrul acesta, căci se îmbufnau unii pe alţii, iar cei mai buni erau cei mai încăpăţânaţi. (Ib., p. 1239

861. În loc să mai aştepte trenul următor pentru Paris, se hotărâră să facă pe jos o parte din drum, până la oraşul cel mai apropiat, fiindcă simţeau nevoia să fie singuri. (Ib., p. 155)

862. Bărbatul e mult mai puţin singur chiar atunci când se pare că este complet părăsit: propriul său monolog îi e de ajuns ca să umple golul; şi când e singur în doi, se adaptează mai bine, căci îşi simte mai puţin singurătatea, monologând într-una. (Ib., p. 255)

863. Părerea lui era, pe de o parte, că George urlase şi pentru Virgil, iar pe de alta, că un mut este un fel de trimis al lui Dumnezeu pe pământ ca să-i pună la încercare pe oameni de pot sau nu descifra marile enigme. (Platon Pardău, *Rezerva specială*, p. 8)

864. Dacă George părea să-l moştenească într-o conduită bizară ce se manifesta prin faptul că avea atracţie pentru tot ce era înălţime, vădea calităţi de căţărător şi, ca atare, cădea de peste tot, Virgil mânca tot. (Id., p. 9)

865. Noaptea următoare scena se repetă şi eroul nostru, serios cum îl ştim, dădu iar ocol casei, ba controlă cu atenţie grajdul ca nu cumva „să fi lăsat un muc de ţigară care să ardă mocnit în bălegar", cel mai perfid fel să se prefacă al focului care-şi punea în gând să înghită vreo gospodărie de pe deal. (Ib., p. 11)

Scanned with OKEN Scanner

855. Nu-i plăcea tot ce se cânta, dar nimic nu-l plictisea şi nu încerca niciodată să-şi spună vreo părere, căci credea că e prea mic ca să se priceapă cât de cât. (Ib., p. 60)

856. Mai înainte de a şti să scrie ca lumea, se căzni să mâzgălească note muzicale pe câte un petic de hârtie, pe care-l smulgea din caietele de socoteli ale gospodăriei, dar osteneala pe care şi-o dădea ca să se ştie ce gândeşte şi ca să-şi fixeze ideile în scris îl făceau să nu se mai gândească la nimic decât la vrerea de a gândi ceva. (Ib., p. 84)

857. Acum, când Otto simţea puterea pe care o avea asupra lui, era ispitit să se folosească de ea; îi ştia rana sângerândă şi avea o sete nepotolită să pună degetul pe ea. (Ib., p. 157)

858. Chiar dacă existau doi-trei, sub ochii cărora să cadă aceste rânduri, şi care să simpatizeze cu el, aceştia nu i-o vor spune niciodată; ei rămâneau zăvorâţi în tăcerea lor şi, după cum nu votau, tot astfel se abţineau să ia poziţie în artă; nu citeau cărţi care i-ar fi şocat, nu se duceau la teatru, pentru că-i dezgusta; dar, în schimb lăsau pe duşmanii lor să voteze şi deci să aleagă pe cei care le erau vrăjmaşi, să facă un succes scandalos şi o reclamă zgomotoasă operelor şi ideilor unei minorităţi neruşinate. (Ib., II, p. 73)

859. Dar era un făcut ca lucrurile să se întâmple aşa, căci pe lumea aceasta sunt prea mulţi oameni care se amestecă în treburile altora, ca să le încurce. (Ib., p. 87)

860. Cel mai greu însă nu era să-i faci să treacă la fapte, ci să-i faci să acţioneze împreună şi nu puteai nici în ruptul capului să-i facă să înţeleagă lucrul acesta, căci se îmbufnau unii pe alţii, iar cei mai buni erau cei mai încăpăţânaţi. (Ib., p. 1239

861. În loc să mai aştepte trenul următor pentru Paris, se hotărâră să facă pe jos o parte din drum, până la oraşul cel mai apropiat, fiindcă simţeau nevoia să fie singuri. (Ib., p. 155)

862. Bărbatul e mult mai puţin singur chiar atunci când se pare că este complet părăsit: propriul său monolog îi e de ajuns ca să umple golul; şi când e singur în doi, se adaptează mai bine, căci îşi simte mai puţin singurătatea, monologând într-una. (Ib., p. 255)

863. Părerea lui era, pe de o parte, că George urlase şi pentru Virgil, iar pe de alta, că un mut este un fel de trimis al lui Dumnezeu pe pământ ca să-i pună la încercare pe oameni de pot sau nu descifra marile enigme. (Platon Pardău, *Rezerva specială*, p. 8)

864. Dacă George părea să-l moştenească într-o conduită bizară ce se manifesta prin faptul că avea atracţie pentru tot ce era înălţime, vădea calităţi de căţărător şi, ca atare, cădea de peste tot, Virgil mânca tot. (Id., p. 9)

865. Noaptea următoare scena se repetă şi eroul nostru, serios cum îl ştim, dădu iar ocol casei, ba controlă cu atenţie grajdul ca nu cumva „să fi lăsat un muc de ţigară care să ardă mocnit în bălegar", cel mai perfid fel să se prefacă al focului care-şi punea în gând să înghită vreo gospodărie de pe deal. (Ib., p. 11)

Scanned with OKEN Scanner

866. Este posibil ca de la acces de febră la acces de febră să observe eventualele modificări în ordinea capetelor şi să se revolte; să strige înăuntrul lor, să dea mari ordine ca să se reîntroneze ordinea stabilită de ei. (Ib., p. 12)

867. Asta e interesant pentru mine: ca şi cum ar vorbi, ca şi cum ar da dispoziţii, ca şi cum ar hotărî ce trebuie să se petreacă în capetele altora, cum să se ordoneze enzimele sau acizii ribonucleici. (Ib., p. 13)

868. Erau pline de fierbinţeală acele întâlniri de seară, chiar dacă se întâmplau toamna sau iarna şi, din ceea ce putem să spunem azi, e că parcă, parcă marcară un fel de transformare în omul nostru. (Ib., p. 15)

869. La sfârşitul acestei explicaţii, demonstraţii, care, trebuie să recunoaştem avea întotdeauna auditoriul cel mai potrivit, de unde şi necazurile ce i se vor întâmpla mai târziu, cădea epuizat în scaunul cu spătar înalt, piesă a vreunei sufragerii austriece de o considerabilă vechime, dacă judecăm după felul convingător în care trosnea din toate încheieturile, dar nu se năruia. (Ib., p. 26)

870. Dacă în privinţa şontorogului nu putem decât să facem presupuneri, să deschidem chiar enigme, să-l explicăm prin paradox, instinctul familial al acestei femei îi e chiar caracteristic. (Ib., p. 34)

871. Ce problemă îşi punea Toader e nu cât de nebun e nebunul, nici cât dezastru produce nebunia, ci cum era posibil ca nimeni să nu vadă. (Ib., p. 43)

872. Şi dacă s-ar afla un băietănaş sprinten, din toată sărăcia mea aş găsi de unde să-i dau s-aducă oleacă de băutură ca să cinstesc pe oamenii iştia pentru o facere de bine. (Mihail Sadoveanu, *Venea o moară pe Siret*, p. 17)

873. Oamenii aşteptau: trebuia să mai fie vorba de pod, de moară; putea să mai fie vorba de holdă, de pământ, de ploi, deşi ştiau ei bine că boierul nu se îngrijeşte de nimic, ci le lasă toate în seama vechilului. (If., p. 22)

874. — Destul, Matilde, rosti cu linişte Filoti; emoţiile dăunează afacerilor, şi eu vreau să fiu stăpân pe mine, ca să pot trece acest impas şi te asigur că voi face cum va fi mai bine. (Ib., p. 112)

875. Fără îndoială că, în alte împrejurări, s-ar fi grăbit să se intereseze despre tot ceea ce s-a petrecut în acei ani tineri şi fericiţi; acum însă gândurile ei erau ca şi apa din pahare, care tremura în colori schimbătoare, străpunsă de razele filtrate prin florile de gheaţă ale geamurilor. (Ib., p. 168)

876. E nevoie să treacă pe la Iaşi şi să vie poate şi pe-aici ca să isprăvească tranzacţiile, pe care le-a început cu Ciornei, omul acesta nou, care, la început, mi-a făcut impresia unei paseri de pradă, dar se arată strict şi punctual în plăţile lui. (Ib., p. 233)

877. Există puţine snoave care nu provoacă râsul la lectura lor, dar factorul ilariant nu trebuie să fie apreciat cu ochiul cărturarului obişnuit cu anumite valenţe estetice şi trebuie să presupunem că în unele medii rurale de un anumit nivel şi aceste snoave declanşează voioşia când sunt povestite cu intonaţia necesară. (* * * *Snoave populare româneşti*, p. XI)

878. Căci dacă am încerca să detectăm în felul lui Jolles — care din păcate, a omis snoava dintre formele simple ale literaturii — ce preocupare inerentă spiritului uman de pretutindeni stă la baza snoavei ca specie literară, am vedea

Scanned with OKEN Scanner

că ea este generată de înclinarea omului simplu să surprindă ceea ce bate la ochi, să caracterizeze orice trăsătură sau înfăţişare neconformă cu atitudinile cercului său restrâns în care îşi duce viaţa. (Ib., p. XIII)

879. El însă neputând să-l ridice nici gol de jos, le zise că e o ruşine pentru el să pui la spinare o sarcină atât de mică şi, dacă vor, să-l ia unul dintre ei la spinare şi să meargă după el. (Ib., p. 13)

880. Când sosi zmeul acasă, copiii au făcut după cum îi învăţase tat-so, iar zmeul speriat că-l mănâncă, trânti burduful cu banii jos şi zbură în aer, ducându-se la casa lor din pădure: iar Păcală, din om sărac şi prăpădit cum fusese, se făcu om bogat şi trăiră în fericire copii de copiii lor. (Ib., p. 13)

881. — Sunt numai de urgie în lumea asta — zise hoţul de Păcală — de-abia pot să-mi trag săbiile, ziua însă tot mai merge, dar, cum vine seara, am sfeclit-o, că sufăr de orbul găinilor; mi-am frânt gâtul de o sută de ori, că nu văz de-o şchioapă în cale. (Ib., p. 17 — 18)

882. Puteţi să intraţi, dar când îl veţi vedea că începe să caute cu mâinile împrejurul lui, să şi puneţi mâna să-l legaţi, c-atunci îi vine răul. (Ib., p. 36)

883. Odată, preoteasa, fiindcă popa întârziase să se ducă la biserică, îi luă hainele să le şteargă şi găsind în buzunarul anteriului său acele boabe de fasole, crezu că popa le pusese acolo, pentru că-i plăcea să se joace cu ele când n-avea de lucru; şi pentru ca să-i facă mai multă mulţumire, îi puse un pumn de fasole pe lângă cele ce mai avea. (Ib., p. 43 — 44)

884. — Bogdaproste, mătuşă, că te-a scos Dumnezeu înaintea mea şi mi-ai deschis ochii, că şi eu asară am mâncat sfecle cu usturoi, şi azi-dimineaţă, când am trecut prin odaia preotesei ca să mă duc la biserică, mi s-a părut că mai este cineva cu ea. (Ib., p. 64 — 65)

885. Şi ca nu care cumva să crezi, că-s dată răului, iată că nu scot nimic din casă, ci numai schimburile din toaca aceea, pe care le-am spălat azi şi nu le-am întins încă. (Ib., p. 69)

886. Cum ieşi din satul lui şi dete în al doilea sat, se duse drept la un prieten al său cu care făcuse dorobănţia; a stat aici până seara când ştia că are să ajungă la vrăjitoare vestită, apoi plecă cu prietenul său la un han unde se cinstiră amândoi. (Ib., p. 83)

887. — Dragii mei, nu că doară e a mea, da un dobitoc ca acesta nu găsiţi să umblaţi cu opinci de fier, că mănâncă cât îi dai, şi, celelalte, precum le auzise la vecinul. (Ib., p. 118)

888. Eu am un sfat, de m-ascultaţi, bine, de nu, tot prieteni rămânem şi pe mai departe: să tăiem aţa în două şi să legăm pe la căsulii, pe două locuri, sumanele laolaltă, că mai bine om putea să ne-nveselim cu ele. (Ib., p. 130)

889. După relatările tatălui meu, Caragiale socotea, cu drept cuvânt, că omenirea are de veacuri un fond comun, din care oricine se poate îndestula, fără să poată fi mustrat pentru împrumutul făcut; de jefuieşte vederile originale ale unei lucrări ştiinţifice, sau subtilizează textul unui scriitor care a reuşit, întrebuinţând aceleaşi scule tocite prin sute de ani de întrebuinţare neînde-

Scanned with OKEN Scanner

mânatică, să redea totuşi ceva nou, care să farmece gândirea şi să trezească emoţia lectorilor, atunci se schimbă numele împrumutului în jaf, în plagiat. (V.A. Urechia, *Schiţe memorialistice*, p. 67)

890. Dacă lui Caragiale i-a plăcut să afirme că este un autodidact şi să susţină că nu a urmat decât şcoala vieţii, apoi straşnică trebuie să fi fost această instituţie, judecând după felul strălucit cum a trecut examenele impuse la tot pasul de existenţă. (Id., p. 72)

891. După cum purceilor li se punea de gât un triunghi de scândurele ca să-i împiedice să hoinărească, străbătând prin gardurile vecinilor, iar câinii la ţară purtau un instrument analog ca să-i împiedice să fugărească vânatul, eu aveam, din fericire, nu de gât, ci fixat de pupitru un dreptunghi de şipci destinat să mă ţină forţat într-o poziţie corectă de scriere, prevenind astfel atât viitoare devieri ale coloanei vertebrale, cât şi obosirea permanentă a ochilor prin apropierea exagerată de text, cum scriu toţi copiii la început, cu nasul în caiet. (Ib., p. 73)

892. În partea pastorală, stânele erau dese şi ciobanii mai mulţi decât trebuia, fiindcă în lunile calde se adăuga din tineretul satului, trimis la munte nu atât ca să deprindă un meşteşug care are şi el multe taine, sau să vază mai îndeaproape de oile părinteşti, cât să se burduşească cu jintiţă şi cu urdă. (Ib., p. 79)

893. „E uşor să cunoaştem ce spuneau criticii despre Caragiale; mai interesant ar fi să ştim ce spunea Caragiale despre critici." (Ib., p. 86)

894. De n-ar fi fost cucoana Sofia să mai ţină puţină regulă, şi-ar fi dat şi hainele de pe el primului venit, fără să se gândească un moment că ajută poate un netrebnic sau un adversar; asta nu-l împiedica să hrănească un ideal de viitor care mi se părea o utopie periculoasă, cu toate că şi eu mă grăbisem să reclam, în numele igienei, „schimbarea alcătuirii economico-sociale a păturii noastre rurale." (Ib., p. 110)

895. Nu vezi şi dumneata că dacă aş fi un om ca acela cu care mă semuieşti dumneata, nu v-aş fi dat eu singur ideea să veniţi la telefon; lasă-mă te rog să mă duc să mă culc la românul care a spus că mă primeşte în gazdă. (Al. Cazaban, *Chipuri şi suflete*, p. 283)

896. Omul se ivise dintr-un stufăriş întunecat şi îmi păru atât de neaşteptată ivirea lui, încât, dacă ar fi fost întuneric, l-aş fi luat drept un animal sălbatec care se furişase din vizuina lui, gata să ne atace. (Ib., p. 293)

897. Nu o dată am avut prilejul să-l aud pe Ţeposu povestindu-mi întâmplarea minunată cu uciderea jaguarului şi, de câte ori l-am ascultat, de atâtea ori am avut impresia că aud ceva nou, aşa de variate erau amănuntele pe care le dădea ca să ne încredinţeze, pe deplin, că aventura s-a petrecut întocmai. (Ib., p. 302)

898. Eu am cunoscut de-acolo unde mă aflam că treaba mea nu-i uşoară; şi că aicea, la Timiş, sunt slujitori vrednici ai Măriei sale Ştefan — Vodă — Dumnezeu să-i ţie zilele şi să-i ajute să biruiască pe spurcaţii ismailiteni după cum

Scanned with OKEN Scanner

s-aude şi la alte neamuri că-i rânduiala Măriei sale de Voievodul creştin. (Mihail Sadoveanu, *Fraţii Jderi*, p. 155)

899. Stătu cu oarecare emoţie la îndoială dacă trebuia sau nu să se apropie de ea, dar celelalte două fete, râzând şi strigând, îl capturară de braţe şi-l împinseră către Lola, care aştepta cu răceală şi cu un uşor dispreţ în lividitatea buzelor. (G. Călinescu, *Cartea nunţii*, p. 147)

900. Neîndoindu-se că uneori adevărul nu este crezut şi că minciuna triumfă, Eminescu strivit de roţile vieţii inclemente, reflectă că nimic nu e mai greu decât să faci verosimil adevărul; însă titlurile semnalate lipsă au fost găsite, când, asistat de organele procuraturii pe care le sesizase, Petrino a făcut verificarea în rafturile instituţiei, aflându-le nu la locul lor, ci în dulapuri şi fonduri diferite. (Augustin Z.N. Pop, *Pe urmele lui Mihai Eminescu*, p. 174)

Scanned with OKEN Scanner

Partea a III-a

TESTE GRILĂ

Atenție!

La fiecare număr al problemei abordate, încercuiți litera care corespunde răspunsului corect. Dacă nici un răspuns nu este corect, se va nota cu x.

1. ger
- a) 3 litere/3 sunete
- b) 3 litere/2 sunete

2. geam
- a) 4 litere/3 sunete
- b) 4 litere/4 sunete

3. ceață
- a) 5 litere/5 sunete
- b) 5 litere/4 sunete

4. cimbru
- a) 6 litere/5 sunete
- b) 6 litere/4 sunete

5. chec
- a) 4 litere/2 sunete
- b) 4 litere/3 sunete

6. chip
- a) 4 litere/3 sunete
- b) 4 litere/2 sunete

7. ghem
- a) 4 litere/2 sunete
- b) 4 litere/3 sunete

8. gherghef
- a) 8 litere/6 sunete
- b) 4 litere/4 sunete

Scanned with OKEN Scanner

9. chimir
a) 6 litere/4 sunete
b) 6 litere/5 sunete
10. gimnaziu
a) 8 litere/7 sunete
b) 8 litere/6 sunete
11. ghirlandă
a) 9 litere/7 sunete
b) 9 litere/8 sunete
12. cenuşe
a) corect
b) incorect
13. angajează
a) corect
b) incorect
14. şarjează
a) corect
b) incorect
15. burduşeală
a) corect
b) incorect
16. alineat
a) corect
b) incorect
17. defrişează
a) corect
b) incorect
18. înşală
a) corect
b) incorect
19. jegmăni
a) corect
b) incorect
20. gemet
a) corect
b) incorect
21. revanşează
a) corect
b) incorect
22. corijează
a) corect
b) incorect
23. desperechiază
a) corect
b) incorect

Scanned with OKEN Scanner

24. îngenunchează
a) corect
b) incorect
25. îngreuează
a) corect
b) incorect
26. să chefuească
a) corect
b) incorect
27. şovăeală
a) corect
b) incorect
28. coaje
a) corect
b) incorect
29. crează
a) corect
b) incorect
30. aleie
a) corect
b) incorect
31. moschee
a) corect
b) incorect
32. disociează
a) corect
b) incorect
33. elogiază
a) corect
b) incorect
34. scrim
a) corect
b) incorect
35. fumărae
a) corect
b) incorect
36. boierie
a) corect
b) incorect
37. evacuiază
a) corect
b) incorect

Scanned with OKEN Scanner

38. secvență
a) corect
b) incorect
39. exadron
a) incorect
b) corect
40. excroca
a) corect
b) incorect
41. escorta
a) corect
b) incorect
42. cox
a) corect
b) incorect
43. cocsifica
a) corect
b) incorect
44. îmbâcxi
a) corect
b) incorect
45. vax
a) incorect
b) corect
46. văcsuitor
a) corect
b) incorect
47. eczemă
a) corect
b) incorect
48. glazvand
a) incorect
b) corect
49. chineji
a) corect
b) incorect
50. impar
a) corect
b) incorect
51. desdoi
a) incorect
b) corect

Scanned with OKEN Scanner

52. desrădăcinare
a) incorect
b) corect
53. dezvinovățire
a) corect
b) incorect
54. Valea-Prahovei
a) incorect
b) corect
55. Piatra-Olt
a) corect
b) incorect
56. Ocna-Mureș
a) corect
b) incorect
57. Piatra-Craiului
a) incorect
b) corect
58. Gura-Humorului
a) corect
b) incorect
59. Valea-Sasului
a) corect
b) incorect
60. Baia de Aramă
a) corect
b) incorect
61. Gara-de-Nord
a) corect
b) incorect
62. Lehliu-Gară
a) corect
b) incorect
63. Ghilmeș Palanca
a) corect
b) incorect
64. Copșa-Mică
a) incorect
b) corect
65. Baia-Mare
a) incorect
b) corect

Scanned with OKEN Scanner

66. Delta Dunării
a) incorect
b) corect
67. Insula-Şerpilor
a) corect
b) incorect
68. Hagi Tudose
a) corect
b) incorect
69. Lacul Sărat
a) corect
b) incorect
70. Râmnicu-Sărat
a) incorect
b) corect
71. bine venit
a) corect
b) incorect
72. întru cât
a) corect
b) incorect
73. întrucât
a) incorect
b) corect
74. de o parte
a) corect
b) incorect
75. deoparte
a) incorect
b) corect
76. oricare
a) corect
b) incorect
77. ori care
a) incorect
b) corect
78. demult
a) corect
b) incorect
79. de mult
a) incorect
b) corect

Scanned with OKEN Scanner

80. alege-ţi
a) corect
b) incorect
81. alegeţi
a) corect
b) incorect
82. creind
a) corect
b) incorect
83. tixit
a) corect
b) incorect
84. proces verbal
a) corect
b) incorect
85. bunăcuviinţă
a) corect
b) incorect
86. bună purtare
a) corect
b)incorect
87. bunăstare
a) corect
b) incorect
88. bunăştiinţă
a) corect
b) incorect
89. bună voinţă
a) incorect
b) corect
90. bună-dimineaţa
a) corect
b) incorect
91. voi înşişi
a) corect
b) incorect
92. ei însăşi
a) incorect
b) corect
93. ele însăşi
a) incorect
b) corect

Scanned with OKEN Scanner

94. subliniază
a) corect
b) incorect
95. fluieră
a) corect
b) incorect
96. constitue
a) incorect
b) corect
97. butelíe
a) corect
b) incorect
98. carácter
a) incorect
b) corect
99. ántic
a) corect
b) incorect
100. cráter
a) corect
b) incorect
101. cratér
a) corect
b) incorect
102. búged
a) corect
b) incorect
103. bun rămas
a) corect
b) incorect
104. bun-simţ
a) incorect
b) corect
105. bun-plac
a) corect
b) incorect
106. avaríe
a) corect
b) incorect
107. contigent
a) corect
b) incorect

Scanned with OKEN Scanner

108. maiestos
a) corect
b) incorect
109. penurie
a) incorect
b) corect
110. clímax
a) incorect
b) corect
111. a) a-nor-ga-nic
b) an-or-ga-nic
112. a) i-ne-gal
b) in-e-gal
113. a) de-ze-chi-li-bru
b) dez-e-chi-li-bru
114. a) fii-că
b) fi-i-că
115. a) su-bli-ni-e-re
b) sub-li-ni-e-re
116. a) vi-a-ță
b) via-ță
117. a) sa-van-tlâc
b) sa-vant-lâc
118. a) vârs-tnic
b) vârst-nic
119. a) des-pre
b) de-spre
120. a) som-ptu-os
b) somp-tu-os
121. a) re-dem-pți-u-ne
b) re-demp-ți-u-ne
122. a) pun-ctaj
b) punc-taj
123. a) ar-ctic
b) arc-tic
124. a) pom-pier
b) pom-pi-er
125. a) boj-de-u-că
b) boj-deu-că
126. a) o-ghi-al
b) o-ghial
127. a) fii-ce-le
b) fi-i-ce-le

Scanned with OKEN Scanner

128. a) ti-csit
b) tic-sit
129. a) ling-vist
b) lin-gvist
130. a) scul-ptor
b) sculp-tor
131. a) propriu-zis
b) propriu zis
132. a) viceprim-ministru
b) vice-prim-ministru
133. a) a-nal-fa-bet
b) an-al-fa-bet
134. a) ou-ă-le-lor
b) ou-ă-lor
135. a) ciorchine
b) ceorchine
136. a) geoarsă
b) gioarsă
137. a) Excelența-Sa
b) Excelența-sa
138. a) Domnia ta
b) Domnia-ta
139. a) deabia
b) de abia
140. a) Alteța Sa regală
b) Alteța sa regală
141. a) A.D.A.S.
b) ADAS
142. a) Negru-vodă
b) Negru-Vodă
143. a) Făt-Frumos
b) Făt Frumos
144. a) râul Doamnei
b) Râul Doamnei
145. a) Anul nou
b) Anul Nou
146. a) Psaltirea Scheiană
b) Psaltirea scheiană
147. a) băile Govora
b) Băile Govora
148. a) munții Carpați
b) Munții Carpați

Scanned with OKEN Scanner

149. a) punc-ți-e
b) pun-cți-e
150. a) Într-în-sa
b) în-trân-sa
151. a) avocat
b) advocat
152. a) afectos
b) afectuos
153. a) antreprenor
b) antrepenor
154. a) bancnotă
b) bacnotă
155. a) detailat
b) detaliat
156. a) delicvent
b) delincvent
157. a) filigram
b) filigran
158. a) intrepid
b) întrepid
159. a) învederat
b) invederat
160. a) învederat
b) înveterat
161. a) jerfă
b) jertfă
162. a) jurisconsult
b) juristconsult
163. a) pocladă
b) plocadă
164. a) pietrifica
b) petrifica
165. a) strepezi
b) sterpezi
166. a) repercursiune
b) repercusiune
167. a) deferență
b) diferență
168. a) perceptor
b) preceptor
169. a) temporal
b) temporar

Scanned with OKEN Scanner

170. a) delaţiune
b) dilaţiune
171. a) imanenţă
b) iminenţă
172. a) eminent
b) iminent
173. a) emigra
b) imigra
174. a) ábia
b) abiá
175. a) áblaut
b) abláut
176. a) aborigén
b) aborígen
177. a) abţibild
b) acţibild
178. a) acoleá
b) acólea
179. a) acropólă
b) acrópolă
180. a) adeseóri
b) adéseori
181. a) ádică
b) adícă
182. a) agríşă
b) ágrişă
183. a) álo
b) aló
184. a) adălmaş
b) aldămaş
185. a) altădátă
b) áltădată
186. a) ámbitus
b) ambítus
187. a) ampéx
b) ámpex
188. a) ántrax
b) antráx
189. a) avergură
b) anvergură
190. a) apendíce
b) apéndice

Scanned with OKEN Scanner

191. a) apéndicul
b) apendícul
192. a) arípă
b) áripă
193. a) armindéni
b) ármindeni
194. a) árşiţă
b) arşíţă
195. a) bíftec
b) biftéc
196. a) bítum
b) bitúm
197. a) boráx
b) bórax
198. a) bríoşă
b) bióşă
199. a) cámerton
b) camertón
200. a) carás
b) cáras
201. a) cearceaf
b) cearşaf
202. a) centezímă
b) centézimă
203. a) cerére
b) cérere
204. a) cérvix
b) cervíx
205. a) chépeng
b) chepéng
206. a) clae
b) claie
207. a) consanguin
b) consangvin
208. a) contraaltă
b) contraltă
209. a) consanguinitate
b) consangvinitate
210. a) container
b) conteiner
211. a) contraalto
b) contralto

Scanned with OKEN Scanner

212. a) córtes
b) cortés
213. a) córtex
b) cortéx
214. a) cóvercot
b) covercót
215. a) cúpură
b) cupúră
216. a) dalái-lama
b) dálai-lama
217. a) dăscăliță
b) dăscălíță
218. a) devér
b) déver
219. a) dúgliş
b) duglíş
220. a) dúşman
b) duşmán
221. a) fétiş
b) fetíş
222. a) gadínă
b) gádină
223. a) jiláv
b) jílav
224. a) maióu
b) maieú
225. a) metrópolă
b) metropólă
226. a) mótrice
b) motríce
227. a) obcínă
b) óbcină
228. a) orăşan
b) orăşean
229. a) pagódă
b) págodă
230. a) pa-să-mi-te
b) pasămite
231. a) ponéi
b) pónei
232. a) púhav
b) puháv

Scanned with OKEN Scanner

233. a) procatór
b) procátor
234. a) rádină
b) radínă
235. a) scorér
b) scórer
236. a) sénior
b) seniór
237. a) şilíng
b) şíling
238. a) tutóre
b) tútore
239. a) exítus
b) éxitus
240. a) ménsolă
b) mensólă
241. a) i-no-xi-da-bil
b) in-o-xi-da-bil
242. a) paliativ
b) paleativ
243. a) vulpei
b) vulpii
244. a) comunei
b) comunii
245. a) cununii
b) cununei
246. a) curăţim
b) curăţăm
247. a) curăţătorie
b) curăţitorie
248. a) comunicăturei
b) cuminecăturii
249. a) doi cuscrii
b) doi curscri
250. a) cvadruplu
b) cvadriplu
251. a) contra-marcă
b) contramarcă
252. a) camerei
b) camerii
253. a) cameei
b) cameii

Scanned with OKEN Scanner

254. a) canapelii
b) canapelei
255. a) cazuisticei
b) cazuisticii
256. a) cătinei
b) cătinii
257. a) ceară/cerei
b) ceară/cerii
258. a) mulți codrii
b) mulți codri
259. a) cernelei
b) cernelii
260. a) i-ne-xact
b) in-e-xact
261. a) in-ex-pli-ca-bil
b) i-nex-pli-ca-bil
262. a) i-nex-plo-ra-bil
b) in-ex-plo-ra-bil
263. a) in-ex-pre-siv
b) i-nex-pre-siv
264. a) i-no-pe-rant
b) in-o-pe-rant
265. a) i-no-xi-da-bil
b) in-o-xi-da-bil
266. a) ciorovăieli
b) ciorovăielii
267. a) clocitorii
b) clocitoarei
268. a) cumpănirei
b) cumpănirii
269. a) dijmuielii
b) dijmuelei
270. a) gemen
b) geamăn
271. a) geamparale
b) geambarale
272. a) gestapo
b) gestapou
273. a) gheței
b) gheții
274. a) ghemotoc
b) ghimotoc

Scanned with OKEN Scanner

275. a) atât
b) atâta
276. a) gerant
b) girant
277. a) gâlcevei
b) gâlcevii
278. a) glacial
b) glaciar
279. a) eu lau, el laie
b) eu lau, el lă
280. a) halate
b) halaturi
281. a) ingliță
b) igliță
282. a) res-truc-tu-ra-re
b) re-struc-tu-ra-re
283. a) înbălsămare
b) îmbălsămare
284. a) drep-tunghi
b) drept-unghi
285. a) límax
b) limáx
286. a) mi-e-lo-ză
b) mie-lo-ză
287. a) năduşală
b) năduşeală
288. a) ne-u-ras-te-ni-e
b) ne-ur-as-te-ni-e
289. pa-voa-za-re
b) pa-vo-a-za-re
290. a) poțiune
b) porțiune
291. a) pont/ponți
b) pont/ponturi
292. a) porumbar/porumbare
b) porumbar/porumbari
293. a) potrivеală
b) potrivire
294. a) profésor
b) profesór
295. a) tu voiai
b) tu vreai

Scanned with OKEN Scanner

296. a) ei voiau
b) ei vroiau
297. a) tu voişi
b) tu vruşi
298. a) noi voiam
b) noi vroiam
299. a) voi vroiaţi
b) voi voiaţi
300. a) ei voiau
b) ei vreau
301. a) nu fii
b) nu fi
302. a) el auzii
b) eu auzi
303. a) ea venii
b) eu venii
304. a) El să fi chemat pe cineva.
b) Tu să fii chemat pe cineva.
305. a) râs
b) rîs
306. a) reîncepe
b) reâncepe
307. a) eu citii
b) el citi
308. a) într-ânsul
b) într-însul
309. a) dânsul
b) dînsul
310. a) vrând
b) voind
311. a) Ei lăiară.
b) Ei lăură.
312. a) El să lea.
b) El să laie.
313. a) Noi lăiaserăm.
b) Noi lăuserăm.
314. a) El la.
b) El lăia.
315. a) El să bea.
b) El să beie.
316. a) Ele să ieie.
b) Ele să ia.

Scanned with OKEN Scanner

317. a) lăiat/lăiată
b) lăut/lăută
318. a) să ploaie
b) să plouă
319. a) într-una
b) întruna
320. a) tot una
b) totuna
321. a) relicvă
b) religvă
322. a) în afară = locuțiune prepoziționlă
b) în afara = locuțiune adverbială
323. a) în afară de = locuțiune adverbială
b) de față = locuțiune prepoziționlă
324. a) de teamă = locuțiune adverbială
b) de teamă că = locuțiune prepoziționlă
325. a) în grijă = locuțiune adverbială
b) în grija = locuțiune prepoziționlă
326. a) pe dinaintea = locuțiune adverbială
b) pe dinainte = locuțiune prepoziționlă
327. a) de bine ce = locuțiune conjuncțională
b) de bine că = locuțiune prepoziționlă
328. a) în spate = locuțiune prepoziționlă
b) în spatele = locuțiune adverbială
329. a) în preajmă = locuțiune adverbială
b) în preajma = locuțiune prepoziționlă
330. a) în jurul = locuțiune prepoziționlă
b) în jur de = locuțiune adverbială
331. a) de ciudă = locuțiune adverbială
b) de ciudă că = locuțiune prepoziționlă
332. a) de dinainte = locuțiune prepoziționlă
b) de dinaintea = locuțiune adverbială
333. ca lumea:
a) locuțiune substantivală
b) locuțiune adjectivală
334. cu dare de mână:
a) locuțiune adverbială
b) locuțiune adjectivală
335. cu stare:
a) locuțiune adverbială
b) locuțiune adjectivală
336. cu scaun la cap:
a) locuțiune adjectivală
b) locuțiune substantivală

Scanned with OKEN Scanner

337. de frunte:
a) locuțiune substantivală
b) locuțiune adjectivală
338. ca prin farmec:
a) locuțiune adjectivală
b) locuțiune adverbială
339. cu binișorul:
a) locuțiune adverbială
b) locuțiune substantivală
340. fluieră vânt:
a) locuțiune substantivală
b) locuțiune adverbială
341. punere față-n față:
a) locuțiune substantivală
b) locuțiune adverbială
342. cu jind:
a) locuțiune substantivală
b) locuțiune adverbială
343. de milioane:
a) locuțiune adjectivală
b) locuțiune substantivală
344. la toartă:
a) locuțiune adverbială
b) locuțiune adjectivală
345. de tot neamul:
a) locuțiune substantivală
b) locuțiune adjectivală
346. de-a puia gaia:
a) locuțiune substantivală
b) locuțiune adverbială
347. mână în mână:
a) locuțiune substantivală
b) locuțiune adverbială
348. din întâmplare:
a) locuțiune adverbială
b) locuțiune adjectivală
349. după împrejurări:
a) locuțiune substantivală
b) locuțiune adverbială
350. pe drept:
a) locuțiune adverbială
b) locuțiune adjectivală

Scanned with OKEN Scanner

351. de ochii lumii:
a) locuțiune substantivală
b) locuțiune adverbială
352. mână în mână:
a) locuțiune adjectivală
b) locuțiune substantivală
353. din întâmplare:
a) locuțiune substantivală
b) locuțiune adjectivală
354. punere la punct:
a) locuțiune verbală
b) locuțiune substantivală
355. luare la țintă
a) locuțiune substantivală
b) locuțiune verbală
356. baie de sânge:
a) locuțiune adjectivală
b) locuțiune substantivală
357. de comitet:
a) locuțiune adjectivală
b) locuțiune substantivală
358. ca prin minune:
a) locuțiune adjectivală
b) locuțiune adverbială
359. cu trecere:
a) locuțiune adjectivală
b) locuțiune adverbială
360. de marcă:
a) locuțiune substantivală
b) locuțiune adjectivală
361. a) a cincia
b) a cincea
362. a) al cincelea
b) al cincilea
363. a) substantivat
b) substantivizat
364. a) bóstan
b) bostán
365. a) boxér
b) bóxer
366. a) brec (interjecție)
b) brec (trăsură)

Scanned with OKEN Scanner

367. a) brocard
b) brocart
368. a) calamnitate
b) calamitate
369. a) noi-născuți
b) nou-născuți
370 a) cantonier
b) cantoner
371. a) cabernét
b) cábernet
372. a) cervics
b) cervix
373. a) celebrar
b) cerebral
374. a) cezár
b) cézar
375. a) clímax
b) climáx
376. a) campanelă
b) campanilă
377. a) capélmaistru
b) capelmáistru
c) cápelmaistru
378. a) capuțin
b) capucin
379. a) carbid
b) carbit
380. a) caracterologic
b) caracteriologic
381. a) cárdie
b) cardíe
382. a) carelaj
b) carenaj
383. a) caragialian
b) caragialesc
384. a) combinier
b) combiner
385. a) combinezon
b) combinizon
386. a) comédie
b) comedíe
387. a) dumpíng
b) dúmping

Scanned with OKEN Scanner

389. a) didactician
b) didacticist
390. a) diminutiv
b) diminutival
391. a) diplóid
b) diploíd
392. a) echinocțiu
b) echinox
393. a) ecvestru
b) egvestru
394. a) esoteric
b) ezoteric
395. a) a ecsige
b) a exige
396. a) excalada
b) escalada
397. a) escapadă
b) excapadă
398. a) escavator
b) excavator
399. a) escroc
b) excroc
400. a) espectativă
b) expectativă

Treceți în dreptul fiecărui termen un sinonim neologic.

401. adâncime
402. baie
403. burlac
404. cerere
405. chemare
406. cinste
407. cutremur
408. dovadă
409. gazdă
410. geamie
411. împrejurare
412. încăpățânare
413. îndemânare
414. însemnătate
415. josnicie
416. leat
417. îngâmfare
418. singurătate

Scanned with OKEN Scanner

419. prilej
420. scop
421. soartă
422. stingător
423. taină
424. tristețe
425. urmare
426. veşnicie
427. actual
428. amănunt
429. belşug
430. biruinţă
431. chezăşie
432. chezaş
433. crăpătură
434. dambla
435. folosinţă
436. graniţă
437. geantă
438. înălţime
439. încordare
440. înflorire
441. jertfă
442. leac
443. nădejde
444. pedeapsă
445. pizmă
446. pietate
447. sfetnic
448. vecin
449. neînduplecare
450. tavan

Analizaţi morfologic cuvintele subliniate.

451. A venit Carmen, nepoată **vecinei** mele.
452. Mihai s-a năpustit **asupra turcilor**.
453. Datorită mamei am învăţat carte.
454. Faţă de colegi se poartă frumos.
455. Am veşti **în legătură cu** excursia.
456. Au pornit **de-a lungul câmpului**.
457. A plecat **împreună cu** părinţii.
458. A renunţat **de frică**.
459. L-a finisat **pe dinăuntru**.
460. De grija examenelor slăbise foarte mult.

Scanned with OKEN Scanner

461. **În spatele** şcolii au amenajat un teren de sport.
462. Pescarii s-au deplasat **în susul râului**.
463. S-au strâns curioşi **în jurul lui T. Şoimaru**.
464. **Dinspre munte** bătea un vânt rece.
465. „Pe voi **contra voastră** la luptă ei vă mân."
466. Fiica **vecinei** a ajuns **ingineră**.
467. A scăpat **graţie intervenţiei** salvamarului.
468. A procedat contra **obiceiului**.
469. S-au prezentat **în jur de patruzeci**.
470. **În jur** s-au strâns mulţi curioşi.
471. A rămas **pe dinafară**.
472. L-au dat **în grija** unui profesor.
473. Programul s-a desfăşurat **în voie**.
474. L-a ajutat un om **de treabă**.
475. **În faţă** defila armata.
476. A petrecut **la un loc cu prietenii**.
477. Excursia s-a programat **în funcţie de** condiţiile meteorologice.
478. I-a spus adevărul **fără ocol**.
479. Situaţia asta durează **de dinainte de război**.
480. L-a scos **în afara legii**.
481. Vânătorii s-au risipit **de-a latul câmpului**.
482. Grănicerii patrulau **în preajma** punctului de control.
483. El, **omul**, a cucerit cosmosul.
484. Veneau cu toţii **din sus**.
485. Au pornit **într-acolo**.
486. Cine-i **persoana** de la poartă?
487. El **nu-i** omul căutat.
488. **Mi**-a fost durerea prea mare.
489. Ia-**ţi** stiloul de pe catedră!
490. Cumpără-**ţi** cele necesare!
491. **V**-am admirat plantaţia de vie.
492. Ascultă-**i** rugămintea!
493. Spune-**ţi** şi tu părerea!
494. Pare a fi un om **de cuvânt**.
495. „Bate **vântul frunza**-n dungă."
496. **Mi**-am invitat **toţi** colegii.
497. Se aduc **specialişti** în domeniu.
498. Cu **acelaşi** ghid am pornit pe potecile muntelui.
499. Un om **cu trecere** l-a ajutat.
500. L-am revăzut **de trei ori**.

Identificaţi morfologic cuvintele subliniate.

501. Am eu **vreo** vină pentru cele întâmplate?
502. Parcurge drumul în **trei** ore.

Scanned with OKEN Scanner

503. N-a sosit **nici un** invitat.
504. **Doar** tu poți rezolva situația.
505. Am nimerit-o **cam** rău la oraș.
506. **Chiar** el a susținut această teză.
507. Au ajuns **tocmai** în creasta muntelui.
508. S-au prezentat **numai** cinci candidați.
509. Nu **mai** trece pe aici.
510. De **cât** timp n-ai mai trecut pe la librărie?
511. Mai bine mai târziu **decât** niciodată.
512. De **cât** ai nevoie?
513. Nu te-am mai văzut **de mult.**
514. Asta s-a întâmplat **demult**.
515. Sugestia **celorlalți** interlocutori a fost acceptată.
516. Am fost fericit inspirat adresându-mă **celorlalți**.
517. Nu m-am adresat **nimănui**.
518. **Nimic** nu se obține fără muncă.
519. Generozitatea nu-i atributul **oricărui** om.
520. Nu pot invoca **orice** motiv.
521. Stau la dispoziția **oricui**.
522. Am făcut rost de **ceva** bani.
523. Mai ai **ceva** de recuperat.
524. Am parcurs **atâta** cale pe jos!
525. Vorbește repede **din obișnuință**.
526. Își verifică **cu atenție** conspectul.
527. L-a lăsat să se plimbe **în voie**.
528. N-am prevăzut să-mi dea un **așa** răspuns.
529. **Așa** se procedează aici?
530. **Asemenea** procedeu nu te salvează.
531. Nu am semnat un **astfel** de angajament.
532. **Astfel** i-a vorbit sultanului.
533. L-am găsit **cam** supărat.
534. A sosit **de curând**.
535. Într-o zi a citit **o** oră, în alta mai mult.
536. Se strânseseră **de-a lungul** uliței toate femeile.
537. **Cât despre** el, am numai cuvinte de laudă.
538. Veniseră la manifestație **în jur de** câteva mii.
539. Am altă impresie **în legătură cu** declarația lui.
540. **Cât privește** organizarea, am unele rezerve.
541. **În afară de** invitați, au venit și alte familii.
542. Automobilele așteptau **în spatele** clădirii.
543. Sacul din **spatele** omului părea greu.
544. **În fața** probelor, și-a recunoscut vina.
545. A plecat **împreună cu** musafirii.

Scanned with OKEN Scanner

546. **Înainte de** proba scrisă, candidații au prezentat legitimațiile.
547. S-a supărat pe ei **din cale afară**.
548. L-a luat, mai întâi, **cu binișorul**.
549. Era **puțin** limbut.
550. I s-a dus faima-n lume.

Găsiți câte un sinonim pentru fiecare dintre următorii termeni neologici:

551. a abdica
552. abject
553. abominabil
554. acuitate
555. adulter
556. aforism
557. altercație
558. analog
559. anost
560. animozitate
561. austeritate
562. autentificare
563. bluf
564. boicot
565. bravadă
566. ceremonios
567. clemență
568.coliziune
569. conjectură
570. conjurație
571. corupție
572. consuetudine
573. credul
574. criteriu
575. culpabilitate
576. deferent
577. diletant
578. desuetudine
579. desuet
580. delict
581. prejudiciu
582. denigrare
583. deferență
584. delațiune
585. dilațiune
586. divagație

Scanned with OKEN Scanner

587. discrepanță
588. discriminare
589. duplicitate
590. efigie
591. egidă
592. elocvență
593. a eluda
594. a elucida
595. emfatic
596. extravagant
597. fastidios
598. fastuos
599. flagrant
600. flatare
601. flegmatic
602. fortuit
603. fuzionare
604. grandilocvent
605. a gratula
606. gratitudine
607. grotesc
608. handicap
609. hegemonie
610. hibrid
611. ilicit
612. iminență
613. impulsiv
614. infatuat
615. interferență
616. instanță
617. interimar
618. intrepid
619. intrinsec
620. invalida
621. învederat
622. judicios
623. jurisprudență
624. licențios
625. lucrativ
626. luxurios
627. mediator
628. mistificare
629. mutație

Scanned with OKEN Scanner

630. nociv
631. echivoc
632. opțiune
633. obstinație
634. patetic
635. vetust
636. postură
637. preemțiune
638. preliminarii
639. procedură
640. proclamație
641. profanare
642. protagonist
643. ratificare
644. refulare
645. stipulare
646. specios
647. tertip
648. tranzitoriu
649. verdict
650. volubil

Probleme de fonetică

651. Sunt vocale închise:
a) e, u, î
b) u, î, â

652. Sunt vocale semideschise:
a) e, u, ă
b) e, ă, o

653. Este vocală deschisă:
a) e
b) a

654. Sunt vocale nerotunjite:
a) u, e, i, ă
b) ă, e, i, â, î

655. Sunt vocale rotunjite:
a) a, i
b) a, u

656. Sunt vocale anterioare:
a) i, u
b) e, i

657. Sunt vocale velare:
a) a, o
b) o, u

Scanned with OKEN Scanner

658. Sunt vocale posterioare:
a) i, e
b) o, u

659. Este vocală centrală:
a) i
b) a

660. Sunt semivocale palatale:
a) a, i
b) e, i

661. Sunt semivocale rotunjite:
a) u, e
b) o, u

662. Sunt consoane sonante:
a) m, v, n, e, r
b) m, n, l, r

663. Sunt consoane sonore:
a) b, d, g, z
b) b, d, g, v, z

664. Sunt consoane surde
a) c, f, p, t, ţ
b) k, c, f, h, p, t, ţ, s, ş

665. Sunt consoane oclusive:
a) b, g, m, p, t
b) b, k, g, m, m, p, t

666. Sunt consoane nazale:
a) m, n
b) n, r

667. Sunt consoane fricative:
a) f, h, s, ş, z
b) f, h, s, ş, v, z

668. Sunt consoane semioclusive:
a) s, Ĕ, Í
b) Ĕ, Í, ţ

669. Sunt consoane labiale:
a) p, v, m
b) b, p, m

670. Sunt consoane labiodentale:
a) m, f
b) f, v

671. Sunt consoane dentale:
a) d, t, u, s, ţ, z, d, r
b) d, t, s, ţ, r

Scanned with OKEN Scanner

672. Sunt consoane prepalatale:
a) c, g, ş, j
b) c, s, ş, j
673. Sunt consoane palatale:
a) Ç, , Ë
b) Ç,
674. Sunt consoane velare:
a) k, g
b) k, g, s
675. Este consoană laringală:
a) h
b) k
676. rapoarte/raporturi sunt:
a) paronime
b) variante lexicale
677. coate/coturi/coţi sunt:
a) variante lexicale
b) sinonime parţiale şi omonime parţiale

Identificaţi formele corecte

678. a) complet
b) complect
679. a) decreptitudine
b) decrepitudine
680. a) piftea
b) chiftea
681. lineal/linear sunt:
a) variante lexicale
b) paronime

Sunt sinonime totale:

682. a) apus/vest
b) apărător/avocat
683. a) aptitudine/capacitate
b) cupru/aramă
684. a) tuci/fontă
b) acroşa/servitute
685. a) atracţie/chemare
b) oleacă/puţin
686. a) atotputernic/omnipotent
b) atrăgător/lipicios
687. a) atingere/lovire
b) atare/astfel
688. a) aureolă/nimb
b) avantaj/superioritate

Scanned with OKEN Scanner

689. a) bărbăție/curaj
b) bănos/lucrativ
690. a) bob/grăunte
b) bondoc/îndesat
691. a) cădere/prăbuşire
b) căldură/ardoare
692. a) contact/raport
b) costum/port
693. a) or/ori
b) defoliere/desfrunzire
694. a) şal/fular
b) ucigaş/criminal
695. a) expozitiv/enunțiativ
b) extins/lărgit
696. a) factitiv/cauzativ
b) faimos/legendar
697. a) fason/aspect
b) dascăl/diac
698. a) eluant/developant
b) emblemă/simbol
699. a) emoție/neliniște
b) expiere/ispăşire
700. a) grafem/literă
b) motiv/cauză
701. a) exclude/elimina
b) executa/efectua
702. a) fluent/uşor
b) aşa/astfel
703. a) grobian/vulgar
b) gubav/delicat
704. a) împodobi/decora
b) rută/traseu
705. a) înveliş/acoperământ
b) a însoți/a conduce
706. a) mag/astrolog
b) drojdie/maia
707. a) opus/contrar
b) omor/asasinat
708. a) orator/retor
b) a opta/a prefera
709. a) orgie/desfrâu
b) orientare/principiu

Scanned with OKEN Scanner

710. a) orânduire/societate
b) ort/abataj
711. a) ostaş/militar
b)ofertă/disponibilitate
712. a) bâtcă/măciucă
b) ostrov/insulă
713. a) oştire/armată
b) faţă/obraz
714. a) paradoxal/curios
b) otoman/turcesc
715. a) otravă/venin
b) parfum/mirodenie
716. a) partener/pereche
b) oţel/criţă
717. a) parcelare/lotizare
b) parvenit/intrus
718. a) partaj/împărţeală
b) pasiune/preferinţă
719. a) păcăleală/înşelăciune
b) părtinire/obiectivism
720. a) părinte/tată
b) tipicar/meticulos
721. a) exigent/pedant
b) perfect/desăvârşit
722. a) pericol/primejdie
b) a permite/a accepta
723. a) perpetuu/etern
b) perversitate/corupţie
724. a) a persevera/a stărui
b) pestriţ/divers
725. a) fier/metal
b) contagios/molipsitor
726. a) picoteală/moţăială
b) pierdere/rătăcire
727. a) pietate/evlavie
b) strâmb/îndoit
728. a) pizmaş/invidios
b) pisicos/felin
729. a) a pângări/a profana
b) rană/plagă
730. a) plasare/vindere
b) fantezie/falsificare

Scanned with OKEN Scanner

731. a) plăcere/poftă
b) distracţie/petrecere
732. a) a vântura/a cerne
b) pocăinţă/iertare
733. a) excelent/prisos
b) etajeră/raft
734. a) poftă/capriciu
b) invitaţie/solicitare
735. a) pondere/valoare
b) autorizat/confirmat
736. a) poprire/sechestru
b) port/îmbrăcăminte
737. a) a poseda/a deţine
b) poştalion/diligenţă
738. a) radieră/gumă
b) ramolisment/senilitate
739. a) randament/valoare
b) răgaz/repaus
740. a) ratificat/validat
b) rezonanţă/ecou
741. a) a redacta/a concepe
b) a recupera/a redobândi
742. a) restaurare/reparaţie
b) monarh/rigă
743. a) ceartă/mustrare
b) normă/învăţătură
744. a) relaţie/conexiune
b) a remunera/a retribui
745. a) a repune/a reaşeza
b) retenţie/oprire
746. a) retribuire/onorariu
b) reţinere/rezervă
747. a) salubritate/curăţenie
b) sarcofag/sicriu
748. a) desfătat/distrat
b) stipendiu/subvenţionare
749. a) specific/caracteristic
b) ginere/mire
750. a) uni (pron. iuni)/unicolor
b) valoare/preţ

Funcţia sintactică a pronumelor subliniate

751. Dă-**i-le**!
a) compl. de agent+compl. direct
b) compl. indirect+compl. direct

Scanned with OKEN Scanner

752. Nu **mi**-am găsit stiloul.
a) compl. indirect
b) atribut pronominal

753. **I**-am găsit adresa.
a) compl. indirect
b) compl. direct

754. **Ţi**-ai scris temele?
a) compl. indirect
b) atribut pronominal

755. **V**-am arătat poteca.
a) compl. direct
b) compl. indirect

756. **V**-am adus rezultatul.
a) compl. direct
b) compl. indirect

757. Mama-**şi** caută odorul.
a) compl. indirect
b) atribut pronominal

758. **Le** vorbeşte frumos.
a) compl. indirect
b) compl. direct

759. Aşa **li-i** obiceiul.
a) atribut pronominal+v. cop.
b) compl. indirect+compl. direct

760. Ia-**ţi** servieta!
a) compl. indirect
b) atribut pronominal

761. Du-le, **tu**, în curte!
a) subiect
b) fără f. sintactică

762. Vine **cu dânsul** în curând.
a) compl. sociativ
b) compl. indirect

763. **Mi**-am reprogramat concediul.
a) compl. indirect
b) atribut pronominal

764. Nu-**mi** voi amaneta inelul.
a) compl. indirect
b) atribut pronominal

765. Omu-**şi** caută dreptatea.
a) atribut pronominal
b) compl. indirect

Scanned with OKEN Scanner

766. Din sfatu-**i** înţelept am câştigat.
a) compl. indirect
b) compl. direct
767. **Mi**-am cumpărat alt ceas.
a) compl. indirect
b) atribut pronominal
768. **Mi**-am reparat garajul.
a) compl. indirect
b) compl. direct
769. Unde-**ţi** sunt invitaţii?
a) compl. indirect
b) atribut pronominal
770. **Se** gândeşte la excursie.
a) compl. direct
b) component al diatezei reflexive
771. **S**-a îmbrăcat la repezeală.
a) compl. direct
b) component al diatezei reflexive
772. Unde **mi**-ai fost toată ziua?
a) compl. indirect
b) atribut pronominal
773. **Mi**-am schimbat adresa.
a) compl. indirect
b) atribut pronominal
774. **Li**-i dor de locul natal.
a) compl. indirect
b) atribut pronominal
775. I-a făcut-**o** din răzbunare.
a) compl. direct
b) fără funcţie sintactică
776. Candidatu-**şi** procură programa.
a) compl. indirect
b) atribut pronominal
777. **V**-am trecut cu vederea.
a) compl. direct
b)compl. indirect
778. Pune-**i** schimburile în lada-**i** de zestre.
a) compl. direct+compl. indirect
b) compl. indirect+atribut pronominal
779. **V**-am comunicat rezultatele.
a) compl. direct
b) compl. indirect

Scanned with OKEN Scanner

780. I-au fost recunoscute marile-**i** merite.
a) atribut pronominal+compl. indirect
b) compl. indirect+atribut pronominal

Numiți felul predicatelor:

781. A rămas locului.
a) verbal
b) nominal

782. Cum a fost piesa?
a) nominal
b) verbal

783. Cine este interpetul?
a) nominal
b) verbal

784. Unde mi-ai fost?
a) verbal
b) nominal

785. El mi-a devenit inamic.
a) verbal
b) nominal

786. Era îmbrăcat, cam subțirel, de mama lui.
a) verbal
b) nominal

787. Părea cam ursuz.
a) nominal
b) verbal

788. A munci înseamnă a avea.
a) verbal
b) nominal

789. Prezența lor era o plăcere.
a) nominal
b) verbal

790. El era pretutindeni.
a) verbal
b) nominal

791. Salvatorul mi-a rămas un prieten.
a) nominal
b) verbal

792. A devenit medic specialist.
a) nominal
b) verbal

793. Musafirul devenise nerăbdător.
a) verbal
b) nominal

Scanned with OKEN Scanner

794. Rezultatul înseamnă o muncă serioasă.
a) verbal
b) nominal

795. O cauză a repetenției sunt absențele.
a) nominal
b) verbal

796. Figura lui i se pare familiară.
a) verbal
b) nominal

797. El este un om de ispravă.
a) nominal
b) verbal

798. Asta înseamnă un refuz categoric.
a) nominal
b) verbal

799. El înseamnă în caiet zilele lucrate pe șantier.
a) verbal
b) nominal

800. Cine a ieșit primul la concurs?
a) nominal
b) verbal

801. Călătorii au ajuns la timp în gară
a) nominal
b) verbal

802. Nimeni dintre ei nu s-a simțit obosit.
a) verbal
b) nominal

803. Cum te simți după atâta efort?
a) nominal
b) verbal

804. Excursia a fost reprogramată din considerente meteorologice.
a) verbal
b) nominal

805. A ieșit la plimbare.
a) nominal
b) verbal

806. Mă simt în putere.
a) nominal
b) verbal

807. S-a prefăcut ocupat.
a) verbal
b) nominal

Scanned with OKEN Scanner

808. Acesta-i adevărul.
a) nominal
b) verbal
809. Proiectul este studiat de executor.
a) nominal
b) verbal
810. Şi ultimul exerciţiu pare de nerezolvat.
a) nominal
b) verbal
811. Se face răspunzător de cele întâmplate.
a) nominal
b) verbal
812. Care este distanţa dintre cele două puncte?
a) nominal
b) verbal
813. Se cam simte lipsa apei.
a) verbal
b) nominal
814. Nimeni nu se simte afectat de cele întâmplate.
a) nominal
b) verbal

Funcţia sintactică a cuvintelor subliniate:

815. **Ce** distanţă ai parcurs?
a) atribut adjectival
b) atribut pronominal
816. **Cât** a durat excursia?
a) compl. circ. de timp
b) compl. circ. de mod
817. **Care** om te-a informat aşa de repede?
a) compl. direct
b) atribut adjectival
818. Uite podul **căruia** îi lipseşte balustrada!
a) atribut pronominal
b) compl. indirect
819. **Fiecare** subiect este obligatoriu.
a) subiect
b) atribut adjectival
820. Am citit o carte **care** m-a impresionat.
a) atribut pronominal
b) subiect
821. Nu-i **nici un** semn de orientare.
a) atribut pronominal
b) atribut adjectival

Scanned with OKEN Scanner

822. N-am cerut **nimănui** sprijinul.
a) compl. indirect
b) compl. direct

823. Nu cer sprijinul **nimănui**.
a) compl. indirect
b) atribut pronominal
c) atribut adjectival

824. Oamenii **de acolo** sunt angajaţii noştri.
a) compl. circ. de loc
b) atribut adverbial

825. Este chemat **de cineva**.
a) compl. indirect
b) compl. de agent

826. Este încremenit **de frig**.
a) compl. indirect
b) compl. de agent
c) compl. circ. de cauză

827. Este susţinut de **toată** comisia.
a) compl. de agent
b) atribut adjectival
c) atribut pronominal
d) compl. indirect

828. Tu **însuţi** ai făcut ultima propunere.
a) atribut pronominal
b) atribut adjectival

829. **Cum** zici că a fost programul?
a) compl. circ. de mod
b) nume predicativ

830. **Cât** ai spus că este ora?
a) compl. direct
b) nume predicativ

831. Îţi dau veşti **în legătură cu concursul**.
a) compl. indirect
b) atribut substantival prepoziţional

832. **O virtute** a omului este munca.
a) subiect
b) nume predicativ

833. Se lansează **modelele** sezonului de toamnă.
a) compl. direct
b) subiect

834. S-au auzit **ecouri** înfundate.
a) subiect
b) compl. direct

Scanned with OKEN Scanner

835. Am aflat **imediat** vestea cea mult aşteptată.
a) compl. circ. de mod
b) compl. circ. de timp
836. Am fost la pădure **la cules** bureţi.
a) compl. indirect
b) compl. circ. de scop
837. Prindeau arnici în zadar **pentru noroc**.
a) compl. circ. de cauză
b) compl. circ. de scop
838. S-a documentat **în susţinerea** ideilor.
a) compl. indirect
b) compl. circ. de scop
c) compl. circ. de relaţie
839. Asculta atent **pentru a prinde** orice zgomot.
a) compl. circ. de cauză
b) compl. indirect
c) compl. circ. de scop
840. I-a dat casa **cu act dotal**.
a) compl. indirect
b) compl. circ. de mod
841. De data asta, el a procedat **contrar obiceiului**.
a) compl. indirect
b) compl. circ. de mod
842. **Prin opera** sa a rămas nemuritor.
a) compl. indirect
b) compl. circ. de mod
c) compl. circ. instrumental
843. **Respectând** adevărul, s-a impus tuturor.
a) compl. circ. de mod
b) compl. circ. instrumental
844. Ei se deosebesc **prin caracterul** nobil.
a) compl. indirect
b) compl. circ. de mod
c) compl. instrumental
845. I-a convins **prin comportare**.
a) compl. circ. de mod
b) compl. circ. instrumental
c) compl. indirect
846. Spre seară, vântul bate uşor **din aripi**.
a) compl. instrumental
b) compl. circ. de mod
c) compl. indirect

Scanned with OKEN Scanner

847. A impus, **prin generozitate**, respectul tuturor.
a) compl. circ. de mod
b) compl. circ. instrumental

848. Rezolvă orice **împreună cu colegii**.
a) compl. indirect
b) compl. sociativ
c) compl. circ. de mod

849. **Fără calculator** se întârzie lucrarea.
a) compl. circ. de mod
b) compl. sociativ

850. A definitivat proiectul **alături de ceilalţi** proiectanţi.
a) compl. indirect
b) compl. sociativ
c) compl. circ. de mod

851. Cocoşul ieşise la iarbă **cu găinile** lui.
a) compl. indirect
b) compl. sociativ

852. **În privinţa modernizării** mai sunt multe de făcut.
a) compl. circ. de mod
b) compl. circ. de relaţie

853. Se pricepea **în meşteşugul** oieritului.
a) compl. indirect
b) compl. circ. de loc
c) compl. circ. de relaţie

854. Este foarte pregătit **din punct de vedere** profesional.
a) compl. circ. de mod
b) compl. circ. de relaţie

855. Se arată grijuliu **faţă de interesele** întreprinderii.
a) compl. indirect
b) compl. circ. de relaţie

856. **În materie de pescuit** este un as.
a) compl. circ. de relaţie
b) compl. circ. instrumental

857. **Cât despre răspunsul** dat, candidatul a fost la înălţime.
a) compl. indirect
b) compl. circ. de relaţie

858. Plec imediat; **altfel**, pierd trenul.
a) compl. circ. de cauză
b) compl. circ. condiţional

859. **În cazul nerealizării** forumului, reprogramăn întâlnirea.
a) compl. circ. de timp
b) compl. circ. condiţional
c) compl. circ. de mod

Scanned with OKEN Scanner

860. **Judecându-i** după grai, ei păreau maramureşeni.
a) compl. circ. de mod
b) compl. circ. condiţional
c) compl. circ. instrumental

861. **Numai muncind**, putem uita necazul.
a) compl. circ. condiţional
b) compl. circ. de mod

862. **În ciuda insistenţelor**, el m-a refuzat categoric.
a) compl. circ. de mod
b) compl. circ. condiţional
c) compl. indirect

863. Rămân calm, **indiferent de rezultatele** care se vor afişa.
a) compl. circ. condiţional
b) compl. circ. de mod

864. **Oricum**, nu te-aş fi lăsat fără sprijin.
a) compl. circ. de mod
b) compl. circ. concesiv

865. Nu te voi părăsi **cu orice risc**.
a) compl. circ. de mod
b) compl. circ. condiţional

866. **În loc de original**, am reţinut copia.
a) compl. indirect
b) compl. circ. opoziţional

867. **În locul tău**, aş fi procedat cu mai multă diplomaţie.
a) compl. circ. de loc
b) compl. circ. opoziţional
c) compl. circ. condiţional

868. Ai dormit până spre prânz, **contrar obiceiului** tău.
a) compl. circ. opoziţional
b) compl. circ. de mod

869. Nu s-a manifestat supărat, **ci indiferent**.
a) compl. circ. de mod
b) compl. circ. opoziţional

870. **În afară de cărţi**, şi-a luat şi schimburi.
a) compl. indirect
b) compl. circ. cumulativ

871. **Dincolo de criticile** răutăcioase, el rămâne un autentic literat.
a) compl. indirect
b) compl. circ. de loc
c) compl. circ. cumulativ

872. **Pe lângă bani**, a primit şi obiecte de valoare.
a) compl. circ. de mod
b) compl. circ. cumulativ

Scanned with OKEN Scanner

873. Consilierii încasau salarii umflate şi se pretau, **pe deasupra**, şi la venituri ilicite.
a) compl. circ. cumulativ
b) compl. circ. de mod

874. A cumpărat moşia **cu ţărani cu tot**.
a) compl. indirect
b) compl. circ. de mod
c) compl. circ. cumulativ
d) compl. circ. sociativ

875. A reuşit **spre faima** lui.
a) compl. circ. de mod
b) compl. circ. consecutiv

876. Ţipa **spre indignarea** celor din jur.
a) compl. circ. de mod
b) compl. circ. consecutiv

877. Cânta aşa de frumos **de mai mare dragul**!
a) compl. circ. consecutiv
b) compl. circ. de mod

878. Au modificat tactica **până la derutarea** inamicului.
a) compl. consecutiv
b) compl. circ. de mod

879. A alergat **de speriat** să nu piardă trenul.
a) compl. circ. consecutiv
b) compl. circ. de mod

880. Nu calcula **decât cu rigla**.
a) compl. circ. de mod
b) compl. indirect
c) compl. circ. de excepţie

881. **În afară de vioară**, nu cunoştea alt instrument.
a) compl. indirect
b) compl. circ. de excepţie

882. Nu avea alte preferinţe **decât pictura**.
a) atribut substantival
b) compl. circ. de excepţie

883. Toate le trecea cu vederea, **afară de minciună**.
a) compl. circ. de excepţie
b) compl. indirect

884. Mi-l amintesc **înconjurat** de tablouri.
a) compl. circ. de mod
b) element predicativ suplimentar

885. Iată-l **ieşind** în cale-mi!
a) element predicativ suplimentar
b) compl. direct
c) compl. circ. de mod

Scanned with OKEN Scanner

886. Se aşază pe scaun **uitându-se** spre şevalet.
a) compl. circ. de mod
b) element predicativ suplimentar

887. Ea a apărut **monumentală** în faţa publicului entuziasmat.
a) compl. circ. de mod
b) element predicativ suplimentar

888. Piscul Ţuţuianului se profila **impunător** în faţa turiştilor.
a) element predicativ suplimentar
b) compl. circ. de mod

889. L-a ales **drept consilier** tehnic pentru priceperea lui.
a) compl. circ. de mod
b) compl. circ. de relaţie
c) element predicativ suplimentar

890. Trenul se opri **leneş** în faţa gării aglomerate.
a) compl. circ. de mod
b) element predicativ suplimentar

891. S-a înapoiat acasă **cu fruntea** umbrită de tristeţe.
a) compl. indirect
b) element predicativ suplimentar
c) compl. circ. instrumental
d) compl. sociativ

892. Îl credea **la cursuri**, dar el, nicăieri.
a) element predicativ suplimentar
b) compl. circ. de mod

Identificaţi felul propoziţiilor subliniate:

893. Dacă vrei/ să învingi,/ fireşte/ **că trebuie**/ să înveţi.
a) completivă directă
b) subiectivă

894. Se pare/ **că nu există indicatoare**/ care să ne orienteze.
a) subiectivă
b) predicativă
c) completivă directă

895. Totul este/ **să înţelegi mesajul textului**.
a) completivă directă
b) subiectivă
c) predicativă

896. Era destul/ să priveşti/ **ca să-ţi dai seama**/ ce se întâmplă acolo.
a) circumstanţială de scop
b) circumstanţială consecutivă

897. Este o plăcere/ **să-i auzi/ cum cântă**.
a) completivă directă+circumstanţă de mod
b) subiectivă+predicativă
c) subiectivă+predicativă suplimentară

Scanned with OKEN Scanner

898. Omul părea/ **că se hotărâse/ să ascundă adevărul**.
a) circumstanțială de mod+completivă directă
b) predicativă+completivă indirectă
c) subiectivă+completivă indirectă

899. Cu siguranță/ **că era de așteptat/ să sosească la timp**.
a) subiectivă+subiectivă
b) subiectivă+completivă directă

900. Îi venea/ **să râdă/ că respectivul nu avea argumente convingătoare**.
a) completivă directă+circumstanțială de cauză
b) subiectivă+completivă indirectă
c) subiectivă+circumstanțială de cauză

901. E de mirare/ **cum a obținut victoria**.
a) circumstanțială de mod
b) subiectivă

902. Retorul era/ **cum nu erau ceilalți**.
a) subiectivă
b) circumstanțială de mod
c) predicativă

903. Ceea ce-i important/ e/ **să cultivăm cultul pentru adevăr**.
a) completivă directă+completivă directă
b) subiectivă+subiectivă
c) subiectivă+predicativă

904. Se prefăcea/ **că citește**.
a) circumstanțială de mod
b) predicativă

905. Pentru tine important este/ **să afli adevărul**.
a) predicativă
b) subiectivă

906. Pasiunea lui era/ **să viziteze expozițiile de artă**.
a) atributivă
b) completivă directă
c) predicativă

907. Asfințitul a rămas/ **cum mi l-am închipuit**.
a) circumstanțială de mod
b) predicativă

908. Dacă am tăcut/ înseamnă/ că n-am vrut schimbarea.
a) circumstanțială condițională
b) circumstanțială cauzală
c) subiectivă

909. Un val de speranțe pare/ **să cuprindă pe cei/** care discutau pacea.
a) predicativă
b) circumstanțială de mod
c) directă

Scanned with OKEN Scanner

910. E/ ca şi cum ţi-ai închipui/ **că totul s-a sfârşit**.
a) circumstanţială de mod
b) predicativă
c) completivă directă

911. Am cunoscut un om/ **cum rar poţi întâlni**.
a) circumstanţială de mod
b) atributivă

912. Îi dădu ordin/ **să lege ursul de tufan**.
a) completivă directă
b) atributivă
c) circumstanţială de scop

913. Avea toate motivele/ **să fie calm/, să gândească limpede**, să nu greşească.
a) completive indirecte
b) atributive

914. Sunt momente/ **când nu-ţi dai seama**/ de ceea ce se întâmplă în jur.
a) circumstanţială de timp
b) completivă directă
c) atributivă

915. Să fii un bun conducător de oşti/ înseamnă/ **să câştigi bătăliile**.
a) predicativă
b) completivă directă
c) subiectivă

916. L-a impresionat locul/ **unde a existat odată şcoala veche**.
a) circumstanţială de loc
b) atributivă

917. **Ce ne propunem**/ să facem/ este/ **că nu ne va folosi**.
a) subiectivă+subiectivă
b) subiectivă+predicativă
c) completivă directă+atributivă

918. Îmi făceam socoteala/ **dacă e posibil**/ să schimbăm ruta.
a) circumstanţială condiţională
b) atributivă

919. Nu mă mulţumeam/ să rămân o simplă funcţionară:/ **să aştept**/ să treacă luna/ ca să încasez leafa.
a) completivă directă
b) apozitivă
c) completivă indirectă

920. Îi dădu un sfat amănunţit:/ **cum**/ şi **cui să se adreseze**.
a) atributivă
b) circumstanţială de mod
c) apozitive

Scanned with OKEN Scanner

921. Daţi dispoziţii/ să se facă o anchetă,/ **adică numiţi judecători/** să stabilească adevărul.

a) circumstanţială de mod
b) apozitivă

922. I s-a întâmplat/ ce nu mai văzuse:/ **un om ţinea banița cu gura spre soare/ şi intra repede cu ea în bordei**.

a) completive directă
b) apozitive
c) subiective

923. Sarcina e mult mai grea:/ cu siguranţă/ că n-ai să te poţi obişnui/ **să faci/** ce ţi se cere.

a) completivă indirectă
b) completivă directă
c) circumstanţială de mod

924. Mi-a comunicat/ **când are loc întrecerea**.

a) completivă directă
b) circumstanţială de timp

925. Spune-mi/ **dacă ţi-ai rezolvat situaţia**!

a) completivă directă
b) circumstanţială condiţională

926. Nu ne-a sfătuit/ **cum vom proceda**.

a) circumstanţială de mod
b) circumstanţială de relaţie
c) completivă indirectă

927. Mă mir/ **că nu ţi-a reuşit experienţa**.

a) circumstanţială de cauză
b) completivă indirectă cu nuanţă cauzală
c) circumstanţială de relaţie

928. Nu-şi dădea seama/ **dacă are/** sau nu dreptate.

a) completivă indirectă
b) completivă directă

929. Nu sunt capabil/ **să lucrez în trei schimburi**.

a) completivă indirectă
b) completivă directă
c) circumstanţială de mod

930. Sunt pregătit/ **să redactez altă carte**.

a) completivă directă
b) completivă indirectă

931. Nu mă încumet/ **să trec râul înot**.

a) completivă indirectă
b) completivă directă

932. Opera se corectează/ **de cine a elaborat-o**.

a) completivă indirectă
b) completivă de agent

Scanned with OKEN Scanner

933. Ştirile sunt verificate/ **de oricine vrea**/ să cunoască adevărul.
a) completivă de agent
b) completivă indirectă

934. **Cum treci râul**/, vegetaţia este mai bogată.
a) circumstanţială de timp
b) circumstanţială de loc

935. **Cum scap de aici**, voi elabora alt plan edilitar.
a) circumstanţială de mod
b) circumstanţială de timp

936. Ei pornesc spre larg/ **de cum se luminează de ziuă**.
a) circumstanţială de timp
b) circumstanţială de mod

937. L-a ocolit,/ **de vreme ce nu s-a ţinut de cuvânt**.
a) circumstanţială de cauză
b) circumstanţială de timp

938. El studia/ **pe când ceilalţi se distrau**.
a) circumstanţială de timp
b) circumstanţială opoziţională

939. Nu s-au mai putut orienta,/ **cum indicatoarele dispăruseră**.
a) circumstanţială de mod
b) circumstanţială de timp
c) circumstanţială de cauză

940. S-au înapoiat,/ **dacă n-au găsit pe nimeni la locul fixat**.
a) circumstanţială condiţională
b) circumstanţială cauzală

941. **Pe măsură ce se apropiau**,/ zgomotul devenea mai supărător.
a) circumstanţială de mod
b) circumstanţială de timp

942. Decodează mesajul/ **pe măsură ce se pricepe**.
a) circumstanţială de mod
b) circumstanţială de timp

943. **Cu cât îşi respectă colegii**,/ cu atât se bucură de atenţia lor.
a) completivă indirectă
b) circumstanţială de mod

944. E mai sănătos astăzi/ **decât mi s-a părut ieri**.
a) circumstanţială de mod
b) atributivă

945. Descifrează totul **fără să facă greşeli**.
a) circumstanţială condiţională
b) circumstanţială modală

946. Strecoară-te,/ **fără să te observe cineva**!
a) circumstanţială de mod
b) circumstanţială condiţională

Scanned with OKEN Scanner

947. Mergea aşa de repede/ **de parcă l-ar fi urmărit cineva**.
a) circumstanţială consecutivă
b) circumstanţială modală

948. A venit/ **să mă ajute**.
a) completivă indirectă cu nuanţă finală
b) completivă indirectă

949. **Să aibă fonduri**,/ ar materializa invenţia.
a) circumstanţială modală
b) circumstanţială condiţională

950. N-au mai venit,/ **dacă a plouat**.
a) circumstanţială condiţională
b) circumstanţială cauzală

951. Nu mai plec/ **dacă va ploua**.
a) circumstanţială cauzală
b) circumstanţială condiţională

952. Aş face o excursie,/ **când aş avea timp disponibil şi bani**.
a) circumstanţială de timp
b) circumstanţială condiţională

953. Vino acum,/ **de unde nu**/, vei regreta mai târziu!
a) circumstanţială condiţională
b) circumstanţială cauzală

954. Am învins,/ **şi fără să ne ajute cineva**.
a) circumstanţială de mod
b) circumstanţială condiţională
c) circumstanţială concesivă

955. Maşinile circulau prea apropiate,/ **ca să nu aibă loc o coliziune**.
a) circumstanţială de mod
b) circumstanţială consecutivă

956. Mă străduiesc/ **să-l descopăr cât mai curând**.
a) completivă indirectă
b) circumstanţială de scop
c) completivă directă

957. Se priveau nedumeriţi/ **ca şi cum nu s-ar cunoaşte**.
a) circumstanţială de mod
b) circumstanţială consecutivă

958. Nu-i mulţumit,/ **cât de corect m-aş purta**.
a) circumstanţială condiţională
b) circumstanţială concesivă

959. **Roagă-mă cât de mult**,/ tot nu te pot servi.
a) circumstanţială concesivă
b) circumstanţială modală

960. **Cu ce a economisit**,/ şi-a făcut o căsuţă la ţară.
a) circumstanţială instrumentală
b) completivă indirectă

Scanned with OKEN Scanner

961. Îşi ajută părinţii/ **din ce câştigă peste salariu**.

a) circumstanţială instrumentală
b) completivă indirectă
c) circumstanţială de mod

962. Cu câtă treabă făceam,/ cu câtă nu făceam,/ îmi asiguram existenţa.

a) circumstanţiale instrumentale
b) circumstanţiale de mod
c) completive indirecte

963. S-a prezentat la concurs **cu cine l-a pregătit**.

a) completivă indirectă
b) completivă sociativă

964. Rezolv problemele **cu orişicare se pricepe**.

a) completivă sociativă
b) circumstanţială de mod
c) completivă indirectă

965. Cât priveşte proiectul,/ mai am ceva de lucrat.

a) completivă directă
b) circumstanţială de relaţie

966. Cât despre ceea ce am făcut eu,/ nu mă tem de consecinţe.

a) completivă indirectă
b) circumstanţială instrumentală
c) circumstanţială de relaţie

967. Că-i aşa/ nu contează.

a) subiectivă
b) completivă directă

968. În timp ce vara pleacă la munte,/ iarna hibernează ca ursul.

a) circumstanţială de timp
b) circumstanţială opoziţională

969. În loc să aibă grijă şi de mine,/ îţi face ţie toate poftele.

a) circumstanţială de mod
b) circumstanţială opoziţională

970. Dacă astăzi îi arată disponibilitate,/ mai înainte îl refuza fără menajamente.

a) circumstanţială opoziţională
b) circumstanţială condiţională

971. În afară că scriu nuvele,/ compun şi muzică instrumentală.

a) circumstanţială de mod
b) circumstanţială cumulativă

972. După ce că mi-ai ciuntit suma datorată,/ tot tu eşti nemulţumit?

a) circumstanţială de timp
b) circumstanţială cumulativă

Scanned with OKEN Scanner

973. Te-am împrumutat pentru termen lung,/ **plus că nu ți-am pretins nici o dobândă**.

a) circumstanțială cumulativă
b) circumstanțială de mod

974. Nu-mi rămâne altceva/ **decât să aștept rezultatul**.

a) subiectivă
b) completivă directă
c) circumstanțială de excepție

975. Nu făcea nimic/ **în afară că supraveghea încărcatul vagoanelor**.

a) completivă directă
b) circumstanțială de excepție

976. O văd/ **cum se frământă de griji**.

a) circumstanțială de mod
b) predicativă suplimentară

977. M-a întâmpinat/ **așa cum se găsea**.

a) circumstanțială de mod
b) predicativă suplimentară

978. L-am simțit/ **că este supărat pe mine**.

a) circumstanțială de mod
b) predicativă suplimentară

979. Şi-a lăsat caii/ **să pască nepriponiți**.

a) predicativă
b) predicativă suplimentară
c) circumstanțială de mod

980. Te văd/ **cum te mişti/ cum priveşti,/** şi **cum îți aranjezi adăpostul**.

a) circumstanțiale de mod
b) predicativă
c) predicative suplimentare

Cazurile pronumelui personal:

981. Persoana I:

a) N., G., A.
b) N., D., A.
c) N., D., A., V.

982. Persoana a II-a:

a) N., G., V.
b) N., D., A.
c) N., D., A., V.

983. Persoana a III-a:

a) N., D., A.
b) N., G., D., A.
c) N., G., D., V.

Scanned with OKEN Scanner

984. Următoarele pronume nu pot deveni adjective pronominale:
a) posesiv, reflexiv, de politețe
b) personal, reflexiv
c) personal, reflexiv, de politețe
d) personal, de întărire, de politețe

985. Funcțiile sintactice ale numeralului:
a) subiect, atribut
b) subiect, atribut, nume predicativ, complement
c) atribut, nume predicativ, complement

986. Cazurile subiectului:
a) N., G.
b) N.
c) N., G., D., A., V.
d) N., A.

987. Funcțiile sintactice ale gerunziului:
a) atribut, complement, element predicativ suplimentar
b) subiect, atribut, complement

988. Funcțiile sintactice ale infinitivului:
a) subiect, atribut
b) subiect, nume predicativ, atribut, complement
c) atribut, complement

989. Funcțiile sintactice ale participiului:
a) atribut, complement
b) subiect, atribut, complement, element predicativ suplimentar
c) nume predicativ, atribut, complement

990. În cazul N. pot fi:
a) subiectul, numele predicativ
b) subiectul, numele predicativ, apoziția

991. În cazul G. pot fi:
a) atributul, complementul
b) subiectul, atributul
c) atributul, numele predicativ
d) subiectul, numele predicativ, atributul, complementul

992. În cazul D. pot fi:
a) atributul, complementul
b) subiectul, atributul, complementul

993. În cazul A. pot fi:
a) atributul, numele predicativ, subiectul
b) atributul, complementul
c) subiectul, atributul, numele predicativ, complementul

994. Sunt prepoziții simple:
a) Mi-e sete.
b) A fi pregătit și a face față înseamnă a învinge.

Scanned with OKEN Scanner

c) Este sus.
d) Mi-e prieten.
e) Ninge liniştit.
f) I-ai spus.
g) Ia-l!

995. Identificaţi propoziţia în care există complement circumstanţial de timp.

a) Studiul de-a lungul anilor m-a documentat.
b) Gerul din iarna trecută a făcut victime omeneşti.
c) Va reveni într-o zi din săptămâna viitoare.

996. Subordonarea în propoziţie se realizează prin:

a) flexiune, joncţiune
b) flexiune, joncţiune, juxtapunere
c) flexiune, juxtapunere
d) joncţiune, juxtapunere

997. Familia lexicală cuprinde:

a) cuvinte formate prin aceleaşi afixe
b) cuvinte formate prin derivare, compunere şi schimbarea valorii gramaticale de la acelaşi cuvânt de bază
c) cuvinte formate prin derivare de la acelaşi cuvânt de bază

998. Diferenţa dintre vocale şi semivocale rezultă din următoarele aspecte:

a) Vocalele pot forma, singure, silabe; semivocalele nu au această proprietate
b) Vocalele pot intra în componenţa diftongilor şi triftongilor, dar pot forma, singure, silaba; semivocalele intră obligatoriu în componenţa diftongilor şi triftongilor, dar nu pot forma, singure, silaba

999. Principiul fonetic în ortografia limbii române se aplică:

a) la toate cuvintele, cu excepţia neologismelor
b) la toate cuvintele şi la scrierea neologismelor

1000. Criteriile privind definirea şi delimitarea unităţilor morfologice sunt:

a) morfologic şi sintactic
b) semantic şi morfologic
c) semantic, morfologic şi sintactic

Scanned with OKEN Scanner

INDEXUL REZOLVĂRILOR

1 = a; **2** = a; **3** = b; **4** = a; **5** = b; **6** = a; 7 = b; **8** = a; **9** = b; **10** = x; **11** = b; **12** = b; **13** = a; **14** = a; **15** = a; **16** = a; **17** = b; **18** = a; **19** = b; **20** = b; **21** = a; 22 a= ; **23** = b; **24** = a; **25** = a; **26** = b; **27** = b; **28** = b; **29** = b; **30** = b; **31** = a; **32** = b; **33** = a; **34** = b; **35** = b; **36** = a; **37** = b; **38** = a; **39** = a; **40** = b; **41** = a; **42** = b; **43** = a; **44** = b; **45** = a; **46** = a; **47** = a; **48** = a; **49** = b; **50** = b; **51** = a; **52** = a; **53** = a; **54** = a; **55** = a; **56** = a; **57** = a; **58** = b; **59** = b; **60** = a; **61** = b; **62** = a; **63** = b; **64** = a; **65** = a; **66** = b; **67** = b; **68** = b; **69** = a; **70** = b; **71** = a; **72** = a; **73** = b; **74** = a; **75** = b; **76** = a; **77** = b; **78** = a; **79** = b; **80** = a; **81** = a; **82** = b; **83** = b; **84** = b; **85** = b; **86** = a; **87** = a; **88** = b; **89** = a; **90** = a; **91** = b; **92** = a; **93** = a; **94** = a; **95** = b; **96** = a; **97** = b; **98** = a; **99** = b; **100** = a; **101** = a; **102** = b; **103** = a; **104** = b; **105** = a; **106** = a; **107** = b; **108** = b; **109** = b; **110** = a; **111** = b; **112** = b; **113** = b; **114** = a; **115** = b; **116** = b; **117** = b; **118** = b; **119** = b; **120** = b; **121** = b; **122** = b; **123** = b; **124** = b; **125** = b; **126** = b; **127** = a; **128** = b; **129** = b; **130** = b; **131** = a; **132** = a; **133** = b; **134** = b; **135** = a; **136** = b; **137** = x; **138** = a; **139** = b; **140** = b; **141** = b; **142** = b; **143** = a; **144** = b; **145** = b; **146** = b; **147** = a; **148** = a; **149** = a; **150** = a; **151** = a; **152** = b; **153** = a; **154** = a; **155** = b; **156** = b; **157** = b; **158** = a; **159** = a; **160** = a; **161** = b; **162** = a; **163** = a; **164** = b; **165** = a; **166** = b; **167** = a+b; **168** = a+b; **169** = a+b; **170** = a+b; **171** = a+b; **172** = a+b; **173** = a+b; **174** = b; **175** = a; **176** = b; **177** = a; **178** = b; **179** = b; **180** = a; **181** = a; **182** = b; **183** = b; **184** = b; **185** = b; **186** = a; **187** = a; **188** = a; **189** = b; **190** = b; **191** = b; **192** = b; **193** = b; **194** = a; **195** = a; **196** = b; **197** = b; **198** = b; **199** = b; **200** = a; **201** = b; **202** = a; **203** = b; **204** = a; **205** = b; **206** = a; **207** = b; **208** = b; **209** = b; **210** = b; **211** = b; **212** = a; **213** = b; **214** = a; **215** = b; **216** = b; **217** = b; **218** = b; **219** = a; **220** = b; **221** = b; **222** = b; **223** = b; **224** = a; **225** = a; **226** = b; **227** = b; **228** = b; **229** = a; **230** = b; **231** = b; **232** = a; **233** = b; **234** = a; **235** = b; **236** = a+b; **237** = b; **238** = b; **239** = b; **240** = a; **241** = b; **242** = b; **243** = b; **244** = a; **245** = a; **246** = b; **247** = a; **248** = b; **249** = b; **250** = x; **251** = b; **252** = a; **253** = a; **254** = b; **255** = b; **256** = b; **257** = b; **258** = b; **259** = b; **260** = b; **261** = a; **262** = b; **263** = a; **264** = b; **265** = b; **266** = a+b; **267** = a; **268** = b; **269** = a; **270** = b; **271** = a; **272** = a; **273** = b; **274** = a; **275** = a+b; **276** = a+b; **277** = b; **278** = a+b; **279**

Scanned with OKEN Scanner

= b; **280** = a+b; **281** = b; **282** = b; **283** = b; **284** = b; **285** = b; **286** = a; **287** = b; **288** = b; **289** = a; **290** = a+b; **291** = a+b; **292** = a+b; **293** = a+b; **294** = a+b; **295** = a; **296** = a+b; **297** = b; **298** = a; **299** = b; **300** = a; **301** = b; **302** = x; **303** = b; **304** = b; **305** = a; **306** = a; **307** = a; **308** = x; **309** = a; **310** = b; **311** = b; **312** = b; **313** = b; **314** = a; **315** = a; **316** = b; **317** = b; **318** = b; **319** = a+b; **320** = a+b; **321** = a; **322** = x; **323** = x; **324** = a; **325** = a+b; **326** = x; **327** = a; **328** = x; **329** = a+b; **330** = a; **331** = a; **332** = x; **333** = b; **334** = b; **335** = b; **336** = a; **337** = b; **338** = b; **339** = a; **340** = a; **341** = a; **342** = b; **343** = a; **344** = b; **345** = b; **346** = b; **347** = b; **348** = a; **349** = b; **350** = a; **351** = b; **352** = x; **353** = x; **354** = b; **355** = a; **356** = b; **357** = a; **358** = b; **359** = a; **360** = b; **361** = a; **362** = b; **363** = a+b; **364** = a+b; **365** = a; **366** = b; **367** = b; **368** = b; **369** = b; **370** = a; **371** = a; **372** = b; **373** = b; **374** = b; **375** = a+b; **376** = a+b; **377** = a; **378** = a+b; **379** = a; **380** = b; **381** = a; **382** = a+b; **383** = a+b; **384** = b; **385** = a; **386** = a+b; **387** = a+b; **388** = a+b; **389** = a+b; **390** = a+b; **391** = b; **392** = a; **393** = a; **394** = b; **395** = b; **396** = b; **397** = a; **398** = b; **399** = a; **400** = b; **401** = profunditate; **402** = mină; **403** = celibatar; **404** = solicitare; **405** = vocație; **406** = probitate; **407** = seism; **408** = testimoniu; **409** = amfitrion; **410** = moschee; **411** = conjunctură; **412** = obstinație; **413** = dexteritate; **414** = pondere; **415** = abjecție; **416** = contingent; **417** = fatuitate; **418** = solitudine; **419** = circumstanță; **420** = finalitate; **421** = fatalitate; **422** = extinctor; **423** = enigmă; **424** = melancolie; **425** = consecință; **426** = eternitate; **427** = contemporan; **428** = detaliu; **429** = opulență; **430** = victorie; **431** = cauțiune; **432** = garant; **433** = fisură; **434** = capriciu; **435** = uz; **436** = frontieră; **437** = mapă; **438** = altitudine; **439** = febrilitate; **440** = prosperitate; **441** = sacrificiu; **442** = remediu; **443** = speranță; **444** = sancțiune; **445** = invidie; **446** = devoțiune; **447** = consilier; **448** = limitrof; **449** = intransigență; **450** = plafon; **451** = subst. com. s. art. hot. **i**, fem., sg., D; **452** = prep. s., G + subst. com. s., art. hot. **lor**, masc., pl., G; **453** = prep. s., D + subst. com., s., fem., sg., art. hot **i**, D; **454** = loc. prep. A + subst. com. s., mas., pl., A; **455** = loc. prep., Ac; **456** = loc. prep. G + subst, com. s., art. hot. **lui**, n., sg., G; **457** = loc. prep. Ac; **458** = loc. adv.; **459** = loc. adv.; **460** = loc. prep., G + subst. com., s., art. hot. **lor**, pl., G; **461** = loc. prep. G; **462** = loc. prep. G + subst. com. s., art. hot. **lui**, n., sg., G; **463** = loc. prep. G + subst. pr., art. hot. **lui**, masc., sg., G; **464** = prep. c. Ac + subst. com., s., masc., sg., A; **465** = prep. s., G + pron. pers., pl., G; **466** = (I) = subst. com. s., fem., sg., N; **466** = (II) = subst. com. s., fem., sg., N; **467** = prep. s., D + subst. com. s., art. hot **i**, fem., sg., D; **468** = subst. com., s., sg., G; **469** = loc. prep. A + numer. card. compus, A; **470** = loc. adv.; **471** = loc. adv.; **472** = component al loc. vb.; **473** = loc. adv.; **474** = loc. adj. masc., sg., N; **475** = loc.

Scanned with OKEN Scanner

adv.; **476** = loc. prep. A + subst. com., s., art. hot. **i**, masc., pl., A;; **477** = loc. prep. A; **478** = loc. adv.; **479** = loc. prep. A + subst. com., s., n., sg., A; **480** = loc. prep. G + subst com., s., fem., sg., G; **481** = loc. prep. G + subst. com. s., art. hot. **lui**, sg., G; **482** = loc. prep. G; **483** = subst. com. s., masc., art. hot. **l**, sg., N; **484** = prep. + adv. loc; **485** = prep. s., + adv. loc; **486** = sbust. com., s., art. hot., fem., sg., N; **487** = vb. cop., IV, act. ind., prez., 3, sg.; **488** = pron. pers. neacc., sg., D pos; **489** = pron. pers. neacc. 2, sg., D pos; **490** = pron. pers. neacc. 2, sg., D; **491** = pron. pers. neacc., D pos., 2, sg.; **492** = pron. pers. neacc. 3, sg., G; **493** = pron. pers. neacc. 2, sg., D pos.; **494** = loc. adj. masc., sg., N; **495** = (I) = subst, com. s., art. hot. **l**, n., sg., N; **495** = (II) = subst. com. s., art. hot. **a**, sf., fem., A; **496** = (I) = pron. pers. beacc. 1 sg., D pos; **496** = (II) = adj. nehot., masc., pl., A; **497** = subst. com. s., masc., pl., N; **498** = adj. de ident., masc., sg., A; **499** = loc. adj., masc., sg., N; **500** = numer. adv.; **501** = adj. nehot.; **502** = numeral-adjectiv; **503** = adj. negativ; **504** = adv. de nuanțare; **505** = pron. pers. cu val. neutră; **506** = adv. de nuanțare; **507** = adv. de nuanțare; **508** = adv. de nuanțare; **509** = adv.; **510** = ajd. pron. interogativ; **511** = adv.; **512** = adv. interogativ; **513** = prep. s. + adv.; **514** = adv; **515** = adj. pron. demonstrativ; **516** = pron. demonstrativ; **517** = pron. neg.; **518** = pron. neg.; **519** = adj. nehot.; **520** = adj. nehot.; **521** = pron. nehot.; **522** = adj. nehot.; **523** = pron. nehot.; **524** = adj. nehot.; **525** = loc. adv.; **526** = loc. adv.; **527** = loc. adv.; **528** = adj.; **529** = adv.; **530** = adj.; **531** = adj.; **532** = adv.; **533** = adv.; **534** = loc. adv.; **535** = numeral-adjectiv; **536** = loc. prep. G; **537** = loc. prep. A; **538** = loc. prep. A; **539** = loc. prep A; **540** = loc. prep. A; **541** = loc. prep. A; **542** = loc. prep. G; **543** = subst. com. s.; **544** = loc. prep. G; **545** = loc. prep. A; **546** = loc. prep. A; **547** = loc. adv.; **548** = loc. adv.; **549** = adv.; **550** = pron. pers.; **551** = renunța; **552** = josnic; **553** = macabru; **554** = agerime; **555** = infidelitate; **556** = cugetare; **557** = dispută; **558** = similar; **559** = banal; **560** = dezacord; **561** = rigorism; **562** = legalizare; **563** = act de intimidare; **564** = interdicție; **565** = sfidare; **566** = protocolar; **567** = iertare; **568** = tamponare; **569** = ipoteză; **570** = complot; **571** = decadență; **572** = obicei; **573** = naiv; **574** = presupunere; **575** = vinovăție; **576** = respectuos; **577** = amator; **578** = perimare; **579** = demodat; **580** = vină; **581** = lezare; **582** = calomniere; **583** = stimă; **584** = denunț; **585** = amânare; **586** = digresiune; **587** = dezacord; **588** = diferență; **589** = viclenie; **590** = chip; **591** = ocrotire; **592** = expresivitate; **593** = a ocoli; **594** = a limpezi; **595** = artificial; **596** = insolit; **597** = plictisitor; **598** = luxos; **599** = evident; **600** = linguşire; **601** = placid; **602** = întâmplător; **603** = unire; **604** = pompos; **605** = lăuda; **606** = recunoştință; **607** = ridicol; **608** = dezavantaj; **609** = supremație; **610** =

Scanned with OKEN Scanner

corcitură; **611** = necinstit; **612** = inevitabilitate; **613** = violent; **614** = încrezut; **615** = încrucişare; **616** = justiţie; **617** = provizoriu; **618** = curajos; **619** = lăuntric; **620** = a anula; **621** = clar; **622** = raţional; **623** = ştiinţa dreptului; **624** = imoral; **625** = productiv; **626** = imoral; **627** = intermediar; **628** = denaturare; **629** = ;modificare **630** = dăunător; **631** = obscur; **632** = preferinţă; **633** = încăpăţânare; **634** = vibrant; **635** = perimat; **636** = ipostază; **637** = întâietate; **638** = introducere; **639** = practică juridică într-un proces; **640** = manifest; **641** = necinstire; **642** = fruntaş; **643** = validare; **644** = respingere; **645** = clauză; **646** = amăgitor; **647** = şiretenie; **648** = intermediar; **649** = decizie; **650** = comunicativ; **651** = b; **652** = b; **653** = b; **654** = b; **655** = b; **656** = b; **657** = b; **658** = b; **659** = b; **660** = b; **661** = b; **662** = b; **663** = b; **664** = b; **665** = b; **666** = a; **667** = b; **668** = b; **669** = b; **670** = b; **671** = a; **672** = a; **673** = b; **674** = a; **675** = a; **676** = a; **677** = b; **678** = a; **679** = b; **680** = b; **681** = b; **682** = a; **683** = b; **684** = a; **685** = b; **686** = a; **687** = b; **688** = a; **689** = b; **690** = b; **691** = x; **692** = x; **693** = b; **694** = a+b; **695** = x; **696** = a; **697** = x; **698** = a; **699** = a; **700** = a; **701** = a; **702** = b; **703** = a; **704** = b; **705** = x; **706** = b; **707** = a+b; **708** = a+b; **709** = a; **710** = b; **711** = a; **712** = b; **713** = a; **714** = b; **715** = a; **716** = b; **717** = a; **718** = a; **719** = b; **720** = b; **721** = b; **722** = a; **723** = a; **724** = a; **725** = b; **726** = a; **727** = a; **728** = b; **729** = b; **730** = x; **731** = a+b; **732** = x; **733** = b; **734** = x; **735** = x; **736** = b; **737** = a+b; **738** = a+b; **739** = x; **740** = a+b; **741** = b; **742** = x; **743** = x; **744** = a+b; **745** = a+b; **746** = a; **747** = a+b; **748** = a+b; **749** = a+b; **750** = a+b; **751** = b; **752** = b; **753** = x; **754** = b; **755** = b; **756** = b; **757** = b; **758** = a; **759** = a; **760** = b; **761** = a; **762** = a; **763** = b; **764** = b; **765** = a; **766** = x; **767** = a; **768** = x; **769** = b; **770** = b; **771** = b; **772** = x; **773** = b; **774** = x; **775** = b; **776** = a; **777** = a; **778** = b; **779** = b; **780** = b; **781** = a; **782** = a; **783** = a; **784** = a; **785** = b; **786** = a; **787** = a; **788** = b; **789** = a; **790** = a; **791** = a; **792** = a; **793** = a; **794** = b; **795** = a; **796** = b; **797** = a; **798** = a; **799** = a; **800** = a; **801** = b; **802** = b; **803** = a; **804** = a; **805** = b; **806** = a; **807** = b; **808** = a; **809** = b; **810** = a; **811** = a; **812** = a; **813** = a; **814** = a; **815** = a; **816** = a; **817** = b; **818** = b; **819** = b; **820** = b; **821** = b; **822** = a; **823** = b; **824** = b; **825** = b; **826** = c; **827** = b; **828** = b; **829** = b; **830** = b; **831** = b; **832** = b; **833** = b; **834** = a; **835** = b; **836** = b; **837** = b; **838** = b; **839** = c; **840** = b; **841** = b; **842** = c; **843** = b; **844** = c; **845** = b; **846** = a; **847** = b; **848** = b; **849** = b; **850** = b; **851** = b; **852** = b; **853** = c; **854** = b; **855** = b; **856** = a; **857** = b; **858** = b; **859** = b; **860** = b; **861** = a; **862** = x; **863** = x; **864** = b; **865** = x; **866** = b; **867** = c; **868** = a; **869** = b; **870** = b; **871** = c; **872** = b; **873** = a; **874** = c; **875** = b; **876** = b; **877** = a; **878** = a; **879** = a; **880** = c; **881** = b; **882** = b; **883** = a; **884** = b; **885** = a; **886** = b; **887** = b; **888** = a; **889** = c; **890** = b; **891** = b; **892** = a; **893** = b; **894** = a; **895** = c; **896** =

Scanned with OKEN Scanner

b; **897** = c; **898** = b; **899** = a; **900** = b; **901** = b; **902** = c; **903** = c; **904** = b; **905** = b; **906** = c; **907** = b; **908** = c; **909** = a; **910** = c; **911** = b; **912** = b; **913** = b; **914** = c; **915** = a; **916** = b; **917** = b; **918** = b; **919** = b; **920** = c; **921** = b; **922** = b; **923** = a; **924** = a; **925** = a; **926** = b; **927** = b; **928** = a; **929** = a; **930** = b; **931** = a; **932** = b; **933** = a; **934** = b; **935** = b; **936** = a; **937** = a; **938** = b; **939** = c; **940** = b; **941** = b; **942** = a; **943** = b; **944** = a; **945** = b; **946** = b; **947** = b; **948** = a; **949** = b; **950** = b; **951** = b; **952** = b; **953** = a; **954** = c; **955** = b; **956** = b; **957** = a; **958** = b; **959** = a; **960** = a; **961** = a; **962** = a; **963** = b; **964** = a; **965** = b; **966** = c; **967** = a; **968** = b; **969** = b; **970** = a; **971** = b; **972** = b; **973** = a; **974** = c; **975** = b; **976** = b; **977** = b; **978** = c; **979** = b; **980** = c; **981** = b; **982** = c; **983** = b; **984** = c; **985** = b; **986** = c; **987** = a; **988** = b; **989** = b; **990** = b; **991** = d; **992** = b; **993** = c; **994** = b; **995** = c; **996** = b; **997** = b; **998** = a+b; **999** = b; **1000** = c.

Scanned with OKEN Scanner

Indexul rezolvărilor*

1. 1=T/2; **2=PP**; 3+4=Cz/2; 5=PS/4. **2.** 1=Cv/2; **3+4=PP**; 5=D/4; 6=D/5; 7=D/6. **3.** 1=T/3; 2=A/1; **3=PP**; 4+5+6+9=PS/3; 7=A/6; 8=P/7. **4. 1+3+4+11=PP**; 2=S/1; 5=Is/4; 6=F/4; 7+8=Cz/11; 9=Cz/8; 10=A/9; 12=I/10. **5. 1+2+3+9+10+11=PP**; 4=A/3; 5+7=T/4; 6=A/5; 8=D/7. **6. 1+4+6=PP**; 2=D/1; 3=S/2; 5=D/4; 7-Cț/6; 8=S/7; **7. 1=PP**; 2=D/1; 3=Cv/4,5,6,7; 4+5+6+7=Cz/2; 8=R/7. **8.** 1=T/2; **2+4+9+10=PP**; 3=F/2; 5=A/4; 6=D/5; 7=A/6; 8=F/7; 11=I(PS)/10. **9.** 1=D/5; 2=S/1; 3=A/2; 4=D/3; **5+6=PP**. **10. 1=PP**; 5=Ap/1; 2=S/5; 3=I/2; 4=A/3; 6=T/5; 7=A/6; 8=A/7. **11. 1+2+4+6=PP**; 3=M/1,2; 5=Cț/6; 7=PS/6. **12. 1=PP**; 2+6=Cz/1; 3=D/2; 4=A/3; 5=F/3; 7=I/6; 8=A/7. **13.** 1+3=Cz/4; 2=S/1; **4=PP**; 5+6=A/4. **14. 1+3=PP**; 2=Cv/1; 4=Cv/6,7; 5=P/4; 6+7=A/3; 8=P/7. **15.** 1=Cț/2; **2+4+7=PP**; 3=D/2; 5=S/4; 6=D/5; 8=S/7. **16. 1+3+10=PP**; 2=S/1; 4=Cz/3; 5+7=T/10; 6=D/5; 8=D/7; 9=A/8. **17. 1+6+10=PP**; 2+3=D/1; 4=I(R)/3; **5=PP i.**; 7=D/6; 8=T/10; 9=I/8; 11=S/10. **18. 1+4=PP**; 2=A/4; 3=F/2; 5=Ctv/1,4; 6=S/5. **19. 1+4+5=PP**; 2=Ctv/1; 3=D/2; 6=D/5; 7=T/6. **20. 1=PP**; 2=A/1; 3=R/1; 4+5=D/3; 6=T/5; 7=I/6. **21. 1+3=PP**; 2=I/1; 5+6=Cz/1; 7=D/6. **22.** 1=Cț/3,5; 2=D/1; 4=S/3; 6=S/5; 7=D/6. **23.** 1=A/2; **2+4=PP**; 3=Ex/2; 5=Ex/4. **24. 1=PP**; 2=A/6; 3+4+5=A/2; 6=D/1; 7=A/6; 8=D/7. **25. 1=PP**; 2=D/1; 3+4=A/2; 5=D/4; 6=A/5; 7=PS/6. **26. 1+2=PP**; 3=Cz/2; 4=D/3; 5+6=Ex/3; 7=F/5,6. **27. 1+2=PP**; 3=A/2; 4=I/3; 5+6=F/4; 7+8=D/6; 9+10=S/8. **28.** 1+2+4+6=Cț/7; 3=A/2; 5=D/4; **7=PP**; 8+9=D/7. **29. 1+3=PP**; 2=Ctv/1; 4=A/3; 5=Ex/4; 6+7=A/5. **30. 1+3=PP**; 2=Ex/1; 4+5=D/3, 6=A/5. **31. 1=PP**.i.; 2=M/1; 3=D/1; 4=Cț/7; 5=D/4; 6=D/5; **7=PP**; 8=S/7; 9=D/8; 10=D/9. **32. 1=PP**; 2=D/1; 3=S/2; 4+5+6=A/3; **33. 1+3+6=PP**; 2=D/1; 4=D/3; 5=Cț/4; 7=Cv/8; 8+9=D/6; 10=F/9; 11=0/9. **34.** 1+2=R/3; **3=PP**; 4=A/3; 5=A/4. **35. 1+4+7=PP**; 2=A/1; 3=D/2; 5=D/4; 6=PS/5. **36.** 1=F/3; 2=P/1; **3+4+5+6=PP**; 7=I/6. **37.** 1+2=T/3; **3+5=PP**; 4=D/3; 6=A/5; 7=T/6. **38.** 1=T/2,3; **2+3+5+6+9+11=PP**; 4=A/3; 7=I/5; 8=D/7; 10=D/9; 12=I/11. **39.** 1+2=A/1; **3+4=PP**; 5=D/4; 6= D/5; 7=A/4; **40.** 1+2=T/3; **3+4+6=PP**; 5=A/4; 7=A/6. **41. 1+3+4+5=PP**; 2=D/1; 6=S/5; 7=A/6; 8=S/7. **42.** 1+2+3+4+5+6=t/7; 7=Cz/1,2,3,4,5,6; 8=A/7 (Propoziția principală există în enunțul precedent.).

---

* *Propozițiile sunt numerotate în ordinea succesiunii predicatelor.*

Scanned with OKEN Scanner

43. 1+2=T/3; **3+7+8+9+10=PP**; **4=A/3**; 5=D/4; 6=T/7; 11=A/10; 12=A/11. **44. 1=PP**; 2=A/1; 3+4=A/2; 5=A/4; 6=F/4. **45.** 1=F/3; 2=A/1; **3+5+7=PP**; 4=A/3; 6=A/5. **46. 1+2=PP**; 3=D/2; 4=T/1,2; 5=1/6; 6+7+8=T/4; 9=I(F)/8. **47.** 1=T/7; 2=R/1; 3+4=S/2; 5=F/3,4; 6=L/5. **7=PP**. **48. 1=PP**; 2=I/1; 3+5=D/2; 4=P/3; 6=S/5; 7+8=Cv/5 (Propoziția nr. 7 are predicatul „vrea" subînțeles, cerut de adverbul de negație „nu".). **49.** 1=Cț/2; **2=PP**; 3=Ap./2; 4+5+8=A/3; 6=M/8; 7=Cz/8. **50. 1=PP**; 2+3=A/4; 4=Ap./1; 5=D/4; 6=Cz/4; 7=A/8; 8=D/6; 9=S/8. **51.** 1+2+3=Cv/4; **4=PP**; 5=Ctv/4; 6+7=D/5; (Propoziția nr. 7 are verbul auxiliar „să fie" subînțeles – component al diatezei pasive.). **52.** 1=S(Ap)/2; **2=PP**; 3+4=A/2 (propoziția nr. 3 este subordonată regentului „unei naivități", iar propoziția nr. 4, regentului „unei simplicități"); 5=Ctv/2; 6=M/5; 7+8=A/6. **53. 1=PP** (are predicatul verbal „vine" subînțeles); 2=A/1; 3=D/2; 4=D/5; 5=A/1 (Predicatul „poți" este subînțeles); 6=Cz/5. **54. 1=PP**; 2+3+4+6+7+9=I/1; 5=I/4; 8=Ps/7; 10=D/9. **55.** 1=D/3; 2=A/1; **3=PP**; 4=F/3; 5=A/4; 6=Ctv/5; 7=PS/6. **56. 1=PP**; 2=A/1; 3=S/2; 4=Cv/2; 5=D/4; 6=S/5. **57.** 1+4=0/6; 2=I/1; 3=A/2; 5=T/4; 8=A/7; 9=A/8; 10=P/9. **58.** 1=Is/2; **2=PP**; 3=S/2; 4=A/3; 5=Ex/4; 6=D/5; 7+8=D/6; 9=M/7,8; 10+11=A/9. **59. 1=PP**; 2=D/1; 3=D/2; 4+5+6=T/3; 8=A/7. **60. 1=PP**; 2=A/1; 3=I/2; 4=Cț/3; 5=Ctv/1; 6=A/5; 7+9=I/5; 8=A/7. **61. 1=PP**; 2+6=S/1; 3+4=I/2 (Propoziția nr. 4 are predicatul „a fost" subînțeles, cerut de adverbul de negație „nu".); 5=S/3,4; 7=A/6; 8=P/7. **62.** 1=Cv/2; **2=PP**; 3=I/2; 4=Cv/3. **63.** 1+2+3=I/4; **4=PP**; 6+7+8+9+11=S/5; 10=D/9. **64. 1=PP**; 2=D/1; 3=D/2; 4=I/3; 5+6=Cz/4. **65.** 1=F/5; 2=Cz/1; 3=P/2; 4=A/3; **5=PP**; 6=F/5. **66.** 1=Cv/3; 2=D/1; **3+4=PP**; 5=M/4; 6=D/5; 7+9=A/6; 8=D/7. **67.** 1+2=D/2 ; 3=D/2 ; 4=A/2 (Substantivul „oficialitatea" este subiectul propoziției nr. 2 şi regentul propoziției nr. 4.); 5=I/4; 6=F/4; **7=PP. 68.** 1=T/5; 2=A/1; 3=P/2; 4=A/3; **5=PP**; 6+8+9=D/5; 7=A/6; 10+11=D/9. **69.** 1=O/2; **2=PP**; 3=D/2; 4=A/3; 5+7=Ps/4; 6=D/5. **70.** 1=A/2; 2=Cz/5; 3=A/2; 4=A/3; **5=PP**; 6+8=S/5; 7=T/6; 9=T/8. **71.** 1=Cț/2; **2=PP**; 3=D/2; 4=A/3; 5=S/4. **72. 1=PP**; 2=F/4; 3=A/1; 4=A/3 5=A/4. **73. 1+2=PP**; 3=D/2; 4+6=D/3; 5=A/4; 7+8=A/6; 9=P/8. **74. 1+6=PP**; 2=D/1; 3=I/2; 4+5=F/3; 7+8=Cz/6. **75. 1+6+7=PP**; 2=D/1; 3=M/2; 4+5=F/6; 8=S/7; 9=A/8. **76. 1+4=PP**; 2=Cv/4; 3=D/2; 5=F/4; 6=Cz/4. **77. 1+3=PP**; 2=A/1; 4=Ctv/3; 5=D/4; 6=A/5; 7=A/6; 8=T/7. **78.** 1+2=O/3,4; **3+4=PP**; 5=Cv/4; 6+7=I/5. **79.** 1=S/2; **2+7+8+9=PP**; 3+4=A/5; 5+6=P/2. **80.** 1+2=T/5,7; 3=A/2; 4=F/3; **5+7=PP**; 6=D/5; 8=D/7; 9=T/8; 10=D/9. **81.** 1+2=A/5; 3=PS/2; 4=I/3; **5+6+7=PP**; 8=D/6,7; 9=P/8. **82. 1+3=PP**; 2=D/1; 4=D/3; 5=A/4; 6=S/5; 7+8=D/6. **83.** 1=Cz/2,6; **2+6=PP**; 3+4=D/2; 5=M/4; 7=I/6; 8=A/7. **84.** 1=Cț/5; 2=M/1; 3+4=D/2; **5=PP**; 6+7=D/5; 8+9=Cz/7; 10=A/9; 11+12=A/10. **85.** 1+2+4=I/5; 3=A/2; **5=PP**; 6=I/5. **86.**

Scanned with OKEN Scanner

1=M/2; **2=PP**; 3=PS/2; 4=T/5,6,7; 5+6+7=Cz/2; 8=D/7. **87.** 1=T/2; **2=PP**; 3=F/2; 4=A/3; 5=P/4; 6=Cz/4,5; 7=D/6; 8=Ap/7. **88.** 1=T/3; 2=R/1; **3+6+8+12+13=PP**; 4=I(F)/3; 5=A/4; 7=F/6; 9=A/8; 10=M/13; 11=D/10; 14=A/13; 15=I/14. **89. 1+4+5=PP**; 2=I/1; 3=T/4; 6+8+10+11+14+16=Ap/5; 7=1/6; 9=T/10; 12=A/11; 13=D/14; 15=A/14; 17=D/16. **90.** 1+3+4=Cv/5; 2=M/1; **5+8=PP**; 6=S/5; 7=Cv/8 (Se subînțelege verbul copulativ „este") 9=D/8. **91. 1=PP**; **2+10=PP i.**; 3=S/1; 4+5=S/3; 6+7=A/6; 8+9=F/7; 11=D/9 („mă rog" este o construcție fără sens autonom, incidentă, fără statut sintactic – neanalizabilă.). **92. 1=PP**; 2=D/1; 3+4+5=Ex/2. **93. 1+6+7=PP**; 2=A/1; 3=T/6,7; 4=D/3; 5=I/4. **94. 1=PP**; 2=D/1; 3=D/2; 4+5=D/3; 6=M/4,5; 7+8=A/6; 9=R/8. **95. 1+5+12=PP**; 2=D/1; 3=Cz/1; 4=I/3; 6+7+9=D/5; 8=D/7; 10=D/9; 11=M/10. **96.** 1=Cț/2; **2=PP**; 3=S/2; 4=A/3; 5=Ap/3; 6+7=Ctv/5; 8=Ctv/7; 9=I/8; 10=I/9. **97.** 1=M/2; **2=PP**; 3+6+7=Ap/2; 4=Ctv/3; 5=S/4; 8=D/7. **98.** 1=A/2; 2=Cz/1 3=A/2; 4=T/5; 5=F/3; 6=D/5; 7=A/6. (Propoziția principală se află în fraza precedentă). **99. 1+3=PP**; 2=Ex/1; 4=D/3; 5=A/4. **100. 1=PP**; 2+3+6=Ap/1; 4=F/5; 5=A/3; 7=A/6; 8=A/7. **101. 1=PP**; 2+3=T/5; 4=F/3; 5=S/1; 6=Ctv/5; 7+8=I/6. **102. 1=PP**; 2+5=S/1; 3=A/2; 4=D/3; 6=O/5; 7=D/6; 8=D/5. **103. 1=PP**; 2=D/1; 3=M/2; 4=A/3; 5=Cz/4; 6=I/5. **104.** 1=Cț/2; **2=PP**; 3+6+8=A/2; 4=F/6; 5=I/4; 7=D/6; 9=I/8. **105.** 1=T/2; **2+4=PP**; 3=D/2; 5=P/4; 6=Cz/5; 7=A/6; 8=A/7. **106.** 1=A/2; **2+5=PP**; 3=D/2; 4=A/3; 6=T/5; 7=Cv/5; 8=F/7. **107. 1=PP**; 2=T/1; 3=D/2; 4+5=S/1; 6=M/4,5; 7=Cț/6; 8=Cz/7; 9=I/7. **108. 1+4=PP**; 2=T/1; 3=T/4; 5+6+7=Cz/4; 8=D/7. **109.** 1+2=Cv/5; 3+4=A/2; **5=PP**; 6=D/5. **110.** 1=A/4; 2=D/1; 3=D/2; **4=PP**; 5=T/6,7; 6+7=D/4; 8=S/6,7. **111.** 1=Cț/3; 2=D/1; **3=PP**; 4=S/3; 5=S/4. **112. 1=PP**; 2=D/1; 3=M/2; 4+5+6+7+8+9=S/2; 10=A/9 (În propoziția subiectivă nr 8, predicatul verbal are verbul auxiliar „să fiu" subînțeles.). **113. 1=PP**; 2=S/1; 3=Cț/2; 4=S/3; 5=R/4. **114. 1=PP**; 2+5=S/1; 3=A/2; 4=Cv/5; **6=PP i.**; 7+8=A/5. **115.** 1=S/2; **2=PP**; 3+4=P/2; 5=Ctv/4; 6=D/5. **116.** 1+2=S/4; 3=S/2; **4=PP**; 5=P/4; 6=PS/5; 7=D/6. **117. 1=PP**; 2=Cz/1; 4+6=I/2; 3=S/4; 5=A/6; 7=D/6. **118. 1+2=PP**; 3=D/2; 4=A/3; 5=A/4; 6=Cț/8; 7=D/6; 8+9=Ap/3; 10=S/9. **119. 1=PP**; 2+3=A/5; 4=D/3; 5=S/1; 6=P/5. **120.** 1+2+3+4+5+6=Cv/7; **7=PP**; 8=Ap/7; 9+10=D/8. **121.** 1=A/2; **2=PP**; 3+5=P/2; 4=A/3; 6=A/5. **122. 1+4=PP**; 2=I/1; 3=D/2; 5=D/4; 6=Cz/4; 7=I/6. **123. 1+4+6=PP**; 2=L/1; 3=Cz/4; 5=L/4; 7=D/6. **124.** 1+3=Cz/5; 2=S/1; 4=D/3; **5=PP**; 6=D/5. **125.** 1=PP; 2+3=Cv/1; 4=Cț/5,6; 5+6=Cz/1. **126. 1+6+9+11=PP**; 2+3=I/1; 4=M/3; 5=A/6; 7=P/6; 8=I/7; 10=A/9. **127.** 1+2=T/3; **3+6=PP**; 4=M/3; 5=T/6; 7=D/6; **128. 1+3+5+8=PP**; 2=I/1; 4=M/3; 6+7=Ap/5 (Propoziția nr. 5 are predicatul „să se adreseze" subînțeles); 9=A/8; 10=D/9. **129. 1+8=PP**; 2=S/1; 3+6=Cz/1; 4=D/3; 5=A/4; 7=D/6; 9=A/8; 10=S/9;

Scanned with OKEN Scanner

11=Cz/8; 12=S/11. **130.** 1+2=Cv/4; 3=T/4; **4=PP**; 5=D/4; 6=M/5; 7=T/6; 8=D/7; **131. 1=PP**; 2=Cţ/3,4; 3+4=I/1; 5=D/4; 6+7=F/5. **132.** 1=T/3; 2=F/1; **3=PP**; 4+5+6=A/3. **133. 1=PP**; 2=S/3; 3+4=I/1; 5=S/4; 6+7=Cz/5; 8=I/7. **134.** 1=O/2; **2+3=PP**; 4=A/3. **135. 1=PP**; 2+3=S/1; 4+5+6+7=I/3; 8=I/7; 9+10=F/8 (Propoziţia nr. 10 are predicatul „să se simtă" subînţeles, cerut de adverbul de negaţie.). **136.** 1=T/2; **2+4=PP**; 3=T/4; 5+6+7+8=S/4. **137** 1=F/3; 2=A/1; **3=PP**; 4=S/3; 5=A/4; 6=I/5. **138.** 1=A/2; **2+8+9=PP**; 3=D/2; 4=P/3; 5=O/8,9; 6=F/5; 7=I/6. **139.** 1=M/3; 2=D/1; **3=PP**; 4=S/3; 5=A/4; 6+7+8+9+10+11=Ap/4. **140. 1=PP**; 2=I/1; **3=PP i.**; 4=A/2; 5=D/4; 6=A/5. **141. 1+6=PP**; 2+3=T/4; 4=P/1; 5=S/4; 7+8+9=D/6 (Ultimele trei propoziţii au predicatul „plecase" subînţeles, cerut de conectivele: când, unde, cum). **142.** 1=Cz/3; 2=I/1; **3=PP**; 4=A/3; 5=F/4. **143. 1+6=PP**; 3=S/2; 4=P/3; 5=PS/4; 7=Cum./6; 8=I/7. **144. 1+2+7=PP**; 3=S/2; 4+5=I/3; 6=I/5; 8=A/7; 9=F/8. **145. 1+6=PP**; 2=I/1; 3=S/2; 4=M/6; 5=T/6; 7=D/6; 8=D/7. **146.** 1+2=Cz/3; **3=PP**; 4=D/3. **147. 1=PP**; 2=S/1; 3=A/2; 4=Cz/1,2; 5+6+7=S/4 (5=S/4; 6+7=F/5); 8=D/7. **148. 1+2=D/4**; 3=A/2; **4=PP**; 5=D/4; 6=Cum./4; 7=D/6. **149. 1+8+9+11+12=PP**; 2=D/1; 3+4+5+6+7=Ap/2; 10=Cz(T)/11,12; 13=Ctv/12. **150. 1=PP**; 2=I/1; 3+4=A/2; 5=D/4; 6=A/5; 7=P/6. **151.** 1+2+3=Cz/5; 4=D/3; **5=PP**; 6=A/5. **152.** 1=F/2; **2=PP**; 3=S/2; 4=A/3; 5=A/4; 6=D/5; **7=PP i.**; 9=D/8. **153. 1+2=PP**; 3=D/2; 4+6+13+14+16+17=Ap/3; 5=M/4; 7+9+10=T/13; 8=I/7; 11=M/10; 12=T/13,14; 15=M/14. **154. 1+4+10=PP**; 2=D/1; 3=F/2; 5+6=I/4; 7=I/6; 8+9=A/7; 11+12=I/10. **155.** 1=Cz/2; **2+3=PP**; 4=M/3; 5=D/4. **156. 1=PP**; 2=F/1; 3+4+5+6=D/2; 7=A/6. **157. 1+4=PP**; 2=I/1; 3=Cv/4; 5=D/4; 6=Cz/7; 7=D/5. **158. 1=PP**; 2=P/1; 3+5=A/2; 4=M/3; 6=D/5; 7=D/6; 8=M/6. **159.** 1=Cz/5; 2+4=D/1; 3=I/2; **5=PP**; 6=D/5; 7=M/6. **160.** 1=A/2; **2=PP**; 3+4=T/5; 5+7=P/2; 6=T/7; 8=A/7; 9+10=A/8. **161. 1=PP**; 2=D/1; 3=D/2; 4=A/3; 5+6=M/3; 7+8=D/6; 9=M/8; 10=D/9; 11=A/10; 12=P/11. **162.** 1=Ag/3; 2=T/1; **3=PP. 163. 1+3=PP**; 2=Cţ/3; 4=M/3. **164. 1=PP**; 2+6=D/1; 3=I/2; 4=A/5; 5=D/4; 7=P/6. **165.** 1=Cv/4; 2=S/1; 3=L/2; **4=PP**; 5=Cz/4; 6=Cv/5. **166.** 1=Cz (Propoziţia regentă care este, totodată, şi propoziţia principală a frazei, se află în enunţul precedent.); 2+3+5+7=PS/1; 4=D/3; 6=D/5; 8=I/7; 9=F/8. **167.** 1=S/3; 2=D/1; **3+4=PP**; 5+6=Cv/4; 7=F/6; 8=D/7. **168.** 1+2+3+4+5+6+7=S(Ap)/8; **8=PP. 169. 1+9=PP**; 2+3=D/1; 4=D/3; 5=Cz/1; 6=Cv/7; 7=S/5; 9=D/8; 10+11=D/9. **170.** 1+2=Cţ/3; **3=PP**; 4=L/3; 5=P/4; 6=A/4. **171.** 1=Cz/2; **2+4=PP**; 3=F/2 (Propoziţia finală se justifică prin virgula care nu separă o completivă directă de regenta ei pe care o urmează); 5=M/6; 6+7+8=D/4; 9=F/8. **172.** 1=Cţ/2; **2+4=PP**; 3=M/2; 5=I/4; 6=A/5; 7=I/6. **173.** 1+2+3+4+5=A/8; 6=D/5; 7=S/6; **8+9=PP. 174.** 1=T/6; 2+3+4+5=D/1; **6=PP**; 8=A/7; 9=A/8. **175.**

Scanned with OKEN Scanner

1=PP; 2=L/4; 3=I/2; 4=S/1; 5=A/4; 6+8=Cv/4; 7=L/6. **176. 1=PP**; 2+3=Cz/1; 4+7=D/3; 5=S/4; 6=Cț/7; 8=S/7. **177.** 1+2+4=Cț/7; 3=I/1; 5=D/4; 6=Cț/5; **7+8=PP**; 9=S/8. **178.** 1=A/2; **2=PP**; 3=Cț/3; 4=A/3; 5=D/4; 6=Cv/7; 7=A/5. **179. 1+6+7=PP**; 2=D/1; 3=T/6; 4=D/3; 5=I/4; 8+9+10=D/7; 11=Cz/10; 12=Cv/11. **180. 1=PP**; 2+3+4=L/1; 5=A/4; 6=D/5; 7=D/6; 8=D/7. **181.** 1=Cz/3; 2=D/1; **3=PP**; 4+5+7=D/3; 6=M/5. **182.** 1=Cț/2; **2+6=PP**; 3=A/2; 4=T/6; 5=A/4; 7=D/6; 8=I/7. **183.** 1=R/8; 2+3+4+5+6+7=A/2; **8+10=PP**; 9=PS/8; 11+12=A/10. **184. 1=PP**; 2=I/1; 3+5=A/2; 4=D/3; 6=D/5; 7=D/6; 8=Cv/5; 9=D/8. **185. 1=PP**; 2=L/1; 3=S/2; 4=M/3; 5+8=Cz/4; 6+7=D/5; 9=A/8; 10=T/9. **186. 1=PP**; 2+3+4+5=Cz/1; 6=M/5. **187.** 1=Cv/2; **2=PP**; 3=A/2; 4=D/3; 5=D/4; 6=A/5. **188.** 1+2=Cț/3; **3+4+5+13=PP**; 6=M/5; 7=D/5; 8+9+10+12=T/13; 11=I(F)/10; 14=PS/13; 15=A/14. **189. 1+2+5+12=PP**; 3=T/5; 4=S/3; 6=D/5; 7+8+10=A/12; 9=S/10; 11=Ctv/10. **190.** 1=D/2; **2+3+5+7+9+10=PP**; 4=Cț/5; 6=D/5; 8=A/9. **191. 1+2+4=PP**; 3=S/2; 5+9=I/4; 6=D/5; 7=D/6; 8=Cz/9; 10=I/9. **192.** 1=T/2; **2+3+8=PP**; 5+6+7=A/8. **193. 1=PP**; 2=S/1; 3=F/2; 4=D/3; 5=D/2; 6=S/5; 7=Ctv/5; 8=I/7; 9=T/8. **194.** 1+4+10+15+19=T/20; 2=D/1; 3=S/2; 5+7+8=D/4; 6=D/5; 9=S/8; 11+13=I/10; 12=S/11; 14=S/13; 16=D/15; 17=S/16; 18=A/17; **20=PP**; 21+22+23=I/20. **195.** 1=A/2; 2=Cț/4; 3=T/2; **4+7=PP**; 5=S/4; 6=A/5; 8=T/7; 9+11+12=D/8; 10=A/9; 13=A/12;. **196** 1=O/2; **2=PP**; 3=A/2; 4=S/3; 5+6=Cz/4; 7=D/6. **197.** 1=T/2; **2+3+15=PP**; 4=A/3; 5=A/4; 6+11+13=T/15; 7=A/6; 8=D/7; 9=S/8; 10=M/9; 12=A/11; 14=T/13. **198. 1+7+8+11=PP** (Propoziție nr. 11 poate fi considerată şi propoziție circumstanțială de cauză, situată după punct şi virgulă.); 2+4=I/1; 3=A/2; 5+6=I/4; 9=D/8; 10=A/9; 12=I/11. **199. 1+4+5=PP**; 2=S/1; 3=D/2; 6=P/4,5; 7+8=M/6; 9=D/8. **200. 1+3=PP**; 2=Ex/1; 4=S/3; 5=D/4; **6=PP i.**; 7+8=A/6; 9=P/8. **201. 1=PP**; 2=D/1; 3+4=A/2; 5=D/4; 6=S/5; 7=F/6; 8=I/7; **202. 1+6=PP**; 3=M/2; 4+5=S/6; 7=Cz/6; 8+10=D/7; 9=D/8; 11=A/10. (Verbul „este“ din propoziția nr. 2 are valoare predicativă.). **203. 1+3+8=PP**; 2=I/1; 4=I/3; 5=S/4; 6=T/8; 7=D/6. **204. 1+8=PP**; 2=D/1; 3+4=D(I)/2; 5=A/4; 6=I/8; 7=D/6; 9=D/8. **205.** 1+3=Cz/5; 2=D/1; 4=I/3; **5=PP**; 6=I/5; 7+8=A/6; 9=I/8; 10=D/12; 11=D/10; 12=Cz/5; 13=D/12. **206.** 1=Cț/2; **2+3+5+6+9=PP**; 4=A/3; 7=S/6; 8=A/7; 10=A/9; 11=Cz(Cț)/10; 12=D/10. **207. 1+3=PP**; 2=M/1; 4=D/3; 5=D/4; 6=L/5; 7+8=Cz/6; 9=PS/8; 10+11+12=D/4; 13+14=Cz/12; 15=A/14; 16=A/15; 17=S/16; 18=D/4; 19=D/18; 20=S/19; 21=Cz/19. **208.** 1+2=Cv/5; 3=S/2; 4=D/3; **5=PP**; 6=D/5; 7=D/6. **209. 1+5+6+12+13=PP**; 2+3=A/4; 4=D/1; 7=Cz/5; 8=Cț/9; 9=I/7; 10=S/9; 11=A/10; 14=S/13; 15=D/14. **210. 1+2+4+5+10=PP**; 3=D/1,2; 6=L/5; 7=P/6; 8=D/7; 9=D/8; 11=D/10; 12=D/11. **211.** 1=O/4; 2=I/1; 3=S/2; (Substantivul

Scanned with OKEN Scanner

„românа“ din propoziția nr. 2 este subiectul propoziției nr. 3, fenomen sintactic rezultat din împletirea subordonatei cu regenta.); **4=PP. 212. 1=PP;** 2+3=Ctv/^{1}; 4+5=T/^{2,3}; 6=A/^{5}; 7=F/^{6}; 8=I/^{7}. **213. 1+3=PP**; 2=Cv/^{3}; 4=M/^{5}; 5=Cț/^{6}; 6=D/^{3}; 7=A/^{6}; 9=Cț/^{6}. **214.** 1=Cz/^{3}; 2=A/^{1}; **3+5+6=PP**; 4=A/^{5}; 7=A/^{6}; 8=D/^{7}. **215. 1=PP**; 2=Ctv/^{1}; 3+4+5=F/^{2}; 6+7+10+12=I/^{5}; 8+9=D/^{7}; 11=A/^{10}. **216.** 1=O/^{2}; **2+5=PP**; 3=D/^{2}; 4=I/^{3}; 6=D/^{5}; 7=A/^{6}; 8=P/^{7}; 9=D/^{8}; 10=A/^{9}. **217.** 1+3=O/^{4}; **2=PP i.**; **4=PP. 218.** 1=Cț/^{5}; 2=PS/^{1}; 3=A/^{2}; 4=S/^{3}; **5=PP**; 6=M/^{5}; 7+8=D/^{7} (La propoziția nr. 8, predicatul „are“ este subînțeles, cerut de adverbul de negație „nu“); 10=S/^{8,9}. **219. 1=PP**; 2=T/^{1}; 3+4+5+8=A/^{2}; 6=T/^{1}; 7=P/^{6}; 9+11=S/^{8}; 10=D/^{9}; 12=D/^{11}; 13=D/^{2}. **220.** 1+3=Cv/^{5}; 2=A/^{1}; 4=D/^{3}; **5=PP**; 6+7=I/^{5}; 8=Cț/^{7}. **221.** 1=T/^{2}; **2+5=PP**; 3+4=S/^{2}; 6+7=I/^{5}. **222. 1=PP**; 2+3+4+5=A/^{1}; 6=Cz/^{5}; 7=S/^{6}; 8=F/^{6,7}; 9=M/^{6}; 10=S/^{9}; 11=F/^{9,10}. **223. 1=PP**; 2+3+4=PS/^{1}; 5+7=A/^{4}; 6=I(D)/^{5}. **224. 1+10=PP**; 3+4=D/^{2}; 5=F/^{3,4}; 6+7=Cv/^{10}; **8=PP i.**; 9=D/^{8}. **225. 1=PP**; 2=S/^{1}; 3+4=D/^{2}; 5+6=A/^{4}; 7=Ctv/^{6}; 8=A/^{7}. **226. 1=PP**; 2+3=S/^{1}; 4=A/^{3}; 5=PS/^{4}. **227.** 1=Cț/^{7}; 2=S/^{1}; 3+4+5+6=A/^{2}; **7=PP**; 8=D/^{7}. **228. 1=PP**; 2=D/^{1}; 3=T/^{8}; 4=F/^{3}; 5+6=D/^{4}; 7+8=Cz/^{1}. **229.** 1+4=Cv/^{5}; 2=S/^{1}; 3=A/^{2}; **5+6=PP**; 7=Cz/^{5,6}; 8=I/^{7}; 9=A/^{8}; 10=PS/^{8}. **230.** 1=R/^{2}; **2+5=PP**; 3=D/^{2}; 4=T/^{5}; 6=F/^{7}; 7=D/^{5}; 8+9+10+11=S/^{7}; 12=I(F)/^{11}; 13=A/^{12}. **231.** 1=Cț/^{7}; 2=M/^{1}; 3+4=S/^{1}; 5=A/^{4}; 6=L/^{5}; **7=PP**; 8=A/^{7}; 9=D/^{7}; 10=A/^{9}. **232. 1=PP**; 2=Cz/^{1}; 3+5=A/^{2}; 6+7+8=Cz/^{5}. **233.** 1=M/^{4}; 2=Cț/^{4}; 3=M/^{2}; **4+7+8=PP**; 5=S/^{4}; 6=A/^{5}; 9=Cț/^{8}. **234. 1+3+5=PP**; 2=M/^{1}; 4=D/^{3}; 6=D/^{5}; 7=D/^{6}; 8=Cv/^{6}; 9=S/^{8}. **235.** 1=T/^{3}; 2=I/^{1}; **3=PP**; 4+5=D/^{3}; 6=Cv/^{4,5}; 7=S/^{6}. **236. 1+3=PP**; 2=S/^{1}; 4=S/^{3}; 5=A/^{4}; 6=Cv/^{3,4}; 7=S/^{6}; **8=PP i.**; 9=Cz/^{7}. **237. 1+5=PP**; 2=S/^{1}; 3=P/^{2}; 4=M/^{3}; 6+7=S/^{5}; 8=I/^{7}; 9=M/^{7}; 10=D/^{9}; **238.** 1=R/^{2}; **2=PP**; 3=D/^{2}; 4=S/^{3}; 5=A/^{4}; 6=I(F)/^{5}; 7=Cv/^{4}; 8=S/^{7}. **239.** 1+2=A/^{3}; **3+4+5=PP**; 6+7=D/^{5}. **240.** 1+2+6+9=Cț/^{10}; 3=A/^{2}; 4=A/^{3}; 5=P/^{4}; 7=A/^{6}; 8=D/^{7}; **10=PP**; 11=D/^{10}. **241. 1+5=PP**; 2=A/^{1}; 3=P/^{2}; (Predicativa se justifică prin cuplarea corelativului „așa“ cu elementul introductiv „cum“.); 4=D/^{3}; 6=A/^{5}; 7=M/^{6}; 8=A/^{7}; 9=A/^{8}. **242.** 1+10=Cv/^{13}; 2+4=D/^{1}; 3=S/^{2}; 5=S/^{4}; 6+7+8=A/^{5}; 9=A/^{8}; 11=D/^{10}; 12=D/^{11}; **13=PP**; 14=D/^{13}. **243.** 1+3=M/^{5}; **2=PP i.**; 4=Cț/^{3}; **5=PP**; 6=S/^{5}; 7=S/^{6}; 8+10=A/^{7}; 9=T(D)/^{8}; 11+12=A/^{10}; 13+14=I/^{12}. **244. 1=PP i.**; 2=A/^{3}; **3=PP**; 4+5+6=D/^{3} (Propoziția completivă directă nr. 5, are predicatul subînțeles „sunt frate“, cerut de adverbul de negație „nu“.); 7=A/^{6}; 8=A/^{7}; 9=A/^{10}; 10=M/^{9}; 11=PS/^{10}. **245. 1+4=PP**; 2=A/^{1}; 3=A/^{4}; 5=D/^{4}; 6=S/^{5}; 7=M/^{6};. **246.** 1+4=F/^{5}; 2+3=A/^{1}; **5=PP**; 6+8=I/^{5}; 7=F/^{6}; 9=I/^{8}. **247. 1+7+8=PP**; 2=S/^{1}; 3=A/^{2}; 4=S/^{3}; 5=Cz/^{3}; 6=I/^{5}; 9=I/^{8}. **248.** 1=T/^{6}; 2=I/^{1}; 3+4+5=F/^{2}; **6+11=PP**; 7=M/^{6}; 8=T/^{6}; 9=S/^{8}; 10=S/^{9}; 12=M/^{11}; 13=D/^{12}. **249.** 1+2=Cz/^{5}; 3=D/^{2}; 4=A/^{3}; **5+6=PP**; 7=D/^{5};

Scanned with OKEN Scanner

8=D/7. **250.** 1+2=T/3; **3+5+8=PP** (Propoziţiile principale 5 şi 8 au predicatul verbal „vorbea" subînţeles, marcat prin virgulă); 4=D/3; 6=F/5; 7=A/6; 9=Cz/8. **251.** 1=S/5; 2=D/1; 3+4=PS/2; **5=PP**; 6=P/5; 7=D/6. **252.** 1=T/12; 2+3+5=I/1; 4=D/3; 6+10=I/5; 8=PS/7; 9=Ctv/8; 11=D/10; **12=PP**; 13=Cz/12. **253.** 1=T/4; 2+3=A/1; **4+5+8+9+10+12=PP**; 6+7=Cz/5; 11=L/10. **254. 1=PP**; 2=A/1; 3=Cv/1; 4=S/3; 6+8=Cz/3; 7=D/6; 9=A/8. **255. 1+4+5=PP**; 2+3=P/1 (Propoziţia nr. 3 are predicatul „suspini" subînţeles, marcat prin virgulă.); 6=A/5. **256.** 1+2=Cv/3; **3=PP**; 4+5=D/3; 6=D/5. **257. 1+3=PP**; **2=PP i.**; 4+5+6+8+9=D/3; 7=D/6; 10+11=A/9; 12=S/11; 14=A/12; **13=PP i.**; 15=A/14; 16=Ctv/15; 17=D/16; 18=D/17. **258.** 1=O/11,12,13; 2+4+7+8=I/1; 3=T/2; 5=D/4; 6=M/5; 9+10=T/12; **11+12+13=PP. 259. 1+4+5+11=PP**; 2=Cz/1; 3=T/4,5; 6=F/5; 7=T/6; 8=Cţ/11; 9+10=D/8; 12+13=D/11. **260.** 1=Cv/3; 2=D/1; **3=PP**; 4=Ctv/3; 5=I/4; 6=A/5; 7=D/6; 8=S/7. **261.** 1=Cţ/3; 2=S/1; **3=PP**; 4=D/3; 5=D/4; 6=A/5; 7=D/6; 8+9=Ex/7; 10=A/9; **262.** 1=Cv/2; 2=Cz/3; 3=I/2; 4=Cţ/6; 6+7=Cz/8; **8=PP. 263. 1=PP**; 2=S/1; 3+4+6=S/2; 5=D/4; 7=I/6. **264. 1=PP**; 2=S/1; 3=I/22; **4=PP i.**; 5=F/2; 6=A/5; 7=A/6. **265. 1+7=PP**; 2=Cţ/5; (Propoziţia nr. 2 poate fi considerată subiectivă fiindcă este despărţită prin virgulă de propoziţia regentă nr. 5); 3=D/2; 4=A/3; 5=D/1; 6=S/5; 8=I/7; **266. 1=PP**; 2=D/1; 4=S/3; 5=A/4; 6=D/3; 7=S/6; 8=S/9; 9=D/8. **267.** 1=Cv/2; **2=PP**; 3=D/2; 4=P/3; 5=A/4. **268. 1+5=PP**; 2=D/1; 3=M/2; 4=D/3; 6=Ctv/5; 7+8=I/6; 9+10=F/8; 11=D/10. **269. 1+5=PP**; 2=T/1; 3=Cv/2; 4+6+7+8+9+10=A/3. **270.** 1=A/3; 2=D/1; **3=PP**; 4=P/3; 5=S/4; 6=P/3; 7=S/6; 8+9=F/7; 10=A/9; 11=PS/10. **271. 1+4+9=PP**; 2=S/1; 3=D/2; 5=A/4; 6=D/5; 7=D/6 (Propoziţia nr. 7 are predicatul „să dea" subînţeles, cerut de adverbul relativ introductiv „unde"); 8=A/9; 10=I/9; 11=A/10; 12=D/11. **272. 1=PP**; 2=Cţ/1; 3=Cz/2; 4+5=I/2; 6=A/5. **273. 1+6=PP**; 2=F/4; 3=I/2; 4=Ap/1; 5=S/4; 7=D/6; 8=Cv/9; 9=A/7; 10=A/9; 11=D/10. **274. 1+7=PP**; 2+3=S/1; 4=D/3; 6=Cz/1; 5=S/6; 8=D/7; 9+10=M/7,8; **275.** 1=T/2; **2+3=PP**; 4=Ctv/3; 5+7+8=F/4; 9=D/8; 10=A/9. **276. 1=PP**; 2=D/1; 3=D/2; 4=Cz/6; 5=D/4; 6=D/2; 7=Cz/6; 8=M/7. **277. 1+2+6+8+9+10=PP**; 3=T/6; 4=I/6; 5=D/4; 7=D/6; 11=S/10; 12=Cz/10,11; 13=D/12; 14=A/13. **278.** 1=S/2; **2=PP**; 3=P/2; 4=P/3; 5+8=Cz/3; 6=PS/5; 7=T/8; 9=M/8. **279. 1+5=PP**; 2=D/1; 3+4=S/2; 6=I/5; 7=Cţ/6; 8=A/7. **280 1+4+6=PP**; 2=D/ 1; 3=D/2; 5=Ag/4; 7=D/6. **281. 1+3+4+10+12+14=PP**; 2=D/1; 5=T/4; 6+9=D/5; 7=D/6; 8=S/7; **11=PP i.** 13=S/10; 15=A/14; 16+17+18=T/15; **19=PP** (interogativă retorică). **282.** 1=Cţ/3; 2=D/1; **3+4+6=PP**; 5=D/4. **283. 1=PP**; 2=S/1; 3=S/2; 4=S/3; 5+6+7+8=T/4. **284. 1=PP i.**; 2=A/1; 3=I/2; 4=D/3; 5=A/1; 6=D/5; 7=D/6; 8=Cz/6; **9=PP**; 10=I(F)/9; 12=D/11; 13=Cz/9; 14=D/13. **285.** 1=T/2; 2=Cv/4; 3=D/2; **4+7=PP**; 5=Cţ/7; 6=S/5. **286.** 1=T/2,3; **2+3=PP**; 4=I/3; 5=S/4;

Scanned with OKEN Scanner

6=Cz/4; 7=M/6. **287. 1=PP**; 2+3=S/1; 4=A/3; 5+6=M/2,3. **288.** 1=A/4; 2=I/1; 3=T/2; **4=PP**; 5=P/4; 6=I/5; 7+9=A/6; 8=Cz/9. **289.** 1=Ct/2; **2+4+13=PP**; **3=PP i.**; 5=A/4; 6=D/5; 7+10=Cz/5; 8=Ctv/6; 9=A/8; 11=A/10; 12=D/11; 14=A/13; 15=A/14. **290.** 1=O/9; 2=A/1; 3+4+6=D/2; 5=I/4; 7=D/6; 8=F/7; **9=PP**. **291.** 1=S/2; **2=PP**; 3+4+5+6=T/9; 7=O/9; 8=D/7; 9=P/2; 10+11=D/9. **292. 1+6=PP**; 2+4=D/1; 3=I/2; 5=I/4; 7=S/6; 8=T/9; 9=Ctv/7; 10+11=D/9. **293.** 1+2+3+4=T/8,9; 5=Cz/4; 6+7=S/5; **8+9=PP**; 10=S/8,9. **294.** 1+4=Cv/5; 2=T/1; 3=T/4; **5=PP**; 6=Cv/5; 7=A/6. **295. 1+2+3+6+7+14=PP**; **5=PP i.**; 4=M/3; 8=D/7; 9=Cv/7; 10=S/9; 11+12=T/14; 13=D/12; 15=Ct/14. **296.** 1+7=Ct/11; 2=A/1; 3=T/2; **4=PP i.**; 5=Cz/2; 6=I/5; **8=PP**; 9=A/7; 10=T/9; **12=PP**; 13+14=D/12; 15=D/14. **297. 1+4=PP**; 2=Cz/5; 3=A/2; 5=S/4; 6=A/5; 7=A/6; 8+9=S/7; 11+12+13=Ap/9; 10+17=T/11,12,13; 14=D/13; 15=S/14; 16=D/15. **298. 1+5=PP**; 2=S/1; 3+4=S/2; 6+7=S/5; 8=D/7; 9=M/8; **10=PP i.** **299.** 1=S/2; **2=PP**; 3+4+5+6=P/2. **300. 1=PP**; 2=I/1; 3+4+7+8=S/2; 5=Cz/4; 6=D/5; 9=F/8; **301. 1=PP**; 2+6=Cz/1; 3=D/2; 4=I/3; 6+7=S/5; 8=A/7. **302.** **1=PP**; 2=Cz/1; 3+5+6+9+10=A/2; 4=A/5; 7=A/6; 8=A/9; 11=A/10; 12=I/11. **303. 1=PP**; 2=D/1; 3=Ct/2 (Propoziţia nr.3, deşi nu se desparte prin virgulă de regenta ei nu este propoziţie subiectivă; condiţionala introdusă prin locuţiunea „numai dacă“ nu se desparte de regenta ei prin virgulă.); 4=D/3; 5=Cv/7; 6=D/5; 7=A/4; 8=D/7. **304.** 1+3=A/9; 2=I/1; 1=D/3; 5=PS/4; 6=D/5; 7=A/6; 8=S/7. **9+17+19+20+21=PP**; 10=D/9; 12=D/10; 11=M/12; 13=D/10; 14=D/13; 15=T/19; 16=I/15; 18=D/17. **305.** 1+2+7=T/3; **3+4=PP**; 5=A/4; 6=I/5; 8=Ap/7; 9=A/8; 10=A/9. **306. 1+3+8=PP**; 2=A/1; 4=A/3; 5=S/4; 6=A/5; 7=A/6; 9=I/8; 10+11=S/9; 13=T/12. **307.** 1=Cv/4; 2=S/1; 3=S/2; **4=PP**; 5=M/4; 6=S/5; 7=A/6. **308. 1=PP**; 2+3+4+7+8=S/1; 5=A/4; 6=M/5. **309. 1+3=PP**; 2=A/1; 4=S/3; 5=T/7; 6=A/5; 7=D/4; 8=A/7. **310. 1+2=PP**; 3+4+6=D/2; 5=A/4; 7=I/6; 8+10=I/7; 9=T/10; 11=D/10. **311.** 1=O/4; 2=A/1; 3=A/2; **4=PP**; 5=A/6; 6=A/4. **312.** 1=A/2; **2+3+8+9=PP**; 4=Ex/3; 5=Cz/4; 6+7=T/8; 10=Cv/9; 11=Cz/10; 12=A/11. **313.** 1=T/2; **2+7=PP**; 3=D/2; 4=Ct/7; 5=A/4; 6=D/5; 8=D/7. **314.** **1+4=PP**; 2=A/1; 3=Ctv/1; 5=D/4; 6+7=D/5; 8=F/7; 9=Cz/8; 10+11=S/9. **315.** **1+5+6=PP**; 2=Cz/1; 3=Cz/2; 4=I/3; 7=Cv/6. **316.** 1=Cv/7; 2=D/1; 3+6=D/2; 4=S/3; **5=PP i.**; **7=PP. 317. 1=PP**; 2=S/1; 3=T/4; 4=D/2; 5=A/4; 6=Ex/5. **318.** **1=PP**; 2+3=A/4; 4=D/1; 5+6=A/4; 7+8=Cz/5,6; 9=D/8; 10=I/9. **319.** 1=Ct/3; 2=D/1; **3=PP**; 4=D/3; 5=P/4; 6=M/7,8; 7=P/4; 8=D/7. **320.** 1=Ct/4; 2+3=S/1; **4+7=PP**; 5+6=A/4; 8=Ex/7. **321. 1+4=PP**; 2=D/1; 3=T/1; 5=I/4; 6=D/5; **7=PP i.**; 8=M/7. **322. 1=PP**; 2=I/3; 3+4=P/1; 5=D/4. **323.** 1=Ct/8,10; **2=PP i.**; 3=M/2; 4+5=I/3; 7=Ct/8,10; **8+10=PP**; 9=F/8; 11=T/10. **324. 1=PP**; 2+3=T/4; 4=S/1; 5=I/4; 6=Cv/7; 7=A/5; 8=P/7. **325. 1+4+5+7=PP**; 2=I/1; 3=M/4; 6=S/5;

Scanned with OKEN Scanner

8=S/7. **326.** 1=Cț/2; **2+4+7=PP**; 3=Cț/4; 5+6=Ex/4; 8=PS/7; 9=Cț/7; 10=T/7; 11+12+13=I/10. **327. 1+4+6+7=PP**; 2=A/1; 3=A/2; 5=S/4; 8=S/7; 9=T/8; 10=D/9; 11=T/9. **328.** 1+2=Cv/4; 3=A/2; **4=PP**; 5=P/4. **329. 1+4=PP**; 2=D/1; 3=A/2; 5+6=A/8; 7=D/6; 8=I/4; 9=A/8. **330. 1=PP**; 2=S/1; 3=A/2; 4=Cț/1; 5=D/4; 6=S/5; 7=D/6. **331. 1+7=PP**; 2=S/1; 3+5=Cz/6; 4=P/3; 6=D/7; 8=A/7; 9+10=Cț/11; 11+13=D/8; 12=A/11; 14=I/13. **332. 1=PP**; 2=T/1; 3=I/1; 4=A/3; 5=A/4; 6+7=A/5. **333. 1+3+10+13+14=PP**; 2=S/1; 4=D/3; 5=D/4; 6+7+8+9=T/3; **11=PP i.**; 12=M/11; 15=S/14. **334.** 1=T/2; **2+3+4+5=PP**; 6+7+8=D/5. **335. 1+5=PP**; 2=D/1; 3=I(Cz)/2; 4=D/3; 6=I/5; 7=S/6. **336. 1+3=PP**; 2=Ctv/1; 4=Cv/3; 5=A/4; 6=D/5; **7=PP i.**; 8=A/7; 9=Cv/3; 10=S/9. **337. 1+3=PP**; 2=A/1; 4=T/3; 5=T/4; 6=I/5; 7=D/6. **338. 1+5=PP**; 2+4=D/1; 3=S/2,4; 6=D/5; 7=A/6; 8=Cz/7. **339. 1=PP**; 2=D/1; 3=S/2; 4+5=M/3; 6=A/3; 7=Cz/2. **340.** 1+3=T/5; 2=D/1; 4=D/3; **5=PP**; 6=D/4; 7+8=D/6; 9+12=Cz/6 (Aceste două propoziții cauzale urmează după punct și virgulă; sunt justificate de logica enunțului); 10=A/9; 11=D/10; 13=I/12; 14=A/12; 15=Ex/14. **341.** 1+3=O/5; 2=M/1; 4=M/3; **5=PP. 342.** 1=R/2; **2+6+8=PP**; 3=D/2; 4=M/6; 5=T/6; 7=S/6. **343.** 1+2=T/7; 3=F/2; 4=T/1; 5=PS/4; 6=A/5; **7=PP**; 8+10+12=A/7; 9=A/10; 11=A/10; 13=L/12. **344. 1+6+8+11=PP**; 2=D/1; **3=PP i.**; 4=T/6; 5=D/4; 7=D/6; 9+10=D/8; 12=S/11. **345. 1=PP**; 2=O/3; 3=S/1; 4+5=D/3; 6=T/5. **346. 1=PP**; 2=D/1; 3+4+5+6+8=D/7; 7=T/8. **347. 1+4=PP**; 2=S/1; 3=Cv/4; 5=S/4; 6=M/4. **348. 1+8+10=PP**; 2=A/1; 3=D/2; 4=O/1; 5=A/4; 6=I/4; 7=M/6; 9=M/8; 11=A/10; 12=Cz/11; 13=Ap/10. **349.** 1+4+5=D/7; 2+3=D/1; 6=D/5; **7=PP**; 8=P/10; 9=D/8; 11=D/10. **350. 1+3+4+9=PP**; 2=S/1; 5+7=A/4; 6=D/5; 8=I/4; 10+11=S/9;. **351. 1+7=PP**; 2=A/3; 3=S/1; 4=Cț/7; 5=A/4; 6=D/5. **352.** 1=T/2; **2+5=PP**; 3=S/2; 4=D/3; 6=S/5; 7+8=D/6. **353.** 1+3=A/10; 2=D/1; 4+7=D/3; 5=Cz/4; 6=S/5; 8=PS/7; 9=T/8; **10+11=PP**; 12=D/11. **354. 1+3+5=PP**; 2=S/1; 4=S/3; 6=S/5; 7=A/9; 8=I/7; 9=Ap/6. **355. 1+2+3=PP**; 4=I/3; 5=S/4; 6=F/5; 7+8=Cz/5,6. **356.** 1+2=T/6; 3+4=I/2; 5=I/4. **357.** 1=T/6; 2+3+4=I/1; 5=A/4; **6+9=PP**; 8=D(I)/7; 10=A/9. **358. 1=PP**; 2=S/1; 3+8=D/2; 4=Cț/8; 5=D/4; 6=Ctv/5; 7=PS/6. **359.** 1+2=Cv/3; **3=PP**; 4=Cz/3; 6=A/5. **360.** 1=Cț/2; **2+6=PP**; 3=Ex/2; 4+5=T/3; 7=PS/6; 8=F/6; 9+10=I/8; 11=P/10; 12=D/11; 13=A/12. **361.** 1+2=A/4; 3+6=Cv/4; **4=PP**; 5=D/4. **362. 1=PP:** 2=D/1; 3=P/2; 4=D/3; 5=A/4; 6=D/5; 7+8=I/6. **363. 1=PP**; 2=D/1; 3=A/2; 4=D/3; 5+6+8=Cz/3 (Propoziția nr. 8 are predicatul „spuneam" subînțeles.); 7=D/6; 9=D/8; 10=A/9. **364. 1+2+8=PP**; 3=Cz/2; 4=S/3; 5+6+7=T/4; 9=A/8. **365. 1+3+5+9+12=PP**; 2=T/3; 4=Cț/5; 6+7=I/5; 8=S/7; 10=T/9; 11=S/10; 13=D/12; 14=I/13; 15=M/13; 16=I/15. **366. 1+7+8+9+10+11+12+13=PP**; 2=I/1; 3+4=A/2; 5=Cz/1; 6=S/5; 14=S/13. **367. 1=PP**; 2+3=D/1; 4=M/3; 5=T/4;

Scanned with OKEN Scanner

6=I/5; 7=M/6; 8=A/7. **368.** 1=Cț/4; 2=D/1; 3=A/2; **4+5=PP**; 6=D/5. **369.** **1+4+9=PP**; 2=I(F)/1; 3=A/2; 5=D/4; 6=D/5; 7+8=Cz/6. **370.** 1=Cv/2; **2+5+7+11+14=PP**; 3=I/1; 4=A/3; 6=I/5; 8=Cz/7; 9=A/8; 10=M/11; 12=S/11; 13=S/10; 15+16=Ctv/14; 17=Cz/16; **371. 1+2+4+6=PP**; 3=D/2; 5=I/4; 7=I/6; 8=R(A)/7. **372. 1=PP**; 2=Ex/1; 3=T/2; 4=D/3; 5=Ap/3; 6=D/5; 7=D/6. **373.** **1+2+7=PP**; 3=S/2; 4=A/6; 5=A/4; 6=S/7; 8+9=P/7; 10=D/9. **374.** 1=Cv/2; **2+6=PP**; 3=I/2; 4=A/3; 7=D/6; 8=D/7; 9=A/8; 10=A/9. **375. 1=PP**; 2=D/1; 3+4+5=A/2; 6=D/5; 7=T/6; 8=D/7; 9=A/8; 10=S/9. **376. 1+10=PP**; 2=A/1; 3=S/5; **4=PP i.**; 5=M/4; 6=D/5; 7=Cv/5; 8=M/7 (Propoziția nr. 8 are predicatul „să ceară" subînțeles, cerut de functorul „cum"); 9=A/6; 11=D/10; 12=I(Cz)/11. **377. 1+3+8+10=PP**; 2=D/1; 4=F/3; 5=M/4; 6+7=T/3; 9=P/8; 11=A/10. **378. 1+9=PP**; 2=T/1; 3=O/9; 4=Ap/3; 5=A/7; 6=S/5; 7+8=I/4; 10=I(F)/9. **379. 1+3+7=PP**; **2=PP i.**; 4+5=A/3; 6=O/7; 8=S/7; 9=I/8; 10+11=F/9. **380. 1+4=PP**; 2=D/1; 3=T/2; 5=F/4; 6=D/4; 7=S/6. **381.** **1+3+7=PP**; **2=PP i.**; 4=A/5; 5+6=D/3; 8=A/7; 9=A/8; 10=F/8; 11=A/10. **382.** **1=PP**; 2=S/1; 3+4=Cz/2; 5=P/4; 6+13=Cz/5; 7=I/6; 8+9+10+12=S/7; 11=D/12; 14=S/13; 15=D/14; 16=Cz/15; 18+19=I/17. **383. 1+2=PP**; (Propoziția nr. 2 are verbul copulativ „erau", component al predicatului nominal subînțeles.) 3=M/1; 4=Cz/1; 5+7+8=F/3; 6=A/4. **384. 1+2=PP**; 3=A/4; 4=Ctv/2; 6=M/5; 7=Cz/5; 8=I/7; 9+10=F/8;**11=PP i.**; 12=A/10; 13=A/12; 14=T/13. **385. 1=PP**; 2+4=Cț/5; 3=D/2; 5=D/1; 6+7=S/1; 8=F/6,7; 9=D/8; 10=S/9. **386.** 1=A/6; 2=F/1; 3+4=A/2; 5=D/4; **6=PP**; 7=D/6. **387. 1+4+6=PP**; 2=D/1; 3=A/4; 5=PS/4; 7=A/6; 8=A/7; 9=D/8. **388. 1+6=PP**; 2=D/1; 3=A/2; 4=S/3; 5=M/4; 7=S/6; 8=I/7; 9=S/8. **389.** 1=T/2; **2+4=PP**; 3=Cț/4; 5=Ctv/4. **390.** 1=T/6; 2+3+4=D/1; 5=F/4; **6=PP**; 7+8+9+10+11=Ap/6. **391.** 1=R/3; 2=A/1; **3+4+6+8+15=PP**; 5=L/4; 7=A/8; 9+11=P/8; 10=D/9; 12=D/11; 14=A/15; 13=D/12; 14=A/15; 16=P/15. **392. 1+8=PP**; 2=A/1; 3=F/1; 4=D/3; 5=A/8; 6+7=I/5; 9=D/8. **393. 1=PP**; 2=F/1; 3=A/2; 4=Cv/6; 5=T/4; 6=Cz/3; 7+8=D/1; 9=Cț/7,8; 10=T/9. **394.** 1=Cț/4; 2=D/1; 3=Cv/2; **4+5=PP**; 6=D/5; 7=Cz/4; 8=D/7; 9=M/8. **395.** 1+4=T/6; 2=M/1; 3=I/2; 5=I/4; **6+8+9+10=PP**; 7=T/8; 11=D/10. **396. 1+2+6=PP**; 3+4=P/2; 5=M/4; 7+8=D/6. **397.** 1=O/2; **2+3=PP**; 4=A/3; 5=A/4; 6=I/5. **398.** 1=S/2; **2+9=PP**; 3=A/2; 4=D/3; 5=A/4; 6=Cv/3; 7=T/3; 8=S/9(Propoziția nr. 8 poate fi considerată o atributivă cerută de regentul „asta" din propoziția regentă.). **399. 1+2+8=PP**; 3=Cț/6; 4=D/3; 5=A/6; 7=Cv/8; 9=P/8. **400. 1=PP**; 2=D/1; 3=D/2; 4=S/3; 5=D/4; 6=Cz/2; 7=I/6. **401. 1=PP**; 2=A/1; 3=Cz/1; 4+5=M/3; 6=A/5; 7=A/6; 8+9=T/7; 10=I/9; 11=A/12. **402. 1+6=PP**; 2=D/1; 3=S/2; 4=F/6; 6=D/4; 7=T/8; 8=S/6. **403. 1=PP**; 2=A/1; 3+4+5=PS/2; 6=M/3,4,5; 7=Ap/1; 8=D/7. **404.** 1=O/ 2,3; **2+5=PP**;

Scanned with OKEN Scanner

3+4=T/5. **405.** 1=I/2; 2=Ctv/1; 3=I/2; 4=I/3; 5=A/4; **6=PP**; 7+8=Ex/6. **406.** **1=PP**; 2+4+6+7=D/1; 3=D/2; 5=D/4; 7=L/6. **407.** **1+9=PP**; 2+3+4+7+8=I(D)/1; 5=T/4; 6=D/5; 10=P/9. **408.** 1=Cv/3; 2=S/1; **3=PP**; 4+5=Cv/6; 6=Cz/3; 7=Ctv/6; 8=P/7; 9=D/8. **409.** **1=PP**; 2=T/5; 3=D/2; 4=A/1; 5=S/4; 6+7=S/5. **410.** **1+2+6+7=PP**; 3=D/2; 4=Cț/3; 5=D/4; 8=D/7. **411.** **1+3+8+9=PP**; 2=S/1; 4=Ctv/3; 5=P/4; 6+7=A/8; 10+11=Ctv/9. **412.** 1=S/2; **2=PP**; 3=I/1; 4=P/2; 5=A/4; 6=A/5. **413.** **1=PP**; 2=S/1; 3=S/2; 4+6=I/3; 5=A/4; 7=A/6. **414.** **1+5=PP**; 2=I/1; 3=S/2; 4=D/3; 6=I/5; 7=F/6. **415.** **1+7=PP**; 2=A/4; 3=Cț/2; 4=A/1; 5=A/7; 6=D/5. **416.** **1+5+7=PP**; 2=Cz/1; 3=Ctv/2; 4=Cț/5; 6=Cț/7; 8=M/7. **417.** **1=PP**; 2+5+7=D/1; 3+4=Cv/5 (Propoziția nr. 4 are predicatul „se cunosc" subînțeles, cerut de adverbul de negație „nu"); 6=S/5; 8=M/7. **418.** 1=Cz/3; 2=M/1; **3+4=PP**; 5+6=A/4; 7=M/6; 8=T/9; 10+11=D/9. **419.** 1=R/2; **2+3=PP**; 4+5=S/3; 6=M/5. **420.** **1+3=PP**; 2=I/1; 4+5=D/3; 6+7=A/5; 8=D/7. **421.** **1=PP**; 2=D/1; 3+5+6=Cz/1; 4=P/3; 7=P/6; 8=D/7. **422.** **1+2=PP**; 3+4+6+7+9+10+13+15+16=A/2; 5=D/4; 8=M/7; 11=D/10; 12=D/11; 14=D/13. **423.** **1=PP**; 2=Cț/5; 3+4=D/2; 5=I/1; 6=S/5; 7=Ctv/1; 8=I/7. **424.** 1=S/3; 2=D/1; **3+5+6+8=PP**; 4=T/5; 8=Cț/10; 9=D/8; 10=Ctv/7. **425.** 1=A/2; **2=PP**; 3+4+5=A/2; 6+7=D/5; 8+10=M/6,7; 9=D/8. **426.** **1+5+7+9=PP**; 2=S/1; 3=T/2; 4=D/3; 6=T/5; 8=S/7; 10=A/9. **427.** **1+8=PP**; 2+3=A/7; 4=S/3; 5=Cv/3; **6=PP i.**; 7=Cv/8; 9=D/8; 10=A/9; 11=A/10. **428.** 1=Cț/2; **2+5+10=PP**; 3=S/2; 4=Cț/5; 6+7+8=Ex/5; 9=I/8; 11=S/10; 12=P/11; 13=T/12; 14=A/13. **429.** 1=A/3; 2=D/1; **3=PP**; 4+5=P/3; 6=S/5; 7+8=F/5; 9=A/8; 10=D/9. **430.** 1+2=T/4; 3=I/2; **4=PP**; 5=A/4. **431.** 1=S/6; 2=D/1; 3=F/2; 4=A/3; 5=Cv/4; **6=PP**; 7+8=P/6. **432.** **1=PP**; 2=D/1; 3+6=S/2; 4=A/3; 5=T(Cz)/6. **433.** 1=Cv/5; 2=I/1; 3=A/2; 4=A/3; **5=PP**; 6=M/5; 7+8=D/5; 9=A/8. **434.** 1+2=Ctv/3; **3=PP**; 4=D/3; 5=D/4. **435.** **1+2+3+4+6+7+8+15+20=PP**; 5=D/4; 9=I/8; 10+12=Cz/8; 11=Ctv/10; 13+14=Cz/12; 16+17=D/15; 18=Cz/16,17; 19=D/18; 21+22+23=Cz/20. **436.** **1+3=PP**; 2=A/1; 4=D/3; 5=P/4; 6=A/5; 7=A/6. **437.** 1=Cv/5; 2=D/1; 3=A/2; 4=F/2; **5=PP**; 6=P/5; 7=A/6. **438.** **1=PP**; 2=Cz/1; 3+4=A/2; 5+6+7+8=D/4. **439.** **1=PP**; 2=D/1; 3=I/1; 4+5=A/3 (Propoziția nr. 4 are predicatul „trebuia" subînțeles, cerut de adverbul de negație „nu".); 6=S/4,5; 7=Cv/6. **440.** **1+4=PP**; 2=Ctv/1; 3=A/2; 5=D/4; 6+7=A/5; 8=PS/7. **441.** **1=PP**; 2=D/1; 3=D/2; 4+5=Ex/3; 6=I/5. **442.** **1=PP**; 2=Ctv/1; 3=S/2; 4=D/3; 5=S/4; 6=A/5. **443.** **1=PP**; 2+3+6+7+8=D/1; 4+5=F/3. **444.** **1=PP**; 2+3=S/1; 4=A/3; 5=A/4. **445.** 1=Cv/2; **2+4+7+8+10=PP**; 3=Cz/2; 4=Ctv/3; 7=D/6; 9=M/8; 11+12=A/10. **446.** **1+5=PP**; 2=D(I)/1; 3=S/2; 4=F/3; 6=D/5; 7=F/6; 8=D/7; 9=M/8. **447.** 1=Cț/4; 2=D/1; **3=PP i.**; **4=PP**; 5=S/4; 6+7+9+10=D/5; 8=D/7; 11=Ctv/10. **448.** **1=PP**; 2+4=R/1; 3=S/2; 5=S/4; 6=D/5; 7=Ap/6; 8+9=T/1; 10=A/9. **449.**

Scanned with OKEN Scanner

1+2+6=PP; 3=F/2; 4=D/3; 5=O/6. **450.** 1=PS/7; 2=F/7; 3=A/2; 4=S/3; 5=I/7; 6=S/7; **7=PP. 451. 1+2+3+5=PP**; 4=D/3; 6=T/5; 7=S/1. **452. 1=PP**; 2+3+4+6=I/1 (Propoziţiile completive indirecte 2+3 au predicatul „se cuvine": subînţeles, cerut de conectivele „cu cine" şi „cum"); 5=S/2,3,4. **453.** 1=Cv/2; **2+5=PP**; 3=I/2; 4=S/3; 6=D/5; 7=S/6 (În predicatul nominal al propoziţiei nr. 1 se subînţelege verbul copulativ „sunt".). **454.** („Mă rog" este o construcţie fără sens, incidentă, fără funcţie sintactică); **1=PP**; 2=I/1; **3=PP i.**; 4=I/3; 5=S/4. **455. 1+9+11=PP**; 2=M/1; 3=M/4; 4=A/2; 5=A/4; 6+7=A/4 (Aceste propoziţii atributive determină alt regent din regenta nr. 4.); 8=D/7; 10=I/11; 12=D/11; 13+15=S/12; 14=A/13. **456. 1+2+3+6=PP**; 4=D/1; 5=Cţ/6; 7=T/6; 8=S/7. **457. 1=PP**; 2=S/1; **3**=D/2; 4=Cz/1; 5=A/6; 6=Ctv/4. **458.** 1=A/2; **2=PP**; 3=D/2; 4=S/3; 5=Cz/4; 6=D/5; 7+8=Ap/5; 9=D/7. **459. 1+7=PP**; 2=S/1; 3=D/2; 4+6=Cz/7; 5=A/4; 8=M/7. **460. 1+3=PP**; 2=I/1; 4=S/3; 5=M/4; 6=Ctv/4; 7=I/6. **461. 1=PP**; 2=I/1; 3+4=A/2; 5=Cv/4; 6=A/5. **462. 1=PP**; 2=D/1; 3=A/2; 4=D/2; 6+7=D/5. **463.** 1+3=A/6; 2=D/1; 4=Ş/3; 5=D/4; **6=PP**; 7+9=D/6; 8=Cţ/9. **464.** 1=Cv/3; 2=S/1; **3+4=PP**; 5+6=S/4; 7=P/6. **465. 1=PP**; 2=S/1; 3+4+5+6=A/2. **466. 1=PP**; 2=I/1; 3=Ctv/1; 4+5=Ap/3; 6=Ctv/5. **467.** 1+4=Cz (Regenta acestor două propoziţii cauzale este în enunţul precedent.); 2=S/1; 3=Cţ/2; 5=M/4; 6+8+9=I(F)/4; 7=A/6. **468. 1=PP**; 2+3+5+7+8=S/1; 4=Cv/5,7,8; 6=A/5. **469. 1=PP**; 2=T/3; 3=A/1; 4=D/3; 5+6=S/4; 7=D/6; 8=F/7. **470.** 1=Cv/2; **2+3+8=PP**; 4=A/3; 5=D/4; 6=D/5; 7=D/6; 9=D/8. **471.** 1=Cv/3,5; 2=I/1; **3+5=PP**; 4=Cz/3; 6=D/3,5. **472. 1+2+6=PP**; 3+4=D/2; 5=S/3,4; 7=D/6; 8+10=S/7; 9=M/8. **473.** 1=A/4; 2+3=D/1; **4=PP**; 5=A/4; 6=Ctv/4; 7=S/6; 8=D/7. **474.** 1=M/3; 2=D/1; **3=PP**; 4+7+9=D/3; 5=Cţ/7; 6=D/5; 8=Ex/7. **475. 1=PP**; 2+3=D/1; 4=I/3; 5=A/4; 6+9=Cv/11; 7=I/6; 8=S/7; 10=D/9; 11=Cz/3; 12=D/11. **476. 1=PP**; 2+3+4=A/1; 5+6+7=PS/4. **477.** 1=Cv/3; 2=S/1; **3+5=PP**; 4=D/3; 6=D/5; 7=D/6; 8=M/7; 9=A/8. **478. 1+4+5+6=PP**; 2=T/1; 3=D/2; 7=A/6; 8=A/7. **479. 1+5=PP**; 2=M/1; 3=I/1; 4=M/3; 6+7=I/5. **480. 1+3=PP**; 2=S/1; 4+5=Ex/3; 6=L/5. **481.** 1=S/3; 2=PS/1; **3+6+7+8+9+10=PP** (Propoziţiile nr. 8 şi 9 au predicatul „cerca" subînţeles.); 4=P/3; 5=M/4; 11=T/10; 12=P/11. **482. 1+3+5=PP**; 2=S/1; 4=D/3; 6=I/5; 7=Cz/6; 8=PS/7. **483.** 1=Cv/4; 2=D/1; 3=A/2; **4+5=PP**; 6+7+9=D/5; 8=A/7; 10=D/9. **484. 1=PP**; 2=A/1; 3+4+6+7=T/1; 5=T/4; 8=F/7; 9=D/8. **485. 1+2+4+7=PP**; 3=P/2; 5=P/4; 6=I/5; 8=A/7. **486. 1=PP**; 2=A/1; 3=A/2; 4=D/1; 5=S/4; 6=P/5. **487. 1+3+5=PP**; 2=S/1; 4=M/3; 6=S/5; 7=A/6; 8=D/7. **488.** 1=T/2,3; **2=PP**; 3=S/2; 4=T/5; 5=Cz/2,3; 6=D/5; 7=PS/8. **489.** 1=Cţ/4; 2=D/1; 3=T/2; **4+5+9=PP**; 6=A/4,5; 7=Cţ/9; 8=D/7; 10=S/9. **490. 1+3=PP**; 2=S/1; 4=S/3; 5+6=Cz/3; 7+8=Ex/6.

Scanned with OKEN Scanner

491. 1=T/2; **2=PP**; 3+4+5=F/2; 6+7=D/5; 8=S/7. **492.** 1+3=Cv/6; 2=D/1; 4+5=T/3; **6+10=PP**; 7=Cv/10; 8=A/7; 9=T/8; 11=PS/10. **493. 1=PP**; 2=S/1; 3=D/2; 4=PS/3; 5+7=D/4; 6=Cț/7. **494.** 1=F/2; **2=PP**; 3+4=S/3; 5+6=D/4 **495. 1+4+7=PP**; 2=D/1; 3=D/2; 5=S/4; **6=PP i.**; 8=D/7. **496. 1+4=PP**; 2=S/1; 3=A/2; 5=T/4; 6+7=T/5; 8=A/7. **497.** 1=M/2; **2=PP**; 3=A/2; 4+5=I/3; 6=M/4,5. **498.** 1=S/2; **2=PP**; 3=M/2; 4=Cz/2; 5+6=I/4; 7=S/6. **499. 1+6=PP**; 2+3=Cț/1; 4=D/3; **5=PP i.**; 7=Ctv/6; 8=T/7. **500.** 1=Cv/4; 2+3=I/1; **4=PP**; 5=S/4; 6=I/5; 7=Cț/5. **501. 1=PP**; 2=A/1; 3+4+8=I(D)/2; 5+6=A/4. **502. 1+5=PP**; 2+3=S/1; 4=D/3; 6=S/5; 7=Ap/6; 8=Ctv/7. **503. 1=PP**; 2=D/1; 3+6=D/2; 4=P/3; 5=D/4; 7=A/6. **504.** 1=Cv/5; 2=P/1; 3+4=S/2; **5=PP**; 6=D/5; 7=A/6; 8+9=F/7. **505. 1+3=PP**; 2=D/1; 4=F/3; 5=PS/4; 6=L/5; 7=Cv/8 (Predicatul are verbul copulativ „sunt" subînțeles.); 8+9=Cz/4. **506. 1=PP**; 2+5=D/1; 3=S/2; 4=Cz/2; 6=Ex/5. **507. 1+5=PP**; 2=S/1; 3=Cv/5; 4=A/3; 6+7=I/5; 8=A/7. **508.** 1=A/2; 2=T/9; 3+5=A/2; 4=D/3; 6=D/5; 7=M/6; 8=A/9; **9=PP. 509.** 1+2=A/3; **3=PP**; 4=D(I)/3; 5=A/4; 6=A/5; 7=I/6; 8+9=T/3. **510. 1=PP**; 2=Cț/7; 3+5=I/2; 4=A/3; 6=M/5; 7+8=I/1; 9=PS/8. **511.** 1=Cv/6; 2+3+5=D/1; 4=S/3; **6=PP**; 7=D/6; 8+11=S/6; 9=T/8; 10=S/9. **512. 1+5=PP**; 2=S/1; 3=A/2; 4=D/3; 6=D/5; 7+8=A/6; 9+10=D/8. **513.** 1=T/4; 2=D/1; 3=F/2; 5=I/4; 6=A/5; 7=D/6; 8=F/7; 9=L/8. **514.** 1+3+5=S/6; 2=D/1; 4=T/3; **6=PP. 515.** 1=O/7; 2=D/1; 3+4=Cz/2; 5=I/4; 6=M/5; **7=PP**; 8=A/7; 9=A/8. **516. 1+7+8=PP**; 2=S/1; 3=S/2; 5=S/4; 6=I(F)/5; 9=S/7; 10=D/9. **517.** 1+2=T/7; 3=I/2; 4=A/3; 5+6=A/7; **7=PP**; 8=PS/7. **518. 1=PP**; 2+3=I/1; 4+5=F/3; 6=Ctv/1; 7=S/6; 8+9=S/7. **519. 1=PP**; 2=A/1; 3+4=A/2; 5+6=A/4; 7=A/6; 8=O/2; 9=S/8. **520. 1+6=PP**; 2=M/6; 3=D/2; 4=F/2; 5=A/4; 7=D/6; 8=F/7; 9=A/8. **521. 1+6=PP**; 2+3=S/1; 4=D/3; 5=S/4; 7=D/6. **522.** 1+2=T/5; 3=I/2; 4=I/3; **5=PP**; 6=A/5; 7=Cv/5. **523. 1=PP**; 2=D/1; 3=Cț/2; 4+7+9+10+11=Ap/2; 5=F/4; 6=T/7; **8=PP i. 524.** 1=Cv/6; 2+4=A/1; 3=D/2; 4=A/1; 5=D/4; **6+7=PP. 525. 1+2=PP**; 2=Ctv/1; 3=PS/2; 4=T/5; 6=A/5. **526. 1+3+4+6=PP**; 2=A/1; 5=I/4; 7=S/6. **527. 1=PP**; 2=D/1; 3=S/2; 4=D/3. **528. 1+4=PP**; 2=A/1; 3=D/2; 5=I/4; 6+7=A/5; 8=A/7; 9=Ap/8; 10+11+12=A/9; 13=Ctv/12; 14=A/13; 15=A/14; 16=A/15. **529. 1+4+5+10=PP** (Propoziția principală nr. 4 are predicatul „nu stau" subînțeles.); 2+3=D/1; 6=Ctv/5; 7+8=I/6; 9=R/10. **530.** 1=D/2; **2=PP**; 3=D/2; 4+5=A/3; 6=A/5; 7=T/6. **531. 1=PP**; 2=Ctv/1; 3+4+5=D/2; 6=T/5. **532. 1+4=PP**; 2=F/1; 3=D/2; 5+6+7+8+10=D/4; 9=T/8; 11=D/10. **533. 1+5=PP**; 2=T/1; 3=A/4; 4=Cz/5; 6=D/5; 7=Ap/6; 8+11=M/7; **9=PP i.**; 10=D/9. **534.** 1+3=S/9 (Pot fi considerate şi propoziții atributive, rapoarte la regentul „acela" din propoziția principală.); 2=M/1; 4=M/3; 5+8=D/3; 6=M/5; 7=A/8; **9=PP**; 10=D/9; 11=D/10 (Este cerută de forma persoanei întâi a verbului regent „am

Scanned with OKEN Scanner

trebuit", o expresie incorectă deoarece verbul „a trebui" se foloseşte numai la forma persoanei a treia, numărul singular, fiind aşadar un verb impersonal în toate situaţiile şi cerând, deci, o propoziţie subiectivă, chiar dacă este însoţit de subiect; aceasta nu aparţine regentei, ci subiectivei.); 12=T/11; 13=A/12; 14=S/13; 15=Ctv/13. **535.** 1=S/2; **2=PP**; 3=P/2; 4+5+6=A/3; 7=D/6. **536. 1=PP**; 2=I/1; 3=P/2; 4=A/3; 5+7=D/4; 6=A/5; 8=PS/7; 9+10=M/8. **537. 1+3+8=PP**; 2=D/1; 4=D/3; 5=D/4; 6+7=A/8; 9=A/8. **538. 1+5=PP**; 2=D/1; 3=A/5; 4=T/3; 6+7=Ex/5. **539. 1+4+7+8=PP** (Sunt interogative retorice.); 2=L/1; 3=S/2; 5=PS/4; 6=T/7. **540.** 1+2=A/6; 3+4=D/2; 5=T/4; **6=PP**; 7+9=D/6; 10=D/9; 11=A/10; 12=S/11. **541.** 1=O/2,3; **2+3=PP. 542.** 1=T/3; 2=D/1; **3=PP**; 4=D/3; 6=Cv/3; **5=PP i.**; 7=S/6; 8=I/7. **543. 1=PP**; 2=S/1; 3=A/4; 4=A/2; 5=D/4. **544. 1+4=PP**; 2=Ctv/1; 3=A/2; 5=D/4; 6=A/5; 7=D/5; 8=S/7. **545. 1+7=PP**; 2=S/1; 3=D/2; 4=I/3; 5=D/7; 6=I/5. **546. 1=PP**; 2+3+4+5+6+7+8+9=P/1; 10=A/9; 11+12+13=0/2...9; 14+15=M/11,12,13. **547.** 1=Cv/2; **2+3=PP**; 4+5+6+7=D/3; 8=A/4. **548.** 1=F/4; 2=A/1; **4=PP**; 5+6=D/4. **549. 1+4=PP**; 2=T/4; 3=D/2; 5=D/4; 6=S/5; 7=Cz/5. **550. 1+3+4+5=PP**; 2=A/1; 6=D/5; 7=Cz/5; 8=A/7; 9+10+11=D/8; 12=P/11. **551. 1=PP**; 2+4+5+6+8+9=D/1; 3=M/2; 7=Cţ/6; 10=Cv/9; 11=Cz/9; 12=A/11. **552.** 1+2=R/3; **3+6=PP**; 4=D/3; 5=I/4; 7=S/6; 8=S/7. **553.** 1=Cv/4; 2=D/1; 3=D/2; **4=PP**; 5=Cz/4; 6+8=D/5; 7=D/6. **554. 1+3=PP**; 2=P/1; 4=S/3; 5=D/4; 6=Cţ/5. **555. 1+4+7=PP**; 2=D/1; 3=I/2; 5=D/4; 6=M/5; 8=I/7. **556.** 1=A/2; **2=PP**; 3=Cv/2; 4=D/3; 5=Cţ/2; 6=I/5; 7=A/6; 9=I/6; 10=D/9; 11=A/10. **557. 1+3=PP**; 2=D/1; 4=A/3; 5=T/4; 6=I/5. **558.** 1=A/2; **2+3=PP**; 4=S/3; 5=Cv/4; 6=Cz/5; 7=D/6 (Propoziţia nr. 7 are predicatul „să dea" subînţeles.). **559. 1+2+6=PP**; 3=D/2; 4+5=D/3; 7=S/6; 8+9=D/6. **560. 1+3=PP**; 2=D/1; 4=D/3; 5+6=D/1; 7=A/6; 8=Cz/7. **561. 1+4=PP**; 2=D/1; 3=A/2; 5=D/4; 6=D/5. **562.** 1=O/2; **2=PP**; 3=A/2; 4=A/5; 5=D/3. **563.** 1=A/4; 2=D/1; 3=P/2; **4=PP**; 5+6=I/4. **564. 1=PP**; 2=D/1; 3=S/2; 4=Ap/3; 5+6+7+8=D/4; 9=A/8. **565.** 1=Cţ/6; 2+4+5=A/1; 3=D/2; **6=PP**; 7=S/6; 8=A/9; 9=D/7. **566.** 1=Cţ/2; **2=PP**; 3=D/2; 4+5=F/2; 6=D/5. **567. 1+9=PP**; 2=S/1; 3=D/2; 4=D/3; 5+8=A/4; 6=M/5; 7=D/6; 10+11=D/9 (Propoziţia completivă directă nr. 11 are predicatul „va fi fost în stare" subînţeles.). **568.** 1=O/2; **2+5=PP**; 3=I/2; 4=A/3; 6=Cv/5; 7=Cţ/6; 8=D/6; 9=Cz/8. **569. 1=PP**; 2=S/1; 3+7=D/2; 4=P/3; 5=R/4; 6=T/7; 8=A/7. **570. 1=PP**; 2=D/1; 3=D/2; 4=PS/3; 5=A/4; 6=A/5; 7=M/6; 8=D/7; 9=A/8. **571.** 1=A/2; 2=Cţ/3; **3=PP**; 4+5=D/3; 6=S/5. **572.** 1=A/2; **2+4+7+11+13+14=PP**; 3=D/2; 5=A/4; 6=Cţ/7; 8=A/7; 9=PS/8; 10=Cţ/11; 12=S/11; 15=T/14; 16+17=D/14 (Propoziţia principală nr. 11 are predicatul incomplet – lipseşte verbul „este"; propoziţia completivă directă nr. 17 are predicatul nominal in-

Scanned with OKEN Scanner

complet – lipseşte verbul copulativ „e"; „cine ştie ce" nu este propoziţie, ci o construcţie.). **573. 1+5=PP**; 2=O/5; 3=A/2; 4=A/5. **574.** 1=T/2; **2=PP**; 4=A/3; 5=T/4; 6=Cz/5. **575. 1+3+8+10=PP**; 2=D/1; 4=I/3; 5=S/4; 6=M/5; 7=I/6; 9=D/8; 11=D/10 (Propoziţia nr. 11 are predicatul „să pună" subînţeles.) **576.** 1=Cv/4; **2=PP i.**; 3=S/2; **4=PP**; 5=D/4; 6+7=A/6. **577. 1+2=PP**; **3**=A/4; 4=S/5. **578. 1+4=PP**; 2=A/1; 3=D/2; 5=Ctv/4. **579. 1+2=PP**; 3=S/2; 4=O/3. **580. 1=PP**; 2=M/1; 3=D/2; 4+5+6=T(O)/1. **581.** 1=M/3; 2=A/3; **3+5=PP**; 4=A/5; 6=I/5. **582. 1+3+5=PP**; 2=D/1; 4=D/2; **6=PP i.**; 7=R/5; 8=A/7; 9=S/8. **583. 1+7+9+11=PP**; 3=S/2; 4=Cţ/3; 5+8+10=Ap/1; 6=A/5. **584. 1+3=PP**; 2=I/1; 4=D/3; 5=A/4; 6=Ctv/5; 7=D/6. **585. 1+2=PP**; 3=A/2; 4=P/3; 5=PS/2. **586. 1=PP**; 2=S/1; 3=A/2; 4=Cum/3. **587. 1=PP**; 2=S/1; 3+5=M/2; 4=D/3; 6=I/5. **588. 1+3=PP**; 2=D/1; 4=Ap/3; 5=S/4; 6=M/5. **589.** 1=A/2; **2+5=PP**; 3=T/4; 4=A/3; 6=D/5; 7=D/6. **590. 1+2=PP**; 3+4+5+6=Cv/5; 7=D/3,4,5,6. **591. 1=PP**; 2+4=L/1; 3=T/4; 5+6+7=D/4. **592. 1+2+7=PP**; 3=A/2; 4=D/3; 6=I/5; 8=D/7. **593.** 1=T/2; **2=PP**; 3=T/2; 4=D/2; 5=M/4; 6=I/4; 7=D/6; 8=A/7. **594. 1+2+6+7=PP**; 3=D/2; 4=Cz/6; 5=PS/4; 8=D/7. **595. 1=PP**; 2=D/1; 3=Ctv/2; 4+5=PS/3; 6=D/5; 7=Ex/6. **596.** 1=A/3; 2=Cz/1; **3+4=PP**; 5+6=D/4; 7+8=A/6; 9=Cz/8; 10+11=D/9. **597.** 1=S/2; **2=PP**; 3=A/6; 4+5=D/3; 6+7=P/2; 8+9=D/7; 10=A/9. **598. 1+2=PP**; 3=A/2; 4+5=S/3; 6=A/5. **599.** 1=A/2; **2+3+7+10=PP**; 4=D/3; 5=D/4; 6=M/5; 8=D/7; 9=S/8; 11=I/10. **600.** 1+3=T/4; 2=S/1; **4=PP**; 5+6=D/4 (Predicatul propoziţiei nr. 6 „ar fi aprobate" este subînţeles.). **601. 1+3+4+5=PP**; 2=M/1; 6=D/5; 7=M/6. **602.** 1=S/2; **2=PP**; 3=F/2; 4=A/5; 5=D/3. **603. 1+3=PP**; 2=A/1; 4+5=I/3; 6=A/5; 7=A/6. **604.** 1=Cz/3; 2=A/1; **3+6=PP**; 4+5+6=D/3. **605.** 1+3=A/4; 2=PS/1; **4+5=PP. 606. 1=PP**; 2=Cz/1; 3+4+6=A/2; 5=A/6. **607. 1=PP**; 2=Cţ/3; 3=D/1; 4=Cv/3; 5=Cz/4. **608. 1=PP**; 2=D/1; 3+4=A/2; 5=S/4. 6=A/5. **609. 1=PP**; 2=I/1; 3=A/2; 4+6=Cz/3; 5=A/4. **610. 1=PP**; 2=A/1; 3+4=D/2; 5=T/4; 6=M/5; 7=D/6; 8=T/6. **611. 1+2=PP**; 3=M/2; 4=A/3; 5=Cz/4. **612.** 1=F/2; **2+3=PP**; 4=A/3; 5=Cz/4. **613. 1=PP**; 2=A/1; 3+5=M/1; 4=I/3; 6=A/5. **614. 1=PP**; 2+3=S/1; 4=D/3; 5+6=Cţ/2,3,4. **615. 1=PP**; 2+3=S/1; 4=M/3; 5=T/4. **616. 1+4=PP**; 2=A/3; 3=S/1; 5=T/6,7; 6+7=D/4; 8+9=A/7; 10=I(F)/9; 11=A/10 (Propoziţia nr. 4 poate fi considerată fie o subiectivă în raport de coordonare juxtapusă cu subiectiva nr. 3, fie o cauzală urmând după punct şi virgulă şi subordonată propoziţiei subiective nr. 3.). **617. 1=PP**; 2+3=S/1; 4=F/3; 5=A/4. **618. 1+2+3+4+5+9=PP**; 6=T/8; 7=D/6; 8=Cz/5; 10=D/9; 11+12=D/10; 13=Cz/11; 14=A/13. **619. 1=PP**; 2=T/4; 3=D/2; 4=D/5; 5=Cz/4. **620. 1=PP**; 2=I/1 (Poate fi considerată propoziţie atributivă dacă pronumele relativ compus „cei ce" se ia disociat.); 3+5+7=Cz/1; 4=Cţ/5; 6=S/5. **621. 1=PP**; 2+4=I/1; 3=S/2; 5+6=A/4; 7+8=M/4. **622. 1+2=PP**;

Scanned with OKEN Scanner

3+4=O/5; 5+6+7+8=A/2; 9=F/8. **623.** 1=Cţ/3; 2=S/1; **3=PP**; 4=PS/3; 5=P/4 (Poate fi considerată propoziţie modală dacă adverbul „aşa“ va fi luat drept corelativ aparţinând propoziţiei nr. 4.); **6=PP**; 7=A/6; 8=D/7; 9=T/8. **624.** **1=PP**; 2+3=T/4; 4=D/1; 5+6=I(F)/4; 7=A/6; 8+9=O/7. **625.** 1=Cţ/2; **2+4+9+10=PP**; 3=Cz/4; 5=D/4; 6=D/5; 7=D/6; 8=I(F)/7; 11=Cv/10; 12+13=D/11. **626.** **1+2+3+8=PP**; 4=L/7; 5=A/7; 6=D/5; 7=D/6; 9=I/7; 10=F/8. **627.** **1=PP**; **2=PP i.**; 3=S/2; 4=D/1; 5=D/4; 6=A/5; 7+8=A/6. **628.** **1+5=PP**; 2=D/1; 3=Ex/2; 4=Cţ/5; 6=D/5. **629.** 1=T/2; **2=PP**; 3+5+7=Ap/2; 4=I/3; 6=A/5. **630.** **1+2=PP**; 3=D/2; 4=A/3; 5=D/4; 6=Cz/5; 7=D/6; 8=S/7; 9=Cz/1. **631.** **1=PP**; 2=D/1; 3+6=D/2; 4=Cz/3; 5=D/4; 7=A/6; 8=D/7. **632.** 1=S/2; **2=PP**; 3+4=A/2; 5=A/2. **633.** **1+2+5=PP**; 3=D/1; 4=A/5; 6=P/5. **634.** 1=T/2; **2=PP**; 3=D/2; 4=A/3; 5=Ex/4. **635.** **1+2=PP**; **3=PP i.**; 4=Cz/1; 5=I/4; 6=A/5. **636.** **1+2+3=PP**; 4=D/3. **637.** **1+7=PP**; 2+3=A/1; 4+5=D/3; 6=A/5. **638.** 1=A/2; 2=S/6; 3=T/4; 4=Ctv/2; 5=I/4; **6=PP**; 7=A/8; 8=P/6. **639.** 1=S/3; 2=P/1; **3=PP**; 4=M/5; 5=A/3; 7=A/6. **640.** **1+3=PP**; 2=S/1; 4=S/3. **641.** **1+4=PP**; 2=PS/1; 3=Cv/2; 5=I/4; 6=PS/5; 7=A/6; 8=Cz/6; 9=S/8; 10=D/.9. **642.** **1+2=PP**; 3=F/2; 4=A/3; 5=M/4; 6+7=D/5 (Propoziţiile nr. 6, 7 au predicatul nominal „se făcuse nevăzut“ subînţeles, cerut de functorii „unde, cum“.). **643.** **1=PP**; 2+3=Cz/1; 4+7=A/3; 5=D/4; 6=A/7. **644.** **1+3=PP**; 2=A/1; 4=I/3; 5=A/4; 6=D/5; 7=A/6; 8=D/7. **645.** **1+5=PP**; 2+3=D/1; 4=A/3; 6=D/5; 7=Cţ/6. **646.** **1+3+7=PP**; 2=I/1; 4+5=T/7; 6=D/5; 8=I/7; 9=A/8; 10+11=M/7. **647.** **1=PP**; **2=PP i.**; 3=M/2; 4=I/3; 5=I/4; 6=D/1; 7=S/6. **648.** **1=PP**; 2=I/1; **3=PP i.**; 4+6=A/7; 5=M/4; 7=D/2. **649.** 1+2=D/3; **3=PP**; 4=D/3; 5+6=Cz/3. **650.** 1+4=Cz/5,6; 2=T/1; 3=D/2; **5+6=PP**; 7=I/6; 8=D/7; 9=T/8. **651.** **1=PP**; 2=M/1; 3=I/1; 4=D/3; 5=M/3. **652.** **1+4=PP**; 2+3=O/4; 5=M/4. **653.** **1=PP**; 2=S/1; 3+6+7=D/2; 4=M/3; 5=Cz/3; 8=T/7; 9=D/7; 10=A/9. **654.** **1+6=PP**; 2=S/1; 3=A/2; 4=A/3; 5=Cz/6; 7=D/6. **655.** 1=T/2; **2+5=PP**; 3=S/2; 4=A/5; 6=A/5; 7=D/6; 8=I/5; 9=F/8. **656.** 1=A/3; 2=D/1; **3=PP**; 4=O/5,6; 5+6=D/3; 7=A/6; 8=T/7; 9=D/8. **657.** **1+4=PP**; 2=D/1; 3=S/2; 5+6=D/4; 7=S/6; 8=D/7. **658.** 1+2+3+4+5+6=Cţ/8,9; 7=CV/8,9; **8+9=PP**; 10=I/9; 11=D/10. **659.** **1+6+8+9=PP**; 2=Ctv/1; 3+4=A/6; 5=D/4; 7=A/6; 10=D/9. **660.** 1=A/2; **2+4+6+7+8+9+14=PP**; 3=M/2; 5=Ctv/4; 10=Ctv/9; 11=Cţ/14; 12+13=S/11. **661.** 1=M/2; **2+3+4=PP**; 5=M/4; 6+7=A/5. **662.** **1=PP**; 2=D/1; 3=Ex/2; 4=F/3; 5=A/4; 6=D/5; 7=F/6. **663.** **1+4=PP**; 2=I/1; 3=A/2; 5=A/6; 6+7+8=D/4; 9=S/5 (Substantivul „oamenii“ este subiectul propoziţiei nr. 9.). **664.** 1=M/2; **2+6=PP**; 3=I/2; 4=M/6; 5=D/4; 7+8=T/9; 9=Cz/6. **665.** 1=O/2; **2+3=PP**; 4+5=F/3. **666.** 1+4=S/7; 2=I(D)/1; 3=F/2; 5=D/4; 6=M/5; **7=PP.** **667.** **1+8=PP**; 2+5+6=Ap/1; 3=D/2; 4=R/5; 7=I(F)/6. **668.** **1+6+7=PP**; 2=S/1; 3=T/6; 4=I/3;

Scanned with OKEN Scanner

5=D/4; 8=M/7. **669. 1=PP**; 2=I(F)/1; 3=D/2; 4+7+8+9+12=F/1; 5+6=PS/4; 10=PS/9; 11=T/10; 13+14=A/12 (Propoziția nr. 12 are predicatul „să facă" subînțeles; numai așa se justifică prezența atributivelor 13 și 14.). **670. 1+2+8=PP**; 3=D/2; 4=I/3; 5=A/4; 6=Cț/8; 7=D/6; 9=D/8; 10=A/9. **671. 1=PP**; 2=D/1; 3=Cv/4; 4=D/2; 5=A/4; 6=Cț/5; 7+9=A/6; 8=A/7. **672.** 1=F/4,5,6; 2=D/1; 3=D/2; **4+5+6=PP**; 7=D/6; 8+9+12=Ap/7; 10=D/9; 11=A/10; 13=L/12; 14=Cz/12; 15=S/14. **673. 1+2=PP**; 3=S/2; 4=Cz/2. **674. 1+3+5=PP**; 2=D/1; 4=P/3; 6=I/5; 7=L/6. **675. 1=PP**; 2=A/1; 3+4+6=Ap/2; 5=M/4; 7=Cz/6. **676. 1+4=PP**; 2=D/1; 3=Cz/4; 5+6=D/4; 7=Cț/5; 8=D/6; 9=Cz/5. **677. 1+4+11=PP**; 2=S/1; **3=PP i.**; 5=Ap/4; 6=T/5; 7=D/5; 8=M/7; 9=Ap/7; 10=Cț/11. **678. 1=PP**; 2+3+4=D/1; 5=Cț/1; 6=Cz/5 (Propoziția nr. 5 are predicatul „spui" subînțeles, cerut de adverbul de negație „nu", precedat de un element conjuncțional introductiv – o particularitate a propoziției circumstanțiale condiționale.). **679. 1+3+4=PP**; 2=F/1; 5+7=Cz/4; 6=T/2. **680.** 1+4=Cz/5; 2=Ctv/1; 3=T/2; **5=PP**; 6=D/5; 7+9+10=Ap/6; 8=T/9. **681. 1+6=PP**; 2=D/1; **3=PP i.**; 4=Cz/6; 5=I/4; 7=I/6; 8=Cz/6. **682.** 1=T/2; 2=L/1; **3=PP**; 4=M/3; 5+6+7+8+9+10+11+12=Ap/4; 13=L/12; 14+16=Cz/12; 15=S/14. **683.** 1+2+4=T/6; 3=D/2; 5=D/4; **6+7+8+14=PP**; 9=Cz/8; 10=Cț/14; 11=S/10; 12=D/11; 13=A/12; 15=S/14. **684.** 1+2=O/3; **3=PP**; 4=A/3. **685. 1=PP**; 2=Cț/1; 3=O/6; 4=S/3; 5=D/4; 6=A/2. **686.** 1=Cț/2,3; **2+3+5=PP**; 4=O/2; 6=A/5; 7=A/6; 8=M/7; 9=Ctv/7. **687. 1+4=PP**; 2=S/1; 3=D/2; 5=S/4. **688.** 1=A/2; **2=PP**; 3+4=P/2; 5=M/4. **689. 1+4=PP**; 2=A/1; 3=D/2; 5+6=A/4; 7=I/6. **690.** 1=Cț/2; **2=PP**; 3+4=Ex/2; 5+6+7=Ap/3. **691. 1=PP**; 2=A/5; 3=A/2; 4=I/3; 5=Cț/6; 6=S/1; 7+8=A/9; 9=F/6. **692. 1=PP**; 2+7=Cz/10; 3=D/2; 4=A/3; 5+6=F/3; 8=D/7; 9=Ctv/8; 10=D/1; 11=D/10 12=Cț/11; 13+14=I/12. **693.** 1+2+3=S/5; **4=PP**; 5=S/4; 6=Cz/7; 7=S/6. **694.** 1=Cț/3; 2=F/1; **3=PP**; 4=Cz/3; 5=D/4; 6=A/5. **695. 1+3+6+7+10+11=PP**; **2=PP i.**; 4=Ex/3; 5=A/4; 8+9=D/7 (Propoziția nr. 8 are predicatul „este" subînțeles, cerut de functorul „unde"). **696. 1+2=PP**; 3+6+7+8+11+12=D/2 (Predicatului propoziției nr. 12 îi subînțelegem auxiliarul „am".) 4=T/5; 5=Cz/3; 9=A/8; 10=D/9; 13=F/11,12; 14=T/13. **697. 1=PP**; 2=S/1; 3=T/1; 4=D/3; 5+6=M/4. **698. 1=PP**; 2=D/1; 3=S/2; 4=Cz/3; 5=S/4; 7=PS/6. **699.** 1=A/2; 2=T/5; 3+4=D/2; **5+6=PP**; 7=M/6; 8=T/7. **700.** 1=T/4,5; 2+3=A/1; **4+5=PP**; 6+7+8=F/6. **701.** 1=Cț/2; 2=P/1; 3=Cț/4; 4=P/3; **5+6+7+8=PP. 702.** 1=T/4; 2=D/1; 3=F/2; **4=PP**; 5=Cț/6; 6+8=D/4; 7=D/6; 9=D/2; 10=PS/8 (Propoziția nr. 9 poate fi considerată atributivă, dacă pronumele relativ compus „cel ce" se ia disociat.). **703. 1+5=PP**; 2=S/1; 3+4=F/2; 6+7+8+9=D/5. **704.** 1+2=CZ/6; 3=D/1,2; 4=D/3; **5=PP i.**; **6=PP**; 7+8=Cz/6. **705.** 1+2=T/4; 3=M/2; **4=PP**; 5+6+7+8+10+13+14=D/4;

Scanned with OKEN Scanner

9=D/8; 11=A/10; 12=D/11. **706.** 1=T/2,3,4; **2+3+4=PP**; 5+6=R/4; 7=F/5,6; 8=Cz/7; 9=A/8; 10=Cț/9. **707. 1+4=PP**; 2=Cz/1; 3=A/2; 5=Ctv/4; 6=S/5. **708. 1+2=PP**; 3=S/2; 4+5+7=F/3; 6=A/3; 8+10=Cz/7; 9=A/8; 11=S/10. **709. 1=PP**; 2+3+4+7=Ap/1; 5=L(T)/4; 6=A/5; 8=A/7. **710. 1+3=PP**; 2=F/1; 4=S/3; 5+6+7+8=Ctv/4. **711. 1=PP**; 2=D/1; 3=D/2; 4+5=F/3; 6=M/5. **712.** 1+2=O/3; **3+4=PP**; 5=M/4; 6+7=I/5; 8=A/7; 9=A/8. **713. 1+8+11+17+20+21=PP**; 2+3+4+5=D/1; 6=F/5; 7=A/6; 9+10=D/8; 12=I/11; 13=Cz/1,8,11; 11+14=Ap/13; 15+16=A/14; 18=A/17; 19=D/18; 22+23=D/21. **714. 1+3=PP**; **2=PP i.**; 4=Cv/6; 5=D/4; 6=D/3; 7=Cz/6. **715. 1+5+6=PP**; **2=PP i.**; 3=0/5; 4=T/3. **716. 1=PP**; 2=S/1; 3+5=A/2; 4=A/3; 6=A/5. **717. 1=PP**; 2+3+4+5+6+7=Ap/1; 8=A/7. **718.** 1+4=A/9; 2+3=Ex/1; 5=I/4; 6=D/5; 7=A/6; 8=A/7; **9+11=PP**; 10=A/9. **719. 1=PP**; 2=D/1; 3=A/2; 4=D/3; 5+8=Cz/3; 6=S/5; 7=Cț/8. **720. 1+4=PP**; 2=A/1; 3=A/2; 5+6=D/4; 7=Cț/5,6; 8=D/7. **721.** 1=Cz/3; 2=Cv/1 (La propoziția nr. 2 se subînțelege verbul copulativ „era"); **3=PP**; 4=D/3. **722.** 1=Cv/2; **2=PP**; 3=D/2; 4+5+9=A/3; 6=A/5; 7=D/5; 8=S/7. **723. 1=PP**; 2=A/3; 3=Ctv/1; 4=A/3; 5+6=S/1; 7=A/6. **724. 1+3=PP**; 2=S/1; 4=I(A)/3; 5=Ctv/4. **725.** 1+3=O/5; 2=A/1; 4=A/3; **5=PP**; 6=D/5 7=S/6; 8=A/7. **726.** 1=A/2; **2+3=PP**; 4=S/3; 5+6+7+8=A/4. **727. 1=PP**; 2+4=A/1; 3=D/2; 5=T/4. **728. 1=PP**; 2=A/1; 3=F/1; 4=D/3; 5=Ap/4; 6+8=A/5; 7=S/6; 9=Cv/8 (În propoziția nr. 9 se subînțelege verbul copulativ „este".). **729. 1+3=PP**; 2=F/1; 4=D/3; 5=A/4; 6=A/5; 7=I/6; 8=Ap/4; 9=S/8; 10=A/9; 11=D/10. **730. 1=PP**; 2=PS/1; 3=A/2; 4=I/3; 5+6=A/4; 7=S/6. **731. 1=PP**; 2+3=R/1 (Propoziția nr. 3 are predicatul „să cheme" subînțeles, cerut de adverbul de negație „nu".) 4=A/3; 5=D/4; 6=D/5. **732. 1+3=PP**; 2=Cț/3; 4=I(F)/3; 5=A/4; 6=P/3; 7=A/6; 8+10=D/7; 9=S/8. **733. 1+2=PP**; 3=M/7; **4=PP i.**; 5=D/4; 6=F/5; 7+8=A/2; 9=Ctv/8; 10=S/9. **734. 1=PP**; 2=Cv/3; 3+5=D/1; 4=D/3; 6=S/5; 7=A/6; 8=D/7. **735. 1+5+7=PP**; 2=S/1; 3=Cv/5; 4=D/3; 8=A/11; 9=D/8; 10=A/9; 11=I/7. **736. 1=PP**; 2+3=D/1; 4+5=D/3; 6=R/5; 7=A/3; 8=A/7; 9=M/7. **737. 1=PP**; 2=S/1; 3+4=D/2; 5=I/4; 6=T/5; 7=A/6; 8=I/6. **738.** 1=M/2; **2=PP**; 3+4+6=I/2; 5=PS/4; 7=M/6. **739. 1=PP**; 2=S/1; 3=I/2; 4+5=A/3; 6=I/5 (Propoziția nr. 6 poate fi considerată atributivă, prin disocierea pronumelui relativ compus „cei ce"); 7=I(F)/6. **740. 1+5=PP**; 2=D/1; 3=D/2; 4=F/3; 6=D/5; 7=S/6. **741. 1+7+8+10=PP**; 2=I/1; 3=A/2; 4=M/1; 5=D/4; 6=T/7; 9=A/8; 11=D/10; 12=T/10; 13=I/12. **742.** 1=T/4; 2=D/1; 3=PS/2; **4+6+7+9=PP**; 5=A/4. **743.** 1=A/2; **2+4=PP**; 3+5=Cț/4; 6=D/5. **744. 1+6+7=PP**; 2+3+4+5=S/1; 8=Cv/9; 9+10=I/7; 745. 1+4=PP; 2=S/1; 3=S/2; 5+7=Cz/4; 6=A/5. **746. 1+5=PP**; 2=S/1; 3=Cz/2; 4=D/3; 6+7=A/5. **747. 1+5+7+8=PP**; **2=PP i.**; 3=T/5; 4=S/3; 6=I/5; 9=D/8. **748. 1+3=PP**; 2=D/1; 4=A/3; 5+6=Cz/4. **749. 1=PP**; 2=A/1; 3=S/2;

Scanned with OKEN Scanner

4+6=Cz/2,3; 5=S/4; 7=D/6; 8=A/7; **9=PP i.** (Substantivul „principiile" este subiectul propoziției nr. 5; subiectiva nr. 5 este cerută de verbul reflexiv cu sens impersonal „se păreau".). **750. 1+4+5=PP**; 2=A/1; 3=F/4; 4+6=S/5. **751.** 1+3=I/4; 2=F/1; **4=PP**; 5=F/4; 6=I/5; 7=D/6; 8=I/7; 9=A/8; 10=D/9. **752. 1=PP**; 2+3=A/4; 4=D/1; 5=F/4; 6+7+8=Ap/4; 9=F/8. **753. 1+4+8=PP**; 2=D/1; 3=PS/2; 5=Ct/4; 6=A/7; 7=I/5; 9=A/8. **754. 1+2+3+5=PP** (Propozițiile principale 3 și 4 nu pot fi considerate propoziții circumstanțiale de cauză, care urmează după punct și virgulă, așa cum, de regulă, pot să apară acest fel de subordonate. Sensul enunțului confirmă raportul de coordonare, prin juxtapunere, ale acestora cu principalele 1 și 2.). 4=D/3; 6=A/5. **755.** 1=A/2; **2=PP**; 3=S/2; 4=D/3; 5=T/6; 6+7=A/4; 8=D/7. **756.** 1+2=A/3; **3=PP**; 4=D(I)/3; 5=Ct/4; 6=I/5. **757.** 1=I/2; **2=PP**; 3=Ct/4; 4+5=A/2. **758. 1+2+6=PP**; 3+4+5=S/1; 7=S/6; 8=P/7. **759.** 1+5=Cv/6; 2=F/1; 3=A/2; 4=Cz/3; **6=PP**. **760. 1+3+6+8=PP**; 2=R/1; 4=D/3; 5=F/4; 7=D/6; 9=F/8. **761.** 1+2+3+6+7+8+9=S/10; 4+5=S/3; **10=PP**; **762.** 1=A/2; **2+3=PP**; 4=S/3; 5=A/4; 6+7+10+12=Ct/5; 8+9=D/7; 11=A/4; 13=M/12. **763. 1+3+5+10=PP**; 2=I/1; 4=S/3; 6=I/5; 7=F/6; 8=A/10; 9=D/8. **764.** 1+3=Cz/9; 2=S/1; 4=A/3; **5+8=PP**; 6=I/8; 7=D/6; 9=D/8. **765.** 1=S/2; **2+3+5=PP**; 4=A/3; 6=T/5; 7=Cz/6; 8=A/7. **766. 1+3+5=PP**; **2=PP i.**; 4=S/3; 6+7=Cz/5; 8=S/7. **767.** 1+2+3=I/5; 4=A/3; 6=D/5; **5=PP**; 7+8=A/6. **768. 1+2+9=PP**; 3+4=Cv/6; 5=D/4; 6=D/2; 7=D/6 (Predicatul propoziției nr. 6 „să se apuce" este subînțeles.); 8=Cz/7; 10+11+13=S/9; 12=D/11; 14=D/13. **769. 1=PP**; 2=D/1; 3=M/2; 4=D/2; 5=A/4; 6=M/5; 7=T/4; 8=D/7. **770. 1+2+4=PP**; 3=A/2; 5+6=D/4; 7+8=D/4 (Propozițiile completive directe nr. 5 și 6 se raportează la termenul regent „nu voia" din regenta nr. 4, iar completivele directe nr. 7 și 8 se raportează la termenul regent „gândind" din aceeași propoziție regentă.). **771.** 1=Cum/2; **2=PP**; 3+4=D/2. **772. 1+3=PP**; 2=I/1; 4+5+8=D/4; (Propoziția nr. 8 are elementul introductiv „că" subînțeles.); 6=D/5; 7=R/8. **773. 1+7=PP**; 2=S/3; 3=S/1; 4=S/5; 5=S/1; 6=Cv/7; 8+9=Ap/6; 10=Cz/9; 11=S/10. **774.** 1=T/2; **2+4=PP**; 3=S/2; 5+6=S/4; 7=F/6. **775. 1+5+7=PP**; 2+3+4=S/1; 6=PS/5; 8+9=D/7. **776.** 1=S/3; 2=S/1 („Doamne ferește" nu este o propoziție în cadrul frazei, ci o construcție exclamativă, incidentă și exteriorizează un sentiment generat de un eventual pericol.); **3+4=PP**; 5=I(D)/1; 6=A/5; 7+8=F/5. **777.** 1=Cv/10; 2=D/1; 3+5+7+8=Cz/2; 4=A/5; 6=A/7,8; **9=PP i.**; **10=PP**; 11=D/10. **778. 1=PP**; 2=Ap/1; 3+4+6+7=A/2; 5=Cv/4; 8=D/7. **779. 1=PP**; 2=A/1; 3+4+5+6=D/2 (Predicatul nominal din propoziția nr. 3 are verbul copulativ „e" subînțeles.); 7=M/2; 8=L/7; 9=I/2. **780. 1+3+8=PP**; 2=P/1; 4=D/3; 5+6+7=I/4; 9=I/8; 10+12+13=A/9; 11=D/10. **781.** 1=A/8; 2=D/1; 3=A/8; 4=A/3; 5=A/8; 6=Ex/5; 7=S/6; **8=PP**; 9=Ex/8.

Scanned with OKEN Scanner

782. 1=PP; 2=A/4; 3=D/2; 4=A/1 5=S/4; 6=T/5; 7=I/6 (Substantivul „om" este subiectul propoziției nr. 5.). **783. 1+5=PP**; 2=P/1; 3=O/5; 4=S/3; 6+7=S/5. **784. 1=PP**; 2=D/1; 3=P/2; 4+5+6=D/3; 7=P/6; 8=A/7. **785. 1=PP**; 2=D/1; 3=P/2; 4=A/3; 5=I/4; 6+7=S/5. **786. 1+5+7=PP**; 2=D/1; 3=Cz/2; 4=D/3; 6=D/5. **787. 1+3+7=PP**; **2=PP i.**; 4=D/3; 5=D/4; 6=S/5; 8=A/7; 9=S/8; 10=Cz/9. **788. 1=PP**; 2=Cz/1; 3=A/2; 4=Ct/6; 5=F/4; 6+8=D/3; 7=T/6; 9=D/8. **789. 1=PP i.**; 2=Ct/6; 3=A/4; 4=D/2; 5=A/4; **6=PP**; 7=S/6. **790. 1+5=PP**; 2=D/1; 3=A/2; 4=M/5; 6=I/5; 7=Cz/6; 8=D/7; 9=I/8. **791. 1=PP**; 2+3+4=S/1; 5+6=A/5 (Verbul copulativ „ar fi" din propoziția nr. 6 este subînțeles.). **792.** 1+2+3=Cv/5; 4=I/3; **5=PP**; 6=S/5; 7+8=Ctv/5. **793.** 1=T/4,5; 2=D/1; 3=A/2; **4+5+6=PP**; 7+9=F/6; 8=D/7. **794. 1+2+4+7=PP**; 3=Cz/2; 5=P/4; 6=A/5; 8+9=A/7. **795. 1+6=PP**; 2=R/1; 3+4=D/1; 5=S/6; 7=P/6; 8+9=A/7; 10=A/9. **796. 1+11=PP**; 2=S/4; 3=A/2; 4=D/1 5+7=Cz/4; 6=D/5; 8=I/7; 9+10=T/11; 12=D/11; 13=F/12; 14=A/13. **797.** 1+3=Cz/6; 2=A/1; 4=M/3; 5=D/6; **6=PP.** **798.** 1+2+3=Cz/9; 4+5=M/3; 6=A/5; 7+8=A/9; **9=PP**; 10=A/9. **799.** 1=O/4; 2=F/1; 3=A/2; **4=PP**; 5=A/4; 6=F/5. **800. 1=PP**; 2=F/1; 3+4=A/2; 5=D/4; 6+7=A/5; 8=S/7; 9=A/8. **801.** 1+6+8=S/10 (Pot fi considerate propoziții apozitive dacă le raportăm la substantivul „bunătăți", termen regent în propoziția principală.); 2+3=D/1; 4+5=A/3; 7+8=A/6; 9=F/8; **10=PP**; 11=A/10; 12=S/11; 13=F/12. **802. 1=PP**; 3=Ctv/2; 4=Ex/3. **803.** 1=T/5; 2+3=Cv/5; 4=A/3; **5+6=PP.** **804.** 1+2=T/7; 3=D/2; 4=A/3; 5=A/7; 6=A/5; **7+8+9+10=PP**; 11=Ap/10. **805. 1+5=PP**; 2=S/1; 3+4=T/2; 6=S/5; 7+9=T/6; 8=D/7; 10=A/9; 11=D/10 (În propoziția nr. 9, verbul copulativ „sunt" este subînțeles.). **806. 1+6=PP**; 2=D/1; 3=A/6; 4=A/3; 5=S/4; 7=S/6; 8=A/7. **807. 1=PP**; 2=D/1; 3=A/2; 4+5=Cz/2; 6=P/5; 7=S/6. **808. 1=PP**; 2=PS/1; 3=M/2; **4=PP i.**; 5=Cv/1; 6=Ex/5; 7=A/8; 8=D/7. **809. 1+7=PP**; 2=A/1; 3=D/1; 4=P/3; 5=D/4; 6=F/5; 8=S/7; 9+10=S/11; 11=Ap/8; 12+13=D/11; 14=A/13; 15=Cz/13; 16=I/15. **810.** 1+3=A/9; 2=A/1; 4=F/3; 5=A/4; 6=S/5; 7=D/9; 8=A/9; **9=PP**; 10=P/9. **811. 1=PP**; 2=S/1; 3=T/2; 4=A/3; 5=O/2; 6=A/5; 7=Cz/5. **812.** 1=Ct/6; 2+4=S/1; 3=M/2; 5=F/4; **6=PP**; 7=D/6; 8=A/7. **813. 1=PP**; 2=D/1; 3=A/2; 4=D/3; 5=F/3; 6=I/5; 7=D/6. **814. 1+3+10=PP**; 2=S/1; 4=S/3; 5=Ct/10; 6=A/5; 7=A/6; 8=M/5; 9=A/5; 11=D/10. **815.** 1=Cz/2; **2=PP**; 3=D/2; 4=Ex/3; 5+6=I/4. **816.** 1+2=Ct/4; 3=D/2; **4=PP**; 6=S/5; 7=Cum/9; 8=A/7; 9=Cz/5. **817. 1=PP**; 2+3=A/1; 4=D/3; 5=Ctv/3; 6=Cz/5; 7+8=D/6; 9=A/8. (Cu indulgență, propoziția nr. 6 poate fi considerată o propoziție temporală.). **818. 1+4+6+9=PP**; 2+3=S/1; 5=A/4; 7=A/6; 8=I/7; 10=D/9. **819.** 1=O/2; 2=S/3; **3=PP** (Verbul „este" din propoziția principală are sensul **se întâmplă**; deci nu este nici verb copulativ să ceară o propoziție predicativă, nici impersonal ca să ceară o pro-

Scanned with OKEN Scanner

poziție subiectivă, ci este un verb predicativ, regent al cauzalei nr. 4.); 4=Cz/3; 5=A/4. **820.** 1=T/2; **2=PP**; 3=A/2; 4=D/3; 5=D/4; 6=I/5. **821. 1=PP**; 2=S/1; 3=Cv/4; 4=D/2; 5=D/4. **822.** 1=Cv/3; 2=P/1; **3=PP**; 4=S/3 (Cu nuanță circumstanțială de excepție.); 5=T/4; 6=D/5; 7=I/6. **823.** 1=Cv/4; 2=A/1; 3=D/2; **4=PP**; 5=I/4; 6=M/5; 7=A/6; 8=S/7. **824.** 1=T/2; **3=PP**; 4=D/3; 5=A/4; 6=M/8; **7=PP i.**; 8=A/5; 9=S/8. **825. 1+7=PP**; 3+5=Cv/7; 4=I/3; 6=I/5. **826. 1+3=PP**; 2=P/1; 4=D/3; 5=I/4 (Poate fi o atributivă dacă se disociază pronumele relativ compus „celor ce".); 6=I/4; 7=T/1,3; 8=A/7. **827. 1+3=PP**; **2=PP i.**; 4=D/3; 5=F/4; 6+7=I/5; 8=D/6; 9=D/1; 10=S/9; 11=PS/10; 12=M/11. **828. 1=PP**; 2=D(I)/1; 3=S/2; 4=A/3; 5+6=D/4; 7=D/6. **829.** 1=T/5; 2+3+4=S/1; **5=PP**; 6+7=A/5. **830. 1=PP**; 2=D/1; **3=PP i.**; 4=A/5; 5=D/2; 6=A/5; 7=I/6. **831.** 1=Ct/6; 2=Cv/1; 3=D/2 (Propoziția nr. 3 are predicatul „veți fi descoperiți" subînțeles.); 4=Cz/2; 5=D/4; **6=PP**; 7=S/6. **832.** 1=M/4; 2=I/1; 3=D/2; **4=PP**; 5=A/7; 6=S/5; 7=M/4. **833.** 1=D/2; **2+4=PP**; 3=S/4; 5=P/4; 6=Cz/3; 7=I/6. **834. 1=PP**; 2=Ct/5; 3=R/2; 4=F/3; 5=S/1; 6=P/5. **835. 1=PP i.**; **2+6=PP**; 3=D/2; 4=I/3; 5=A/4; 7=A/6; **8=PP i.**; 9=D/8. **836.** 1=T/2; **2=PP**; 3=Cv/2; 4=A/2; 5=M/4; 6=I/5. **837. 1=PP i.**; **2=PP**; 3=D/2; 4=Ap/3; 5=D/4; 6=S/5; 7=S/6. **838. 1=PP** (Este în raport de coordonare disjunctivă cu altă propoziție principală din fraza precedentă.); 2=M/1; 3=I/2 (Poate fi atributivă dacă se disociază pronumele relativ compus „cele ce".); **4=PP**; 5=S/4; 6=Cz/5; 7=A/6; 8=Ex/7. **839.** 1=L/3 (Este cerută de regentul „peste tot" – locuțiune adverbială cu sensul „pretutindeni" – din propoziția nr. 3.); 2=D/1; 3=Cv/5; 4=O/5; **5=PP. 840.** 1+3=T/4; 2=S/1; **4=PP**; 5+6=D/4 (Se subînțelege auxiliarul „a fi".). **841. 1=PP**; 2=A/1; 3=A/2; 4+5=I(F)/2; 6+7=Cz/5; 8=S/7. **842. 1+6+7+8+12=PP**; 2=S/1; 3=A/2; 4=S/3; 5=Cv/7; 9=I/8; 10=D/9; 11=Cz/8; 13=D(I)/12 (În propoziția nr. 5, verbul copulativ „era" este subînțeles.). **843.** 1=Cz (Are regenta în fraza precedentă.); 2=S/1; 3=A/2; 4+5=Ct/6; **6=PP**; 7+8+9=D/6. **844.** 1=T/5; 2=I/1; 3=Cz/2; 4=I/3; **5=PP**; 6=D/5. **845.** 1=T/2; **2=PP**; 3+7=D/2; 4+5+6=A/3; 8=Cv/9; 9=A/7. **846. 1=PP**; 2=D/1; 3=F/2; 4=S/3; 5=D/4; 6+9+11=F/5; 7=S/6 („Să nu fie nevoie = să nu fie necesar"; deci este o expresie cu valoare impersonală şi cere o propoziție subiectivă. Excluzând echivalentul sinonimic, propoziția nr. 7 poate fi considerată o completivă directă.); 8=A/7; 10=A/9. **847. 1+7=PP**; 2=S/1; 3=T/7; 4=D/3; 5+6=Cz/4; 8+9=D/7. **848.** 1=Ct/5; 2=S/1; 3=D/2; 4=A/3; **5+8=PP**; 6=S/5; 7=L(I)/6; 9=I/8; 10=D/9; 11=A/10. **849. 1=PP**; 2=S/1; 3+6=Cz/1,2; 4=D/3; 5=A/4; 7=D/6; 8=A/7; 9=S/8; 10=Cz/8; 11=S/10. **850. 1+5+6=PP**; 4=A/3; 6=D/5; 7=D/6. **851.** 1=Ct/3; 2=A/1; **3=PP**; 4=S/3; 5=A/4; 6=D/5; 7=S/6. **852.** 1=A/3; 2=I/1; **3=PP**; 4+5=Ap/3; 6=A/5; 7=PS/6. **853. 1=PP**; 2+3=Cv/4;

Scanned with OKEN Scanner

4=A/1; 5=D/4; 6=Cţ/4. **854. 1+3=PP**; 2=D/1; 4=I/3; 5=M/4; 6=D/4; 7=A/6. **855.** 1=T/2; **2=PP**; 3+4+5+6+8+9=Ap/2; 7=Cz/6; 10=F/9; 11=I/10; 12=M/11. **856. 1+4+5+7=PP**; 2=I/1; 3=Cz/4,5; 6=PS/5; 8=Ctv/7; 9=P/8. **857. 1=PP**; 2=T/1; 3=A/2; 4=T/3; 5=A/4; 6=I/5; 7=A/6. **858. 1=PP**; 2+3+5=Cv/1; 4=S/3; 6=A/5. **859. 1+6=PP**; 2=S/1; 3=I/2; 4=D/3; 5=A/4; 7=S/6. **860. 1+2=PP**; 3=D/2; 4=A/5; 5+6+7=D/3; 8=Cv/7; 9=Cţ/7. **861.** 1=A/3; 2=I(F)/1; **3=PP**; 4+9=A/3; 5=F/4; 6=A/5; 7=A/6; 8=S/7; 10=T/12; 11=A/10; 12=Ap/9; 13+14=D/12. **862. 1+2+6=PP**; 3=Ctv/2; 4=D/3; 5=A/6. **863.** 1=A/4; 2=D/1; **3=PP i.**; **4=PP**; 5+6=D/4; 7=A/6. **864. 1+6=PP**; 2+4=S/1; 3=D/2; 5=D/4; 7=O/8; 8=S/6; 9=M/8. **865. 1=PP**; 2=Ex/1; 3=A/2; 4=A/3; 5=Cz/4; 6=D/5. **866.** 1+2=T/3; **3+6=PP**; 4=A/3; 5=D/4; 7=S/6; 8=A/7; 9=A/8. **867.** 1+2=Cz/4; 3=D/2; **4=PP**; 5+8+10+11=Ap/4; 6=Ctv/5; 7=S/6; 9=F/8. **868. 1+5=PP**; 2+3=A/1 (În propoziţia atributivă nr. 3 se subînţelege verbul la forma negativă „nu-i".); 4=M/5; 6=S/5; 7=M/6; 8=Cz/6 (Predicatul nominal „e mare" este subînţeles.); 9=Cţ/10; 10=Ap/9. **869.** 1=T/2; **2=PP**; 3+5+6=A/2; 4=I/3; 7=T/6. **870. 1=PP**; 2+3=A/1; 4=S/1; 5=A/4; 6=M/5. **871.** 1=Cz (Se subordonează regentei care se află în enunţul precedent.); 2=S/1; 3+6+8+9=A/2; 4=A/3; 5=D/4; 7=M/6; 10=A/9; 11=S/10. **872.** 1=Cţ/2; **2=PP**; 3=S/4; 4=D/2; 5=A/4; 6+7+8=D/5. **873. 1+2+7=PP**; 3=S/7; 4=D/3; 5+6=D/4; 8=Cz/7; 9=S/8 (Verbul „este" din propoziţia nr. 7 are sensul „se întâmplă"; deci nu este copulativ ca să-şi subordoneze o propoziţie predicativă, ci un verb predicativ care îşi subordonează propoziţia cauzală nr. 8.). **874. 1=PP**; 2=S/1; 3=D/2; 4+8=A/3; 5=D/4; 6=A/5; 7=A/6; 9=D/8; 10=A/9; 11=A/10. **875. 1+2=PP**; 3=Cţ/6; 4=A/3; 5=S/4; 6=Ctv/2; 7=S/6. **876.** 1=A/2; **2=PP**; 3+4=I/2; 5=A/4; 6=T/3,4. **877. 1+2=PP**; 3+4+5+6=A/2; 7=F/6; 8+9=Cz/7; 10=T/9; 11=D/10. **878.** 1+2=T/9; 3=I/2; 4+5+6=A/9; 7=A/6; 8=D/7; **9=PP**; 10=A/9; 11=PS/10. **879. 1=PP**; 2=I/1; 3=D/2; 4=I/3; 5+7+10+12=Ap/4; 6=D/5; 8=D/7; 9=D/8; 11=I/10. **880.** 1+2=A/5; 3=P/2; 4=A/5; **5=PP**; 6+7+8=A/5; 9=A/8. **881. 1+6=PP**; 2=S/1; 3=T/2; 4=I/3; 5=A/4; 7+9+11=T/6; 8=A/7; 10=A/9. **882. 1=PP**; 2=D/1; 3+5+11=D/2; 4=Ex/3 (Poate fi considerată propoziţie temporală dacă adverbul „atunci" va rămâne un corelativ în propoziţia regentă nr. 3.); 6=A/5; 7=M/6; 8=Cţ/11; 9=T/8; 10=A/9. **883. 1+4=PP**; 2=D/1; 3=D/2; 5=D/4; 6=D/5; 7=A/6. **884. 1=PP**; 2=S/1; 3=A/2; 4+8+9=D/3; 5=A/4; 6=D/5; 7=D/6; 10=D/9; 11=M/10; 12=A/11. **885.** 1=D/2; **2+7=PP**; 3=A/2; 4=D/3; 5=O/7; 6=I/5; 8=PS/7; 9=A/8; 10=S/9. **886. 1+8=PP**; 2=I/1; 3=A/2; 4=Cz/1; 5+6=D/8; 7=M/6. **887. 1=S/2**; **2=PP**; 3=P/2; 4+5=D/3; 6=A/5. **888. 1=PP**; 2=S/1; 3=T/2; 4=A/3. **889. 1=PP**; 2+5=A/1; 3=D/2; 4=S/3; 6+7=D/5; 8=F/7; 9=A/8. **890. 1+2=PP**; 3=S/2; 4=L/3; 5=Ctv/1; 6=D/5; 7=PS/6; 8=A/7. **891.** 1=T/2; **2+4=PP**;

Scanned with OKEN Scanner

3=A/2; 5=Ap/4; 6=A/5; 7=I/6; 8=A/7. **892. 1=PP**; 2=D/1; 3+4+8=Ap/2; 5=PS/4; 6=D/5; 7=A/6; 9=A/8. **893. 1+2=PP**; 3=T/2; 4=D/3; 5=D/4; 6+7=M/5. **894. 1+2+8=PP**; 3=S/2; 4+7=T/8; 5=A/4; 6=M/5; 7=F/8. **895.** 1+2=Cz/5; 3=D/2; 4=S/3; **5+6+9+12=PP**; 7=PS/6; 8=L/7; 10=A/9; 11=A/10; **896.** 1=T/2; **2+3+5=PP**; 4=D/3; 6=M/5; 7+8+10=T/5; 9=M/8; 11=M/10; 12=A/11. **897.** 1=Cz/3; 2=A/1; **3+8=PP**; 4=D/3; 5=D/4; 6=A/5; 7=I(F)/6; 9=D/8; 10=I/9; 11=A/10; **12+13=PP i.**; 14=S/13. **898. 1+3=PP**; 2=PS/1; 3=T/2; 4+5+6=T/4 (Propoziția principală nr. 3 este o propoziție exclamativă, adverbul „cum" neavând valoare de element conjuncțional introductiv.). **899.** 1+2=Ct/4; 3=D/2; **4=PP**; 5=Cv/4; 6=D/4. **900. 1+2+6=PP**; 3=D/2; 4=D/3; 5=Cz/6; 7=D/6. **901.** 1=T/2; **2+3=PP**; 5+7+8+9=D/4; 6=S/5. **902. 1+2+4=PP**; 3=D/2; 5=S/4; 6=Ct/5; 7=S/6. **903.** 1=T/3; 2=D/1; **3=PP**; 4+5+7=S/3; 6=A/5; 8=A/7. **904.** 1=Ct/2; **2=PP**; 3=D/2; 4=T/5; 5+8=Cz/2; 6=F/5; 7=M/10; **9=PP i.**; 10=I/8; 11=S/10. **905. 1=PP**; 2+5=Ct/6; 3=S/2 (Pronumele „el" este subiectul propoziției nr. 3.); 4=P/3; 6+7=I/1; 8=D/7. **906. 1+3+6=PP**; 2=S/1; 4+5=S/3; 7=S/6; 8+9=F/7. **907. 1+7+8+11=PP**; 2+4=I/1; 5+6=I/4; 9=D/8; 10=A/9; 12=I/11. **908. 1+2=PP**; 3=P/2; 4=Cv/2; 5=I/4; 6=I(D)/5; 7=S/6; 8=A/7; 9=D/8; 10=A/9. **909.** 1=A/2; 2=T/3; **3+5=PP**; 4=I/3; 6=A/8; 7=A/6; 8=A/5; 9=P/8; 10=A/9. **910. 1=PP**; 2=S/1; 3=D/2; 4=T/3; 5=A/4; 6=I/5. **911. 1=PP**; 2+3=D/1; 4=D/3; 5=M/4; 6+7+8+9=A/5; 10=A/9. **912.** 1+5=T/6; 2=D/1; 3=I/2; 4=A/5; **6=PP**; 7=I/6. **913. 1=PP**; 2=F/1; 3=I/2; 4=Cz/5; 5=D/3; 6=M/5; 7=Cz/6; 8+9=S/7. **914. 1=PP**; 2=Ct/3; 3=D/2; 4+5+6=S/3. **915.** 1=T/3; 2=S/1; **3=PP**; 4=D/3; 5=A/4; 6=F/5. **916.** 1=S/2; **2=PP**; 3+4+5=P/2. **917. 1=PP**; 2+3=I/1; 4=Ctv/1; 5+6+7=Ex/4; 8=A/7. **918.** 1=A/2; 2+3+6=Cz (Propoziția regentă este în enunțul precedent.); 4=F/3; 5=Ct/6; 7=I/6; 8=Cz/7. **919.** 1=Ct/3; 2=S/1; **3+6=PP**; 4=M/6; 5=Ct/6. **920.** 1=A/2; **2+3=PP**; 4=A/3; 5=D/4; 6=A/5; 7=P/6; 8=A/7; 9=P/8. **921.** 1=Ct/2; **2=PP**; 3+5+6=D/2; 4=A/3. **922. 1+5=PP**; 3+4=Cv/5; 6=S/5; 7+8=Cz/5; 9=D/8; 10=F/9. **923.** 1=T/5; 2=A/5; 3+4=M/2; **5=PP**; 6=D/5. **924. 1+4=PP**; 2=D/1; 3=S/2; 5=A/4; 6=A/5. **925. 1+5=PP**; 3=Cv/2; 4=Cz/2; 6=S/5; 7+8+9+10+11=T/6. **926. 1=PP i.; 2+9+10+11+12=PP**; 3+4+5+7=S/2; 6=A/5; 8=T/9; 13=L/12; 14+15=A/13; 16+17=D/13. **927.** 1=D/2; 2=M/1; 3=S/2; 4=T/7; 5=D/4; 6=S/5; **7+8+9=PP**; 10=S/9. **728. 1+4+6=PP**; 2=S/1; 3=A/2; 5=D/4; 7=Ctv/6; 8=A/7; 9=S/8. **929. 1+2+3+7+11+15=PP**; 4=Cz/3; 5=A/4; 6=F/5; 8=Cz/7; 9=D/8; 10=M/11; 12=Cz/11; 13=T/15; 14=D/13. **930. 1+2+4+14+15+17=PP**; 3=S/2; 5+6=Cz/4; 7=T/8; 9=D/8; 10=A/9; 11+12=T/9; 13=Cz/12; 16=S/15. **931.** 1=T/2; **2=PP**; 3=F/2; 4=I/3; 5=T/2; 6=I/5; 7=I/6. **932.** 1=A/5; 2=Ct/3; 3=D/1; 4=D/3; **5=PP**; 6=Cv/5; 7=D/6. **933.** 1=Cv/2; **2=PP**; 3=D/2; 4=A/3; 5=S/4; 6=D/5; 7=A/6; 8=D/7.

Scanned with OKEN Scanner

934. 1=PP; 2+3+4+6=S/^{1}; 5=Ap/^{6}. **935. 1=PP**; 2+3+5=Cz/^{1}; 4=A/^{3}; 6=A/^{5}; 7+8=S/^{5} (La predicatul propoziției nr. 8 se subînțelege verbul copulativ „sunt“.). **936. 1+2+4=PP**; 5+10=Cz/^{4}; 6=Cz/^{5}; 7+8=P/^{6}; 9=D/^{8}. **937.** 1=Cț/^{3}; 2=A/^{1}; **3=PP**; 4=D/^{3}; 5=M/^{7}; 6=D/^{5}; 7=A/^{4}; 8=A/^{7}. **938. 1+2+6=PP**; 3=Cv/^{4}; 4=D/^{3}; 5=D/^{4}; 7=P/^{6}. **939. 1+2+3=PP**; 3=D/^{2}; 4=A/^{5}; 6=D/^{5}; 7=I/^{6}; 8=D/^{7}; 9=S/^{8}. **940.** 1+2+3=Cz/^{4}; **4=PP**; 5=D/^{4}; 6+7=A/^{5}. **941. 1+2=PP**; 3=S/^{4}; 4=Ctv/^{3}; 5=D/^{4}. **942. 1+7=PP**; 2=S/^{1}; 3+5=I(F)/^{2}; 4=T/^{3}; 6=M/^{5}; 8+9=Ctv/^{7}. **943. 1+4=PP**; 2=S/^{1}; 3=D/^{2}; 5=I/^{4}; 6=D/^{5}. **944. 1+3+5=PP**; 2=Cț/^{3}; 6=I/^{5}; 7=Cz/^{6}; 8=D/^{7}; 9+10=Cv/^{7}. **945.** 1=A/^{2}; **2=PP**; 3=Ctv/^{2}; 4+6=S/^{3}; 5=A/^{4}. **946.** 1+2+3=S/^{4}; **4+6=PP**; 5=P/^{4}; 7=S/^{6}. **947.** 1=T/^{2}; **2=PP**; 3+5=S/^{2}; 4=F/^{3}. **948. 1+4=PP**; 2=P/^{1}; 3=I(Cz)/^{2}; 5=Cz/^{4}; 6=D/^{5}; 7=D/^{6}; 8=A/^{7}. **949.** 1=A/^{2}; 2=D/^{1}; **3+5+8=PP**; 4=D/^{3}; 6=D/^{5}; 7=Cv/^{8}; 9=D/^{8}; 10+11=Cz/^{9}. **950. 1+4=PP**; 2+3=A/^{1}; 5+6+7+8+9+10=A/^{4}; 11=A/^{10}. **951. 1+2+3=PP**; 4+5=I/^{3}; 6=M/^{5}; 7=I/^{6}. **952.** 1+3+4+5+6=A/^{7}; 2=T/^{3}; **7=PP**. **953. 1+2+4=PP**; 3=A/^{2}; 5+6=S/^{4}; 7+8=D/^{6}. **954. 1=PP**; 2=Cț/^{4}; 3=D/^{2}; 4=D/^{1}; 5=P/^{4}. **955. 1=PP**; 2+3=Cz/^{1}; 4=D/^{3}; 5=D/^{4}; 6=M/^{3}; 7=D/^{6}; 8=S/^{7}. **956. 1=PP**; 2=D/^{1}; 3+6+8+9=D/^{2}; 4=A/^{3}; 5=Cț/^{6}; 7=Cț/^{8,9}. **957.** 1=Cz/^{3}; 2=S/^{1}; **3=PP**; 4=D/^{3}; 5=A/^{4}; 6=A/^{7}; 7=D/^{6}; 8=PS/^{5}; 9=I/^{8}; 10=S/^{9}. **958. 1=PP**; 2=D/^{1}; 3=Cț/^{4}; 4+9=D/^{2}; 5=D/^{4}; 6=Cz/^{5}; 7=Cț/^{9}; 8=S/^{7}; 10=D/^{11}; 11=A/^{10}; 12=A/^{11}. (Sintagma „prin cine știe ce întâmplare“ este o construcție locuțională cu sensul „imprevizibil“.). **959. 1+4+7+10+15=PP** (Propoziția principală nr. 15 are predicatul subînțeles „se gândise“.); 2+3=D/^{1}; 5=D/^{4}; 6=Cz/^{5}; 8=I/^{7}; 9=A/^{8}; 11=S/^{10}; 12=D/^{11}; 13=D/^{12}; 14=A/^{15}. **960. 1=PP**; 2=A/^{5}; 3=S/^{2}; 4=D/^{3}; 5=D/^{1}; 6=Cv/^{7}; 7=Cz/^{5}; 8=S/^{7}. **961. 1+4+6=PP**; 3=S/^{2}; 5=I(Cz)/^{4}; 7=A/^{6}. **962. 1=PP**; 2+4+7=Cz/^{1}; 3=S/^{2}; 5=D/^{4}; 6=D/^{5}; 8=A/^{7}. **963. 1=PP**; 2=D/^{1}; 3=S/^{2}; 4+6+7=A/^{3}; 5=D/^{4}. **964. 1=PP**; 2=Cț/^{3}; 3+6=Cz/^{2}; 4=A/^{3}; 5=D/^{3}; 6=A/^{3}. **965.** 1=R/^{3}; 2=S/^{1}; **3=PP**; 4+7=Cz/^{3}; 5=Ex/^{4} (cu nuanță temporală); 6=D/^{5}; 8=A/^{7}; 9=A/^{8}; 10=A/^{9}; 11=O/^{9}; 12=Ex/^{11}. **966.** 1=A/^{2}; **2+6=PP**; 3=P/^{2}; 4=D/^{3}; 5=D/^{4}; 7=I/^{6}. **967.** 1=A/^{2}; **2+3=PP**; 4=D/^{3}; 5=D/^{4}; 6=A/^{5}; 7=D/^{4}; 8=D/^{7}; 9=M/^{8}. **968.** 1=Cv/^{2}; **2=PP**; 3=P/^{2}; 4+5=T/^{6}; 6+7=A/^{3}; 8=S/^{7}. **969. 1=PP**; 2=A/^{1}; **3=PP i.**; 4+7=A/^{2}; 5=Cț/^{7}; 6=M/^{5}; 8=A/^{7}. **970. 1=PP**; 2+4=Cv/^{5}; 3=D/^{2}; 5=D/^{1}; 6=Cv/^{5}; 7=M/^{5}; 8=I/^{7}. **971.** 1=T/^{2}; **2+3=PP**; 4=Cz/^{3}; 5=S/^{4}; 6=I/^{5}; 7=F/^{6}. **972. 1=PP**; 2=Cz/^{1}; 3=D/^{2}; 4=D/^{3}; 5=A/^{4}; 6=A/^{5}; 7+8=Ex/^{6}. **973.** 1=T/^{5}; 2=A/^{1}; 3=A/^{4}; 4=S/^{1}; **5=PP**; 6+8=D/^{5}; 7=T/^{6}; 9=Cz/^{8}. **974.** 1=M/^{2}; **2=PP**; 3+5=I/^{2}; 4=I/^{3}; 6=A/^{5}; 7=D/^{6}. **975. 1+6+8=PP**; 2=D/^{5}; 3=D/^{2}; 4=D/^{3}; 7=D/^{6}; 9=A/^{8}; 10=Cz/^{9}; 11=P/^{10}. **976.** 1=A/^{2}; **2=PP**; 3=D/^{2}; 4=Cz/^{3}; 5=S/^{4}; 6=S/^{5}. **977. 1+5+6=PP**; 2=D/^{1}; 3=Cv/^{2}; 4=D/^{3}; 7=D/^{6}. **978. 1=PP**; 2+3=S/^{2}; 4=D/^{3};

Scanned with OKEN Scanner

5=Cz/3; 6+7=S/5; 8=D/7. **979. 1+2+5=PP**; 3=Cz/5; 4=P/3; 6=S/5; 7=T/8; 8=Cv/7. **980. 1+2=PP**; 3=D/2; 4+6=A/3; 5=S/4; 7=S/6; 8=Cv/6; 9=I/8. **981. 1+3=PP**; 2=T/3; 4=Ctv/3; 5=S/4; 6=F/5. **982. 1=PP i.**; **2+4=PP**; 3=A/2; 5=I/4; 6=Ctv/5; 7=D/6. **983.** 1=Cț/3; 2=A/1; **3+8=PP**; 4=A/3; 5=D/4; 6=A/5; 7=D(I)/6; 9=Cv/10; 10=Ap/9 (Poate fi considerată şi propoziție principală în raport de coordonare juxtapusă cu propoziția principală nr. 8; deci două soluții valabile.). **984. 1=PP**; 2=I/1; 3+4=P/1; 5=D/4. **985. 1=PP i.**; **2=PP**; 3+7=Cz/4; 4=R/3; 5=D/4; 6=S/7; 8+9=P/7; 10=S/9. **986. 1=PP**; 2+3=A/1; 4=Ctv/1; 5=S/4. **987.** 1=T/2; **2=PP**; 3=A/2; 4+5=Cz/3; 6+7+8+9=A/5. **988.** 1+3=Cv/4; 2=S/1; **4=PP. 989. 1=PP**; 2=A/1; 3=A/2; 4=D/3; 5+6=D/4. **990. 1=PP** (Verbul copulativ „era“ este subînțeles.); 2=S/5; 3=A/2; 4+6+7=A/3; 5=D/4. **991.** 1=Cv/2; **2=PP**; 3=S/2; 4+5=D/3; 6=D/5. **992.** 1=Cț/4; 2=D/1; 3=D/2; **4=PP**; 5=D/4; 6=D/5. **993.** 1=Cz/2; **2=PP**; 3=A/2; 4=A/3; 5=S/4. **994. 1=PP**; **2=PP i.**; 3+6=A/2; 4=D/3; 5=I/4. **995. 1+4=PP**; **2=PP i.**; 3=D/1; 5+6=D/4; 7=A/6; 8=S/7. **996. 1+6=PP**; 2=S/1; 3=D/2; 4=D/3; 5=Cz/6; 7=P/6; 8=M/7. **997. 1+2+3+4+5=PP** (Propozițiile nr. 2,3,4,5 au predicatul „se încrucişau“ subînțeles.). **998. 1+5+6=PP**; 2=D/1; 3=Cv/5; 4=D/3; 7=D/6. **999.** 1+2=Cț/4; 3=PS/2; **4=PP**; 5+6=Cz/4; 7=D/6; 8=A/7. **1000.** 1=S/2; **2=PP**; 3=A/2; 4=T/3; 5=A/4; 6+7=Is/5; 8+9=D/6,7.

Scanned with OKEN Scanner

Lucrarea are un profund caracter practic şi asigură corelarea noţiunilor teoretice însuşite în cadrul orelor de clasă cu activitatea independentă a elevilor, prin rezolvarea exerciţiilor propuse.

Tipurile de exerciţii - de recunoaştere şi creatoare - se înscriu în prevederile programei de limbă română pentru ciclul gimnazial şi liceal şi contribuie la aprofundarea cunoştinţelor fundamentale privind sintaxa limbii române.

La sfârşitul cărţii se regăsesc rezolvările tuturor testelor, oferind celor interesaţi posibilitatea autocontrolului.

Se adresează elevilor de gimnaziu, elevilor de liceu cu profil umanist, viitorilor candidaţi la concursurile de admitere în liceu, şcoli postliceale, colegii şi facultăţi, la care se susţin probe de verificare a cunoştinţelor de limba română.

ISBN 973-568-238-9

Scanned with OKEN Scanner